

மின்தமிழ்மேடை

சுமடரஸ் இணைகிறம்!

26

நூல்களை அறியத் தடையேது? அறிவோம் நூல்களை!

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை
பன்னாட்டு அமைப்பு
வழங்கும்

சுவல் THFI
ஒலிநூல் செயலி

JUST IN

www.kotravainews.com

"தமிழ்ப் பொண்ணு"

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் மறைந்திருந்து
வெளிச்சத்திற்கு வந்திருக்கும் தமிழ் மகள்.

இந்த 'ஹேர் ஸ்டைல்' எல்லாம் அந்தக்
காலத்துலயே அத்துப்படி.

- அமைச்சர் தங்கம் தென்னரசு ட்விட்

JUST IN

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை பன்னாட்டு அமைப்பு

வெளியிடும் காலாண்டிதழ்

காட்சி: 26

ஜூலை -2021

<https://www.tamilheritage.org/>

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

மின்தமிழ்மேடை

அம்மடிஸ் இணைச்செய்யும்!

26

நூல்களை அறியத் தடையேது? அறிவோம் நூல்களை!

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை
பன்னாட்டு அமைப்பு
வழங்கும்

சிவல் THFI
ஒலிநூல் செயலி

JUST IN

JUST IN
www.kotravainews.com

"தமிழ்ப் பொண்ணு"

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் மறைந்திருந்து
வெளிச்சத்திற்கு வந்திருக்கும் தமிழ் மகள்.

இந்த 'ஹேர் ஸ்டைல்' எல்லாம் அந்தக்
காலத்துலயே அத்துப்படி.

- அமைச்சர் தங்கம் தென்னரசு ட்விட்

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை பன்னாட்டு அமைப்பு

வெளியிடும் காலாண்டிதழ்

காட்சி: 26

ஜூலை -2021

<https://www.tamilheritage.org/>

பொறுப்பாசிரியர்: முனைவர் தேமொழி

தலையங்கம்: நூல்களை அறியத் தடையேது? அறிவோம் நூல்களை!

— முனையர் கௌரவாணி

வணக்கம்.

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளையின் மற்றுமோர் சமூக நலன் சார்ந்த திட்டம் 'சுவலி' ஒலிப்புத்தக மென்பொருள். இதன் வெளியீடு ஜூலை 18ம் தேதி சிறப்பாக நடைபெற்றது. சுவடி நூல்களை ஒலிவடிவத்தில் கேட்டுப் பயன்பெறும் வகையில் இந்தத் திட்டம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. நாட்டுடைமையாக்கப்பட்ட நூல்களும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் இந்தத் திட்டத்தில் கைப்பேசி வழியாக ஒலிவடிவத்தில் இணைக்கப்பட்டு வருகின்றன.

சுவலி எவ்வகையில் ஒருவருக்குப் பயன்படும்?

அ. நம் சூழலில் சிலருக்குத் தமிழ் நூல்களை வாசிக்க ஆர்வம் இருக்கும்: ஆனால் மொழித்திறன் இல்லாமையால் வாசிக்கத் தெரியாது... இத்தகையோருக்கு நாட்டுடைமையாக்கப்பட்ட நூல்களைக் கேட்பதன் வழி நல்ல தரமான நூல்களை அறிமுகப் படுத்துவது

ஆ. பார்வைத் திறன்றோருக்கு ஏராளமான நாட்டுடைமையாக்கப்பட்ட நூல்களை ஒலிப்புத்தகமாக அறிமுகப்படுத்துவது

இ. நாட்டுடைமையாக்கப்பட்ட நூல்கள் கைவசம் இல்லாத போதும் அவற்றை அறிந்து கொள்ள விரும்புவோருக்கு ஒலிப்புத்தகமாக வழங்குவது

ஈ. சிலருக்குத் தூரப்பயணங்களில் வாகனத்தை ஓட்டிச் செல்லும் போது பாடல்களைக் கேட்பதற்குப் பதிலாக நூல்களை வாசித்துக் கொண்டே செல்லலாம் என்று தோன்றும். ஆனால் ஒலிப்புத்தகமாக இருக்கும் போது அது சாத்தியப்படும்

கைப்பேசி இல்லாதவர்கள் குறைவு என்ற நிலை ஏற்பட்டுவிட்ட இக்காலச் சூழலில் இப்படிப் பல வகையில் உங்களுக்கு சுவலி உதவ முடியும்.

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளையின் சுவலி திட்டக் குழுவினர் பொது மக்கள் நலன் கருதி தங்கள் நேரத்தைப் பயனுள்ள முறையில் செலவிட்டு ஒலிப்புத்தகங்களை உருவாக்கும் பணியில் இணைந்துள்ளனர். மலர்விழி பாஸ்கரன், ப்ரின்ஸ் கென்னத், செல்வமுரளி ஆகிய மூவரது துணையுடன் ஆர்வமிக்க தன்னார்வலர்களுடன் இத் திட்டம் தொடங்கப்பட்டுள்ளது.

இன்றைக்கு ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னதான காலகட்டத்தில் சிகை அலங்காரத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளித்து உயர் பண்பாட்டுடன் தமிழ்ச் சமூகம் வாழ்ந்தது என்பதைச் சான்று பகரும் ஆதாரமாகவும் இது அமைகிறது. இதுமட்டுமல்ல; தொடர்ந்து உறைகிணறுகள், தமிழி எழுத்துப் பொறித்த பாணை ஓடுகள், சுடுமண் பொருட்கள் என ஏராளமான அரும்பொருட்கள் கிடைத்த வண்ணமுள்ளன.

கீழடி மட்டுமன்றி ஆதிச்சநல்லூர், சிவகளை, கொற்கை எனப் பல பகுதிகளில் தீவிரப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ஆய்வுப்பணிகள் தமிழ் வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெறக்கூடிய பல்வேறு சான்றுகளை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்தச் சூழலில் இத்தகைய தொல் பொருட்களின் மரபியல் மரபணு சோதனைகளைச் செய்ய ரூபாய் மூன்று கோடி மதிப்பீட்டில் மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகத்தில் மரபணு சோதனை ஆய்வகம் உருவாக்கப்பட்டு வருகிறது என்ற செய்தி மகிழ்ச்சி அளிப்பதாக இருக்கின்றது (<https://www.hindutamil.in/news/tamilnadu/688231-sivakalai-excavation-1.html>). கரிம ஆய்வுகளை உடனுக்குடன் செய்து தொல்பொருட்களின் காலச் சூழலை நிர்ணயப்படுத்தும் செயல்பாடுகள் இதனால் துரிதப்படுத்தப்படும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது.

தமிழ்நாட்டில் நடைபெறுகின்ற அகழாய்வுகளோடு மட்டும் நின்று விடாமல் உலகளாவிய வகையில் ஐரோப்பிய, அமெரிக்க நாடுகளில் நிகழ்த்தப்பட்ட பல்வேறு ஆய்வுகளையும் அவற்றின் போது கண்டெடுக்கப்பட்ட தொல் பொருட்களையும் தமிழக ஆய்வாளர்கள் அயலக ஆய்வறிஞர்களுடனும் இணைந்த வகையில் ஆய்வு செய்யவும், இணைந்த வகையிலான கூட்டு முயற்சிகளையும் கருத்தரங்கங்களையும் ஏற்பாடு செய்யவும் தமிழகத் தொல்லியல் துறை முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை கேட்டுக் கொள்கின்றது.

தமிழால் இணைவோம்!

அன்புடன்

முனைவர்.க.சுபாஷிணி

Attribution-NonCommercial-ShareAlike
4.0 International (CC BY-NC-SA 4.0)

மின்தமிழ்மேடை இதழ்கள் தொகுப்பு:

<http://mintamilmedai.tamilheritage.org/wp/>

'மின்தமிழ்மேடை' இதழுக்கு தங்கள் படைப்புக்களை அனுப்ப விரும்புவவர்

<mailto:editorthjournal@gmail.com> என்ற மின்னஞ்சல் முகவரிக்கு அனுப்பலாம்

THE TEXT IN THIS ISSUE BY Tamil Heritage Foundation IS LICENSED UNDER A CREATIVE COMMONS ATTRIBUTION-SHAREALIKE 4.0 INTERNATIONAL LICENSE.

குறிப்பு:

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை பன்னாட்டு அமைப்பின் பதிப்பகப் பிரிவின் வெளியீடு இது. இந்த நூல் தமிழ் ஆய்வுப்புலத்தின் தேவை கருதி அனைவருக்கும் இலவசமாக வழங்கப்படுகிறது. இந்நூலை மறுபதிப்பு செய்ய விரும்புவோர் அல்லது ஏதாவது ஒரு வகையில் தங்கள் படைப்புகளில் பயன்படுத்த விரும்புவோர் தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை பன்னாட்டு அமைப்பினைத் தொடர்பு கொண்டு அனுமதி பெற்று உசாத்துணைகளை வழங்கி மீள்பதிப்பு செய்யலாம்.

-தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை பன்னாட்டு அமைப்பின் பதிப்பகப் பிரிவு

~*~*~*~*~*

கூகுள் புகீஸ் தளத்தில் மின்தமிழ்மேடை இதழ்கள்

<https://tinyurl.com/mintamiledai>

~*~*~*~*~*

இந்த இதழில் ...

மின்தமிழ்மேடை - காட்சி: 26; ஜூலை - 2021

“நூல்களை அறியத் தடையேது? அறிவோம் நூல்களை!”

(மின்தமிழில் ஏப்ரல் 16 - ஜூலை 15, 2021 வரை பதிவான படைப்புகளின் தொகுப்பு)

மின்தமிழ்மேடை: காட்சி-26 [ஜூலை - 2021]

இந்த இதழில்

தலையங்கம்: நூல்களை அறியத் தடையேது? அறிவோம் நூல்களை!

— முனைவர் க.சபாஷினி i

1. அகரம் அழகி

— முனைவர் தேமொழி 1

2. முயல் வளாவிய முழுநிலா

— முனைவர் குடவாயில் பாலசுப்ரமணியன் 3

3. கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் சோழர்காலத் தொழிலிடங்கள்

— முனைவர் ஜெ.ஆர்.சிவராமகிருஷ்ணன் 7

4. திருவல்லிக்கேணி கோயில் கல்வெட்டுகள் அறியத் தரும் செய்திகள்

— முனைவர் தேமொழி 9

5. சிற்பியின் உருவம்

— மா.மாரிராஜன் 17

6. பனையுறை அன்றிலும் நீருறை மகன்றிலும்

— முனைவர் குடவாயில் பாலசுப்ரமணியன் 19

7. கொடுமணல் அகழாய்வுக்குச் சங்க கால இலக்கியச் சான்றுகள்

— ம. ஆச்சின் 22

8. வீரக்குடி கரைமேல் முருக அய்யனார் கோயில் கல்வெட்டுக்கள்

— முனைவர் ப. தேவி அறிவு செல்வம் 30

9. திராவிடம்

— மா.மாரிராஜன் 32

10. நந்தன் - வீரநந்தன்

— முனைவர் சிவ. இளங்கோ 40

11. இயன்றதும் இயலாததும்!

— சொ. வினைதீர்த்தான் 56

12. உள்ளொன்று வைத்து

— துரைந.உ. 58

13. தொல்காப்பியம் காட்டும் பண்டைய போர்களும், போர் முழக்கம் செய்யும் தொழிலாளர்களும்

— ம. ஆச்சின் 59

14. அழ நாடு

— முனைவர் க.சபாஷினி 67

15. தனிமையின் நூறு ஆண்டுகள்

— பென்ஸி 69

16. ஆதி இந்தியர்கள்	— ஆலடி எழில்வாணன்	74
17. இலங்கையில் சிங்களவர்	— முனைவர் க.சபாஷிணி	79
18. ஜப்பானியரின் மலாயா ஆக்கிரமிப்பு (1942-1945)	— மலாக்கா முத்துக்கிருஷ்ணன்	105
19. ஃபிரான்சோயி க்ரோ - ஃபிரெஞ்சுத் தமிழறிஞர்	— கே.ஆர்.ஏ. நரசய்யா	110
20. இரவாகி விடுவதாலேயே சூரியன் இல்லாமல் போய்விடுவதில்லை	— முகமது ஷபி	113
21. தசையினைத் தீச்சுடினும்	— முனைவர் சிவ. இளங்கோ	116
22. அக்கரைச் சீமையின் வீரமகள் அஞ்சலை குப்பன்	— மலாக்கா முத்துக்கிருஷ்ணன்	135
23. பேராசிரியர் தொ. பரமசிவன் நினைவுகள்	— க.பூபாலன்	138
24. கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி	— கரந்தை ஜெயக்குமார்	144
25. தமிழ் அழகியல்	— இந்திரன்	160
26. சிதம்பரத்தின் புவிசார் அமைப்பும் ஊர் உருவாக்கமும்	— முனைவர் தேமொழி	166
27. கிரா. என்னும் அபூர்வம்	— ச.தமிழ்ச்செல்வன்	171
28. தொழிலாளி வர்க்கமும் தொழிற்சங்கமும்	— அ. குமரேசன்	178
29. குழந்தைத் தொழிலாளர் முறையை ஒழிப்போம்	— ப்ரீத்தி ஹரி	179
30. தமிழ்த் தாயின் அரிய மைந்தன் - பாரதிதாசன்	— புதுவைச் சிவம்	180
31. செம்பரல் முரம்பு	— ருத்ரா இ.பரமசிவன்	182
32. இறக்கும் எனது மனசாட்சி	— கிரமேஷ்	184
33. அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்?!!!!	— கோ.லீலா	186
34. தீப்பிழும்பென மீண்டெழுவோம் வா	— வித்யாசாகர்	187
35. இனிய நண்பனே!	— ருத்ரா இ.பரமசிவன்	189
தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை நிகழ்வுகள் மற்றும் வெளியீடுகள் — செய்திகள் தொகுப்பு	— முனைவர் தேமொழி	191

1. அகரம் அழகி

— முனைவர் கீதிரமணி

சிவகங்கை மாவட்டம், திருப்புவனம் அருகே, பிப்ரவரி 2021 முதல் நடக்கும் 7-ம் கட்ட அகழாய்வில், அகரத்தில் அழகிய வேலைப்பாட்டுடன் கூடிய சுடுமண்ணால் செய்யப்பட்ட பெண் முகம் கொண்ட பொம்மை ஜூலை 15, 2021 அன்று கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது. இயக்குநர் இரா.சிவானந்தம் மேற்பார்வையில் அகரத்தில் நடைபெற்று வரும் அகழாய்வில், 3 ஆவது குழியில் 65 செ.மீ. ஆழத்தில் இந்த கழுத்தளவு சுடுமண் பொம்மை கிடைத்துள்ளது.

பண்டைக்காலத் தமிழர்கள் பயன்படுத்தியதாகக் கண்டறியப்பட்டுள்ள, அழகிய வேலைப்பாடுகளுடன் கலைநயத்துடன் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ள சுடுமண்ணாலான இந்தப் பெண் பொம்மையின் காதிலும் நெற்றியிலும் அணிகலன்களுடன், முகத்தைச் சுற்றிலும் சிவப்பு நிறமும் தீட்டப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பெண்மணியின் தலைமுடி, தலையின் இடப்புறமாக இழுத்து வாரி முடியப்பட்டு பெரிய அளவில் கொண்டை போடப்பட்டுள்ளது போல வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

சிற்பியின் பார்வையில் மண்பொம்மை குறித்த விளக்கம்:

பெருந்தச்சர் (ஸ்தபதி) கரு.ஜெயராமன் அவர்களின் கருத்து – ஆண், பெண் சிற்பங்களைச் செதுக்கும் பொழுது அவற்றை வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்காக தலை அலங்காரம், புருவம், கண், நெற்றி, உதடு, காதணி, ஆடைகள், கைகளில் வைத்திருக்கும் பொருட்கள், அணிகலன்கள், பெண் எனும் பொழுது மார்க்கங்கள், இடை என வேறுபடுத்திக் காட்டுவார்கள். இந்த கழுத்தளவு சிலையினை ஆணா பெண்ணா என்று பார்ப்பதற்கு காதணி, நெற்றி, கண், மூக்கு சிகை அலங்காரத்தை வைத்து முடிவு செய்ய வேண்டியுள்ளது.

அந்தவகையில் சிகை அலங்காரம் (கொண்டையை) வைத்து சில கருத்துக்களைப் பகிர வேண்டி உள்ளது. பொதுவாக ஆண்களுக்கான கொண்டையானது மேல் முகமாக தூக்கி இருக்குமாறு அமைக்கப்படும். பெண்களுக்கான கொண்டை எனும் பொழுது தலை மட்டத்திலும் அல்லது அதற்குக் கீழாகவும் இருக்குமாறு காட்டப்படும். அதற்குக் காரணம் பொதுவாக பெண்களுக்கான கூந்தலானது ஆண்களைவிட அதிக அளவு இருப்பது இயல்பு. அந்த வகையில் அதிக பாரம் கொண்ட முடியைத் தூக்கிக் கட்டும்பொழுது இயல்பாகவே சரிந்து இருக்கும். குறைவான கூந்தலைத் தூக்கிக் கட்டும்பொழுது தலைக்கு மேலே நிற்கும் எனும் காரணத்தால் சிற்பியானவர் பெண் கூந்தலைத் தலை மட்டம் அல்லது அதனை விடக் கீழ் நோக்கியோ இருக்குமாறு அமைப்பார். இதன் காரணத்தால் இந்த அகரம் அகழாய்வில் கிடைத்த சிற்பத்தைப் பெண் சிற்பமாக இருக்கலாம் எனச் சிற்பியின் பார்வையில் முடிவு செய்யலாம். மேலும் இச்சிற்பத்தின் கீழ்ப் பகுதியும் கிடைக்கும் பட்சத்தில் அதனை ஆய்வு செய்து ஆணா பெண்ணா என உறுதியிட்டுக் கூறலாம்.

தமிழ் நாடு அரசின் தொல்லியல் துறை அமைச்சர், மாண்புமிகு. திரு. தங்கம் தென்னரசு அவர்கள் தனது பேஸ்புக் பக்கத்தில் – “தமிழ்ப் பொண்ணு!” இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் மறைந்திருந்து வெளிச்சத்திற்கு வந்திருக்கும் தமிழ் மகள். இந்த ‘ஹேர் ஸ்டைல்’ எல்லாம் அந்தக் காலத்திலேயே அத்துப்படி”, என்று பகிர்ந்து கொண்ட தகவலும் படமும் தந்த ஆர்வத்தில் கணினி மூலம் நான் உருவாக்கிய படங்களை இங்கு கொடுத்துள்ளேன்.

இந்தச் சுடுமண் பொம்மையின் காலம் குறித்து அறிய, மேற்கொண்டு இது ஆய்விற்கு உள்ளாக்கப்படும்.

நன்றி: பெருந்தச்சர் கரு.ஜெயராமன் அவர்களின் கருத்துரைப் பகிர்வு - முனைவர் ப.தேவி அறிவு செல்வம்

2. முயல் வளாவிய முழுநிலா

— முனைவர் குடமரவேல் பரமசிவமணியன்

ஈராயிரம் ஆண்டு பழமையுடைய சங்கத் தமிழ்ப் பாக்களைப் பாடிய புலவோர்தம் காலந்தொட்டு தற்காலக் கவிஞர்கள் வரை பெண்களின் ஒளி மிகுந்த எழிற்முகத்திற்கு முழுமதியினை ஒப்பிட்டுக் காட்டுவது இலக்கிய மரபாகும். பக்தி இலக்கியக் கவிகளும் இதற்கு மாறுபட்டவர் அல்லர். திருச்சிற்றேமம் எனும் சோழநாட்டுத் தேவாரத் தலத்தில் பதிகம் பாடிய திருஞானசம்பந்தர் தம் பத்து பாடல்களிலும் இருபது முறை திங்களின் சிறப்பினை எடுத்துரைத்துள்ளார். பத்து முறை பெண்களின் முகத்திற்கு ஒப்பிட்டுக் காட்டுவதோடு பத்து முறை பிறை சூடிய பெம்மானின் சிறப்பினை இப்பதிகத்தில் சுட்டியுள்ளார்.

இதே சோழநாட்டுத் திருப்புகலூர் வர்த்தமானீச்சரத்தில் தேவாரம் பாடும் போது காழிப்பிள்ளையார்,

முயல்வளாவிய திங்கள் வாள்முகத்து அரிவையில் தெரிவை

இயல்வளாவியது உடைய இன்னமுது எம்பிரான்

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்பாடலையில் வாள் போன்று ஒளி பொருந்திய நிலாவில் முயல் உருவம் காணப்பெறுவதாகவும், அந்நிலவு முகம் அரிவை எனப்பெறும் இருபது முதல் இருபத்தைந்து வயதுடையதும், தெரிவை எனப்பெறும் இருபத்தாறிலிருந்து முப்பது வயதுடையதுமாகிய பெண்களின் பருவகாலத்து பொலிவுடைய முக அழகிற்கு ஒப்பானது என்றும், அதனைத் தலையில் சூடியவன் சிவபெருமான் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இங்கு அவன் சூடியுள்ளது இளநிலா என்பதும் அது முழு நிலாவாகத் திகழும் போது அதில் முயல் உருவம் காணப்பெறுவதாகவும் சுட்டியுள்ளார்.

தமிழின் எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றாகிய அகநானூற்றின் பாடலொன்றில் (எண். 141) கரிகால் சோழனின் இடையாறு எனும் ஊர் பற்றியும், வேங்கடமலையின் சிறப்பு குறித்தும் கார்த்திகை மாதத்தில் நிகழும் விளக்கீடு வைக்கும் திருக்கார்த்திகைப் பெருவிழா பற்றியும் நக்கீரர் விரிவுபட எடுத்துரைத்துள்ளார். அப்பாடலில்,

மழைக்கால் நீங்கிய மாகவிசும்பில்

குறுமுயல் மறுநிறம் கிளர மதி நிறைத்து

அறுமீன் சேரும் அகல்இருள் நடுநாள்

மறுகு விளக்குறுத்து மாலைதூங்கிப்

பழவிறல் மூதூர்ப் பலருடன் துவறஅறிய

விழவுடத் அயர...

எனப் பாடியுள்ளார்.

அறுமீன் சேரும் அகல் இருள் நடுநாள் என்பது உரோகினி எனும் விண்மீன் சந்திரனுடன் கூடும் நாளாகிய கார்த்திகை மாதத்து முழுநிலவு நாளாகும். ஐப்பசி மாதத்து அடைமழை நீங்கி கார்த்திகை முழுநிலவு நாளில் குளிர்ந்த நிலவு இருப்பதோடு தெளிவான சந்திரனின் உருவத்தில் முயல் உருவம் கறையாகத் தெரிவதை நக்கீரர் கண்டே இப்பாடலைப் பதிவு செய்துள்ளார். சங்க காலம் தொட்டு முழுநிலவில் முயல் உருவம் கறையாகத் தெரிவதை தமிழ் மக்கள் கண்டு மகிழ்ந்துள்ளனர்.

திருஞானசம்பந்தரின் காலத்திற்குப் பின்பு எட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து திருவாசகம் அருளிய மணிவாசகப் பெருமானார் நீத்தல் விண்ணப்பம் 35ஆம் பாடலில்,

மென் முயல் கறையின் அரும்பு அரதேர்வைத்து அணிந்தாய்
என்று குறிப்பிட்டு சிவபெருமான் தலையில் சந்திரனையும் பாம்பையும் எதிர் எதிராக வைத்து அணிந்துள்ளார் என்றும் அந்த சந்திரன் முயல் உருவத்தைக் கறையாகக் கொண்டது என்றும் உரைத்துள்ளார்.

சோழப்பெருமன்னன் இரண்டாம் குலோத்துங்கனின் மதியமைச்சராகத் திகழ்ந்த சேக்கிழார் பெருமான் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணத்தின் 43ஆம் பாடலில் முல்லையும் குறிஞ்சியும் திணை மயக்க முறுவதை விவரிக்கும் போது முல்லை நிலத்திலிருந்த குறுமுயல் வானில் தோன்றிய முழு மதியில் காணப்பெறும் முயல் உருவத்தைத் தனது இனமாய் முயல் என்று நினைத்து அதனை அணைந்திட மலை உச்சியை அடைவதாகக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். அதனை,

புணர்ந்த ஆணிரைப் புறவிடைக் குறுமுயல் பொருப்பின்
அணைந்த வான்மதி முயலினை இனமென அணைந்து
மணங்கொன் கொல்லையில் வரகுபோர் மஞ்சன வரைக்கார்
இணைந்து முல்லையும் குறிஞ்சியும் கலப்பன எங்கும்
எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முழுமதியில் தோன்றும் கறையினைத் திருவள்ளுவர்
அறுவாய் நிறைந்த அவிர்மதிக்குப்போல
மறுவுண்டோ மாதர் முகத்து (குறள். 1117)
என்று சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். நாலடியாரில் பதினாறு மற்றும் பதினேழாம் பாடல்கள் திங்களில் காணப்பெறும் மறுவினைச் சுட்டுகின்றன.

குறிப்பாக 17ஆம் பாடலில் சந்திரனில் காணப்பெறும் கறையினை முயலாகவே சித்திரிக்கின்றது.

ஒண்கதிர் வான்மதியம் சேர்தலால் ஓங்கிய
அம்கண் விசும்பின் முயலும் தொழப்படுஉம்
என்பதே அப்பாடலடியாகும். உயர்ந்தோரைச் சார்ந்தோரின் சிறப்பு இதனால் வலியுறுத்தப் பெறுகின்றது.

ஓமாந்தூர் சிவாலயத்து விதானத்துச் சிற்பம்

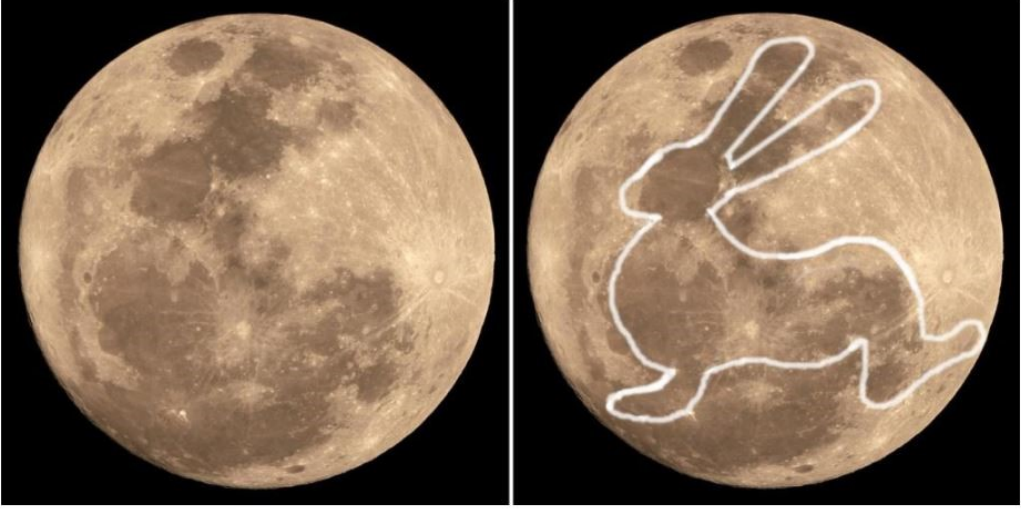

நீண்ட நாகப்பாம்பு ஒன்று சந்திரனை விழுங்க முயலும் காட்சி

சந்திரனில் முயல் உருவம்

முழுநிலா நாளில் சந்திரனில் முயல் உருவம் காணப்பெறுவதைக் கண்ட தமிழ்நாட்டுச் சிற்பி ஒருவன் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு அவன் கட்டுவித்த ஓமாந்தூர் சிவாலயத்து உட்கூரையில் (விதானத்தில்) கிரகண நாளில் பெரும்பாம்பு ஒன்று சந்திரனை விழுங்குவதாகக் கூறப்பெறும் புராண அடிப்படையில் சிற்பக்காட்சி ஒன்றை வடித்துள்ளான். அதில் உள்ள முழுச் சந்திரனில் முயல் ஒன்றின் உருவம் காணப் பெறுகின்றது. அதனைக் கண்டு படம் எடுத்த தொல்லியல் வல்லுநர் கி. ஸ்ரீதரன் என்ற நண்பர் அக்காட்சியினை அளித்து உதவினார்.

முழு நிலவில் காணப்பெறும் கறையும் அதுவே முயல் வடிவில் திகழ்வதும்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக தமிழ் மக்கள் சந்திரனில் காணப்பெறும் கறையினை முயல் உருவாகவே கண்டு மகிழ்ந்திருந்துள்ளனர். பிற்காலத்தில் நம் பாட்டியரும் அன்னையரும் நமக்குச் சந்திரனைக் காட்டி அதில் காணப்பெறும் மறுவை ஒளவையார் வடை சுடும் உருவம் எனக்கூறி சோறுட்டுவர். நாமும் அக்கற்பனையில்தான் இருந்தோம். கட்டுரையினைப் படித்தபிறகு முழு நிலாவினை உற்றுப்பாருங்கள் முயல் திகழும் காட்சியைக் காண்பீர்.

3. கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் சோழர்காலத் தொழிலிடங்கள்

— முனைவர் ஜி.ஆர்.சுபிரமணியன்

இன்று ஊராட்சியாகச் சுருங்கி விட்ட கங்கைகொண்ட சோழபுரம் சோழர்காலத்தில் தஞ்சாவூருக்குப் பிறகான தலைநகராகவும் பெரும் வணிக நகரமாகவும் இருந்தது. அதன் பகுதிகள் ஆறு மைல் விட்டமுள்ள வட்டத்திற்குள் அடங்கும். பலதரப்பட்ட வாழ்விடப்பகுதிகள் இருந்தது.

பெரும் உலைக்களங்கள் இருந்திருக்கும், நாணயச்சாலை இருந்திருக்கும். வணிகப் பெருந்தெருக்கள் இருந்தன, படைவீடுகள் இருந்தன. பெரும் அளவிலான மக்கள் வாழ்விடப்பகுதி அமைந்து அதில் வாழ்ந்தனர். இவற்றை அகழும் பொழுது தான் நகரின்

முழுமையை அறிய இயலும். மன்னர்களின் வாழ்விடமான அரண்மனைப் பகுதியான மாளிகைமேடு தமிழகத் தொல்லியல் துறையால் அகழ்வு செய்யப்பட்டு வருகிறது.

இந்நிலையில் நகரமைப்பைத் தேடும் முயற்சியில் உலைக்களங்கள் அமையப்பெற்ற உற்பத்திப் பகுதியைக் கண்டறிந்துள்ளோம். இது எம்மூரால் கொல்லங்குழி என அப்பகுதி அழைக்கப்படுகிறது. கொல்லன்கள் குடியிருப்பாக கல்வெட்டு கூறும் கம்மாளர்ச்சேரியாக இருக்கலாம் அல்லது பெரிய உலைக்களம் கொண்ட பெரும் தொழிற்சாலைப் பகுதியாக இருக்கலாம். அதற்கான சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. உலைவாய், உருக்குற்றுவாய், உருக்கு கசடுகள், உலைச்சலாவாய், பானை ஓட்டுக்குவியல், குலதெய்வக்கோவில் என ஒன்று நூற்றுக்கு மேல் விரிந்துகிடக்கிறது.

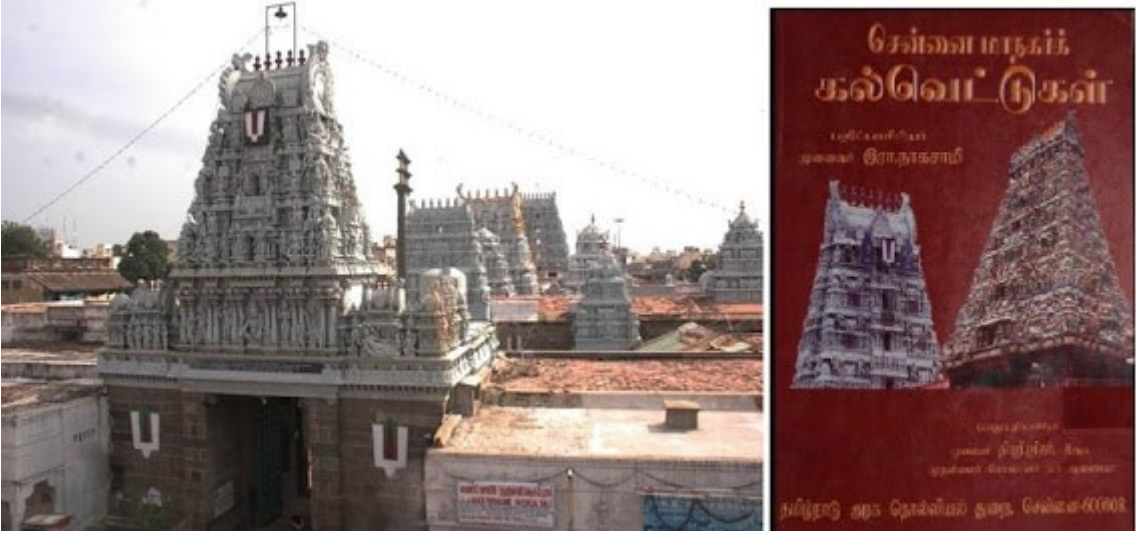
இவற்றை விவரித்தவுடன் தமிழகத் தொல்லியல் துறை அமைச்சர் மாண்புமிகு தங்கம் தென்னரசு அவர்கள் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் நேரில் கள ஆய்வுக்கு வருவதாக கூறியுள்ளார். எம் கங்காபுரியின் பெருமைக்கான சான்றுகள் விரிந்துகொண்டே போகின்றன.

இதுவரை சோழர்காலத் தொழிலிடங்கள் பொதுவாழ்விடங்கள் கண்டுபிடிக்கப் படவில்லை. இது புதியத்தரவுகளை அள்ளி அள்ளித்தரும் வாய்ப்புகள் உள்ளது.

4. திருவல்லிக்கேணி கோயில் கல்வெட்டுகள் அறியத் தரும் செய்திகள்

— முனைவர் கீழாநாகசாமி

திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதி கோயில் என்றவுடன் வைணவர்களின் 108 திவ்விய தேசங்களில் ஒன்று என்று பலருக்கும்; அத்துடன் திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதி கோயில் என்றால் சென்ற நூற்றாண்டில் பிறந்த பலருக்கு 1920 டிசம்பரில் பாரதியார் வாழைப்பழம் கொடுத்த பொழுது, அவரைத் துதிக்கையால் தாக்கி கீழே தள்ளிவிட்ட திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதி கோயில் யானை நிகழ்வும் நினைவு வரும். பாரதியாரின் நண்பர் குவளைக் கண்ணன் அவரைக் காப்பாற்றினாலும் அதிர்ச்சியில் உடல்நலிவுற்ற பாரதியார் அடுத்து வந்த 9 மாதங்களில் உடல்நலக் குறைவால் மறைந்தார் என்பதும் நினைவு வரும்.

தொல்லியல் துறையில் இயக்குநராக பணியாற்றிய முனைவர் இரா.நாகசாமி அவர்கள், தொல்லியல்துறை வெளியீடாக 1970-ஆம் ஆண்டில் பதிப்பித்த "சென்னை மாநகர்க் கல்வெட்டுகள்" என்ற நூலானது 2009-ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் பதிப்பாக வெளிவந்துள்ளது. தமிழ்நாடு தொல்லியல் துறையின் தளம் இந்நூலினை மின்னூலாகப் படிக்க வாய்ப்பளித்துள்ளது. இந்த நூலில் சென்னை மாநகரில் உள்ள பல கல்வெட்டுகள் தொகுத்து அளிக்கப்பட்டுள்ளது. வரலாற்று ஆர்வலர்களுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் பயன் தரக்கூடிய சிறப்பான நூல் இது. திருவல்லிக்கேணி கோயில் கல்வெட்டுகள் என மொத்தம் 91 கல்வெட்டுகள் சென்னை மாநகர்க் கல்வெட்டு நூலில் பதிவாகியுள்ளது. இந்நூலில் அதிக அளவில் இடம் பெற்றுள்ள திருவல்லிக்கேணி கல்வெட்டுக்களைத் தொடர்ந்து மயிலாப்பூர்

கோயில்களின் கல்வெட்டுகள் (88 கல்வெட்டுகள்) அதிக அளவில் பதிவாகியுள்ளன: மேலும் சென்னையின் பற்பல பகுதிகளின் கல்வெட்டுகளாக, வெவ்வேறு 29 சென்னை மாநகரப் பகுதிகளின் 79 கல்வெட்டுகளும் கிடைக்கின்றன, இவை பெரும்பாலும் பிற்காலத்துக் கல்வெட்டுகளாகவும் இருக்கின்றன. இந்நூலில் உள்ள பெரும்பான்மையான கல்வெட்டுகள் மிகவும் சிதைந்து முழுமையான செய்தி தராதவையே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதி கோயில் கல்வெட்டுகள் மூலம் சுவையான பல வரலாற்றுச் செய்திகளை நாம் அறிந்து கொள்ள இயலும்.

திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதி கோயிலில் கிடைப்பதில் மிகவும் பழமையான கல்வெட்டு, பல்லவர் காலத்துக் கல்வெட்டு. பொ. ஆ. 808 இல் பல்லவ மன்னர் தந்திவர்மர் காலத்தில் வெட்டப்பட்டுள்ளது. கோயிலின் கருவறை நுழைவாயிலுக்கு அருகில் உள்ள கல்லில் கிரந்தமும் தமிழ் எழுத்துக்களும் கொண்ட கல்வெட்டாக இது காணப்படுகிறது. அப்பொழுதே ஊரின் பெயர் திருவல்லிக்கேணி என்றுதான் கல்வெட்டில் உள்ளது. இந்நாட்களில் திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதி கோயில் என்று அறியப்பட்டாலும், இக்கோயில் ஜெயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துப் புலியூர்க் கோட்டத்து எழுமூர் நாட்டுத் திருவல்லிக்கேணி தெள்ளியசிங்கப் பெருமாள் கோயில் என்றுதான் 17 ஆம் நூற்றாண்டுவரை கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படுகிறது. எழுமூர் என்பது இன்றைய எழும்பூர்தான். திருவல்லிக்கேணி என்ற ஊரின் பெயர் பல்லவர் காலத்தில் இருந்து தொடரும் ஒரு பழமையான பெயர்.

திருவல்லிக்கேணி கோயில் கல்வெட்டுகள்:

சிறப்புத் தகவல் அளிக்கும் திருவல்லிக்கேணி கோயில் கல்வெட்டுகளும் சிலவும், அவை வழங்கும் செய்திகள் மூலம் நாம் அறியக் கூடிய செய்திகளும் இங்கு கொடுக்கப் படுகிறது.

பெருமானின் பெயர் மாறிய காலம்:

1604 ஆம் ஆண்டின் (17 ம் நூற்றாண்டு கல்வெட்டு எண்: 1967/81h) கல்வெட்டுச் செய்திவரை பெருமாள் திருவல்லிக்கேணி தெள்ளியசிங்கப் பெருமாள் என்றே குறிப்பிடப் படுகிறார்.

1793ஆம் ஆண்டின் கல்வெட்டில் (1967/210) பார்த்தசாரதி சுவாமி என்ற சொல் காணக் கிடைக்கிறது.

இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில், 17 அல்லது 18 ஆம் நூற்றாண்டிக் காலக் கட்டத்தில் திருவல்லிக்கேணி தெள்ளியசிங்கப் பெருமாள், பார்த்தசாரதி என்ற சமஸ்கிருதப் பெயர் கொண்டவராக மாற்றப்பட்டுவிட்டார். பெரும்பாலும் விஜயநகர மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலம் துவங்கிய பொழுது கோயில்களில் சமஸ்கிருத மயமாக்கலும் தொடங்கிவிட்டது என்ற கருத்து பரவலாக உள்ளது என்பதை நாம் அறிவோம். திருவல்லிக்கேணி கோயில் கல்வெட்டுகளை மீள்பார்வை செய்கையில் இதற்குச் சற்றே மாறுபட்ட செய்தியே கிடைக்கிறது. 1564 ஆண்டு

முதல் 1604 வரை உள்ள இடைப்பட்ட காலத்தில், குறிப்பாக விஜயநகர மன்னர்களின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்த காலகட்டத்தில் வெட்டப்பட்டனவாக 5 கல்வெட்டுகள் கோயிலில் உள்ளன. இவை யாவற்றிலுமே பெருமாள் தெள்ளியசிங்கப் பெருமாள் என்றே குறிப்பிடப்படுகிறார்.

1639ஆம் ஆண்டில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி சென்னையில் துவங்கி, பின்னர் 1675 இல் முற்றிலும் நாயக்க மன்னர்கள் ஆட்சி முடிவுற்ற பிறகே பெருமாள் பார்த்தசாரதியாகப் பெயர் மாற்றப் பட்டார் என்பதையே இக்கோயில் கல்வெட்டுகள் மூலம் நாம் முடிவெடுக்கலாம். ஆனால் இந்தப் பெயர் மாற்றத்திற்கும் ஐரோப்பியர்களுக்கும் எந்த ஒரு தொடர்பும் இருந்திருக்க வழியில்லை என்பதையும் நம்மால் ஊகிக்க முடியும். கோவிலில் நான்கு தெலுங்கு மொழிக் கல்வெட்டுக்கள் இருக்கின்றன. 1585 ஆம் ஆண்டில் விஜயநகர மன்னர் ஆட்சிக் காலத்தில் வெட்டப்பட்ட ஒரு தெலுங்குக் கல்வெட்டு உள்ளது. இந்த ஒரு கல்வெட்டைத் தவிர மற்றுமுள்ள 4 விஜயநகர மன்னர் ஆட்சிக் காலத்தில் வெட்டப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் தமிழில்தான் வெட்டப்பட்டுள்ளன, அவற்றில் பெருமாள் தமிழ்ப் பெயருடன்தான் இருந்துள்ளார். ஆகவே இதிலிருந்து இந்திய மன்னர்கள் ஆட்சியின் மேற்பார்வையில் தமிழ் மண்ணின் கோயில்கள் இல்லாத ஒரு காலகட்டத்தில், ஆங்கிலேயர்கள் தங்களை நிலைநிறுத்திக்கொள்ள முயன்றுகொண்டிருந்த காலத்திலும், அவர்களுக்கு இந்தியாவின் சமய நடவடிக்கைகள் குறித்து முடிவெடுக்க தடை இருந்த காலத்திலும் திருவல்லிக்கேணி கோயிலில் சமஸ்கிருதம் நுழைந்துள்ளது எனலாம். குறிப்பாக "இக்கோயிலைப் பொறுத்தவரையில்"; 1700கள் முழுவதும் இந்தக் கோயில் திருப்பணிகள் செய்யப்பட்ட காலத்தில் அது சமஸ்கிருதமயமாக்கலுக்கு உட்படுத்தப்பட்டது என்பதைக் கல்வெட்டுகள் மூலம் கணிக்க முடிகிறது. 1793ஆம் ஆண்டு கல்வெட்டில் (1967/210) இறைவன் பார்த்தசாரதியாகிவிடுகிறார்.

தமிழ் ஆண்டுகள்:

முன்னர் குறிப்பிட்டது போல, திருவல்லிக்கேணி கோயில் கல்வெட்டுகள் தந்திவர்ம பல்லவர் காலத்திற்குரியதாக பொ. ஆ. 808 இல் இருந்து, 19 ஆம் நூற்றாண்டு பச்சையப்ப முதலியார் காலம் வரை கிடைக்கிறது. சென்னை மாநகர்க் கல்வெட்டு நூலில், திருவல்லிக்கேணி கோயில் கல்வெட்டுகள் என ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ள 91 கல்வெட்டுகளையும் கால வரிசைப்படுத்திப் பார்க்கையில்:

9 ஆம் நூற்றாண்டு - பல்லவர் ஆட்சி

12-13 ஆம் நூற்றாண்டு - சோழர் ஆட்சி

13-14 ஆம் நூற்றாண்டு - பாண்டியர் ஆட்சி

16-17 ஆம் நூற்றாண்டு - விஜய நகர ஆட்சி

காலத்திற்குரிய கல்வெட்டுகளாகக் கிடைத்துள்ளன.

கிடைக்கும் 91 கல்வெட்டுகளில் வெறும் 15 கல்வெட்டுகளே இவ்வாறு தெளிவான காலக்குறிப்பு கொண்டு அடையாளப் படுத்தப் பட்டுள்ளன. கிடைக்கும் கல்வெட்டுகளில்

முழுமையான கல்வெட்டுகள் குறைவு. பல கல்வெட்டுகளின் பகுதிகளே கிடைத்துள்ளன. வரலாற்றுக் குறிப்பு எதுவும் இல்லாத அக்கல்வெட்டுகள் எழுத்தமைதி கொண்டோ அல்லது கல்வெட்டு குறிப்பிடும் ஆட்சியாளர் பெயர் கொண்டோ அவை காலம் நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கலாம் என்று கருத வேண்டியுள்ளது.

இதில் மேலும் கவனிக்கத்தக்கது என்னவென்றால், குறிப்பாக பிரபவ முதல் அட்சய என்று வடமொழியில் பெயரிடப்பட்டுள்ள "அறுபது வியாழ வட்ட ஆண்டுகள்" கொண்ட கணக்கு விஜயநகர மன்னர்கள் ஆட்சியில்தான் தொடங்குகிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. வடமொழிப் பெயருடன் இருக்கும் அறுபது வியாழ வட்ட ஆண்டுகளைத் தமிழாண்டுகள் என ஆணித்தரமாக அறுதியிட்டுக் கூறும் தமிழர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய ஒரு குறிப்பு இது. இந்தக் காலக் குறிப்பு மாற்றம் விஜயநகர ஆட்சிக் காலக் கல்வெட்டுகள் தொடங்கித்தான் திருவல்லிக்கேணி கோயிலில் கிடைக்கிறது. விஜயநகர ஆட்சிக் காலத்திற்கு முன்னர், இந்தப் பேரரசின், இந்த மன்னரின், இத்தனையாவது ஆட்சிக் காலத்தில் வெட்டப்பட்ட கல்வெட்டு இது என்று குறிப்பிடும் முறைதான் முன்னர் வழக்கமாக இருந்திருப்பது தெரிகிறது.

13 ஆம் நூற்றாண்டு கல்வெட்டு ஒன்று (1967/34) ஆவணி மாதத்தை மலையாள கொல்லம் ஆண்டு முறை குறிப்பது போல சிங்க ஞாயிறு என்று குறிப்பிடுகிறது. 14 ஆம் நூற்றாண்டு கல்வெட்டு ஒன்றில் (1967/81b) மேஷ ஞாயிறு என்ற குறிப்பும் கிடைக்கிறது.

சிதைவுற்ற சிவன் கோயில் கல்வெட்டுகள்:

திருவல்லிக்கேணி "பெருமாள்" கோயிலில் கிடைக்கும் பல கல்வெட்டுகள் சிதைவுற்ற கல்வெட்டுகளாக இருப்பதுடன் அவை "சிவன்" கோயில் கல்வெட்டுகளாகவும் உள்ளன. அவை திருவான்மியூர் உலகாளுடைய நாயனார் (தற்பொழுது, அருள்மிகு மருந்தீஸ்வரர் திருக்கோயில், திருவான்மியூர், சென்னை - 600041) என்ற சிவன் கோயிலின் கல்வெட்டுகள். 12 ஆம் நூற்றாண்டு சோழர் காலக் கல்வெட்டு ஒன்றில் மருந்தாண்டவர் (1967/137) என்றும் இறைவன் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளார். இக்கோயில் குலோத்துங்க சோழ வளநாட்டு கோட்டீர் நாட்டுத் திருவான்மியூர் பகுதியில் இருந்ததாகக் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பு கிடைக்கிறது. திருவான்மியூர் உலகாளுடைய நாயனார் என்ற சிவனும் பிற்காலத்தில் மருந்தீஸ்வரர் என்றபெயர் மாற்றம் பெற்றுள்ளார். 12 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 16 ஆம் நூற்றாண்டுவரை திருவான்மியூர்க் கோயிலில் இக்கல்வெட்டுகள் அக்கோயிலின் பகுதியாகவே இருந்துள்ளன. அதன் பிறகு 17 அல்லது 18 ஆம் நூற்றாண்டில் திருவான்மியூர் சிவன் கோயில் கல்வெட்டுகள் பெயர்த்தெடுத்து திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதி கோயிலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு கோயிலின் பல்வேறு பகுதிகளில் தரையில் பாவு கல்லாகப் பதியப்பட்டுவிட்டன என்பதைக் கணிக்கலாம். இக்கல்வெட்டுகள் பல செய்தி முழுமையாக கிடைக்காத வகையில் சிதைந்தும் உள்ளன. நூலில் சில கல்வெட்டுக்களுக்கு சிவன் கோயில் கல்வெட்டு என்ற குறிப்பு கொடுக்கப் பட்டுள்ளது. ஆனால் அவ்வாறு குறிப்பிடப்படாத சிலவற்றிலும் கூட சைவ சமயத் தொடர்புடைய சொற்களான மகேஸ்வர,

உலகாளுடைய நாயனார், மகாதேவர், நாயனார், ஈஸ்வர, திருச்சிற்றம்பலம், சிவப்பிராமணர் போன்ற சொற்கள் இருப்பதைக் கொண்டு அக்கல்வெட்டுகள் சிவன் கோயிலில் இருந்த கல்வெட்டுகள் என்றும் அறியலாம். எனது கணக்கின்படி 25 கல்வெட்டுகளில் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்த சொற்கள் ஏதேனும் இருப்பதாக தெரிந்தது. சிவன் கோயிலில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்டவற்றில். ஒரு சில தவிரப் பெரும்பான்மை தரையில் பாவுகல்லாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதையும் அறிய முடிகிறது.

திருவான்மியூர் உலகாளுடைய நாயனார் கோயிலின் கல்வெட்டுகள் திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதி கோயிலில் மட்டுமன்றி, மயிலாப்பூர் வாலீசுவரர் கோயிலிலும், திருமயிலைக் காரணீசுவரா' கோயிலிலும் கிடைப்பதாக கோவிற் களஞ்சியம் நூல் (கோ. மு. முத்துசாமி பிள்ளை அவர்களின் கோவிற் களஞ்சியம் - அறிமுகம், 1991-பக்கம் 113) குறிப்பிடுகிறது. திருவான்மியூர் மருந்தீசர் கோயில் திருப்பணி செய்யப்பட்ட போது சுவாமி கோயில் குறுகலாகவும் உயரம் குறைந்தும் இருந்ததால் மூலத்தானத்தைப் பிரித்தெடுத்து அம்பிகை சந்நிதிக்குப் பயன்படுத்திய பின்னர் புதிய கற்களைக் கொண்டு சுவாமி சந்நிதி கட்டப்பட்டுள்ளது தெரியவருகிறது என்றும் இந்த நூலின் மூலம் அறிய முடிகிறது. இந்நூல் குறிப்பிடும் கோவில்களான வாலீசுவரர், காரணீசுவரா' கோயில்கள் தவிர்ந்து, மயிலைக் கபாலீஸ்வரர், விருபாக்ஷீஸ்வரர் கோயில்களிலும் திருவான்மியூர் உலகாளுடைய நாயனார் குறிப்புள்ள கல்வெட்டுகள் இருப்பதை சென்னை மாநகரக் கல்வெட்டுகள் நூல் மூலம் அறிய முடிகிறது. இது போன்றே, சாந்தோம் மாதா கோயிலிலும் மயிலாப்பூர் ஈச்சரமுடையார் சிவன் கோயில் கல்வெட்டுகள் கிடைக்கின்றன.

ஆக, திருப்பணி என்ற பெயரில் 17 அல்லது 18 ஆம் நூற்றாண்டு வாக்கில் திருவான்மியூர் உலகாளுடைய நாயனார் தனக்கு அளிக்கப்பட்ட சொத்துகள் பலவற்றையும் இழந்துள்ளார் என ஊகிக்கலாம். இவ்வாறு நிகழக் காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்று கணிக்க முற்பட்டால்: ஒன்று, மக்கள் கல்வெட்டுகளில் என்ன எழுதியிருக்கிறது என்று படிக்கும் கல்வியறிவை இழந்த அறியாமையின் காரணமாக இருக்கலாம். அல்லது, கல்வெட்டுகளைச் சிதைத்து அப்புறப்படுத்தி நகரின் பல்வேறு பகுதிகளில் துண்டுகளாக சிதறடித்த பின்னர் சிவன் கோயில் சொத்துகளை உரிமையாக்கிக் கொள்ளும் எண்ணம் திருப்பணியில் ஈடுபட்டோருக்கும் கோயில் நிர்வாகக் குழுவினருக்கும் இருந்திருக்கலாம் என்றும் ஊகிக்க இயலும்.

பாவுகல்லாகப் பயன்படுத்தப்பட்டவை சிவன் கோயில் கல்வெட்டுகள் மட்டுமன்று, ஐரோப்பியர் காலத்துக் கல்வெட்டுகளும் கூட பாவுகல்லாக மாறியுள்ளன. 17 அல்லது 18 ஆம் நூற்றாண்டு கல்வெட்டுகள் சில (1967/73, 1967/76, 1967/80) ரோமன் எழுத்துருவில் லத்தீன் அல்லது ஆங்கில மொழிக் கல்வெட்டுகளாகும். பாரசீகக் கல்வெட்டு எனக் குறிப்பிடப்படும் ஒரு கல்வெட்டிலும் (1967/208) ரோமன் எழுத்துருவே உள்ளது. இவை மிகவும் சிதைந்தவனவாகவும், அவற்றில் என்ன செய்தி எழுதப்பட்டிருந்தது என்று அறியும் வகையில் இல்லாத நிலையிலும் உள்ளன. இவை ஏதேனும் சிதைந்த கட்டுமானங்களின்

கல்வெட்டுகளாகவோ அல்லது நினைவுக்கற்களின் பகுதிகளாகக் கூட இருந்திருக்க வாய்ப்புள்ளது.

உணவு:

- 1599 ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டில் (1967/81c) சித்திரைத் திருநாள் திருத்தேர் நிகழ்ச்சிக்காகவும், வசந்தத் திருநாளுக்கும், சூடிக் கொடுத்த நாச்சியார் திருநாளுக்கும் திருவல்லிக்கேணி தெள்ளியசிங்கப் பெருமாளுக்கு திருவமிர்து படைக்க கொடை அளிக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் உணவு வகைகளும், சமையலுக்குத் தேவையான மளிகைப் பொருட்களின் குறிப்புகளும் உள்ளன.

சித்திரைத் திருநாள் திருத்தேர் நிகழ்ச்சிக்காகச் சமைக்கப்பட்ட உணவு வகைகள்: புளியோதரை, பணியாரம், பருப்புப் பொங்கல், அப்பம், தோசை ஆகியனவும்;

அதற்குத் தேவையான அரிசி, பயறு, உளுந்து, புளி, நெய், மிளகு, எண்ணை, வெல்லம், தேங்காய், பழம் போன்றவை குறித்தும்:

வழிபாட்டிற்குத் தேவையான பொருட்களாக சாம்பிராணி, பூ, பனிநீர் (பன்னீர்), பனிநீர் செம்பு (பன்னீர் செம்பு), சந்தனம், நெய், பழங்கள், வெற்றிலை, பாக்கு, இளநீர், பந்தம் ஏற்ற எண்ணை ஆகியவற்றிற்கு கொடை அளிக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

- 1585 ஆம் ஆண்டில் தெலுங்கு மொழியில் வெட்டப்பட்ட மற்றுமொரு கல்வெட்டு (1967/81k) தெள்ளியசிங்கப் பெருமாள், வேதவல்லி நாச்சியார், சூடிக் கொடுத்த நாச்சியார் திருநட்சத்திரங்கள் வரும் திருநாட்களில் செய்யப்பட வேண்டிய கைங்கர்யத்திற்காக தயிர்ச்சோற்றுடன், தோசை, ஆப்பம், வடை, பானகம், பணியாரம், பொங்கல், தளிகை(அமுது) யுடன் கூடிய அமுதுபடி செய்விக்கும் சமையலுக்குத் தேவையான பொருட்களாக வெண்ணெய், நெய், பால், புளி, வாழைப்பழம், தயிர், பால், வெல்லம், அரிசி ஆகியனவும்; வழிபாட்டுக்குச் சந்தனம், சாம்பிராணி, பூக்கள், வெற்றிலை, வாழைப்பழம் போன்றவையும் வழங்கக் கொடை செய்யப்பட்டதைக் குறிக்கிறது.

இவ்விரு கல்வெட்டுகள் மூலம் புளியோதரை, பணியாரம், பருப்புப் பொங்கல், அப்பம், தோசை, தயிர்ச்சோறு, ஆப்பம், வடை, பானகம், தளிகை கோயிலின் அமுதுபடியாக இருந்ததையும், குறிப்பாக தோசை 16 ம் நூற்றாண்டு சென்னை மக்களின் உணவாக இருந்ததை அறிய முடிகிறது.

பச்சையப்ப முதலியார் கொடையும் குலோத்துங்க சோழன் திருமாளிகையும்:

1842 ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டில் பயணிகளுக்கு (தேசாந்திரி) உணவு வழங்குவதற்காகவும், இந்துப் பிள்ளைகளுக்குச் சாஸ்திரங்களைக் கற்பிப்பதற்காக பண்டிதர் ஒருவருக்கும், ஆங்கிலம் கற்பிக்க ஆசிரியர் (உபாத்தியாயர்) ஒருவருக்கும் ஊதியம் தர பச்சையப்ப முதலியார் கொடை செய்துள்ளார். அதற்காக ஒரு லட்சம் வராகன் பணம் அளித்து, அதனை அறக்கட்டளையாக நிறுவி, வரும் வட்டியில் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரிகள் மேற்பார்வையில் கொடையின் பலன் தொடரும்படி திட்டம் வகுத்துள்ளார் என்ற செய்தி

கிழக்கு நுழைவாயில் கல்வெட்டில் கிடைக்கிறது. 12 அல்லது 13 ஆம் நூற்றாண்டு கல்வெட்டு ஒன்று (1967/59) குலோத்துங்க சோழன் திருமானிகை பற்றி குறிப்பிடுகிறது.

முடிவுரை:

இன்வெஸ்டிகேட்டிவ் ஜர்னலிசம் என்ற துறையுண்டு. அது போல இன்வெஸ்டிகேட்டிவ் ஆர்க்கியாலஜி என்ற துறை தொல்லியலில் வளர்ந்தால் தமிழக வரலாற்றில் எப்பொழுது காலக் குறிப்புகள் மாறுகின்றன, எப்பொழுது பெயர்களின் பின்னொட்டாக சாதிப்பெயர்கள் தோன்றின, எப்பொழுது கோயில் இறைவர்களுக்குச் சமஸ்கிருதப் பெயர் சூட்டப்பட்டது, எப்பொழுது பெண்களுக்குச் சொத்துரிமை மறைந்தது என்பதை வரலாற்றுச் செய்திகளாக கல்வெட்டுச் சான்றுகளுடன் அறிய முடியும். ஏனெனில் அறுபது வியாழ வட்ட ஆண்டுகள் குறிப்பு, பெயரின் பின்னொட்டாக - முதலியார், பிள்ளை, செட்டியார் போன்ற பல சாதிப்பெயர் இணைப்புகள், இறைப்பெயர் மாற்றங்கள் என யாவும் நிகழ்ந்தவை ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில், சற்றொப்ப இரு நூற்றாண்டுகளுக்குள் (தோராயமாக 1600கள் மத்தியப் பகுதி - 1775) நடந்து முடிந்தவையாக அறிய முடிகிறது. மேலும் 1880 களின் இறுதிப்பகுதி வரை பெண்கள் தங்கள் வீடுகளை, சொத்துகளைக் கோயிலுக்கு எழுதிவைத்து, கோயில் கட்டி திருப்பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்த கல்வெட்டுச் சான்றுகளும் கிடைக்கின்றன.

அரசர்களின் ஆட்சிக் காலம், கலை வளர்ச்சி, இறையாண்மை என்பனவற்றையும் கடந்து மானுடவியல் பார்வையில் தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களின் கல்வெட்டுச் செய்திகள் ஆராயப்படவேண்டிய தேவை மிகுதியும் உள்ளது. அது தமிழக வரலாற்றை மேலும் செம்மைப்படுத்த உதவும். அதற்குள் கோயில் கல்வெட்டுகளைத் திருப்பணி என்ற முயற்சிகளில் சிதைக்கப்படாமல் பாதுகாக்க வேண்டிய தேவையும் உள்ளது. கல்வெட்டுகளைச் சிதைத்து பல்வேறு இடங்களுக்குச் சிதறடித்ததன் பின்புலத்தில் இருந்தது மக்களின் அறியாமை என்பதைவிட, மக்களின் அறியாமை நிலைமையைப் பயன்படுத்தி கோயில் சொத்துகளைக் களவாடும் நோக்கமும் இருந்திருக்கலாம், தடயங்களை மறைக்கும் முயற்சி இருந்திருக்கலாம், வரலாற்றை மறைக்கும் நோக்கமும் இருந்திருக்கலாம் என்ற கோணத்திலும் ஆராயவேண்டிய தேவை உள்ளது.

கட்டுரைக்கு உதவிய தரவுகள்:

"சென்னை மாநகர்க் கல்வெட்டுகள்", முனைவர் இரா.நாகசாமி, 2009-ஆம் ஆண்டு,

இரண்டாம் பதிப்பு - தமிழ்நாடு தொல்லியல் துறை தளம்

<https://www.tnarch.gov.in/Library%20BOOK%20PDF/Chennai%20Maanagara%20Kalvettu%20kal.pdf>

இக்கட்டுரையின் திருவல்லிக்கேணி கல்வெட்டுத் தரவுகளை கீழுள்ள சுட்டியில் பெறலாம் -
<https://drive.google.com/file/d/1W7nHSqLYOo2XatOUoMjLBucNXe4ArqDW/view?usp=s>
haring

தமிழ்நாடு அரசு - இந்து சமய அறநிலையத்துறை தளம் - திருக்கோயில்கள் நிலங்கள் பட்டியல்
தரவுகள்:

https://hrce.tn.gov.in/hrcehome/land_search.php?activity=land_search

நன்றி: சிறகு

— လောလောရှာရှာ

ஒரு சில கோவில்களில் இவர்கள் அடையாளம் காணப்பட்டாலும் கல்வெட்டுச் சான்றுகளுடன் இவர்தான் இக்கோயிலைக் கட்டிய சிற்பி என்று அடையாளப்படுத்துகிறது ஒரு சிற்பம்.

கும்பகோணம் அருகே உள்ளது கோணேரி ராஜபுரம் என்னும் திருநல்லம் கோவில். செங்கற்றளியான இதைக் கற்றளியாக புதுப்பித்தார் மாதேவியார். தனது கணவர் கண்டராதித்தர் பெயரால் இக்கற்றளியை எடுப்பித்தார். இவரது ஆணைப்படி கற்றளியைக் கட்டிய சிற்பிதான் ஹரசரணசேகரன். இச்சிற்பியின் உருவமும், உருவத்தைச் சுற்றிக் கல்வெட்டும் இக்கோவிலில் உள்ளது.

S.i.i.vol 3 no 147

- 1 ஸ்லக்ஷி ஸ்ரீ[||*] ஸ்ரீமதூராத்-
- 2 கடுதவரான உத்தமசொழ-
- 3 ராத் திருவயிறு வாய்த்த
- 4 உடையபிராட்டியார்³ [||த்] திருக்கற்[ற]-
- 5 னி எடுப்பித்த [ஆல]த்தூருடை-
- 6 யான் சாத்தன் குணபத்தனான
- 7 ஹரசரணசேகரன் இவர்
- 8 பட்ட[ட]க் கட்டின டெப்[ர்]
- 9 ராஜகெஸர்.முடுவ
- 10 கடுவளாரிவர் |-

திருநல்லம்.

கோவிலில் உள்ள ஆடவல்லானை வணங்கும் கோலத்தில் இச்சிற்பி உள்ளார். "உடைய பிராட்டியார்க்குத் திருக்கற்றளி எடுப்பித்த ஆலத்தூருடையான் சாத்தன் குணபத்தனான ஹரசரணசேகரன்." இச்சிற்பிக்கு கண்டராதித்தரின் விருதுப்பெயரான இராசகேசரி மூவேந்த வேளான் என்னும் பட்டத்தை அளித்து பெருமைப் படுத்தினார் அம்மையார். ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்திய சோழ தேசத்துச் சிற்பி இவர்.

தகவல் உதவி:

"வரலாறு - நீங்களும் நானும்"

சிறப்புரை: மருத்துவர் இரா. கலைக்கோவன்

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளையின் இணையவழி உரைத்தொடர் திசைக்கூடல்-213

6. பனையுறை அன்றிலும் நீருறை மகன்றிலும்

— முனைவர் குடமரன் பரமசிவமணி

‘பாலையும் நீரையும் கலந்து வைத்தால் பாலை மட்டும் அருந்திவிட்டு நீரைத் தனியாகப் பிரித்துவிடும் தகைமையது அன்னப்பறவை என்று சான்று இல்லாமல் கூறும் கூற்றுபோல தமிழ்நாட்டில் பல செய்திகள் உண்டு. அன்றில் பறவை இணையில் ஒன்று இறப்பின் மற்றொன்றும் இறந்துபடும் என்ற செய்தியும் அவ்வரிசையில்தான் நீங்காமல் இடம்பெற்று விட்டது. கடற்கரைகளை ஒட்டிய மணற்பாங்கான பூங்கழிகளில், பனை மரங்களில் கூடுகட்டி வாழ்வவையே அன்றில் பறவைகள்.

தமிழ்நாட்டில் தூத்துக்குடி, இராமநாதபுரம் முதலிய மாவட்டங்களில் இப்பறவைகளைக் காணலாம். இப்பறவைகள் இரவு நேரங்களிலும் செவ்வானம் காணப்பெறும்போதும், புணர்ச்சிக் காலங்களிலும் உரத்த குரலில் அரற்றும் தன்மை கொண்டவை. இச்செயல்தான் இப்பறவையின் தனித்தன்மை. பிரிவில் இறப்பு என்பது சான்று இயலாத அற்றாரும். பறவை

இயல் வல்லுநர் பலரும், பி.எல். சாமி, நா. கணேசன் போன்ற அறிஞர் பலரும் அன்றில் பறவை குறித்த ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டு கட்டுரைகள் வரைந்துள்ளனர். அகநானூறு, புறநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை முதலிய சங்கத் தமிழ் நூல்களிலும், மணிமேகலை, நாலடியார், ஆழ்வார் தம் பாசுரங்கள், மூவர் தேவாரப் பாடல்கள், கம்பராமாயணம் முதலிய நூல்களிலும் அன்றிலின் தோற்றம் செயல்கள் பற்றிய பல குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

‘பிளாக் ஐபிஸ்’ எனும் ஒருவகை நாரை இனம் சார்ந்ததே அன்றில் பறவைகளாகும். வடமொழியில் கிரௌஞ்சம் என்று குறிப்பிடுவர். நாட்டுப்புற வழக்கில் கருப்பு அரிவாள் மூக்கன் என்றும் வடபுலத்தில் சாரஸ் நாரை என்றும் அழைப்பர்.

இப்பறவையின் அரற்றும் குரல்தனை

ஒரு தனி அன்றில் உயவு குரல் கடைஇய (அகம். 305),

சேவலோடு புணராச்சிறுகரும்பேடை இன்னாது உயங்கும் (அகம். 120),

அன்றிற் பேடை அறிக்கு ரல் அழைஇ (மணி.5-127),

அன்றிலின் குரல் அடரும் (பெரிய திருமொழி),
எவன் சொல்லி நிற்கும் நும் ஏங்கு கூக்குரல் கேட்குமே (திருவாய்மொழி),
அன்றிலம் பேடைபோல் வாய்திறந்தரற்றலுற்றாள் (கம்ப.)
எனக் கூறப்பெற்றுள்ளன. இவை அனைத்தும் பிரிவால் நேர்ந்தவையாகும்.

மேலும், புணர்வின் போது ஒலி எழுப்பும் என்பதை
இன்னாது உயங்கும் கங்குலும் (அகம்.)
பெடை புணர் அன்றில் உயங்குரல் அளைஇ (நற்.)
கையற நரலும் நள்ளென்யாமத்து குறுந்.)
எனப் பலவாறாக சங்க நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

அன்றில் போன்றே மகன்றில் என்ற ஒருவகை நீர்வாழ் பறவை பற்றிய பல இலக்கியக் குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. அவற்றில் ஒட்டக்கூத்தரின் மூவருலா பாடலடிகள் குறிப்பிடத்தகுந்தவை. இராசராச சோழனுலாவில் இடம்பெறும் தலைவி ஒருத்தி தன் இல்லத்திற்கு முன்புள்ள பனை மரத்தின் மேல் இருந்துகொண்டு இராப்பொழுதில் அரற்றும் அன்றிலின் குரல் தன்னை வருத்துகின்றது. எனவே, பனையின்கண் உள்ள அன்றிற் பறவையை அகற்றிவிட்டு மகன்றிற் பறவையை அங்கு கொண்டு வந்து ஏற்றுங்கள் என்று புலம்புவதாகக் கூறப் பெற்றுள்ளது.

'குலோத்துங்க சோழனுலா' வில் வருகின்ற தலைவியோ தனக்கு அன்றிலின் அகவல் இராப்பொழுதில் துன்பத்தைத் தருகின்றது என்று கூறி, சேரனுக்குரிய பனைமரத்தை வெட்டி வீழ்த்திய சோழன் அந்த அன்றிற் பறவை தங்கியிருக்கின்ற பனைமரத்தை வெட்டியிருக்கக்கூடாதா? எனப் புலம்புகின்றாள்.

தேவாரப் பாடல்களில் அன்றில் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்பெற்றாலும் ஒரிரு பாடல்களில் பகன்றில் என்ற சொல் காணப்பெறுகின்றது. பகன்றில் என்பது அன்றிலையே குறிக்கின்றது என உரையாசிரியர்கள் பலர் கட்டியுள்ளனர்.

இக்கட்டுரை ஆசிரியர் ஓலைச்சுவடிகளில் அமைந்த அந்த ஏடுகளை ஆய்வு மேற்கொண்ட போது, மகர எழுத்துகள் ஏடுகளில் எழுதப்பெறும்போது அவை பகரமாகக் காட்சி அளிப்பது அறியப்பட்டது. மகன்றில் என்பதை பகன்றில் எனப் படித்து அப்படியே அச்சு நூல்களிலும் பதிப்பித்து விட்டனர். அத்தகையதோர் பாடல் திருநாவுக்கரசரின் திருவையாற்றுப் பதிகத்தில் உள்ளது.

திருக்கயிலை செல்ல முனைந்த அப்பரடிகள் ஈசனால் ஆட்கொள்ளப்பெற்று வடபுலத்து வாவியில் மூழ்கி ஐயாற்றுக் குளத்திலிருந்து எழுந்தார். கரை ஏறியபோது, இணை இணையாக விலங்குகளும் பறவைகளும் அங்கு திகழ்வதைக் கண்டார். ஐயாற்றுக் கோயிலில் கயிலை தரிசனம் பெற்ற பின்பு தான் கண்டவற்றை மாதர் பிறைக் கண்ணி யானை எனத் தொடங்கும் பதினொரு பாடல்கள் கொண்ட பதிகமாகப் பாடியருளினார். ஆறாம் பாடலில் 'வண்ண மகன்றிலொடு ஆடி வைகி வருவன கண்டேன்' என்று தான் கண்ட

காட்சியைப் பதிவு செய்தார். பிற்காலத்திய ஏடு பெயர்த்து எழுதும்போது மகன்றில் பகன்றில் என மாற்றம் பெற்றுவிட்டது.

தாராசுரம் சிவாலயத்தில் இரண்டாம் இராசராசசோழன் இப்பதிகம் பாடும் காட்சியை சிற்பமாக்கியுள்ளதை இக்கட்டுரை ஆசிரியர் தம் ஆய்வில் கண்டறிந்து வெளிப்படுத்தினார். அதில், அப்பர் பதிகம் பாடும் ஆறாம் காட்சியில் இணையாக மகன்றில் பறவைகள் நிற்க, அவை முன்பு உழவாரம் ஏந்தியவண்ணம் அப்பர் பாடும் காட்சி இடம்பெற்றுள்ளது. அக்காட்சியில் திகழும் மகன்றில் பறவைகள் சிறிய வாத்துகள் வடிவில் திகழ்கின்றன. நாரை இனத்து அன்றில் பறவை வடிவிலிருந்து இவை வேறுபட்டுக் காணப்பெறுகின்றன.

மகன்றில் முன்பு பாடும் அப்பரடிகள்

சோழன் படைத்த இச்சிற்பக் காட்சியால் இது வரை நாம் அறிந்திராத மகன்றில் பறவை வடிவம் யாது என்பதைக் காண முடிவதோடு, தேவாரப் பாடல்களில் காணப்பெறும் பகன்றில் என்ற சொல் ஏடு பெயர்த்து எழுதியவர் செய்த தவறே என்பது உறுதி பெறுகின்றது.

7. கொடுமணல் அகழாய்வுக்குச் சங்க கால இலக்கியச் சான்றுகள்

— ம. ஆச்சித்

முன்னுரை :

தமிழ் நாட்டின் ஈரோடு மாவட்டம் பெருந்துறை வட்டம், சென்னிமலையிலிருந்து மேற்கே ஏறத்தாழ 15 கிமீ தூரத்திலும், திருப்பூர் மாவட்டம், ஊத்துக்குளியிலிருந்து ஏறத்தாழ 9 கிமீ தூரத்திலும், காவிரி ஆற்றில் கலக்கும் நொய்யல் ஆற்றின் வட கரையில், இன்றைய கொடுமணல் அமைந்துள்ளது. இதன் அமைவிடம், சங்ககாலச் சேர நாட்டின் தலைநகரமான கருரை, மேற்குக் கடற்கரையுடன் இணைக்கும் பண்டைய வணிகப் பாதையில் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ்நாடு அரசுத் தொல்லியல் துறை, தஞ்சை, தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைந்து, கொடுமணல் (பெருந்துறை வட்டம், ஈரோடு மாவட்டம்) பகுதியில் அகழாய்வு நடத்தியது.

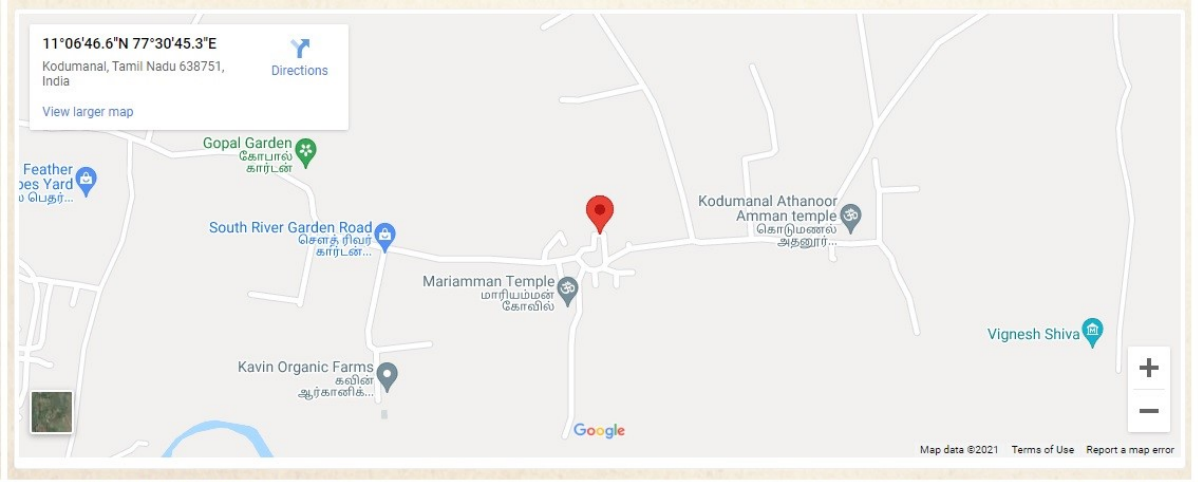
ஊர்ச்சிறப்பு:

இவ்வூர் இரும்புக் காலம் (Iron Age), வரலாற்றுக் காலத்தின் தொடக்கக் காலம் (Early Historic Period), சங்ககாலம் (Sangam Age) என வழங்கப்படும் காலக்கட்டத்தில் மக்கள் வாழ்ந்த பகுதியாகும்.

கொடுமணலில் தொல்லியல் பொருட்கள் :

இவ்வகழாய்வு, பெருங்கற்காலம் மற்றும் வரலாற்றுக் காலத்திய பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. கருப்பு மற்றும் சிவப்பு வண்ணப் பாணை ஓடுகள், கருப்பு வண்ணப் பூச்சு கொண்ட பாணை ஓடுகள், சிவப்பு வண்ணப் பூச்சு கொண்ட பாணை ஓடுகள் மற்றும் சிவப்பு வண்ணம் அலங்கரிக்கப்பட்ட பாணை ஓடுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. மேலும், குவார்ட்ஸ் மற்றும் களிமண்ணால் ஆன மணிகள், எழுத்து பொறிக்கப்பட்ட பாணை ஓடுகள் மற்றும் குறியீடு கொண்ட பாணை ஓடுகளும் சேகரிக்கப்பட்டன.

இப்பகுதியில் காணப்பட்ட பெருங்கற்காலக் கல்வட்டப் பகுதியிலும் அகழாய்வு செய்யப்பட்டது. நான்கு கால்கள் கொண்ட ஜாடி, கிண்ணங்கள், வட்டில்கள், மூடிகள் மற்றும் தாழிகள் முதன்மைக் கல்திட்டைக்கு வெளியே கண்டெடுக்கப்பட்டன. இத்திட்டையின் தென்கிழக்குப் பகுதியில் காணப்பட்ட முதுமக்கள் தாழியிலிருந்து 782 கார்னிலியன் மணிகள் சேகரிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. முதல் கல்திட்டையின் கிழக்குப் பகுதியில் 169 செ.மீ நீளம் கொண்ட இரும்பு வாள் ஒன்றும் கண்டெடுக்கப்பட்டது. மேலும், நான்கு இரும்பு வாள்கள், செம்பு வடிகட்டி, சிறிய பிச்சுவாள் மற்றும் குறியீடு கொண்ட பாணை ஓடுகளும் இவ்வகழாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்டன.

எழுத்துப் பொறிப்புள்ள பாணை

சங்குகள்

குறியீடு உள்ள பாணையோடு

கருப்பு சிவப்பு பாணை

தமிழி எழுத்துப்
பொறிப்புள்ள பாணையோடு

ஜாடி

கல்மணிகள், கொடுமணல், ஈரோடு

அகழாய்வுக்குழியில் கிடைக்கும் தொல்பொருட்கள், கொடுமணல்

கொடுமணல் பழந்தமிழ் நாட்டின் வணிக நகரம் என தொல்லியல் அகழாய்வுக்கு ஆதாரமாக விளங்கும் இலக்கியச் சான்றுகள் :

கொடுமணல் பழங்காலத் தமிழ்நாட்டின் வணிக நகராக இருந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பகுதியாகும். சங்க இலக்கியமான பதிற்றுப்பத்தில் கொடுமணல் குறித்த குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

“கொடுமணம் பட்ட நெடுமொழி யொக்கலொடு
பந்தர்ப் பெயரிய பேரிசை மூதூர்க்
கடனறி மரபிற் கைவல் பாண
தெண்கடன் முத்தமொடு நன்கலம் பெறுகுவை”
- (பதிற்று : 67) என்று கபிலரும்,

“கொடுமணம் பட்ட வினைமாண் அருங்கலம்
பந்தர் பயந்த பலர் புகழ் முத்தம்”
- (பதிற்று : 74) என்று அரிசில் கிழாரும்

பாடியுள்ளனர்.

விளக்கம் :

பதிற்றுப்பத்து (74:5-6) சங்க இலக்கியக் குறிப்புகளிலிருந்து இப்பகுதி சங்ககாலத்தில் பல்வேறு வெளிநாட்டினர் வந்து சென்ற சிறப்புப் பெற்ற பன்னாட்டு வணிகத் தலமாக (பந்தர்) இருந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது. யவனர் என இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படும் கிரேக்கம், ரோம், எகிப்து நாடுகளைச் சேர்ந்த மக்கள் இவ்வூருக்கு வந்து சென்றுள்ளனர். சங்ககாலத்தில் கொடுமணம் என்று அழைக்கப்பட்ட இவ்வூர் இன்று கொடுமணல் என வழங்கி வருகிறது.

கொடுமணம் எனும் கொடுமணல் பெயர் மாற்றிய காரணம் :

கொடுமணல் சங்க இலக்கியத்தில் “கொடுமணம்” என்னும் பெயர் பெற்றிருந்தது. அங்கு, திறமையிக்க கைவினைக் கலைஞர்கள் இரும்பை சக்திவாய்ந்த வெப்ப உலைகளில் இட்டு உருக்கி எஃகாக மாற்றினர். அந்த உலோகம் பல இடங்களுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது என்று குறிப்புகள் உள்ளன. தற்போது அங்கு நடைபெறும் அகழாய்வில் அப்பகுதியில் வணிகத்திலும், தொழில் துறையிலும் சிறந்து விளங்கியதற்கான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன.

தமிழகத்தில் மிக முக்கியமான தொல்லியல் தளமான கொடுமணலில் நடந்து வந்த நான்கு மாத அகழாய்வு முடிவிற்கு வந்துள்ளது. இங்கு மக்கள் வாழ்ந்த பகுதி என்பதற்கான கூடுதல் சான்றுகள் தற்போது கிடைத்துள்ளன. மேலும் கிணறு போன்ற வடிவத்தில் தானியங்கள் சேமிக்கும் பகுதியும் கிடைத்துள்ளது. கொடுமணல் பழந்தமிழர்களின் வாழ்விடப் பகுதி மற்றும் வணிக நகராக இருந்ததற்கு ஆதாரங்களும் கிடைத்திருக்கின்றன.

கொடுமணல் அகழாய்வின் வரலாறு:

மக்கள் வாழ்ந்த பகுதி (Habitation) மற்றும் ஈமக்குழி (Burial Complex) என இரண்டு வகையான இடங்களிலும் அகழாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. இம்மக்கள் இரும்புக் காலத்தைச் சேர்ந்தவர்களாயினும் பெரிய கற்பலகைகள் மற்றும் பெரிய கற்களைப் பெருமளவில் பயன்படுத்தியமையால் இவர்களைத் தொல்லியலாளர்கள் பெருங்கற்படை (megalithic) பண்பாட்டுக்குரிய மக்கள் எனக் கருதுகின்றனர். இந்த அகழாய்வில் இரும்புக் கருவிகளான

கத்தி, வாள், ஈட்டி, கேடயம், மணிகள் (beads), அங்கவடி (horse - stirrups) என ஏராளமாகக் கிடைத்துள்ளன. குதிரையின் அங்கவடி கிடைத்துள்ளமை குதிரை அக்கால வணிகத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்ததை வெளிப்படுத்துகிறது. மத்திய தரைக்கடல் பகுதிகளிலிருந்து கடல்வழியாக குதிரைகள் ஏராளமாக தமிழகம் வந்திறங்கியதைப் பட்டினப்பாலை (185) குறிப்பிடுவது இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகும். கார்னீலியன் (carnelian), அகேட் (agate) ஜாஸ்பர் (jasper), பெரில் (beryl), பளிங்கு (quartz), லாபியஸ் லசுலி (Lapis lazuli), போன்ற அரிய கற்களால் செய்யப்பட்ட பல்வேறு வகைகளைச் சேர்ந்த மணிகள் (beads) ஆயிரக்கணக்கில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளமை கொடுமணல் அக்காலத்தில் ஒரு பெரிய தொழிற்கூட நகரமாக (industrial city) இருந்திருக்கிறது என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. அக்காலத்தில் ரோமானியர் பிரியமுடன் பயன்படுத்திய அரிய கல் வகைகளாக இ.எச்.வார்மிங்டன் அவர்தம் நூலில் (Warmington, E.H., The commerce between the Roman Empire and India, 1948) குறிப்பிட்டுள்ளவை யாவும் கொடுமணல் அகழாய்வில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கருப்பு-சிவப்பு, கருப்பு நிறம் கொண்ட சங்ககால மண்கலங்களுடன் ரோமானிய மண்கலங்களான அரிட்டெய்ன் மற்றும் ரூலெட் பாணை ஓடுகளும் கலந்து காணப்படுவது தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன் யவனப் பண்பாடு கலந்து காணப்படுவதைக் காட்டுகிறது. கருப்பு -சிவப்பு மற்றும் கருப்பு நிறப் பாணைகளில் பல்வேறு வகையான குறியீடுகள் (graffiti) காணப்படுகின்றன. இக்குறியீடுகள் எதற்காகப் பாணைகளில் கீறப்பட்டன என்பதும், இக்குறியீடுகள் குழுக்குறியீடுகளா அல்லது எழுத்துகளின் தோற்ற நிலைகளின் முதல் கட்டமா? போன்றவை குறித்து ஆய்வாளர்களிடையே இன்று வரை விவாதங்கள் தொடர்கின்றன. மேற்கூட்டிய கருப்பு-சிவப்பு, கருப்பு நிற மற்றும் வண்ணப்பூச்சு (russet quated) கொண்ட மண்கலங்களில் எழுத்துப் (தமிழ் பிராமி/தமிழி/ தமிழ்) பொறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இது கொடுமணல் அகழாய்வுச் சிறப்புகளில் ஒன்றாகும். அகழாய்வில் 400க்கும் மேற்பட்ட மண்கலச் சில்லுகளில் எழுத்துப் பொறிப்புகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தியாவில் மண்கலச் சில்லுகளில் பழம் எழுத்துகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது கொடுமணல் அகழாய்வில் மட்டுமே என்பது பெருமைக்குரியதாகும். மண்கலங்களில் காணப்படும் பெயர்கள் பல (காட்டாக: ஆதன், சாத்தன், கோன், அந்தை, மகன்) சங்க இலக்கியப் பெயர்களுடன் ஒத்ததாகக் காணப்படுகின்றன. அக்காலத் தமிழ்ச் சமூகம் எழுத்தறிவு பெற்ற சமூகமாக விளங்குகின்றன எனில் மிகையன்று.

அக்காலத் தமிழ்ப் பண்பாட்டோடு பிராகிருத மொழி பேசிய மக்களின் கலப்பு இருந்ததற்கான பல சான்றுகளும் (காட்டாக: நிகம, விஸாகீ) பாணை எழுத்துப் பொறிப்புகளின் வாயிலாக வெளிப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. இது இப்பகுதியினுடன் பிறநாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் வணிக நிமித்தமாகக் கலந்துள்ளனர் என்பதைக் காட்டுகிறது.

24 காரட் மற்றும் 22 காரட் மதிப்புடனான பொன் ஆபரணங்கள், வெள்ளி மோதிரங்கள், ஈயத்தாலான வளையல்கள், வளையங்கள், வீட்டு அலங்காரப் பொருட்கள் (காட்டாக: அரிய

கற்கள் பதிக்கப்பட்ட வெண்கலத்தாலான புலி), விளையாட்டுப் பொருள்கள், மக்கள் வாழ்ந்த பகுதி மற்றும் ஈமக்குழிகளில் மனித எலும்புக்கூடுகள், விலங்குகளின் எலும்புகள், உலைகள் (furnace), மரக்குச்சிகள் பூமியில் நடப்பட்டதற்கான அடையாளங்கள் என அக்காலப் பண்பாட்டு நாகரிகம் சார்ந்த எச்சங்கள் கொடுமணல் அகழாய்வில் ஏராளமாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தொல்பொருட்கள் யாவும் முறையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டு தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகக் கல்வெட்டியல் மற்றும் தொல்லியல் துறையில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன.

500 கிலோ எலும்புக் கூடுகள்:

இந்தப் பகுதியில் 500 கிலோ எலும்புக் கூடுகள் கிடைத்துள்ளன. அது என்ன விலங்கின் எலும்பு என்று தெரிந்துகொள்ள 75 கிலோ எலும்புக் கூடுகள் ஆய்வுக்காக அனுப்பப்பட இருக்கிறது. 25 மீட்டர் அளவிலான ஓர் இடிந்த சுவர் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இது குறித்தான ஆய்வை விரிவுபடுத்தினால் அது நீர்வழிப் பாதையாக இருந்ததா என்பதும் தெரியவரும்.

நெசவுப் பொருட்கள்:

நெசவுத் தொழில் செய்வதற்குத் தேவையான பொருட்கள் கிடைத்துள்ளன. எனவே பண்டைய காலத்தில் இப்பகுதி வர்த்தகத்திற்கான முக்கிய நகரமாக விளங்கியது உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில் கொடுமணல் நொய்யல் நதிக்கரையில் உள்ள தொல்லியல் தளமாகும். மேலும் இங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள செங்கல் அடுக்கு சங்ககாலத்தைச் சேர்ந்ததாகும்.

தானியக் களஞ்சியம்:

கிணறு வடிவத்திலான தானியக் களஞ்சியம் 4.25 மீட்டர் உயரத்தில் மக்கிய நிலையில் தற்போது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தத் தானியக் கிடங்கு மூன்று அடி ஆழத்திற்கு மேல் இருந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மனித மண்டை ஓடுகள் மற்றும் எலும்புகள்:

மேலும் அங்கு நடத்தப்பட்ட ஆய்வில் கிடைத்த ஈமத் தாழிகள் முழுமையாக ஆய்வு செய்யப்பட்டன. இதில் மூன்று வகையான இறுதிச் சடங்குகள் நடைபெற்றிருந்தது தெரியவந்துள்ளது. தாழிகளில் ஒன்றில் மனித மண்டை ஓடு, பல், கை மற்றும் கால் எலும்புகள் கிடைத்துள்ளது. இது இந்தப் பகுதியின் காலத்தை வரையறுக்க உதவும். இவை மரபணு ஆய்விற்காக காமராஜர் பல்கலைக்கழகத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டுள்ளது.

எழுத்து பொறிக்கப்பட்ட குவளை மற்றும் ஓடுகள்:

‘சம்பன்’ என்ற எழுத்து பொறிக்கப்பட்ட குவளையும், ‘ஏகன்’ என்ற பெயர்ச்சொல் பொறித்த மண் கலங்களின் ஓடுகள் இரண்டும் கிடைத்துள்ளன. மேலும் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட எழுத்து பொறிக்கப்பட்ட ஓடுகள் கிடைத்துள்ளது. இதற்குமுன் 2014-ம் ஆண்டு நடந்த அகழாய்விலும், ‘சம்பன்-சுமணன்’ என எழுதப்பட்டிருக்கும் பெரிய பாணைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

நொய்யல் ஆற்றுப் பகுதி அகழாய்வு:

திரு. ஜேரஞ்சித் நொய்யல் ஆற்றுப் பகுதியில் அகழாய்வுப் பணி துவங்கியுள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். 2020-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற 8-ஆவது அகழாய்வில் தொழிற்கூடங்களில் தண்ணீர் வெளியேறும் வகையில் அமைக்கப்பட்டு இருந்த கால்வாய் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அந்தக் கால்வாய் நொய்யல் ஆற்றுப் பகுதி வரை சென்று இருக்கலாம் எனக் கருதப்பட்டது. ஆனால் அப்போது ஆய்வுப் பணிக்கான காலம் முடிந்ததால் மேற்கொண்டு ஆய்வு நடைபெறவில்லை. தற்போது 2 இடங்களில் 10 மீட்டர் நீளம் மற்றும் 10 மீட்டர் அகலத்தில் குழிகள் தோண்டி அகழாய்வு செய்தபோது 30 சென்டிமீட்டர் ஆழத்திலேயே கல்மணிகள், அதற்கான மூலப்பொருட்கள், கண்ணாடித் துண்டுகள், சங்கு வளையல்கள், இரும்பை உருக்கும் உருக்கிகள், மண் பாணைகள் வடிவமைப்பதற்குத் தேவையான பொருட்கள் மற்றும் வடிகால் இருந்ததற்கான அடையாளம் ஆகியவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை முழுமையாக ஆய்வு செய்தால் இது 2300 ஆண்டுகளுக்கு முன் உள்ளதாக இருக்கும். மேலும், சுமார் 12 சென்டிமீட்டர் நீளத்தில் இரும்பினால் ஆன பொருள் ஒன்றும் கிடைத்துள்ளது என்றும் கூறியுள்ளார்.

முடிவுரை:

அறிவியல் முறைப்படி பூமியை அகழ்ந்து மக்களின் பண்பாட்டு எச்சங்களைக் கண்டுபிடிப்பது அகழாய்வாகும். தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகக் கல்வெட்டியல் மற்றும் தொல்லியல் துறை இதுவரை மேற்கொண்ட அகழாய்வுகளில் மிக முக்கியமான உலகளவில் சிறப்புப் பெற்ற அகழாய்வாக கொடுமணல் என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற அகழாய்வு கருதப்படுகிறது. இவ்விடத்தின் வரலாற்றுச் சிறப்புகளை முதன் முதலில் 'நொய்யல் ஆற்று நாகரிகம்' என்ற அறிக்கையின் வாயிலாக வெளிக்கொணர்ந்தவர் பேராசிரியர் செ.இராசு அவர்களாவார். பின்னர், 1985 முதல் 1991 வரை பேராசிரியர் எ.சுப்பராயலு அவர்கள் தலைமையில் நான்கு கட்டங்களாக அகழாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது.

பொதுப்பணித்துறைக்குச் சொந்தமான பகுதியில் இதுவரை நடந்த ஆய்வுகளில் தொழிற்கூடங்கள், கல்லறைகள் ஆகியவை தனியாருக்குச் சொந்தமான நிலங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. தற்போதைய அகழாய்வு பொதுப்பணித் துறைக்குச் சொந்தமான நொய்யல் ஆற்றங்கரையின் வடகரை பகுதியில் நடைபெறுகிறது. தொடர்ந்து நடைபெறும் அகழாய்வில், பழங்காலப் பொருட்கள் அதிக அளவில் கிடைக்க வாய்ப்பு உள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது.

குறிப்பு:

1. கொடுமணல் அகழாய்வு தமிழ்நாடு தொல்லியல் துறை.

[[https://www.tagavalaatrappadai.in/excavations-id="vword11_3" data-popupmenu="popupmenu11_3">details?id=jZY9lup2kZl6TuXGIZQdjZt1](https://www.tagavalaatrappadai.in/excavations-id=)]

2.Madras review society, October 1, 2020 அகழாய்வு கொடுமணல் தொல்லியல்.

3.கொடுமணல் அகழாய்வு

முனைவர் பா.ஜெயக்குமார்

உதவிப்பேராசிரியர்

கல்வெட்டியல் துறை மற்றும் தொல்லியல் துறை.

4.சங்க கால இலக்கிய நூல்..

ம. ஆச்சின்

aachinjisti@gmail.com, 9751822278

முதுகலை முதலாமாண்டு மாணவர்

பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறை

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

சென்னை - 600 005.

8. வீரக்குடி கரைமேல் முருக அய்யனார் கோயில் கல்வெட்டுக்கள்

— முனைவர் ப. சேஷி அய்ய செல்வம்

ஏரிக்கரை ஓரத்தில் அமைந்துள்ள அருள்மிகு கரைமேல் முருக ஐயனார் திருக்கோயில் விருதுநகர் மாவட்டம் நரிக்குடி அருகில் வீரக்குடி என்னும் கிராமத்தில் அருள்மிகு கரைமேல் முருக அய்யனார் கோயில் என்ற பெயரில் உள்ளது. ஐந்து நிலை இராஜகோபுரம் மற்றும் இருதள விமானத்துடனான கருவறையில் கல் சிலை உருவத்துடன் முருகன் நின்ற கோலத்தில் வள்ளி, தெய்வானையுடன் அருள் புரிகிறார். கருவறைக்கு முன்பாக அர்த்த மண்டபம், முக மண்டபம் அதனை அடுத்து வாகனம், கொடிமரம், பலிபீடம் என அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கருவறையின் வெளிப்புறச் சுவற்றில் தட்சிணாமூர்த்தி, லிங்கோத்பவர், விஷ்ணு துர்க்கை போன்ற தெய்வங்கள் எழுப்பப்பட்டுள்ளன. கோயில் வளாகத்தினுள் சோணை கருப்பசாமி, லாடசன்னாசி, பத்திரகாளி, பேச்சியம்மன், ராஜா மந்திரி, கிழவன் கிழவி (நடுக்கல்) என இவர்கள் பரிவாரத் தெய்வங்களாக தனித்தனிச் சன்னிதிகளில் வீற்றிருக்கிறார்கள். மேலும் பத்தடி உயரம் உள்ள சுதையால் ஆன யானை வாகனமும், குதிரை வாகனமும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. கருவறைக்கு வலது புறத்தில் அரசமரத்தடி விநாயகர் வீற்றிருக்கிறார்.

வாகன மண்டபத்தில் முருகனுக்கு உரித்தான மயில் வாகனத்துடன், நந்தி மற்றும் யானை வாகனமும் ஒரே மண்டபத்தில் காட்சியளிக்கிறது. கோயிலுக்கு வெளியே கருவறையை நோக்கி கல்லாலான மயில்வாகனம் ஒன்றும் காணப்படுகிறது. கோயிலின் இடது பக்கவாட்டில் அருள்மிகு அரியவன், தூண் உருவமாக காணப்படுகிறார். சிவராத்திரி, வைகாசி விசாகம் தைப்பூசம், கார்த்திகை, மாசி களரி

எனத் திருவிழாக்கள் மிகச்சிறப்பாக நடைபெறுகிறது. இக்கோயிலானது பலருக்கும் குல தெய்வமாக உள்ளது.

கரைமேல் முருக ஐயனார் திருக்கோயில் கல்வெட்டுக்கள்:

1. 1950களில் அம்மிக்கல் ஒன்று இக்கோயிலுக்கு உபயமாக வழங்கப்பட்ட செய்தியுடன் அம்மி கல் ஒன்று உள்ளது.
2. ஏழு வரிகள் கொண்ட துண்டு கல்வெட்டு ஒன்று எங்களால் கண்டறியப்பட்டுப் படி எடுக்கப்பட்டது.

கல்வெட்டு செய்தி:

1. உ முறுக அய்ய துணை
2. அருகபட்டி
3. யிறுக்கும் பகவன்
4. புசாறி மேபடி கோல்வ
5. மூப்பன் மேபடி கோல்வ
6. டுகறன் முருக அண்டி
7. மூப்பன்

இந்தக் கல்வெட்டு செய்தியினை வாசித்துத் தெரிவித்தவர் திரு. இராஜகோபால் சுப்பையா, மூத்த தொல்லியல் அறிஞர்.

9. திராவிடம்

— ம.ம.மாணிக்கவாசகர்

திராவிடம் என்பது தமிழின் அடையாளப் பண்பாட்டுச் சொல்....

தமிழை மட்டுமே குறிப்பிடும் ஒரு சொல்....

வேற்று மாநிலத்தவர்கள் தமிழர்களைக் குறிப்பிடப் பயன்படுத்திய ஒரு சொல்....

இப்பெருமைமிகு சொல்லை....

இன்றைய அரசியல் காழ்ப்புணர்ச்சியில் கொத்துக்கறி போடுகிறார்கள்....

ஏதோ கால்டுவெல் வந்துதான் இச்சொல்லைக் கண்டுபிடித்து தமிழர்களை வஞ்சித்தார் என்று ஒரு வாதம்!! இச் சொல்லின் தோற்றம் எங்கே? எப்போது?

தமிழ் மொழியைத் தமிழ் என்று சங்க இலக்கியங்கள் கூறும். ஆனால் வடநாட்டார் எவ்வாறு கூறுவார்கள்?

சிறப்பு "ழ" தமிழில் மட்டுமே உண்டு. ஆகவே அவர்கள் தமிழை...

தமிள, தமிழ், த்ரமிள, த்ராவிட என்றார்கள்.

தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் என்ற மொழிகள் தோன்றுவதற்கு முன்பாகவே திராவிடம் என்ற சொல் இருந்தது. அது தமிழை மட்டுமே குறித்தது. பழம் பெருமைச் சொல்..

ஆரியம் என்னும் சித்தாந்த கோட்பாட்டிற்கு எதிர்வினையாற்ற பெரியார். திராவிடம் என்னும் சித்தாந்தத்தை முன் மொழிந்தார். இந்தத் திராவிடம் என்னும் சொல் தெலுங்கரையோ கன்னடரையோ குறிக்கவில்லை. தமிழரை மட்டுமே குறித்தது.

இன்றும் எந்த ஒரு கன்னடரோ, தெலுங்கரோ, மலையாளியோ தம்மைத் திராவிடர் என்று கூறுவதில்லை. ஆனால், தமிழர்கள் மட்டுமே தன்னை ஒரு திராவிடர் என்று கூறுவார்கள். இவ்வாறு கூற தமிழருக்குத்தான் உரிமையும் உண்டு, பாரம்பரியப் பெருமையும் உண்டு. தென்னகத்து மொழிகள் என்ற பொதுப்பிரிவில் இம்மூன்றும் தமிழுடன் சேர்ந்து திராவிட மொழிகள் என்றழைக்கப்பட்டது. ஆனால், திராவிடம் என்பது தமிழ் மட்டுமே, எப்போதிருந்து..?

தேவநேயப் பாவாணர் கூறுகிறார்:

வடநாட்டு ஆரிய (சமஸ்கிருத) நூல்களில் திராவிடம் என்னும் சொல் முதலாவது த்ரமிளம் என்றே வழங்கி வந்தது. முகரம் வடமொழியிலில்லை. சில உயிர்மெய் முதல்களை ரகரஞ் சேர்த்து, த்ர ப்ர எனப் புணரெழுத்துகளாகத் திரிப்பது வடநூலார் வழக்கம்.

எ-டு: படி - ப்ரதி, பவளம் - ப்ரவளம். இதனால், தமிழும் என்னுஞ் சொல் த்ரமிளம் எனத் திரிந்தது இயல்பே. பின்பு அது நாளடைவில் த்ரமிடம், த்ரவிடம், எனத் திரிந்தது.

ள - ட, ம - வ, போலி. த்ரவிடம் என்பது மெய் முதலாதலின் தமிழில் திரவிடம் என்றாகிப் பின்பு திராவிடம் என நீண்டு வழங்குகின்றது (திராவிடத்தாய் - பக்கம் 8).

8
திராவிடத்தாய் நூல்..(பக் - 8)
திரவிடத்தாய்

திரவிடத்தாய்

சரித்திராசிரியர் டமிரிக் (Daminica), டமெரிக் (Damarico) எனத் திரிந்து வழங்கினர்.

வடநாட்டு ஆரிய (சமஸ்கிருத) நூல்களில் திரவிடம் என்னும் சொல் முதலாவது த்ரமிளம் என்றே வழங்கி வந்தது. முகரம் வடமொழியிலில்லை. சில உயிர்மெய்ம் முதல்களை ரகரஞ் சேர்த்து, த்ர ப்ர எனப் புணரெழுத்துகளாகத் திரிப்பது வடநூலார் வழக்கம். எ-டு: படி - ப்ரதி, பவளம் - ப்ரவளம். இதனால், தமிழம் என்னுஞ் சொல் த்ரமிளம் எனத் திரிந்தது இயல்பே. பின்பு அது நாளடைவில் த்ரமிடம் த்ரவிடம், எனத் திரிந்தது. ள - ட, ம - வ, போலி. த்ரவிடம் என்பது மெய்ம் முதலாதலின் தமிழில் திரவிடம் என்றாகிப் பின்பு திராவிடம் என நீண்டு வழங்குகின்றது.

மேலும் பழைய காலத்தில் நாட்டுப் பெயர்களும் மொழிப்பெயர்களும் பெரும்பாலும் 'அம்' ஈறு பெற்றுத் தமிழில் வழங்கின. கா : ஈழம், கடாரம், சீனம், யவனம்.

தமிழம் - த்ரமிள(ம்) - த்ரமிட(ம்) - த்ரவிட(ம்) த்ராவிட(ம்) என்னும் முறையில், தமிழம் என்னும் சொல்லே திராவிடம் என்று திரிந்ததாகும். தமிழம் என்பது தமிழ் - தவிள - தவிட என்று பிராகிருதத்தில் திரிந்தபின்பு, தமிழ் தவிட என்னும் வடிவங்கள் த்ரமில, திரமிட, த்ரவிட என்று வடமொழியில் திரிந்ததாக, பண்டிதர் கிரையர்சன் (Dr. Grierson) கூறுவர். எங்ஙனமிருப்பினும், தமிழம் என்னும் சொல்லே த்ரவிட என்று திரிந்ததென்பதற்கு எட்டுணையும் ஐயமில்லை (ஒப்பியன் மொழி - பக்கம் 28).

ஒப்பியன் மொழி - நூல் (பக் 28)

(8) திராவிடம் என்னுஞ் சொன்மூலம்

பழைய காலத்தில் நாட்டுப் பெயர்களும் மொழிப்பெயர்களும் பெரும்பாலும் 'அம்' ஈறு பெற்றுத் தமிழில் வழங்கின.

கா : ஈழம், கடாரம், சீனம், யவனம்.

தமிழம் - த்ரமிள(ம்) - த்ரமிட(ம்) - த்ரவிட(ம்) - த்ராவிட(ம்) என்னும் முறையில், தமிழம் என்னும் சொல்லே திராவிடம் என்று திரிந்ததாகும்.

தமிழம் என்பது தமிழ் - தவிள - தவிட என்று பிராகிருதத்தில் திரிந்தபின்பு, தமிழ் தவிட என்னும் வடிவங்கள் த்ரமில, திரமிட, த்ரவிட என்று வடமொழியில் திரிந்ததாக, பண்டிதர் கிரையர்சன் (Dr. Grierson) கூறுவர்.¹

எங்ஙனமிருப்பினும், தமிழம் என்னும் சொல்லே த்ரவிட என்று திரிந்ததென்பதற்கு எட்டுணையும் ஐயமில்லை.

ஆக திராவிடம் என்பது தமிழைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்....

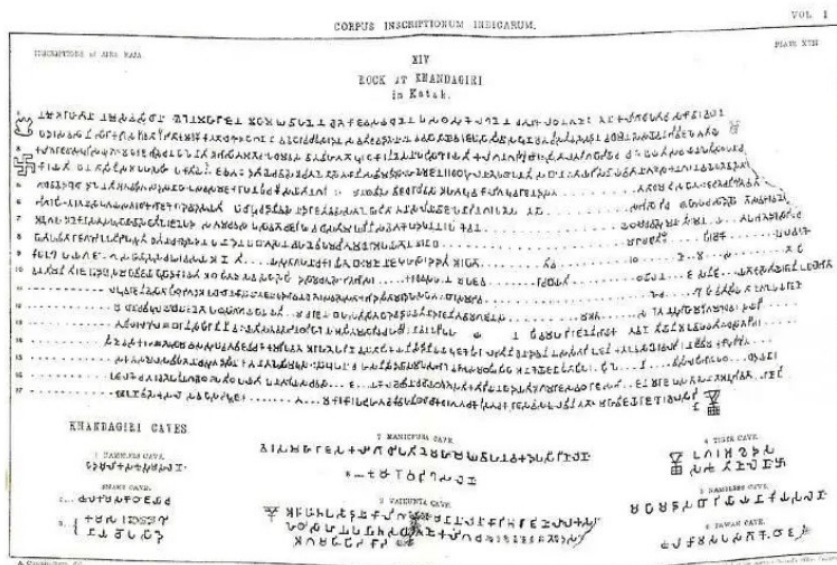
திராவிடம் என்ற சொல்லின் பயன்பாடு: மற்றும் தமிழ் மொழியை வேறு இனத்தவர்கள் எவ்வாறு அழைத்தார்கள்?

இதன் பழமையும் பெருமையும் எங்கெல்லாம் உள்ளது?

வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் சான்று என்ன?

ஒரு நீண்ட பட்டியலே உள்ளது

அத்திக்கும்பா கல்வெட்டு, ஒரிசா புவனேசுவரம் அருகே உதயகிரி குடவரை ஒன்றில் அன்றைய கலிங்கப் பேரரசர் காரவேலன் என்பவரால் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு ஆகும். பண்டைய பிராமி எழுத்துகளில் ஆழமாகப் பொறிக்கப்பட்ட பதினேழு வரிகள் கொண்டது அத்திக்கும்பா கல்வெட்டு.

Hathigumpha inscription of King Khāravēla at Udayagiri Hills as first drawn in "Corpus Inscriptionum Indicarum, Volume I: Inscriptions of Asoka by Alexander Cunningham", 1827

TEXT.¹

- 1 [Two symbols] *Namo Arjibhāntānam[*]* *Namo sava-Siṭhānam[*]* *Aire.a³* *Ma*
hārājena Māhameghavāhanena⁴ *Cheti-rāja-vasa⁵-vāhanena pasatha-sulha*
lakhanena chaturanṭa-luṭhita-guṇ-opahutena Kalimṅg-ādhipatinā⁶ *siri-Khāra-*
veiena
- 2 *paṇḍarasa-vasāni siri-kaḍāra-sarira⁷vatā kūjitā kimāra-kiḷikā[*]* *Tato*
lekha⁸-rūpa⁹-gaṇanā¹⁰-vavahāra¹¹-vidhi¹²-visāradena sava-vijāvalātena nava-vasāni
Yovaraju[m]¹³ pasāsitarā[]* *Savapuga-chatu-visati-vaso tadāni vadhamāna¹⁴*
seṣayo Ven-ābhivijayo¹⁵ tatiye
- 3 *Kaliṅga¹⁶-rāja-va[m]se puriṣa-yuge Māhūrj-ābhisechanam¹⁷ pūpunāti[*]* *Abhi-*
sita-mato cha padhame¹⁸ vase[]* *vāta-vihita-gopura-pākīra-nivesanam paṭi-*
sambhūrayati[]* *Kaliṅga¹⁹-nagari-Khibīra-isi-tāla²⁰-taḷḷiga-pūḷiyō²¹ cha bah-*
dhāpayati[]* *sav-uyāna-pa[ti]sambhapanam cha*
- 4 *kārayati panatīṭhi sata-sahasāni Pakasivo cha ramjaya²²[*]* *Dutiye cha*
vase achitavṛtā Sātaka²³-tṛnī²⁴ pachhima-diṣam haya-gaja-nara-radha-bahulam
damḷam pathāpavati[]* *Kaṇha-berṇā²⁵-gatāya cha seṭṭiya viṭṭatam*
Mūṣika-lagaram²⁶[]* *Tatiye puna vase*
- 5 *gaṇḍhava-veda-budho dapa-nata-gīta-vādita-saṇḍarṣanāhi usava-samāja-kūrā-*
panāhi cha kūlāpayati nagarim []* *Tathā chavuthe vase Vijādhara-*
ādhiyāsam ahato-puvam Kaliṅga-puva²⁷-rāja-[nivesitam]
vitadha-ma[ku]ṭa-sabillama[ḍh]ite cha nikhita-chhata-
- 6 *bhūṅgure hita-ratana-sūpateye sava-Paṭhika-Bhojake²⁸ pāde vaṇḍāpavati[*]*
Parichame cha dāni vase Nanda-rāja²⁹-ti-vasa-sata-oghūṭitam Tanasuliya-
vātā paṇḍim Nagaratū pavesa[ya]ti []* *So bhisito cha Rāja-s³⁰*
[u]ya[m] samḍasayanito sava-kara-vaṇam
- 7 *anugaha-anekāni sata-sahasāni visajati Poram Jānapadam[*]* *Sitaram cha*
vasam pasāsato Vajiraghara-vati-ghusita-gharini sa matuka-pada-pumna . .
[ku]ma[]* *Aṭhame cha vase mahatā sen[ū]*
Goradhagirim
- 8 *ghātāpayitā Rājagharā upapīḍāpayati[*]* *Etiṇ[ā] cha kaṭṭupadāna-sa[m]-*
nādena³¹ samb[ī]ta-sena-vāhane vipamu³²[m]chitu Madhuram apayāto Ya-
vana-rāj[ā] D[ī]mi[ta]³³ yachhati palava . .
- 9 *kapa-rukhe haya-gaja-radha-saha-yatāte sava-ghar-āvāsa-parivasane agipathiyā³⁴*
sava-gahanam cha kārayitum Baṇḥanānam jātim parihāram dadāti[]*
Arahato [va³⁵] [gi]va[to]
- 10 . . . k.i. *māna[ti]rāja-samnivāsam Mahāvijayam pāsadam kārayati aṭha-*
tisāya sata-sahasēhi[]* *Dasame cha vase damḍa-samdhī-sā[ma]-mayo Bha-*
radhava-sa-pathānam mah[ī]-jayanam kāṇpayati
p[ā]yātānam cha man[ī]-ratnāni upalabhate
- 11 *[mamdam] cha Ava³⁶-rāja-nivesitam Pithurṇḍam³⁷ gadabha-namgaṇa³⁸ kīsa-*
yati janasa dabhāvanam³⁹ cha terasa vasa-satikam ābhi[m]dati T[r]amira⁴⁰
desha-samghātam[]* *Bārasame cha vase hana ke [saha]-*
sehi vitāsyati Utarāpadha-rājāno

(a) [The reading seems to be *janapada-chāvanam*.—Ed.]

(வரி - 11) ஜநஸத பாவநம் சதேரஸவஸ ஸத கதம்
 பாவநம் பித்தி தமிர தேஹ ஸங்காதம். (தன் நாட்டுக்கு
 தொல்லையாக இருந்த தமிழ் அரசர்களின் கூட்டணியை
 உடைத்தார்.)

அக்கல்வெட்டில் கலிங்க அரசன் காரவேலன் பற்றிய சாதனைகளைக் கூறும்போது கல்வெட்டின் 11வது வரி....

"ஜநஸத பாவநம் சதேரஸஸ ஸதகதம் பித்தி தமிர தேஹ ஸங்காதம்"

தன் நாட்டுக்குத் தொல்லையாக இருந்த தமிழ் அரசுகளின் கூட்டணியை ஒழித்தான்.

(Epigraphia Indica. Vol. 20.No. 7)

'தமிழ்' என்னும் சொல்லை 'தமிர்' என்று கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. தமிழ் மொழி பற்றி பிறமொழி ஆவணங்கள் குறிப்பிடும் காலத்தால் மிக மூத்த தொல்லியல் சான்று இது. இக்கல்வெட்டின் காலம் கி.மு.2.

பாண்டியன் பராந்தகன் வீரநாராயணின் தளவாய்புரம் செப்பேடு. காலம் கி.பி.9 ஆம் நூற்றாண்டு. செப்பேட்டின் வாசகங்களை இயற்றிய ஒருவரை வடமொழிப்பகுதி 'பாண்டிய த்ரமிடர்' என்கிறது. அவரையே தமிழ்ப் பகுதி தமிழ் பாண்டியன் என்கிறது. ஆக, வடமொழியில் த்ரமிட என்றால் தமிழ் என்பதே உறுதியாகிறது.

(சாசன முடிவில்)

பாண்டிய த்ரமிடர்களுக்கு அலங்காரமானவனும், கருமார் கூட்டத்
தில் முக்கியனும், சிவபாதத் தாமரையைத் தியானிப்பவனுமான கவி
இந்தப் பிரசஸ்தி ஷேஷத்தை இயற்றினான்.

பாண்டியர் செப்பேடுகள் பத்து (பக் - 184)

இதற்கு ஆணத்தி தமிழ்ப் பாண்டியனிடத்தில் அதிகாரி, பொன்னால் செய்த அணிகலன்களை அணிந்தவன். விசாலமான, பூண்கள் அணிந்த, அழகிய மார்பை உடையவன். சோலைகளையுடைய புல்லூரில் விளங்குகின்ற அந்தணன், வயல்களிலும் குளங்களிலும் நீர் பாய்கின்றதும் செங்கழுநீர்ப்பூக்களை உடையதுமான மருத நிலத்தையுடைய வைகுந்த வளநாட்டில் உள்ளவன், வத்ஸ கோத்திரத்துக்குச் சூடாமணி, திருமாலின் திருவடித்தாமரைகளைத் தலையில் தாங்கியவன் (விஷ்ணு பக்தன்), ஆயிரத் தைந்நூற்றுவன் என்னும் குலச்சிறப்புப் பெயரை உடையவன். செல்வச் சிறப்புப் பெற்ற இளையான் நக்கன் ஆவன். திசை நிறைந்த பெரும் புகழை உடையவன். பூமியிலுள்ளார் புகழும் செல்வத்திற்கு உறைவிடம் ஆனவன். நிலத்தேவர் குலத்துக்குத் திலகம் போன்றவன். மலர்ந்த பூக்களில் மகரந்தப் பொடிகளையுடைய சோலைகளைத் தழுவிய வயல்களில் நெல் விளையும் நீர் வளத்தால் மேம்பாடுள்ள புகழையுடைய வேண்பு நாட்டில் பெருந்தூவெள்ளி என்னும் பெயருள்ள செம்மையான குடிப்பிறந்தவர்

பாண்டியர் செப்பேடுகள் பத்து (பக் - 115)

செப்பேட்டு

230. க்குச் செந்தமிழ்ப் பாத் தொடை செய்தோன் அஃமூர் மெனும் பாழிக்க
231. ள்* அவிர் சடைமுடி அரன் வேண்ட நற் பரசு நிமி த்துண் ளிர் சடைமேலலங்கல் பெற்ற
232. மாமுனி மருவழி வந்தோன் பாமருபண்டித டாசன் பொன்வரன்றி மணிவரன்றி அகி
233. ல் வரன்றிக் கரைபொரு புனற் றென் வைய்கை வளநாடன் செழுங் குண்டுர் நகர்த்தோன்றல் பாண்டித்
234. தமிழாபரண னென்னும் பலசிறப்பும் பெயரெய்திய பாண்டிபாரா யப் பெருக்கொ

பிரசஸ்தியின் மற்றைப்பகுதியை அதாவது தமிழ்ப் பாகத்தை இயற் றியவன் கருமார சிரேணியின் தலைவனும் பாண்டிய திரமிளாபரணன் என் னும் கவியும் ஆவன் என்பதைத் தெரிவிக்கும் சம்ஸ்கிருத சுலோ

பாண்டியர் செப்பேடுகள் பத்து (பக் - 90,91)

தளவாய்புரச் சாசனம்

91

கம் ஒன்று காணப்படுகிறது. அப்பால் இரண்டு தமிழ்ச் செய்யுள்கள் உள்ளன. ஒன்றிலே தமிழ்ப் பிரசஸ்தியை எழுதியவன் பாண்டித் தமிழா பரணன் என்ற விருதையுடைய ஸ்ரீவல்லபனான பாண்டி மாராயப் பெருங் கொல்லன் ஆவன் என்ற செய்தி கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அவன் வைகுண்ட வளநாடன் என்றும் குண்டுர் வாசி என்றும் வநணிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

அதே செப்பேட்டில் வாசகங்களைச் செதுக்கிய தச்சரை வடமொழியில் 'திரமிளா பரணன்' என்றும், தமிழ்ப்பகுதியில் தமிழாபரணன் என்றும் செப்பேடு கூறுகிறது (பாண்டியர் செப்பேடுகள் பத்து)

ஆக, த்ரமிட, திரமிளா என்னும் வடமொழிச் சொற்கள் தமிழ் மற்றும் தமிழர்களையே குறிப்பிடுகிறது.

வடமொழியில் தமிழ் எவ்வாறு குறிக்கப்பட்டது என்பதை ஒரு சில தரவுகள் மூலம் பார்ப்போம்..

1. காமிகாகமம்

என்னும் ஆகம நூல்..

அர்ச்சனா விதி படலம்...

தினசரி பூஜையைத் திராவிட பாஷையிலும்(தமிழ்) அதன்பிறகு சமஸ்கிருத மொழியிலும், பிறகு மற்ற மொழிகளிலும் பாடல் ஆடல் முதலியவற்றை நிகழ்த்த வேண்டும்.

"ஊர்த்வம் த்ராவிட பாஷாங்கம் கானம் ந்ருத்தயுதம் து வா

ஸம்ஸ்க்ருதாத் அனபப்ரம்சம் நானா ஸ்வர ஸமன்விதம்

யத் அஷ்டாதச பாஷோத்தம் கானம் வா பரிகல்பயேத்"

ஆகமநூல் குறிப்பிடும் திராவிட பாஷா என்பது தமிழ் மொழியைக் குறிக்கிறது..

2. சீன மொழியிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பௌத்த நூலான 'லலிதாவசுத்திர' என்னும் நூல் குறிப்பிடும் 'திராவிட லிபி' என்பது தமிழ் எழுத்துகளைக் குறிக்கிறது.

3. சமண இலக்கியமான சமயவங்க சுத்தா என்னும் நூல் 18 வகை எழுத்துருக்களைக் குறிக்கிறது. இந்நூல் குறிப்பிடும் தாமிலி என்னும் எழுத்துரு தமிழைக் குறிக்கிறது.

4.பாலி மொழியில் எழுதப்பட்ட மகாவம்சம் என்னும் நூலில் தமிழைக் குறிக்க "தமிள" என்னும் சொல் பயன்பட்டுள்ளது.

5. ப்ராக்ருத மொழியில் எழுதப்பட்ட ஸ்வேதாம்பர சைனர் என்னும் நூலில் "தமிட" என்னும் சொல் தமிழைக் குறிக்கிறது.

6. கி.பி.5 ஆம் நூற்றாண்டில் வஜ்ரநந்தி என்னும் முனிவர் மதுரையில் ஒரு சங்கம் ஒன்றை நிறுவினார். இதன் பெயர் திராவிட சங்கம். தமிழ்ச் சங்கம் என்பதை வடமொழியில் 'த்ராவிடா ஸங்கா' என்கிறார்.

7. கி.பி.6ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பாதாமி தூண் கல்வெட்டு தமிழர்களை 'த்ரமிள' என்கிறது.

8. சைனக் கணங்கள் என்னும் நூல் தமிழை 'த்ராவிள' என்கிறது.

9. தமிழ் திருவாய்மொழியின் சமஸ்கிருத மொழிபெயர்ப்பில் தமிழ் 'த்ரமிட' என்னும் சொல்லால் குறிக்கப்படுகிறது.

10. கி.பி. 3 ஐ சேர்ந்த பௌத்த மகாயான லலித விஸ்தாரத்தில் புத்தர் கற்ற மொழிகளில் ஐந்தாவது மொழியாக "த்ராவிடி" என்னும் மொழி கூறப்படுகிறது. இது தமிழையே குறிக்கிறது.

11. கி.பி.6. ஆம் நூற்றாண்டு. வராகமிகிரர் எழுதிய நூலில் தமிழை "த்ரவிட" என்று கூறுகிறார்.

12. கி.பி.7 ஆம் நூற்றாண்டு. குமரிலப்பட்டர் எழுதிய தந்திரவர்த்திகா என்னும் நூல் தமிழ் மொழியை, திராவிடாந்திரா பாஷா என்கிறது.
13. கி.பி.7 ஆம் நூற்றாண்டு. பட்டபாணான் எழுதிய காதம்பரி என்னும் உரைநடை காவியத்தில் ஒரு பெண் காளிகோவிலில் ஒரு தமிழ் துறவியைச் சந்தித்ததை, "ஐரத் த்ரவிட தார் மிகஸ்ய" என்பதில் 'த்ரவிட' என்பது தமிழைக் குறிக்கிறது.
14. ஆதிசங்கரர் திருஞானசம்பந்தரை 'திராவிட சிசு' என்கிறார்.
15. ஆழ்வார்களின் பாடல்களில் தமிழ் பாசுரங்களை "திராவிட வேதம்" என்று ஆழ்வார்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.
16. கி.பி.10. புலவர் நாகவர்தமா எழுதிய சாந்தோம்பதி என்னும் கன்னடக் கவிதை நூலில் தமிழை "திராவிடந்திர பாஷா" என்கிறார். ஒரு கன்னட நூல் தமிழ் மொழியை இவ்வாறு கூறுகிறது.
17. கி.பி.13 பால்குரி சோமநாதப் புலவர் எழுதிய தெலுங்கு காவிய நூலான பண்டிதராத்ய சரிதம் என்னும் நூலில், "அருதெந்நட் லியம் பரவ தேசம்பு வருசயி த்ராவிட பாஷா சாங்கமுக" என்று ஸ்ரீ சைலத்துக்குச் செல்லும் தமிழகப் பக்தர்கள் தமிழ் மொழியில் பாடிக்கொண்டு சென்றார்கள். ஒரு தெலுங்கர், தான் எழுதிய தெலுங்கு மொழியில் தமிழைத் திராவிடா பாஷா என்கிறார்.
18. கி.பி.14. ஆம் நூற்றாண்டில் கங்காதேவி எழுதியது 'மதுரா விஜயம்' என்னும் சமஸ்கிருத நூல். தமிழகத்தை 'த்ராவிடதேசம்' என்று கூறுகிறது. கங்காதேவி ஒரு தெலுங்கர். அவர் தமிழகத்தைத் திராவிட தேசம் என்கிறார்.
- 19 . கி.பி.10 ஆம் நூற்றாண்டு சமண ஆகம நூலான சுருதாவதாரம் என்ற நூலில் அதன் ஆசிரியர், பூதபலி என்பவரைக் குறிப்பிடும்போது "தஸ்தௌ பூதபலிரபி மதுராயாம் த்ராவிட தேஸான்", அதாவது, திராவிட தேசமான மதுராவிலேயே (மதுரை) பூதபலி தங்கி இந்நூலை இயற்றினான் என்கிறார். மதுரையை த்ராவிட தேசம் என்று நூல் தெளிவாகக் கூறுகிறது. ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே மதுரையை திராவிடதேசம் என்றழைக்கிறது.

நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட வடமொழி இலக்கியங்கள், ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட அயல்நாட்டு அறிஞர்கள் தமிழர்களைத் திராவிடர் என்றுதான் குறிப்பிட்டனர். திராவிடம் என்பது தமிழர்களின் பாரம்பரிய வரலாற்றுப் பெருமைகொண்ட ஒரு சொல். இதை ஏற்காதவர்கள் தமிழின் வரலாற்றுப் பெருமையும் ஏற்க மறுக்கிறார்கள். இந்தப் பாரம்பரிய வரலாற்றுச் சொல்லைப் போற்றி பாதுகாத்து அடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்துவது தமிழன் ஒவ்வொருவரின் கடமையாகும்.

References:

1. தேவநேயப் பாவாணர்: திராவிடத்தாய்.
2. ப.சண்முகசுந்தரம். உலகமொழிகளில் தமிழ்ச் சொற்களும் இலக்கணக் கூறுகளும்.
3. Epigraphia Indica Vol. 20.
4. பாண்டியர் செப்பேடுகள் பத்து.
5. தொல்லியல் ஆய்வாளர் சு.இராஜவேலு உரையாடலில் - திராவிடக்குறிப்பு

10. நந்தன் - வீரநந்தன்

— முனையர் சி. இலங்கை

நந்தன் - இடைச்செருகல், மேலாதிக்கம், காலக் கண்ணாடிகளின் தொடர் குறியீடு: சுந்தரர் தொடங்கி அயோத்திதாசர் ஊடாகப் புதுவைச் சிவம் வரை

இந்திய வரலாறு மகாவீரர், புத்தர் காலத்தில் இருந்து தொடங்குகிறது. அதற்கு முன்னும், பின்னும் ஏராளமான தொன்மங்களும், புராணங்களும் உண்டு. சமயச் சண்டைகளை ஊதிப் பெரிதாக்கவும், அதிகார மையத்தின் பார்வை தங்களை விட்டு அகலாது இருக்கவும், கரணம் போடும் குரங்குகள் போல், எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு இட்டுக்கட்டி உருவாக்கப்பட்டவைதான் தொன்மங்களும், புராணங்களும். தொன்மங்கள் இனக்குழு காலத்திலிருந்து தொடர்பவை. ஏதோ ஒரு நிகழ்ந்த நினைவைக் கொண்டு, பனி மலையில் இருந்து கீழே உருளும் ஒரு சிறிய பொருள் பெரிய பனி உருண்டையாக வந்து சேர்வதைப் போன்றவை தொன்மங்கள். அதிலிருக்கும் சிறு துளி உண்மை கூடப் புராணங்களில் இருப்பதில்லை. சமஸ்கிருதத்தின் பதினெட்டு மகா புராணங்களும், பதினெட்டு உப புராணங்களும் இவ்வகையே. பாலி, பிராகிருத மொழிகளில் சமண, பௌத்த வரலாறு கூறும் ஒரு சில புராணங்களின் பெரும்பகுதி தவிர்த்துப் பிற அனைத்துமே மேற்கூறிய வகையே. தமிழ் நம் மொழி, செம்மொழி என்றாலும்கூட மற்ற மொழிகளின் கற்பனை வளத்தையும் தாண்டி அதிகமான பொய்களைப் புராணங்களாகப் பொதிந்து வைத்திருக்கும் மொழி என்ற பெருமையையும் அளிக்கவல்லது. அதில் தலையான இடம் பிடிப்பவை திருவிளையாடல் புராணமும், பெரியபுராணமும். இன்றைக்குக் காட்டுமிராண்டித்தனம் என்பனவற்றையெல்லாம் நடந்த கதைகளைப் போல் மாற்றி வைத்திருக்கும் அதி அற்புதப் புலவர்களைக் கொண்ட மொழியும் தமிழ் மொழியே. இது மொழி வளம் சார்ந்த கருத்தன்று. சமூக மேலாதிக்கத்தின் அடிப்படைக் கருவைத் தேடும் கருத்து.

தமிழ்ப் புராணங்களில் தழுவல்களே அதிகம். அதேநேரம் தமிழ்ப் புலவர்களின் கற்பனை வளத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாகச் சிவாச்சாரியாரின் கந்த புராணம் (கி. பி. 14), பரஞ்சோதியின் திருவிளையாடற்புராணம் (கி. பி. 16), சேக்கிழாரின் பெரிய புராணம் (திருத்தொண்டர் புராணம் - கி. பி. 12) ஆகியவை உள்ளன.¹ இவற்றுள் சேக்கிழார் எழுதிய பெரிய புராணம், அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின் கதைகளைக் கூறுகிறது. அவற்றுள் ஒன்றுதான் நந்தன் கதை. நந்தன் என்பவர், சாதியில் தாழ்ந்தவர் என்றும், ஒரு பார்ப்பன வேதியனிடம் கொத்தடிமையாக வேலை செய்தவர் என்றும், தன் குலதெய்வ, சிறுதெய்வ வழிபாட்டை விட்டு விட்டு வேதியர்களைப் போல் பெருந்தெய்வ (சைவ) வழிபாட்டில் கொண்ட மோகத்தால், தன் சாதிக் கீழ்மையைப்

போக்கிக்கொள்ள முன்வந்து, யாகத்தில் இறங்கி, அவ்வாறே பார்ப்பானாக மாறி, முக்தி அடைந்தார் என்பது சேக்கிழார் எழுதியுள்ள நந்தன் கதை. இக்கதைக்கு முதல் நூலாக, அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் என்கிற நான்கு சமயக் குரவர்களில்² ஒருவரான சுந்தரர், சிதம்பரம் கோயில் சிவனடியார்களைப் பற்றிப் பாடிய "திருத்தொண்டத் தொகை திருப்பதிகம்"³ என்னும் நூல் அமைகிறது. இதில், 'செம்மையே திருநாளைப் போவார்க்கும் அடியேன்' என்று இருக்கும் ஒரே ஓர் அடிதான் பிற்காலத்தில் நந்தன் கதையாக உருவெடுத்தது. இதன்பிறகு நம்பியாண்டார் நம்பி என்பவர், பொல்லாப் பிள்ளையார் மேல் கொண்டிருந்த பக்தியால், அபய குலசேகர சோழப் பேரரசருடன் சென்று, சிதம்பரம் கனகசபையில் தேவாரத் திருமுறைகளைக் கண்டெடுத்து, அதில் மன்னன் சில, பல சேர்த்தும், நீக்கியும் செப்பேடாக வரைந்து கொண்ட பின்னர், நம்பியாண்டார் அவற்றின் வழி "திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி" பாடியதாகவும், அதில் ஏற்கனவே சுந்தரர் பாடிவைத்த ஓரடியுடன், திருநாளைப் போவாரின் ஊர் ஆதனூர் என்றும், புறத் தொண்டு செய்யும் மரபினர் அதாவது புலையர் என்னும் சாதியினர் என்றும் ஒரே ஒரு செய்யுளைச் சேர்த்துப் பாடியுள்ளார். சாதியின் பெயர் இலக்கியத்தில் புகுந்த காலமாகவும், இலக்கியம் காலத்தின் கண்ணாடி என்பதற்கான எடுத்துக்காட்டாகவும் இதைக் கொள்ளலாம்.

இதற்குப் பிறகு அநபாயச் சோழன் காலத்தில் (கி.பி.1156) அரசவைப் புலவராக இருந்த அருண்மொழித்தேவர் என்னும் சேக்கிழார், சமணராக இருந்த அநபாயச் சோழன் என்னும் மன்னனை சைவ சமயத்தவராக மாற்றிய பெருமை கொண்டவர். மன்னன் படித்து வந்த, திருத்தக்கதேவர் இயற்றிய, சமணக் காப்பியமான "சீவக சிந்தாமணி"யை (கி. பி. 9 -10) இழித்தும், சைவ அடியார்களின் பெருமையை உயர்த்தியும் சேக்கிழார் கூற, "சமணம், சீவக சிந்தாமணியைப் பெற்றுள்ளது. சைவத்திற்கு என்ன உள்ளது?" என்று மன்னன் வினவ, "சமணம், பவுத்தம் இவ்வுலக வாழ்க்கையை (இகம்) மட்டும் கூறுகின்றன. சைவம், இவ்வுலக வாழ்வு நீங்கியோர் வானுலகத்திலும் வாழும் வாழ்க்கையைக் (இகம்-பரம்) கூறுகிறது" என்கிறார் சேக்கிழார். அறம், பொருள், இன்பம் ஆகியவையே சமண, பௌத்த, ஆசீவக சமயங்களின் கோட்பாடுகள். வைதீகம் கூறும் வீடுபேற்றைச் சேர்த்துக் கூறுவது சைவ, வைணவக் கோட்பாடுகள். அதாவது இல்லாத ஒரு வாழ்க்கையைக் (இறந்த பிறகான வாழ்க்கை) கட்டமைத்து, இதையே சைவ சமயத்தின் பெருமையாகவும், பிற சமயங்களைத் தாழ்த்தும் அளவுகோலாகவும் சேக்கிழார் கூறுகிறார். தான் கூறியதை நிறுவுவதற்காக வலிந்து சைவ புராணம் பாடினார் சேக்கிழார். அதுவும் அறுபத்து மூன்று சிவனடியார்களின் கட்டுக் கதைகளை எழுத முடியாமல் தவித்த போது, சிவபெருமான் தோன்றி 'உலகெலாம்' என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்க, 'உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதற்கரியவன்' என்று தொடங்கிப் பதின்மூன்று சருக்கங்களில் பாடினார் என்பதுதான் சிவனடியார்கள் எழுதிவைத்த புராணத்தின் புராணக்கதை. அதுதான் பெரிய புராணம். சிதம்பரம் கனக சபையில் தேவாரத் திருமுறைகளைக் கண்டெடுத்த கதைகள் இருக்க, சமணத்திற்குச் சீவக சிந்தாமணி (9 - 10 ஆம் நூற்றாண்டு) இருப்பதைப் போல் சைவத்திற்கென்று நூல்கள் உண்டோ? என்றும்,

பெரியபுராணம் என்பதாக ஒன்று உண்டோ? என்றும் அநபாயச் சோழன் அரசவையில் கேட்ட செய்தியினால், பத்தாம் நூற்றாண்டு வரை சைவப் புராணங்கள் ஏதும் இல்லை என்று பொருள்படுகிறது. அநபாயச் சோழன் காலத்தை வைத்துப் பெரிய புராணம் எழுதிய காலம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு என்று கூறப்படுகிறது.

புராணங்கள் பிற்காலத்தவை:

அவுரங்கசீப் அரசாண்ட காலத்தில் தான் (பதினேழாம் நூற்றாண்டு) இந்து மத புராணங்களும், கதைகளும் எழுதப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. அக்பர் (1542-1605) காலத்தில் அமெரிக்காவில் இருந்து இந்தியாவிற்கு ஒரு பாதிரியாரால் கொண்டு வரப்பட்டு, விளைவிக்கப்பட்டவையே உருளைக்கிழங்கு மற்றும் புகையிலைச் செடிகள். இக்குறிப்பை அக்பரின் மகன் ஜஹாங்கீர் (1569-1627) தனது 'தாஜுக்' என்ற நூலில் எழுதி இருக்கிறார். புகையிலையின் உற்பத்தி, சுருட்டாக மாறியபோது அவுரங்கசீப் (1618-1707) அதனைத் தடை செய்திருக்கிறார். சீக்கிய குரு கோவிந்த சிங்கும் (1666-1708) அதனைத் தடை செய்திருக்கிறார். அதேநேரம் சுருட்டு பிடிக்கும் பிராமணன் பன்றியாய்ப் பிறப்பான் என்கிறது பதம்புராணம். நரகத்துக்குப் போவான் என்கிறது பிரம்மாண்ட புராணம். எல்லாப் புராணங்களும் 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வியாச முனிவரால் எழுதப் பட்டவை என்பதெல்லாம் கடைந்தெடுத்த பொய்கள் என்பதை அக்பரும், அவுரங்கசீபும் நிரூபிக்கிறார்கள். மேலும், அப்புராணக் கதைகளில் இடம்பெறும் சில வழக்குச் சொற்கள் போர்த்துக்கீசியர் காலத்துச் சொற்களாக உள்ளன. இன்றைய காரைக்கால் பகுதியில் போர்த்துக்கீசியர் காலத்தில் ஓடங்கள் போகும் ஓடக்கால் பகுதியின் இரு பக்கங்களிலும் உள்ள வீடுகளுக்குச் சேதம் நேரா வண்ணம் சுண்ணாம்பினால் காரை பூசினார்களாம். அதனால் 'காரை' பூசப்பட்ட ஓடக் 'கால்' பகுதிகள் 'காரைக்கால்' என வழங்கப் படுவதாகப் போர்த்துக்கீசியர் வரலாற்றில் கூறப்படுகிறது. பெரியபுராணத்தில் காரைக்கால் என்னும் போர்த்துக்கீசியர் காலத்துச் சொல் இடம் பெறுவதால் அப்புராணம் நானூறு ஆண்டுகளுக்கு உட்பட்டதாக இருக்கவேண்டும். தெலுங்கு மொழியின் பெயர் திருமலையாயன் பட்டினத்தை ஆண்ட திருமலையாயன் காலத்திற்குப் பின்பே தமிழில் வழங்கப்பட்டு வருவதைத் தஞ்சாவூர் குறிப்புப் புத்தகங்களினால் அறியலாம். அப்படிப் பார்த்தால் பெரியபுராணத்தில் தெலுங்கு என்னும் சொல் இடம் பெறுவதை வைத்து அப்புராணம் முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு உட்பட்டது எனலாம். இன்றும் இடங்கை சாதிக் கலவர காலத்தின் விசுவபிரம் வமிசத்தாரில் ஒருவரையாவது நாயன்மாராகச் சேர்க்காததால் பெரியபுராணத்தின் காலம் இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு உள்ளாக இருக்கலாம். பெஸ்கி என்னும் வீரமாமுனிவர் தொகுத்த சதுரகராதியில் பதினெட்டுப் புராணம் பற்றிய குறிப்பில் பெரியபுராணம் இல்லாததால் அது நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு உட்பட்ட காலத்தைக் கொண்டதாக இருக்கலாம்.

பொதுவாக ஆரியர்கள் (பிராமணர்கள்) தென்னாட்டிற்குக் குடிபுகுந்த காலம் எட்டாம் நூற்றாண்டு என்று கருதப்படுகிறது (க. அப்பாதுரை, பக்கம் 63). வடநாட்டில் அசோக மாமன்னரிடம் அடங்கிக் கிடந்த வைதீகம், கணிஷ்க மன்னர்கள் காலத்தில் காலில் விழுந்து

பிச்சை எடுத்துக் கொள்ள அனுமதி பெற்றது. இதை வைத்து, வைதிகப் பார்ப்பனர்கள், சிறிது சிறிதாகச் சமண, பௌத்த சமயங்களில் ஊடுருவி, அவற்றைச் செல்லரித்தது போல் ஆக்கி விட்டு, வைதீகத்தைப் பழஞ் சமயமாகப் பொய் கூறி, வளம் பெற்று, எட்டாம் நூற்றாண்டு வாக்கில் தென்னாடு புகுந்து, இங்கும் சமண, பௌத்த, ஆசீவகச் சமயங்களை அழித்து, அவர்களின் கோயில்களைச் சைவ, வைணவக் கோயில்களாக மாற்றி, கற்பனை ஆபாசக் கதைகளைப் பக்தி இலக்கியங்களாக வடித்து, ஆரியப் பண்பாட்டைத் திணித்து வந்தனர். சமண, பௌத்தர்களின் காலக் கணிப்பாகப் பாலி மொழியில் இருந்த அறுபதாண்டுக் கணக்குகளை வைதீகம், சமஸ்கிருதம் என்று சொல்லி அதற்கொரு மிக ஆபாசக் கதையைக் கற்பித்தும், பின்னாட்களில் தமிழ்ச் சமணர்களின் வானியல் கண்டுபிடிப்புகளை வைதிகப் பஞ்சாங்கத்தில் அடைத்துவைத்து, எல்லாமும் தமதே என்று ஏய்த்துப் பிழைக்கலாயினர். அதே வகையில் தான் சதுர் யுகக் கணக்குகளைக் (நான்கு யுகங்கள் - கிருத யுகம், திரேதா யுகம், துவாபர யுகம், கலியுகம்) கூறி நம்ப முடியாத, பொய்யான கணக்குகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். தமிழர்களின் வானியல் அறிவையும், அற்புதக் கண்டுபிடிப்புகளையும் தமிழர்களைக் கொண்டே தீயிட வைத்தனர். எஞ்சியவற்றில் வைதிகக் கருத்துகளை இடைச்செருகல்களாக நிரப்பி, அவற்றையும் தாங்களே அச்சில் ஏற்றி, தமிழ்த் தொண்டின் தலைமையில் 'தாத்தா' வென நிலைத்தனர். சீன யாத்திரிகரான யுவான் சுவாங், ஏழாம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவிற்கு வந்து, தென்னாட்டில் காஞ்சிபுரம் வரை யாத்திரிகராக வந்தபோது, அவர் கண்டதெல்லாம் சமணப் பள்ளிகள் என்றும், பௌத்த விகாரங்கள் என்றும், குடிமக்கள் எல்லாம் சமண, பௌத்தர்களாக இருந்தனர் என்றும் குறிப்பு எழுதி வைத்துள்ளார் (க. அப்பாதுரை, பக்கம் 64). இங்குக் குறிப்பிட்டுள்ள பல காலக் கணக்குகளையும், சுந்தரர் முதல் நம்பியாண்டார் நம்பி, சேக்கிழார் வரையில் திருநாளைப்போவாரை நந்தனாக்கி விரித்த கதைகள் வரை "நந்தன் சரித்திர தந்திரம்" என்ற நூலில் நமக்கு விரிவாக அளித்து இருப்பவர் பண்டிதர் க. அயோத்திதாசர் (1845-1914) அவர்கள். அவரை வழிமொழிந்து "நந்தனாரும் இந்து மத புராணங்களும்" என்ற தலைப்பில் நூலாக அளித்து இருப்பவர் பண்டிதமணி க. அப்பாதுரையார் அவர்கள்.

நந்தன் என்ற திருநாளைப்போவார்:

மேற்கூறிய பெரிய புராணத்தில் வரும் 63 நாயன்மார்களில் ஒருவராக இடம் பெறுபவர் தான் நந்தன். இதில்தான் திருநாளைப்போவார் என்பவரின் பெயர் நந்தன் என்றும், நந்தன் தாழ்ந்த சாதியினர் என்றும், வேதியன் பேச்சைக் கேட்டு வேள்வியில் குதித்துச் சாதித் தீட்டு ஒழிந்தவராகவும் கற்பிக்கப்படும் கதை இடம்பெற்றுள்ளது. அதாவது 'திருநாளைப்போவார்' என்று பக்தி இலக்கியக் காலத்தில் (6-9 ஆம் நூற்றாண்டு) சுந்தரர் எழுதிவைத்த ஒற்றைக் குறிப்பு, பத்தாம் நூற்றாண்டில் நம்பியாண்டார் நம்பி என்பவரால் ஒரு செய்யுள் அளவில் சிறிது ஓதப்பட்டு, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் சேக்கிழாரால் 37 பாடல்களில் கண், காது, மூக்கு மற்றும் முழு உடம்புடன் உலவ வைத்துவிட்டது. சமணம், பௌத்தம், ஆசீவகம் ஆகிய சமயங்கள், மன்னர்களின் ஆதரவுடன் தமிழகப் பகுதிகளில் செழித்தோங்கி இருந்த காலத்தில்,

பக்தி இயக்கங்களாக உருவெடுத்த சைவ, வைணவ சமயத்தினர் தங்கள் சமயங்களை வளர்க்கவும், அதற்காக மன்னர்களை மயங்க வைக்கவும் பாடிய கட்டுக் கதைகளின் தொகுப்புதான் தமிழ்ப் புராணங்கள். தொழில்முறைப் பிரிவுகளாக ஒரே சமூகத்தில் ஒன்றாக வாழ்ந்திருந்த தமிழ்ச் சமூக அமைப்பினில் தொழில் முறையைச் சாதிகளாக்கி, அதில் உட்பிரிவுகளை உருவாக்கி, அதில் ஏற்றத் தாழ்வுகளை இட்டுக்கட்டிச் சொல்லும் சாதியப் பிரிவினைகளே, அந்நாளின் சமயச் சண்டைகளுக்குப் பின்னால் பூதாகரமாக நின்றிருந்தன. பக்தி இலக்கியக் காலங்களில் சமயச் சண்டைகளுக்காக உருவாக்கப்பட்ட வாய்மொழிக் கதைகள், அடுத்து வந்த இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகளில் சாதியை எதிர்க்கும் விதமாக அல்லாமல், சாதியை ஏற்று நிறுவும் வகையில் சாதிய மோதலாக மாறிவிட்ட சமுதாயத்தின் பின்னணியில் இப்படிப்பட்ட புராணக்கதைகளே இடம் பெறுகின்றன. சமணமும், பௌத்தமும், ஆசீவகமும் தோற்று சைவமும், வைணவமும் வென்ற குறியீடுதான் பக்தி இலக்கியங்கள். கொல்லாமை, ஊன் உண்ணாமை, பொய் கூறாமை, பிறன்மனை நோக்காமை என்று அறங்கூறும் சமயங்களின் வாழ்வியலை விட, பிள்ளைக்கறியும் உண்ணலாம், எப்பெண்ணையும் கூடலாம், எப்படியும் வாழலாம் என்கிற ஆபாசம் நிறைந்த வாழ்வியலை இயல், இசை, கூத்துடன் அனுபவிக்கலாம் என்பதும், அதையும் பக்தி ரசம் சொட்டும் வகையில் பாடலாகவும், இலக்கியமாகவும் ஆக்கலாம் என்று மாற்றிய வகையில், அறங்களை விடவும் ஐம்புலன்களையும் கட்டவிழ்த்துவிடும் இரசனை வாழ்வியலே வென்றது.

வணிகச் சமூக அமைப்பான சமணம் தோற்றதால் சமூகப் பொருளாதாரம் நலிவுற்ற நிலையில் சாதாரண சிற்றரசர்கள் மாபெரும் மன்னர்களாக, சக்கரவர்த்திகளாக மாறி, கோவில்களை நிர்மாணித்து, அவற்றையே பொருளாதார மையங்கள் ஆகவும், கலைக்கூடங்கள் ஆகவும் நியமித்து, மக்களை மயக்கி, தாங்கள் கூறும் சமயத்தில் கட்டிப்போடும் நிலையில் மாபெரும் வெற்றி பெற்றனர். மேலும் பேரரசைக் கட்டிக்காக்க அனைத்துச் சமூகத்தினரையும் அரவணைக்கும் தேவை மன்னர்களுக்குக் கடமையானது. இந்தத் தேவை, தொழில் முறையிலான சமூகத்தைப் பல பிரிவுகளாக்கித் தனித்தனிச் சமூகமாக மாற்றிக் கொண்டிருந்தது. எத்தனைச்சமூகம் உருவானாலும் அத்தனையையும் மன்னர் காக்க வேண்டியதன் அவசியமும் ஏற்பட்டது. அதற்கேற்ற சமயங்களாகச் சைவமும், வைணவமும் சமுதாயத்தில் சாதிகள் நிலைநிறுத்தத்தோடு சேர்ந்து ஏற்றம் பெற்றன. இதற்காக, உழைக்கும் மக்களையே புலையர், பறையர் என்று சமூக இழிவுக்கு ஆளாக்கி விட்டு, அவர்களையே சிவனடியார்களாக உயர்த்தவும் சைவமும், வைணவமும் தயங்கவில்லை. இதை அந்நாளைய வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் என்றும் கூறலாம். இவ்வகையில் சேக்கிழார் காலத்துச் சமூகம் சாதிகளுக்கான சமூக விதிகளை நிர்ணயித்து, சமய உரிமையோடு இலக்கியத்திலும் பதிந்து வைக்கும் நிலை அரசு போகத்துடன் உறுதியானது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நந்தன்:

பக்தி இலக்கியக் காலத்தின் இறுதிப் பகுதியான பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்து ஏழு நூற்றாண்டுகளுக்கு நந்தன் குறித்த புராண, இலக்கியப் பதிவுகள் ஏதும் இல்லை. எழுநூறு ஆண்டுகளில் பக்தி இலக்கியக் காலம், தொன்னூற்றாறு வகைகள் கொண்ட சிற்றிலக்கியக் காலமாக மாறிப் போயிருந்தது. அனைத்துச் சமணப் பள்ளிகளும், பௌத்த விகாரைகளும் சைவ, வைணவக் கோயில்களாக மாறி இருந்தன. வைதிகக் கோலோச்சலில் பார்ப்பனர்கள், மன்னர்களைக் காலில் விழ வைத்தனர். மன்னன் நாடாண்டான். பார்ப்பனர்கள் நிலமாண்டனர். நிலவுடைமைச் சமுதாயம் சதுர்வேதி மங்கலங்களாக நிலை பெற்றது. ஐரோப்பியர்கள் ஐம்பத்தாறு நாடுகளை ஒன்றிணைத்து, இந்தியா என்னும் துணைக் கண்டமாக்கிட, ஆளும் அரசியல் நிலை மன்னராட்சியில் இருந்து பெரிதும் மாறிப் போயிருந்தது. சமூக நிலையில் சாதிப் பிரிவினைகள் உச்ச நிலையில், மேலாதிக்கத்தின் முழுக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. இப்படிப்பட்ட சூழல்களின் இடையில் நந்தன், கடவுளால் நேரடியாகப் பறையராகவும், கொத்தடிமையாகவும் படைக்கப் பட்டதாகக் காவியம் படைப்பது இலக்கியப் புலமையாக மட்டுமல்ல, தேச பக்தியாகவும் பார்க்கப் பட்டது. நந்தன் கதையை எட்டாம் நூற்றாண்டில் சுந்தரரும், பத்தாம் நூற்றாண்டில் நம்பியாண்டார் நம்பியும், பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் சேக்கிழாரும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் வளர்த்து, அவரவர் காலத்துச் சூழ்நிலையால் மெருகேற்றி, தமிழ்ப் புராணக் கதைகளாக அளித்தார்கள். திருநாளைப் போவார் நந்தனாராக, தாழ்ந்த சாதியினராக, பார்ப்பானின் கொத்தடிமையாக, அதை விரும்பி ஏற்றுக் கொள்பவராகப் படைத்தளிக்கப் பட்டார். இக் காலக் கண்ணாடிகளின் தொடர் குறியீடாகக் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் (1811 - 1881) இயற்றிய 'நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை' என்னும் கதாகாலட்சேபம், பாரதியாரின் சொந்த ஊரான காரைக்காலில் (பிரெஞ்சிந்தியா) வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றது. பின்னர் அவ்வூரின் பிரெஞ்சுக் கலெக்டர் சீசே என்பாரின் பெருமுயற்சியால், 1848 ஆம் ஆண்டில், இக் கதாகாலட்சேபம் "திருநாளைப்போவார் சரித்திரக் கீர்த்தனை" என்ற பெயரில் தமிழ் அச்சில் வெளியிடப்பட்டது.

இப்படிப்பட்ட ஓர் அடிமைக் கற்பனைக் கதையைப் படைத்ததற்காகக் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டார். பார்ப்பன உலகம் அவரை உச்சிமேல் வைத்துக் கொண்டாடியது. காந்திய அமைப்புகள் நந்தன் நாடகத்தைத் தேச விடுதலைப் போராட்டமாக உருவகப்படுத்திக் கொண்டாடின. தங்கள் மீது சுமத்தப்பட்ட சாதி, அடிமை ஆகிய தளைகளில் இருந்து விடுதலை பெறப் போராடாமல், பார்ப்பானாக மாறுகின்ற வித்தையைக் கற்றுத் தேறும் பாத்திரப் படைப்பாக நந்தனை ஆக்கி வைத்ததைச் சீர்திருத்தம் என்று கூறி உச்சிக் குடுமியை முடிந்து கொள்ளும் கலிகாலம் பிறந்திருந்தது. அதேநேரம் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் காலத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் தங்களைத் தாங்களே, தங்கள் முயற்சியால் உயர்த்திக்கொள்ளப் போராடிய இயக்கங்களும் இருந்தன. அதற்காக வேறு மதங்களைத் தழுவுதல் போன்ற தீர்வுகளும் முன்வைக்கப்பட்டன. மகாத்மா ஜோதிராவ் புலே (1827-1890), தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் முன்னேற்றத்திற்கான வழியாகக் கல்வியை

முன்வைத்தார். அண்ணல் அம்பேத்கரும் (1890-1956) புலேவின் கொள்கைகளை ஆதரித்தார். தாழ்த்தப்பட்டோர் தங்களை உயர்த்திக் கொள்ளும் வழிகளில் பக்தியையும் ஒன்றாக சீக்கியப் பாவலர் கபீர்தாசர் (1440-1518) போன்றோர் முன் வைத்தனர் (காலந்தோறும் நந்தன் கதை, பக்கம் 10-12). இதில் சமூக நிலையாலும், பொருளாதார நிலையாலும் தாழ்த்தப்பட்டோர் தங்கள் பண்பாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களை (சிறுதெய்வ வழிபாடு முதலிய) விட்டுவிட்டு, முற்றிலும் புதிய ஆரியப் பண்பாடான பெருந் தெய்வ வழிபாடுகளுக்கு மாறுவது என்பதுதான் தாழ்த்தப்பட்டோர் உயர்வதற்கான, மேனிலை ஆக்கத்திற்கான வழியென்னும் கருத்தும் சமூகச் சீர்திருத்தவாதிகள் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் ஒரு சிலரால் மார்க்சியப் பூணூலாக அணியப் பெற்றது. இப்படிப்பட்ட ஒரு பண்ணைச் சீர்திருத்தவாதியான கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார், அதே வழியில் நந்தனையும் மேனிலையாக்க கதாநாயகனாகத் தன்னுடைய காலட்சேபத்தில் மாற்றுகிறார். "தெரு வாசற்புறத்தினில் ஏசிக்கொண்டும், கையைக் கொட்டிக்கொண்டும், விரும்பிய மதுவுண்டு கெக்கலித்தும், பறை வாத்தியமும் வெகு நேர்த்தியுடன் இருக்கும் புலைப்பாடி" என்று பாரதியார் வருணிக்கும் அச்சேரியில்தான் நந்தன் "கள்ளாண்ணாத, ஊனுண்ணாத, அதேநேரம் சாதிமுறை தவறாத சிவனடியாராக" வாழ்ந்து வந்தார் என்று காட்சிப் படுத்தப் படுகிறார். "சாதிக்கொடுமையின் முன் செயலற்று நிற்கின்ற சிவபக்தியின் மறுபெயரே நந்தன்" எனும் கூற்று "மாற்றத்தை விரும்பாத ஒரு மக்கள் கூட்டத்தையும், அது தீண்டாமைக் கொடுமைக்கு உள்ளான கொடிய சூழ்நிலையையும் குறிப்பதாகவே அமைந்துள்ளது" என்பதை நந்தன் குறியீடாக ஏற்க வைக்கிறது (சுந்தரராஜ் மாணிக்கம்: காலந்தோறும் நந்தன்: பக். 1). பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுக் காலக் கண்ணாடியில் தெரிவதெல்லாம், உலக சாம்ராஜ்ஜியம் அமைத்த இங்கிலாந்தின் காலனியாதிக்கக் கதைகளின் பார்ப்பனிய நிறுவன மயமாக்கலும், அதனால் நிலவிய சமூக, பொருளாதார வீழ்ச்சிகளும் தான்.

நந்தன் கதை, புலவர்களால் அறியப்பட்ட புராணங்களில் இருந்தவரை, மக்கள் இலக்கியமாகப் பரவவில்லை. ஆனால் பிற்காலத்தில் (பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில்) இசைக் கீர்த்தனைகளாக இயற்றப்பட்ட "நந்தன் சரித்திரக் கீர்த்தனைகள்" மூலம் விரைவில் பல இடங்களில் பாடப்பெற்றும், நடிக்கப் பெற்றும், கூத்தாக நிகழ்த்தப் பெற்றும் பெரிய அளவில் பிரபலமடைந்தன. கூத்து வடிவினில் எப்படி நள தமயந்தி, திரௌபதி (பாஞ்சாலி) சபதம், கீசக வதம், அனுமன் பக்தி என்று அனைத்து ஆரியக் கதைகளும் தமிழ்நாட்டின் அடித்தட்டு மக்கள் வரை உள்நுழைந்தனவோ, அதேபோல ஒரு புது வரவாகப் புகுத்தப்பட்ட நந்தனார் சரித்திரக் கதையும், கூத்தும் தமிழ்நாடெங்கும் பிரபலமாகிச் சாதிய அமைப்பினை மேலும் வலுப்படுத்தக் காரணமாயிற்று. சாதியில் இருந்து விடுபடுவது என்பது பெருந்தெய்வ வழிபாடு அல்லது ஆரியப் பண்பாட்டை நோக்கி நகர்வது என்ற, பார்ப்பனர்களால் கதைகளில் மட்டும் ஏற்கக் கூடியதும், நிஜத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளாததுமான சீர்திருத்தமாகப் பரவ வைத்தது. இதையே சாதியை ஒழிக்கும் பொதுமை வழியாகவும், மேனிலைச் சீர்திருத்தமாகவும் கண்டனர் பார்ப்பனர்களும், அவர்களைச் சார்ந்து நின்ற பிற ஆதிக்கச் சாதிகளும்.

இப்படிப்பட்ட மேல்நிலைச் சீர்திருத்தத்தைத் தான் அயோத்திதாசர் கடுமையாகச் சாடுகிறார். 'இந்துக்கள்' என்ற மோசடிப் பெயரைத் தாங்கிப் பாழடைந்து போக வேண்டாம் என்றும் எச்சரிக்கிறார். "மாடு தின்னும் புலையா உனக்கு மார்கழித் திருநாளோ" எனப் பாரதியாரின் கீர்த்தனைகளைக் கொட்டாய்களில் பாடி நடிப்பது என்பது, தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் மீது சுமத்தும் பெரும் அவமரியாதை என்று உள்ளம் கொதிக்கிறார் அயோத்திதாசர். "புலால் உண்பவன் புலையன் என்றால் கொழுத்த மாடு, குதிரைகளை யாகங்களில் கொண்டு தின்ற பார்ப்பனர்களும் புலையர்தானே? பன்றிக் கறி தின்ற சிவனும், கண்ணப்பனும் புலையர்தானே? பசியினால் நாய்க்கறி தின்ற விசுவாமித்திரன் புலையன் அல்லவா? இப்படியான அவமரியாதையை நிறுத்தவில்லை என்றால் பறையன் பறையனே; பார்ப்பான் பார்ப்பானே; வேசிமகன் ஆகிய சூத்திரன் வேசிமகனே என்பது ஏற்கும்படி ஆகிவிடும்" என்றும் அயோத்திதாசர் எச்சரிக்கிறார். அதனால் நந்தன் நாடகம், கூத்து, இசைப்பாடல், கீர்த்தனைகளை என அனைத்தையும் தடை செய்யக் கோரும் அயோத்திதாசர், அதற்கு மூலமான நந்தன் குறித்துக் கூறும் புராணங்களையும், நந்தன் கீர்த்தனைகளையும் பறிமுதல் செய்ய வேண்டுமென்றும் ஆணித்தரமாகக் கூறுகிறார். பௌத்தர்கள் உருவாக்கிய புராணங்களை அழித்து வேஷ பிராமணர்கள் ஏற்படுத்திக்கொண்ட புராணங்கள் அத்தனையும் கட்டுக் கதைகளே என்பதால் அவற்றைப் புறந்தள்ள வேண்டும் என்றும் பண்டிதர் கூறுகிறார் (அயோத்திதாசர் பண்டிதரின் சொற்பொழிவுகள், பக்கம் 64). ஆனால் அயோத்திதாசர் விரும்பியது எதுவும் நடக்கவில்லை. அவர் 1914 ஆம் ஆண்டில் காலமாகிவிட்டார். அதற்குப் பின்னர் கூத்து வடிவம் நாடகமாக வளர்ந்து, பின் திரைப்படமாகவும் வளர்ச்சி கண்டது. நந்தன் நாடகங்களும், திரைப்படங்களும் 'தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்' எங்கும் சக்கைப் போடு போட்டுச் சாதிவெறியைக் கொழுந்துவிட்டு எரியச் செய்தன.

நந்தன் கதையை ஒரு 'தந்திரக் கதை' என்று கூறும் அயோத்திதாசர், இக்கதையினால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை 'இந்து என்னும் கள்ள மதத்தில்' ஆடுகளை அடைப்பது போல அடைத்து வைத்திருப்பதாகக் குற்றம் சாட்டுகிறார். மேலும் பழந்தமிழ் அரசர் குடிகளில் ஒன்றான நந்த வமிசத்தைச் சேர்ந்தவர்களைப் புலையர் என்றும், பறையர் என்றும் கூறுவதையும், அவர்களைத் தாழ்ந்த சாதியார் என்று கூறுவதையும் அயோத்திதாசர் கிஞ்சித்தும் ஏற்கவில்லை. சீவக சிந்தாமணிக் காப்பியத்தில் நந்தன் ஒரு பௌத்த அரசனாகக் குறிக்கப் பெறுகிறார். மகத நாட்டு மன்னர் வம்சத்திலும் நந்தன் என்னும் மன்னன் உண்டு. கபிலவஸ்துவின் இளவரசனாக இருந்தவர்களில் ஒருவர் நந்தன் என்று இரேணியஸ், ஓல்டன்பர்க் ஆகிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். சமண, பௌத்தக் காலக் கணிப்புப்படி பிரபவ என்று தொடங்கும் அறுபது ஆண்டுக் கணக்கில் 26 ஆவது ஆண்டாக 'நந்தன்' வருகிறது. அவ்வாண்டில் பிறக்கும் அரசரின் குழந்தைக்கு நந்தன் (தமிழில் நற்குழவி) என்று பெயரிடுதல் வழக்கமாக இருந்தது. 4 அவ்வாறு தியாகச் சாம்பான் மகளுக்கும், சோழ மன்னனுக்கும் மகனாகப் பிறந்த குழந்தைக்கு நந்தன் என்று பெயரிட்டதையும், அவன் சோழமண்டலம் அரசர்களில் ஒருவராக ஆட்சி செய்தவர் என்றும் தஞ்சை வேதநாயக

சாஸ்திரி தொகுத்த ஓலைச்சுவடி (கி.பி. 1798) தெரிவிக்கிறது (கோகில அம்பல அன்பானந்தன், பக்கம் 17). சமண, பௌத்தச் சமயங்களை அழித்து, இந்தியாவின் மெய்ஞ்ஞானத் தெய்வத்தை (புத்தரை) மறைக்க அஞ்ஞானத் தெய்வங்களை உண்டாக்கி விட்டார்கள் என்று கூறும் அயோத்திதாசர், "ஒதுக்கப்பட்ட பூர்வத் தமிழர்களே உங்கள் உறக்கத்தை விட்டுப் பௌத்தரென்று வெளிவாருங்கள்" என்றும் அழைப்பு விடுக்கிறார்.

வீரநந்தன்:

தன்னைத் தாழ்ந்த சாதி என்று வேதியப் பார்ப்பான் சொல்வதை ஏற்றுக் கொண்டு அவனுக்கு அடிமையாக உழைப்பதும், தன் மக்களுக்கும், குல தெய்வத்திற்கும் துரோகம் செய்துவிட்டுப் பெருந் தெய்வத்தை (சிவனை) ஏற்று, யாகத்தில் மூழ்கி, தாழ்ந்த சாதி என்னும் கறையைப் போக்கிக் கொண்டு கைலாயம் ஏகும் நந்தனை அயோத்திதாசர் முற்றாக மறுக்கிறார்: வெறுக்கிறார். வேதியன் சொல்வதுபோல தாங்கள் தாழ்ந்த சாதியார் இல்லை என்றும், தாங்கள் யாருக்கும் அடிமை இல்லை என்றும் நந்தனும், அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் போராடி இருக்க வேண்டும்: அவர்கள் வீரர்களாக வெளிப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதும் அயோத்திதாசரின் எதிர்பார்ப்பு.

புதுவை சிவம்

அப்படி அவர் எதிர்பார்த்தபடி நந்தனை வீரனாகவும், பகுத்தறிவாளராகவும் காட்டும் நாடகத்தை ஒருவர் படைத்திருக்கிறார். அவர்தான் கவிஞர் புதுவைச் சிவம் (1908 - 1989). அவர் எழுதிய நாடகத்தின் பெயரே "வீரநந்தன்". இந்நாடகம் முழுவதும் நந்தனை ஒரு போராட்டக்காரராகவே காட்சிப்படுத்துகிறார் புதுவைச் சிவம். அதனாலேயே நந்தனுக்கு "வீரநந்தன்" என்ற அடைமொழியைக் கொடுக்கிறார். புராணக் கதைகளைப் பற்றிய மறு சிந்தனைகளின் விளைவாக, புரட்சிக்காரனான நந்தன், பார்ப்பனர்களால் பழிவாங்கப் படுவதாகக் கூறி நந்தன் வாழ்வு சீர்திருத்த வழியைச் சார்ந்ததே என்பதை நிறுவும் அடிப்படையில் இந்நாடகம் இயற்றப்பட்டுள்ளது.

1925 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் தோற்றம் பெற்ற சுயமரியாதை இயக்கம், 1930ஆம் ஆண்டுகளில் வளர்ச்சி பெற்று, சென்னை மாகாணத்திலும், புதுச்சேரியிலும் இன உணர்வுச் சிந்தனைகள் உருவாகக் காரணமாக அமைந்தது. புதுமை, பொதுவுடைமை, புரட்சி போன்ற சொற்களும், அவற்றின் பொருளும் தமிழ்பேசும் மக்களிடையே மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தன. திராவிட இன உணர்வும், திராவிடரின் வீழ்ச்சிக்கு ஆரியரே காரணம் என்ற எண்ணமும் மேலோங்கி, ஆரியக் கலப்புள்ள எவற்றையும் அவை எவ்வடிவத்தில் இருந்தாலும் எதிர்க்கும் அல்லது மறு சிந்தனைக்கு உள்ளாக்கும் போக்கும்

நிலவின. இந்நிலைக்குக் கடவுளைப் போதித்த புராணங்களும், கடவுள் தன்மைக்கு அருகில் வைத்துப் போற்றப்பட்ட கலைகளும் கூட விதிவிலக்காகவில்லை. இப்புதிய அலை நாடக உலகிலும் வீசியது. பக்தியை விளக்கும் புராண நாடகங்களே பெரிதும் நிலவியிருந்த நாடக மேடைகளில் சமூக நாடகங்களும், சீர்திருத்த நாடகங்களும் உள்நுழைந்து பெரும் வரவேற்பையும், வெற்றியையும் பெற்றன. மேலும், புராணங்களை மறுத்துப் புதிய சிந்தனைப் போக்கில் அவற்றைச் சொல்லும் முயற்சிகளும் நடைபெற்றன. இம்முயற்சியில் முதலாவதாக, இரணியனைத் திராவிட மக்களின் பாதுகாவலனாகச் சித்தரிக்கும் பாரதிதாசன் இயற்றிய 'இரணியன் அல்லது இணையற்ற வீரன்' நாடகத்தைக் குறிப்பிடலாம். இந்நாடகம் 1934 ஆம் ஆண்டு சென்னையில் மேடையேறியது. திராவிட இனத்தவரையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டையும் இழித்துக் கூறுவதாகவும், ஆரியப் பண்பாட்டைப் போற்றுவதாகவும் உள்ள புராண, பக்தி இலக்கியங்களை, அவை தமிழிலக்கியமாக இருந்தாலும் கூட அவற்றைப் புறந்தள்ள வேண்டியது தமது கடமை என்று திராவிட இயக்கத் தலைவர்கள் பிரச்சாரம் செய்தனர். இதை மனதில் கொண்டு, "தமிழரின் வீழ்ச்சி அல்லது இராமாயணச் சாரம்" என்ற தலைப்பில், 1935ஆம் ஆண்டில், இராமாயணக் கதையைத் தமிழர் - ஆரியர் போராட்டமாக, நாடகக் கதையாக எழுதியுள்ளார் புதுவைச் சிவம். சற்றேறக்குறைய இக்கால கட்டத்தில் கலைவாணர் என் எஸ் கிருஷ்ணன் கிந்தனார் காலட்சேபம் என்ற பெயரில் ஒரு காலட்சேபத்தைத் தனது 'நல்ல தம்பி' திரைப்படத்தில் சேர்த்து அவரே நடித்திருந்தார். நந்தன் கதையைச் சீர்திருத்தி, கிராமத்தில் இருந்து நகரத்திற்குக் கல்வி கற்கச் செல்லும் 'கிந்தன்' என்பவரின் கற்பனைக் கதையாக மாற்றியிருந்தார். தாழ்த்தப்பட்டோரின் முன்னேற்றத்தில் கல்வியின் அவசியத்தை வலியுறுத்தும் திராவிட இயக்கக் கருத்தியல் உள்ள திரைப்படமாக அது அமைந்திருந்தது.

மேற்குறிப்பிட்ட கருத்தியல்களின் அடிப்படையில் தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தில் பிறந்து சீர்திருத்தக் காரராக மாறிய நந்தன் கதையைப் புதிய சிந்தனைப் போக்கில் அளிக்கும் முயற்சியே புதுவைச் சிவத்தின் வீரநந்தன் நாடகம் ஆகும். நந்தனாரை வீரநந்தன் ஆக்கியதும், வேத விற்பன்னர்களுக்கு மனித உரிமை குறித்து நந்தன் போதிப்பதும், புத்தரின் போதனையால் நந்தன் சீர்திருத்தவாதியாக மாறுவதையும், இந்நாடகத்தின் சிறப்பம்சங்களாகக் கொள்ளலாம். மனிதன் தாழ்ந்தவனல்ல என்று நந்தன் வாதிடுவதும், ஊர் மக்களிடம் நந்தன் சாதியை மறுத்துப் பேசுவதும், தெய்வத்தின் முன் அனைவரும் சமம் என நந்தன் கூறுவதும், நந்தன் புத்த தம்மப் போதனையை ஏற்பதும், கடவுளுக்குப் பலியிடுவதை வன்முறையால் தடை செய்வதும், தில்லையில் தீட்சிதர்கள் அக்கினிக் குண்டத்தில் தள்ளி விடுவதும், நந்தனார் சரித்திரத்தில் ஒரு புதிய பார்வையைக் கொடுக்கும் வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

வீர நந்தன் நாடகத்தில் நந்தனும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் தீண்டாமையால் துன்புறுத்தப் படுவதற்கும், பின் நந்தன் வஞ்சகமாகக் கோயிலுக்குள் தனியாக வரவழைக்கப்பட்டு அக்கினி குண்டத்தில் தள்ளப்படுவதற்கும் ஆரியப் பார்பனர்களே காரணம் என்று மிக வெளிப்படையான நோக்கில் நாடகக் கதை அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இதுதான் உண்மைக் கதை என்றும், புராணத்தில் வரும் நந்தன் கதை ஆரியப் பார்ப்பனரின் கபட நாடக 'அக்கிரமக் கதை' என்றும் நாடக இறுதிக் காட்சி அமைப்பில் விளக்கமும் தரப்பட்டுள்ளன. விளக்கம் என்னவென்றால், நந்தனின் வழக்கமான பெரிய புராணக் கதையைக் காலட்சேபம் செய்யும் பாகவதனை மறித்து வீரன் என்பவன், 'நந்தன் பார்ப்பனர்களால் பழிவாங்கப்பட்ட கதையே உண்மைக் கதை' என்று கூறுகிறான். பாகவதன், 'நான் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காரன்' என்கிறான். வீரனோ, 'ஆரியரின் புரட்டு இது' என்று கூறி 'இனி பழங்கதை பேசலாகாது' என்று பாகவதனை எச்சரித்து அனுப்புகிறான். அந்த நாடகத்தின் இறுதிக் காட்சி இப்படி முடிகிறது. இக் கதையை முழுவதுமாகத் திராவிடர் - ஆரியர் பிரச்சனையாக புதுவைச் சிவம் மாற்றிவிடுகிறார்.

நந்தனைக் கொலை செய்வது மட்டுமில்லாமல் நந்தனைப் புஷ்பப் பல்லக்கு வந்து கயிலைக்கு அழைத்துச் செல்வதாகச் சேரி மக்களிடம் கூறி அவர்களை நம்ப வைப்பதும், இக்கதையையே காலங்காலமாகக் கூறிவருவதும், 'ஆரியப் பார்ப்பனரின் கபடநாடகமே' என்று இறுதியில் புதுவைச் சிவம் நாடகக் காட்சிகளை அமைத்திருக்கிறார். அவருடைய காலக் கண்ணாடியில், வீரநந்தன் நாடகம், ஒரு தன்மானப் புரட்சி வீரனை, அயோத்திதாசர் காட்டிய தமிழ் பௌத்த அடையாளத்துடன், ஆரியத்தை வீழ்த்தும் ஒரு போர்வாளாகக் காட்டி மின்னுகிறது.

வீர நந்தன் நாடகம், 1940 - 1945 ஆம் ஆண்டுகளின் இடையில் உருவாக்கம் பெற்றதாகப் புதுச்சேரி அரசு வெளியிட்ட "புதுவைச் சிவம் நாடகங்கள்" என்ற நூலில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. இந்நாட்களில் பண்டிதர் அயோத்திதாசரைக் கவிஞர் புதுவைச் சிவம் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்றே தோன்றுகிறது. ஆனால் அயோத்திதாசர் கற்பனையில் வெளிப்படுத்திய, போராட்டக் குணமுள்ள நந்தனைப் புதுவைச் சிவம் கதாபாத்திரமாகத் தன் நாடகத்தில் உலவ விட்டிருப்பது ஒரு தற்செயல் நிகழ்வே எனலாம். சமூக அக்கறையும், சீர்திருத்த எண்ணமும் கொண்டவர்களின் சிந்தனை வெளிப்பாடுகள் ஒரே நேர்க்கோட்டில் அமைந்து இருப்பதற்கு அயோத்திதாசரும், புதுவைச் சிவமும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக இருந்துள்ளனர்.

கவிஞர் புதுவைச் சிவம் 1945 - 1950 காலகட்டத்தில் எழுதிய வீர நந்தன் நாடகம், புதுச்சேரி அரசின் கலை பண்பாட்டுத்துறை நடத்திய கவிஞர் புதுவைச் சிவம் பிறந்தநாள் விழாவிலும், புதுச்சேரி நாடக விழாக்களிலும் பன்முறை நடைபெற்றுள்ளது. புதுவைப் பல்கலைக் கழகத்தில், சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் நாடகக் கலை அரங்கில் 8.5.2019 அன்று வீர நந்தன் நாடகம், நாடகத்துறை ஆய்வு மாணவர்களைக் கொண்டு நவீன நாடகமாக நிகழ்த்தப்பட்டது. கவிஞர் புதுவைச் சிவம் எழுதிய 22 காட்சிகள் கொண்ட நாடகக் கதையை ஆறு காட்சிகளாக மாற்றி இக்கட்டுரை ஆசிரியர் வசனமும் எழுதியுள்ளார். அதில் ஐந்தாம் காட்சியின் வசனங்கள் இங்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

"வீர நந்தன்" - நாடகம்:

நாடகக் காட்சி 5

(நந்தன் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். திடீரென்று அமைதியும், அருளும் சூழ்ந்த வேறோர் இடத்திற்கு வந்ததாக உணர்கிறான். தொடுவானம் போன்ற தூரத்தில் இருந்து புறப்பட்ட ஒளியில் புத்தரின் உருவம் அவன் கண்ணுக்கு மெல்ல மெல்லப் புலனாகிறது. நந்தன் மெல்ல அவரை நெருங்குகிறான். அவரின் பாதத்தில் வீழ்ந்து...)

நந்தன்: ஐயனே! ஐந்திரனே! அறவாழியே! என் வணக்கத்தை ஏற்று என்னைத் துயரத்திலிருந்து காத்தருளுங்கள்!

புத்தர்: நந்தனே! நீ துயரமாக நினைப்பது என்ன?

நந்தன்: ஆதி பகவனே! நானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களும் இச்சமூகத்தில் மிகவும் இழிவு படுத்தப் படுகிறோம். வேண்டுதல் வேண்டாமை இலாதவனே! இருபிறப்பாளர்கள் என்று

தம்மைக் கூறிக்கொள்ளும் ஒரு கூட்டத்தார் எம்மை ஒரு பிறப்பாளர் என்று கூறி அடிமையாக ஆட்படுத்துகின்றனர் அறிவனே!

புத்தர்: ஒரு பிறப்பாளனோ அல்லது இருபிறப்பாளனோ, எவன் ஒருவன் பிற உயிர்களிடத்தில் அன்பு காட்ட மறுக்கிறானோ, பிறர்க்குத் தீங்கு விளைவிக்க நினைக்கிறானோ, அவனே கீழ்ச்சாதி ஆவான். எவனொருவன் கிராமங்களையும் குடியிருப்புகளையும் அழித்து நாசப்படுத்துகிறானோ, தனக்குச் சொந்தமில்லாத பொருட்களை எடுத்துக் கொள்கிறானோ, பொய் சொல்கிறானோ, சக மனிதர்களை மதிக்காமல் இருக்கிறானோ, அவனே கீழ்ச்சாதி ஆவான். எவனொருவன் வசதி வாய்ப்போடு இருந்தும் ஏழை எளியவர்க்கு உதவ மறுக்கிறானோ, செல்வனாக இருந்தும் தன் வயதான தாய் தந்தையரைக் காப்பாற்றாமல் இருக்கிறானோ அவனே கீழ்ச்சாதி ஆவான். பிறப்பால் எவனும் பிராமணனும் அல்ல. எவனும் கீழ்ச்சாதியானும் அல்ல.

நந்தன்: மலர்மிசை ஏகிய மகானே! தங்களின் அறிவுரை கோலோச்சிய இந்த நாட்டில் இன்னும் பேதங்கள் நிலவுவதைத் தாங்கள் அறிவீர் அல்லவோ? தங்கள் தம்மத்தை மீறிய வல்லமையும் உண்டோ விநாயகனே?

புத்தர்: நான் கடவுள் அல்ல. கடவுள் அவதாரமும் அல்ல. நான் கூறும் கருத்துக்கள் கடவுள் என நம்பப்படும் ஒருவரின் வார்த்தைகள் அல்ல. அவரின் அருள் பெற்றவை அல்ல. அவரால் வெளிப்படுத்தப் பட்டவையும் அல்ல. சாதாரண மனிதன் ஆகிய என்னால் அனுபவத்தில் உணரப் பட்டவை. இவை எந்தவிதமான கேள்விக்கும் உட்படுத்தப்படலாம். ஏற்கப்படலாம். ஏற்க மறுக்கவும் படலாம்.

நந்தன்: தனக்குவமை இல்லா சாத்தர் பிரானே! சர்வ வல்லமையுள்ள கடவுள் ஒன்று இருப்பதாகக் கூறி, மோட்சத்தைக் கற்பித்து, சடங்குகளை வற்புறுத்தி எங்களை சமூகர்கள் ஆக்கிவிட்டார்கள் ஜகந்நாதனே!

புத்தர்: நந்தா கடவுள் என்பது ஒரு யுகக் கருத்து மட்டுமே! கடவுள் நம்பிக்கை எந்தப் பயனையும் அளிப்பதில்லை. அது பெரும் துன்பத்தைத் தான் விளைவிக்கும். இவ்வுலகமும், உயிர்களும் கடவுளால் படைக்கப்பட்டவை என்றால் உலகச் செயல்பாடுகளில் மனிதனின் பங்கு ஏதும் இருக்காது. கடவுள் நம்பிக்கை ஒரு மூடநம்பிக்கை என்பது போலவே ஆத்மாவை நம்புவதும் மூட நம்பிக்கையே. அறிவின் அடிப்படையில் கடவுள், ஆன்மா, மோட்சம் என்பவை கற்பிக்கப்பட்டவையே. தனிமனித ஒழுக்கம், சமூக ஒழுக்கம் பேணாது வெறும் சாத்திரம் சடங்குகளைக் கடைப்பிடிப்பது அறிவீனமே!

நந்தன்: எண்குணத்தோனே! இவைதான் தங்களின் தம்மம் என்றால் இன்று தங்கள் தம்மம் தவறாகக் கற்பிக்கப்படுகிறதே!

புத்தர்: நாம் காலச்சக்கரத்தில் ஐக்கியப்பட்டு இருக்கிறோம். காலச்சக்கரம் சுழலக் கூடியது. அதன் ஈர்ப்பு விசை தம்ம சக்கரத்தோடு பொருந்தியது. இந்த இந்திர நாட்டை வைதீகம் ஆளும் நிலை வந்தால் தம்மசக்கரம் வைதீகச் சக்கரமாகக் கற்பிக்கப்படும். அந்த நிலை வரும்போது நீங்கள் மட்டுமல்ல நானும் அந்நியமாவேன்!

நந்தன்: ஐயனே! அனைத்தும் உணர்ந்த அவலோகிதனே! துக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெறவே உன்னைச் சரணடைந்தேன். உங்களையும் சூழ்ச்சி சூழமானால் எங்கள் நிலை யாதாகும் அறிவனே!

புத்தர்: நந்தா ஆயுதத்தோடு வந்து ஒருவன் பூமியை வெட்டி மண்ணைத் தோண்டுகிறான். பூமி அவன் மீது கோபப்படுமா?

நந்தன்: ஐந்தவித்த ஆற்றல் உடையவனே! அவ்வாறு பூமி செய்யாது.

புத்தர்: தூரிகை, மை முதலானவைகளுடன் ஒருவன் காற்றில் ஓவியம் வரைய முயல்கிறான். அது முடியுமா?

நந்தன்: முடியாது முதல்வனே!

புத்தர்: கங்கையை நெருப்பிட்டு ஒருவன் கொளுத்த முயல்கிறான். அது இயலுமா?

நந்தன்: இயலாது இறைவனே!

புத்தர்: நந்தா! பூமி எவ்வாறு வருந்துவதில்லையோ, காற்று எவ்வாறு இடம் தருவதில்லையோ, கங்கை எவ்வாறு தீயில் சிக்காமல் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறதோ அது போலவே உங்கள் மீது இழைக்கப்படும் அநீதிகளையும், அவதூறுகளையும் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்!

நந்தன்: வாலறிவனே! இதற்கு மேலுமா நாங்கள் பொறுமை காக்க வேண்டும்?

புத்தர்: ஆம் நந்தனே! எதையும் பொருட்படுத்தாமல் பொறுமை காத்து நீங்கள் உயிரினங்கள் மீது அன்பும், கருணையும் செலுத்தவேண்டும். அக்கருணை அளவற்றதாகவும், எல்லையற்றதாகவும் அமையவேண்டும். அவ்வாறு செய்வதில் உங்கள் மனம் கங்கையைப்

போல் ஆழமாகவும், பூமியைப் போல் உறுதியாகவும், காற்றைப்போல் தூய்மையானதாகவும் இருக்கவேண்டும். காலச்சக்கரத்தைத் தான் தம்மச் சக்கரமாக உருவகப் படுத்தி இருக்கிறேன். காலச்சக்கரம் சுழலக் கூடியது. அது தம்மச் சக்கரத்தைச் சுழலவும் செய்விக்கும். நிலை நிறுத்தவும் செய்யும். எதையும் எதிர் கொள்ளுவாய் நந்தா! உன் மனமே உன்னை ஆளட்டும்!

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சங்கம் சரணம் கச்சாமி!

தர்மம் சரணம் கச்சாமி!

அடிக்குறிப்புகள்:

1. கந்தபுராணத்தின் காலம் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டு வரை என்று ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. திரு அருணாசலம் என்பவர் இதன் காலம் கி.பி.

பதினான்காம் நூற்றாண்டு என்று தோராயமாக வரையறை செய்துள்ளார். திருவிளையாடற் புராணம், கி. பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டு என்றும், பெரியபுராணம் எட்டில் இருந்து 12 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும் காலக் கணிப்புகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆய்வுகள் மேலும் தொடரக் கூடும். (விக்கிப்பீடியா). (இவற்றை இயற்றிய புலவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் இருந்த மன்னர்களை வைத்து இவர்களின் காலமும் குறிக்கப்படுவதால் ஆய்வுகளில் சில வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன).

2. பக்தி இலக்கியக் காலத்துப் பிதாமகர்களான சமயக் குரவர்கள் நால்வரின் காலமும் உறுதியாக வரையறுக்கப்படவில்லை. புராணங்களில் வரும் சில நிகழ்வுகளை வைத்தும், அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்து மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலத்தை வைத்தும் இப்புலவர்களின் காலமும் வரையறை செய்யப் பட்டுள்ளது. திருஞானசம்பந்தர் பதினாறு ஆண்டுகளே வாழ்ந்தார் என்ற குறிப்பைக் கொண்டு, அவரது காலம் கி.பி. 640 - 656 என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இவரது காலத்தை வைத்தே, இவரினும் வயது முதிர்ந்தவரான திருநாவுக்கரசர் (அப்பர்) காலம் கிபி 580 என்று கணக்கிடப்பட்டு கி. பி. 580 - 660 என்று அவரது காலம் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் நரசிம்மவர்மர் ஆட்சிக்காலத்தை (கி. பி. 700 - 728) வைத்துச் சுந்தரர் காலம் எட்டாம் நூற்றாண்டு என்றும் குறிக்கப் பெறுகிறது. இரண்டாம் வரகுண பாண்டியன் முடிசூடிய காலத்தை (கி. பி. 863) வைத்து மாணிக்கவாசகர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக் காலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது (விக்கிப்பீடியா).

3. சுந்தரர் எழுதிய திருத்தொண்டர் தொகை "சிறுத்தொண்டர் தொகை" என்றும் குறிக்கப்படுகிறது (சுந்தரராஜ் மாணிக்கம் பக். 33).

4. ஆதன் என்பது தமிழ் மரபில் தோன்றிய தொன்மையான பெயர். தலைவன் என்றும், அரசன் என்றும் பொருள்படும். "வாழியாதன்" என்று சங்க இலக்கியங்கள் தலைவனை விளிக்கின்றன. "நெடுஞ்சேரலாதன்" போன்ற மன்னர்கள் பெயர்களும் தமிழிலக்கியத்தில் வழங்கி வருகின்றன. ஆகவே ஆதனூர் என்பது ஒரு காலத்தில் அரசனாக இருந்த ஒருவரின் பெயரால் வழங்கப்பட்ட ஊராகவும், அம்மக்கள் அவ்வரசு குலத்தவராகவும் இருந்திருக்கலாம் என்பது இக்கட்டுரை ஆசிரியரின் எண்ணம். மேலும், சித்தர் தத்துவங்களில், ஆன்ம தத்துவங்கள் 24 ஆகக் குறிக்கப் பெறுகின்றன. ஆனால் முற்காலக் கபிலரின் சமயமான எண்ணியம் 24 ஆன்மத் தத்துவங்களோடு 25 ஆவது பொருளாக நித்தியமான ஒருவன் ஆதன் (புருடன்) என்ற கோட்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது. (குணா: எண்ணியம்: பக். 1).

உதவிய நூல்கள்:

1. க. அயோத்திதாச பண்டிதர், நந்தன் சரித்திர தந்திரம், 2017, அயோத்திதாசர் பதிப்பகம், சென்னை. / க. அப்பாதுரை, நந்தனாரும் இந்து மதப் புராணங்களும், 2017, அயோத்திதாசர் பதிப்பகம், சென்னை.
2. பிரமிளா குருமூர்த்தி, கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார், 2018, சாகித்திய அகாடமி, புதுடெல்லி.
3. மா. உத்திராபதி, காலந்தோறும் நந்தன் கதை, 1989, நேத்ரா வெளியீடு, சென்னை.
4. புதுவைச் சிவம் நாடகங்கள், 2000, கலை பண்பாட்டுத்துறை, புதுச்சேரி அரசு.
5. முனைவர் பெ. விஜயகுமார், அயோத்திதாச பண்டிதரின் சொற்பொழிவுகள், 2021, பாபா சாகேப் அம்பேத்கர் கலை இலக்கியச் சங்கம், சென்னை.
6. முனைவர் சிவ இளங்கோ, கவிஞர் புதுவைச் சிவத்தின் சீர்திருத்த நாடகங்கள், 2012, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
7. தர்மானந்த கோசம்பி, பகவான் புத்தர், 2018, சாகித்திய அகாடமி, புதுதில்லி.
8. முனைவர் சுந்தரராஜ் மாணிக்கம், காலந்தோறும் நந்தன், 1991, தமிழ்நாடு இறையியல் கல்லூரி, மதுரை.
9. குணா, எண்ணியம், 2013, தமிழக ஆய்வரண், பெங்களூரு.

11. இயன்றதும் இயலாததும்!

— ௭௮. ஜிஷைஜிர்ஜிஷை

புறநானூற்றுப் புலவன் ஆஷூர் மூலங்கிழார் இன்றைக்கு நிர்வாகவியல், வாழ்வியல் நெறி பேசுகிறவர்கள் எல்லாம் உரைக்க முயலுகிற உயர் "ஆளுமை" பண்பைப் புறநானூறு பாடல் எண் 196ல் தெளிவாக உரைக்கிறார்.

பாண்டியன் நன்மாறனைப் புலவர் பரிசில் வேண்டிப் புகழ்ந்துரைக்கிறார். கேட்டிருந்த பாண்டியன் புலவருக்குப் பரிசு நல்காமல் ஏனோ காலம் கடத்துகிறான். புலவர் மூலங்கிழார் சினம் அடைகிறார். "ஆள்வினைப் பண்பை" எடுத்து ஒதுகிறார்.

"ஒல்லுவது ஒல்லும் என்றலும் யாவர்க்கும் ஒல்லாது
இல்லென மறுத்தலும் இரண்டும் ஆள்வினை மருங்கின்
கேண்மைப் பாலே:"

அதாவது ஒரு விடயம் முடியுமென்றால் முடியும் என்று உடன் செயலாற்றலும் இயலாதென்றால் "முடியாது" என்று உடன் கூறிவிடுதலுமே "ஆள்வினைப் பண்பின்" வெளிப்பாடு! முடிவெடுக்காமல் காலம் தாழ்த்துவது கேட்டவனுக்கு வருத்தம் தருவது மட்டுமல்லாது முடிவெடுக்காது காலந் தாழ்த்தியவனுக்கும் கேடு விளைவிக்கும்.

"ஒல்லாது ஒல்லும் என்றலும் ஒல்லுவது இல்லென மறுத்தலும் இரண்டும்
வல்லேஇரப்போர் வாட்டல் அன்றியும் புரப்போர் புகழ்குறை படுஉம் வாயில்"

முடியாததை முடிப்பேன் என்றலும், முடிந்ததை முடித்துக்கொடுக்காததும் ஒருவனுடைய புகழுக்கு இழுக்கு! அவனுடைய ஆளுமையின் குற்றம். அன்று இந்தக் குற்றம் எங்கும் எவரிடத்தும் இருந்ததில்லை என்பதைப் புலவர் கீழ்வருமாறு பதிவு செய்கிறார்.

"அனைத்தா கியர் எனைத்தும்சேய்த்துக் காணாது கண்டனம்"

எந்த அரசரிடமும் இல்லாத ஆளுமைக் குற்றம் உன்னிடம் இருப்பதைக் காண்கிறேன். அது உன்னையும், உன் பிள்ளைகளையும், உன்னுடைய அரசாங்கத்தையும் பாதிக்கும். எனவே உன்னுடைய மக்கள் நன்றாக இருக்க, உன் எஞ்சிய நாட்கள் சிறப்பாக அமையப் பாண்டியனே உடனே "முடிவெடுத்து" "இயன்றதற்கு" உடன்பட்டு செயலாற்றி அப்பொழுதே நிறைவேற்று! இயலாதாயின் "இயலாது" என்பதினைக் கூறி உடனே மறுத்துவிடு. குலம் அழிக்கும் ஆள்வினைக் குறையான "நாநயக் குறையை" மாற்றிக்கொள்.

"அதனான் நோயிலர் ஆகநின் புதல்வர்; யானும்வெயிலென முனியேன்; பனியென மடியேன்; கல்குயின் றன்ன என் நல்கூர் வளிமறை "நாணலது" இல்லா கற்பின் வாள்நுதல் மெல்லியல் குறுமகள் உள்ளிச் செல்வல்; சிறக்க நின்நாளே!"

பாடலில் புலவனின் பெருமிதம் நிறைவுப் பகுதியில் பதிவு செய்யப்படுகிறது. புலவன் கூறுகிறான் "அரசனே நீ பரிசில் தராததால் நான் ஒன்றும் வெயிலிலும் பனியிலும் மடிந்துவிட மாட்டேன். எனக்கு வறுமை புதிதில்லை. வீசுகின்ற காற்றைத் தடுக்க வல்ல ஆனால் சரியான கூரையில்லாத என் வீட்டில் மங்கல நாண் அல்லது வேறு அணி அணிந்திராத என் மனைவியிடம் நான் செல்கிறேன். "நிறை காக்கும் காப்பு" என்னும் உள்ளதைக் கொண்டு நிறைவு காணும் அவள் குணம் எங்களைக் காக்கும்"

புறநானுறு பாடல் 196. ஆவூர் மூலங்கிழார் பாண்டியன் நன்மாறனைப் பாடியது.

"ஒல்லுவது ஒல்லும் என்றலும் யாவர்க்கும்ஒல்லாது இல்லென மறுத்தலும் இரண்டும் ஆள்வினை மருங்கின் கேண்மைப் பாலே;

ஒல்லாது ஒல்லும் என்றலும் ஒல்லுவது இல்லென மறுத்தலும் இரண்டும் வல்லேஇரப்போர் வாட்டல் அன்றியும் புரப்போர் புகழ்குறை பழீஉம் வாயில்;

அனைத்தா கியர்இனி இதுவே எனைத்தும் சேய்த்துக் காணாது கண்டனம் அதனான்

நோயிலர் ஆகநின் புதல்வர்; யானும் வெயிலென முனியேன்; பனியென மடியேன்; கல்குயின் றன்ன என் நல்கூர் வளிமறை நாணலது இல்லாக் கற்பின் வாள்நுதல் மெல்லியல் குறுமகள் உள்ளிச் செல்வல்; சிறக்க நின்நாளே"

"இயன்றது என்றால் அந்த நொடியே செய்க; இல்லென்றால் உடனே இதமாக மறுத்துவிடுக!"

12. உள்ளொன்று வைத்து

— ஜனா.உ.

கவி கவி.காளமேகம் :

சொற்சிலம்பம் ஆடுவதில் வித்தகர். ஒருகல்லின் இருமாங்காய் என்பதே பெரும் சாதனையாகக் கருதப்படும் காலத்தில், ஒரு கல்லால் இருமர மாங்காய்களைச் சாய்த்தவர் இவர். உள்ளொன்று வைத்து, வெளியொன்று சொல்லுவதில் இவரை வெல்ல ஆளில்லை என்றே உறுதியாகக் கூறிவிடலாம். சான்றாக, ஈசன் குடும்பத்தைப் பற்றிய இவரின் வாழ்த்துப் பாக்களைப் பார்ப்போம். மேலாக, கேலியும் கிண்டலுமாய் இருப்பதுபோலத் தோன்றும் பாக்களுக்குள், ஆழ்ந்து கவனித்தால் வாழ்த்தும் உட்பொருள் நிறைந்திருக்கும்.

சிவன் :

கவி.காளமேகத்தின் வெண்பா :

கண்டிரோ பெண்காள் கடம்பவனத்து ஈசனார்
பெண்டிர் தமைச்சுமந்த பித்தனார் - எண்டிசைக்கும்
மிக்கான தங்கைக்கு மேலே நெருப்பை இட்டார்
அக்காவை ஏறினா ராம்

பொருள் விளக்கம் : 1

நேரடியாய் - பெண்பித்தன், தங்கைக்குத் தீவைத்து, அக்காவை ஏமாற்றினார் - என்னும் கேலிப் பொருள் தரும் துரைவெண்பா(டல்) :
பெண்களே காண்பீர்! கடம்பவனத்து ஈசனவன்
பெண்களைத் தூக்கி அலைந்திடும் பித்தனவன்,
திக்கெட்டும், தங்கையின் மேல்நெருப்பை ஏற்றினார்,
அக்காவை ஏமாற்றினார்!

பொருள் விளக்கம் : 2

மறைமுகமாய் - பெண்ணைத் தலையில் தாங்குபவர், பெண்ணுக்குச் சரிபாதி பங்களித்தவர், உலகுக்கு ஒளியேற்ற தீச்சட்டி ஏந்தி நந்தியில் வலம் வருபவர் - என்னும் வாழ்த்துப் பொருள் தரும் துரைவெண்பா(டல்) :
கண்டாயோ பெண்ணே! கடம்பவனத்து ஈசனவன்,
கங்கைஉமை யானைச் சுமந்தலையும் சித்தனவன்,
எண்திசையும் நன்குஒளிர கையில் தீச் சட்டியுடன்,
நந்தியின்மேல் ஏறினா ராம்!

13. தொல்காப்பியம் காட்டும் பண்டைய போர்களும், போர் முழக்கம் செய்யும் தொழிலாளர்களும்

— ம. ஆச்சித்

முன்னுரை:

இயற்கையின் சுற்றுப்புறச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறே ஒவ்வொரு நிலத்துள் வாழும் உயிரினங்களின் செயல்கள் யாவும் அமைகின்றன. அது மட்டுமின்றி, புற உலகினில் தம்மைத் தகவமைத்துக் கொண்டு வாழும் உயிரினங்கள் பிற உயிரினங்களிடமிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கான சூழலையும் முதன்மை அம்சமாய் பெற்றே உயிர்களின் வாழ்வு அமைகின்றது. இவ்வுயிரினங்களிலேயே மனிதன் தனித்த வளர்ச்சியை எய்தினான். மனிதனைப் பொறுத்தமட்டில் வேட்டையாடுதலில் தொடங்கிய பயணம் கால்நடை வளர்ப்பு, சிறு சாகுபடியெனப் புத்துயிர் பெற்று, உற்பத்திக் கருவிகளை உருவாக்கி, நிலையானதொரு வாழ்வைத் தொடங்கினான் எனலாம். எனின், இஃது பெரும் போராட்டத்தின் விளைவேயாகும்.

இனக்குழு வாழ்வில் வேட்டையில் கவனம் செலுத்தியவன், உணவுக்கான பெரும் போராட்டத்தைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. உணவுப் பற்றாக்குறையே அதன் முதன்மை காரணி என்பர் சமூகவியலாளர். அதன் பின்னர் தனிநபருக்குரிய சொத்தாய் மாற்றம் பெற்ற காலம் தான் போராட்டத்தின் விளைவுகளை எல்லையில்லாது தோற்றுவித்தது. ஒரு குழு பிற குழுவை அடிமைப்படுத்துவதும், ஒரு குழுவிலுள்ளோரையே அக்குழுவிலுள்ள சிலர் அடிமைப்படுத்தியும், உற்பத்தி செய்யவும், ஏவல் தொழில் செய்யவும் நிர்ப்பந்தப்படுத்தியும் போரிட்டு வெற்றி பெற்று வரவும் எனப் பலவகையில் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர்.

குறிப்பாக அடிமைச் சமூகம், மன்னர் சமூகத்தில் மேற்கூறிய காரணங்களே முதன்மை காரணியாய் இருந்தன. போர்கள் அடிப்படையில் செல்வப் பெருக்கம், எல்லையை விரிவுபடுத்துதல், மண்ணாசை, வலிமை கருதுதல், யார் பெரியவன் எனும் போக்கு, ஒரு குடும்பத்திற்குள்ளான முரண் ஆகியன அடிப்படைக் காரணியாய் அமைந்திருக்கின்றன என்பர். இவற்றுள், கி.மு. இறுதி - கி.பி. தொடக்கக் காலத்தில் நிகழ்ந்த போர் முறைகளையும், அதன் பின்புலங்களையும் சுருக்கமாக நோக்கி ஆராயலாம்.

தொல்காப்பியம் காட்டும் பண்டைய போர்கள்:

தமிழுலகில் முதலிலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் பண்டைப் போர் பற்றி பல கருத்துக்கள் காணப்படுகிறது. ஒவ்வொரு நிலப்பகுதிக்கு ஏற்பவே போர்கள்

நிகழ்ந்திருக்கின்றன என்பதை 'புறத்திணையியல்' எனும் இயலின் வழியாக புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

உதாரணமாக:

1. மலையும், மலை சார்ந்த பகுதிகளிலும் (குறிஞ்சி) ஆநிறைகளை கவர்தல், அதனை மீட்டலுக்குமான போர்கள்.
2. காடும், காட்டைச் சார்ந்த பகுதிகளிலும் (முல்லை) தன்மை மதியாத வேந்தனை எதிர்த்தும், காட்டு வளம் மீது கொண்ட ஆசையின் பொருளாலும் நிகழ்ந்த போர்கள்.
3. வயலும், வயலைச் சார்ந்த பகுதிகளிலும் (மருதம்) எயிலை முற்றுகையிட்டு நாட்டைக் கைப்பற்றுதலும், எயிலைக் காத்து தம் நாட்டை பாதுகாத்தலுக்குமான போர்கள்.
4. கடல், கடல்சார்ந்த மணற்பகுதிகளில் (நெய்தல்) வலிமை குறித்த போர்கள் - என நான்கு வகைப் போர்கள் நிகழ்ந்ததாக தொல்காப்பியத்தின் புறத்திணையியலில் மிகத் தெளிவாக தொல்காப்பியர் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

இவை அடிப்படையில்:

ஆநிறை கவர்தல் மீட்டலுக்குமான போர்கள் - அந்நிலப்பகுதியில் ஆநிறைகளே செல்வமாகக் கருதப்பட்டன.

மண்ணாசைப் போர்கள் - காடும் அதன் செழிப்பும் முக்கிய காரணமாயிருக்கலாம்.

எயில் முற்றுகை பாதுகாத்தல் - நாட்டின் செல்வமும், எயிலைக் கைப்பற்றினால் நாட்டையே கைப்பற்றியதாக கருதியிருக்கலாம்.

வலிமைப் போர்கள் - உற்பத்தி பெருக்கமும், பண்டமாற்றும் யார் அப்பகுதியில் ஆள்வது என வலிமையை நிரூபிக்க சேர, சோழ, பாண்டியர் என பலரும் போரிட்டு இருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு.

மேற்கூறியவை தொல்காப்பிய இலக்கணம் பதிவு செய்த போர் முறைகளாகும். இப்போர் முறையின் அடிப்படையிலேயே சங்க இலக்கியத்துள் பல பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. பண்டைய சமூகச் சூழலையும், போர் பற்றியும், தமிழகத்தை ஆண்ட மன்னர் பற்றியும், வரலாற்றுக் கருவூலமாம்; புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து மற்றும் அகப்பாடல்கள் வழியாகவும், தொல்பொருள் ஆராய்ச்சிகள், செப்பேடுகள், கல்வெட்டுக்கள், மெய்கீர்த்திகள், நாணயங்கள், பயணக் குறிப்புகள், ஆவணங்கள் என இன்ன பலவற்றிலும் பண்டைய சமூகத்தில் போர், அதன் முறைகள் பலவற்றையும் காண முடியும்.

சங்க காலம் சுமார் கி.மு. 600 - கி.பி. 200:

உற்பத்திக் கருவிகளுக்கு ஏற்பவே உற்பத்தி உறவுகள் அமைகின்றன. உற்பத்தி உறவுகளுக்கு ஏற்பவே மக்களின் வாழ்வு அமைந்தன. குறிப்பாக மனிதகுலம் கற்களும், கம்புகளையுமே முதன்மை ஆயுதமாய் பயன்படுத்திய காலம் மாறி இரும்பால் பல உற்பத்தி கருவிகளையும், ஆயுதங்களையும் பயன்படுத்திய காலம் வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. சங்க நூல்களை ஆராய்ந்து, பல்வகைப்பட்ட ஆயுதங்களை பண்டைய காலத்தில் மக்கள் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர். குறிப்பாக,

“அடார், அம்பறாத்தூணி, அம்பு, அரம், அரிவாள், ஆயுதக்காம்பு, எஃகு, கண்ணாடி தைத்த கேடகம், கணிச்சிப்படை, கலப்பை, கழிப்பிணிப் பலகை, காழெஃகம், கிளகடி கருவி (துட்டை), குந்தாலி, குறடு, கேடகம், கோடாலி, சக்கரம், சிறியிலை யெஃகம், சேறுகுத்தி, தறிகை, துடுப்பு, நவியம், படைவாள், பூண்கட்டிய தண்டு, மழு, வாள், வில், வேல், வேலுறை” (பக். 82 - புறநானூறு, கழகம் உரை) போன்றவை பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

போர் முழக்கம் செய்யும் தொழிலாளர்:

போர் செய்கின்ற காலத்தில் “போர் முழக்கங்கள் முழங்க குறுந்தடியால் வேகமாக அடித்துக் கொண்டு செல்லும் தொழிலாளர்கள். அவர்கள் அடிக்கும் போது தோள் பகுதியே புண்பட்டு போய்விடும். அவர்கள் போர்க்களத்தின் முன்னணியிலே நிற்பர். இதனை, “போர் நிழல் புகன்ற சுற்றமொடு ஊர்முகத்து இறாஅ லியரோ பெரும! நின் தானை ஃ இன்னிசை இமிழ் முரசியம்பக் கடிப்பி கூஉப் ஃ புண்தோள் ஆடவர் போர்முகத்து இறுப்பக காய்ந்த கரந்தை மாக்கொடி விளைவயல்” (பா. 40, பபத்து) என்று உரைக்கும்.

சங்ககாலத்தில் வீடுகள்:

‘குரங்கில் இருந்து பிறந்தவன் மனிதன்’ என்ற கூற்றுக்கு ஏற்பத் தொடக்கத்தில் மனிதன் மரக்கிளைகளையும் மலைக் குகைகளையும் தன் வாழிடமாகக்கொண்டிருந்தான் என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். கொடிய விலங்குகளின் தாக்குதலில் இருந்து தப்புவதற்காக அவற்றில் வாழ்ந்த மனிதன், மழை, புயல், பனி முதலிய இயற்கை உற்பாதங்களில் இருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கான முயற்சிகளில்

ஈடுபாட்டுடலானான். இலை, தழை, புல் முதலியவற்றாலும் கழிகளாலும் குடிசைகள் அமைத்து வாழக்கற்றுக் கொண்டான். அவற்றை, இலைவேய் குரம்பை, புல்வேய் குரம்பை என்று சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஈந்தின் இலைகளால் மனிதன் அமைத்து வாழ்ந்த ‘எய்ப்புறக் குரம்பை’ குறித்தும் வேட்டைச் சமூகமாக வாழ்ந்த எயினர்களும் மேய்ச்சல் சமூகமாக வாழ்ந்த இடையர்களும் குறிஞ்சி நிலத்திலும், முல்லை நிலத்திலும் அரண்களும் குடியிருப்புகளும் அமைத்து வாழ்ந்தது குறித்தும் சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் செய்திகள் முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளன.

இரும்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நிகழ்வானது, சமூகமாற்றத்துக்கு ஒரு முக்கிய காரணியாக அமைந்தது. வேட்டைச் சமூகம் மேய்ச்சல் சமூகமாக மாறிய நிலையில், தாய் வழிச்சமூகம் படிப்படியாக மாறி தந்தை வழிச் சமூகம் தோன்றியது. ஆணாதிக்கம் தலையெடுத்தது: பெண் அடிமையாக்கப்பட்டாள். தந்தை வழிச்சமூகத்தின் தலைவர்களாக இருந்த ஆண்கள் அடிமைச் சமூகத்தில் ஆண்டைகள் ஆயினர். உழைக்கும் மக்களும் பெண்களும் அடிமையாக்கப்பட்டனர். அடிமையாக்கப்பட்டது. தெரியாமலே அடிமையாயினர். அவர்களின் உழைப்பால் பெறப்பட்ட மிகுவிளைச்சலும் உபரி உற்பத்தியும் அவர்களைச் சென்றடையவில்லை. ஆண்டைகளால் உறிஞ்சப்பட்டது. ஆண்டைகள் தம் ஆடம்பரம் மிக்க சுயநலமான சுகபோக வாழ்க்கைக்காக அவற்றைக் கவர்ந்து கொண்டனர். அடிமைச்

சமூகத்தில் உற்பத்தி பெருகி உபரி நிலை ஏற்பட்டிருந்தும் கூட உழைக்கும் மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் உயரவில்லை. தாழ்நிலையிலேயே இருந்தது. வேட்டைச் சமூகமாக வாழ்ந்த கால கட்டத்தில் இருந்தது போன்ற பற்றாக்குறையான நிலையே அவர்கள் வாழ்க்கையில் தொடர்ந்து நீடித்தது. உழைக்கும் மக்களது உழைப்பின் பயன் ஆண்டைகளால் சுரண்டப்பட்டதே இதற்குக் காரணம் ஆகும்.

இரும்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்டதன் பயனாகத் தொழில்கள் வளர்ந்தன. கொற்றொழில், தச்சுத்தொழில், மண் பாண்டத்தொழில், நெசவு முதலிய தொழில்கள் வளர்ந்தன. ஆனால் இத்தொழில்களைச் செய்த தொழிலாளர்கள் அடிமைகளாக நடத்தப்பட்டனர். கைத்தொழில் வளர்ச்சியால் கட்டடக்கலை பெரிதும் வளர்ந்தது. ஆண்டைகள் மற்றும் அரசர்களின் சுகபோக வாழ்க்கைக்காக வசதி மிக்க வளமனைகள் பல கட்டப்பட்டன. அவர்களின் பாதுகாப்புக்காகக் கோட்டைகளும் கொத்தளங்களும் அமைக்கப்பட்டன. கோட்டைகளைச் சூழ ஆழம்மிக்க அகழிகள் அகழப்பட்டன. அவற்றின் பெருமையும் சிறப்பும் குறித்துச் சங்க இலக்கியங்கள் விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் கூறுகின்றன. மனைகள் மற்றும் மதில்களின் உயர்ச்சி குறித்து, 'விண்டோய்மாடத்து விளங்கு சுவருடுத்த நன்னகர் (விளங்குகின்ற மதில் சூழ்ந்த விண்ணைத்தீண்டும் மாடங்களையுடைய நகர்) என்றும்:

'சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநகர் வரைப்பு' (சுட்ட செங்கல்லால் செய்யப்பட்ட உயர்ந்த புறப்படை வீட்டைச் சேர்ந்த மதில்) என்றும்:

'இடஞ்சிறந்துயரிய எழுநிலை மாடம்' (தனக்குள்ள இடமெல்லாம் பொன்னாலும் மணியாலும் சிறப்புப் பெற்று உயர்ந்த எழுநிலைகளையுடைய மாடம்) என்றும் 'மலைபுரை மாடம்' என்றும்: அவை பேசுகின்றன.

வான மூன்றிய மதலை போல
ஏணி சாத்திய ஏற்றருஞ் சென்னி
விண்பொர நிவந்த வேயாமாடம்'

(ஆகாயத்துக்கு முட்டுக்காலாக ஊன்றி வைத்த ஒரு பற்றுக் கோடு போல விண்ணைத் தீண்டும்படி ஓங்கினதும் தன்னிடத்துச் சார்த்திய ஏணியால் ஏறுதற்கரிய தலைமையினையுடையதும் கற்றை முதலியவற்றால் வேயாது தட்டோடிட்டுச் சாந்து வாரப்பட்டதுமான மாடம்) என்று நூல்கள் புகழ்கின்றன.

அரசர்கள் அமைத்த அகழிகள் கோட்டைகள் மற்றும் கொத்தளங்கள் குறித்து,

மண்ணுற ஆழ்ந்த மணி நீர்க் கிடங்கின்
விண்ணுற வோங்கிய பல்படைப் புரிசைத்
தொல்வலி நிலைஇய அணங்குடை நெடுநிலை
நெய்படக் கறிந்த திண் போர்க் கதவின்
மழையாடு மலையின் நிவந்த மாட மொடு
வையை யன்ன வழக்குடை வாயில்
வகைபெற எழுந்து வான மூழ்கிச்

சில் காற்றிசைக்கும் பல் புழை நல்லில்

ஆறு கிடந்தன்ன அகல் நெடுந் தெரு

(மண்ணுள்ள அளவும் ஆழ்ந்து நீல மணி போலும் நீரையுடைய கிடங்கினையும் தேவருலகிலே செல்லும்படி உயர்ந்த பலகற்படைகளையுடைய மதிலினையும் பழைய தாகிய வலி நிலைபெற்ற வாயிலில் தெய்வத்தையுடைத்தாகிய நிலையினையும் நெய் பலகாலும் இடுதலால் கருகின் திண்ணிய செருவினையுடைய கதவினையும் மேகம் உலாவும் மலை போல் ஓங்கினமாடத்தோடே, வையாறு இடைவிடாது ஓடுமாறு போன்ற மாந்தரும் மாவும் வழங்குகின்ற வாயில் என்றும் (மண்டபம் , கூடம், தாய்க்கட்டு, அடுக்களை என்றாற் போலக் கூறுபாடாகிய பெயர்களைத்தாம் பெறும்படி உயர்ந்து, தேவருலகிலே சென்று தென்றற்காற்று ஒலிக்கும் பல சாளரங்களையுடைய நன்றாகிய அகங்கள்) என்றும் மதுரைக்காஞ்சி (531 - 59) கூறுகிறது.

தச்சர் முதலிய தொழில் வல்லார் அம்மனைகளை வகுத்தமைத்தது குறித்து.
"நூலறிபுலவர் நுண்ணிதின் கயிறிட்டு

தேளம் கொண்டு தெய்வம் நோக்கி

பெரும் பெயர்மன்னர்க் கொப்ப மனைவகுத்து

ஒருங்குடன் வளைஇய ஓங்குநிலை வரைப்பு" - நெடுநல்வாடை : 74-77

(சிற்பநூல் அறிந்த தச்சர் கூடுதலாக நூலை நேரே பிடித்து திசைகளைக் குறித்துக் கொண்டு அத்திசைகளில் நிற்கும் தெய்வங்களையும் குறைவறப்பார்த்து பெரிய பெயரினையுடைய அரசர்க் கொப்பமனைகளையும் வாயில்களையும் மண்டபங்களையும் கூறுபடுத்தி, இவ்விடங்களையெல்லாம் சேரவளைத்து உயர்ந்த மதிலின் வாயில்) என்று, அடிமைகளான தொழிலாளர்கள் அவற்றை ஆண்டைகளுக்காகச் சிறப்புற அமைத்தது குறித்துச் சங்க இலக்கியங்கள் பேசுகின்றன.

மண்ணைக் குழைத்து மதில் எழுப்பி ஈந்தின் இலையும் தினைத் தாளும் வரகு வைக்கோலும் கொண்டு கூரை வேய்ந்த நிலை மாறியது. சுட்ட செங்கல்லும் சுண்ணாம்பும் கொண்டு மதில்களும் மனைகளும் கட்டப்பட்டன. மாடங்கள் தட்டோடிட்டுச் சாந்துவாரப்பட்டன. இதனை ' செம்பியன்றன்ன செஞ்சுவர்' என்று சங்க நூல்கள் கூறுகின்றன. அம்மனைகளின் அகற்சிக்கும் உயர்ச்சிக்கும் சான்றளிக்கின்றன.

இவ்வாறு, அரசரும் ஆண்டைகளுமான சுரண்டும் வர்க்கத்தாரின் ஆடம்பரமான சுகபோகத்துக்காகவும் பாதுகாப்புக்காகவும் வானுற உயர்ந்த வளமனைகள் பல வசதிகளோடு அழகுற அமைக்கப்பட்டன. இவற்றை அமைக்கும் பணிகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட அடிமைகளின் உழைப்பு அளவற்றது. ஆண்டைகளுக்காகவும் அரசர்களுக்காகவும் அரண்மனைகளும் வளமனைகளும் அமைத்துக் கொடுத்த அடிமைகளான உழைப்பாளிகள் ஓட்டையும் பொத்தலுமான குடிசைகளில் ஊருக்கு ஒதுக்குப்பறமான சேரிகளில் ஒதுங்கி வாழுமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். அவர்கள் வாழும் சேரிகளைப்பாடுவதும் கூடத்தீட்டு என்று புலவர்கள் கருதினர் என்பதையும் சங்க இலக்கியங்கள் நமக்குக் கூறுகின்றன. அடிமைகளின் வாழ்வில்

அன்று தொடங்கிய இந்த அவலம் இன்றும் தொடர்வது மனித சமூகம் வெட்கித் தலை குனிய வேண்டிய நிலை ஆகும்.

சமுதாய மறுமலர்ச்சி இலக்கியங்கள்:

வல்லாண்மை மிக்க தாவரங்கள், வல்லாண்மையில்லாத தாவரங்களை அழித்து வாழும். “வல்லாண்மையே வாழும்” என்ற நியதி தாவரங்களுக்கும் உண்டு! இன்றைய சமுதாயம் காடு போலத்தான் விளங்குகின்றது! பழத்தோட்டம் போல் அல்ல!

வைத்த பழத்தோட்டத்தில் ஒழுங்கு இருக்கும்! எல்லாம் வாழும்! அழிப்பு இல்லை! பழத்தோட்டம் போன்ற சமுதாய அமைப்பே, மறுமலர்ச்சி இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் நோக்கம்!

மானிட சமுதாயம் தோன்றி பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் உருண்டோடிவிட்டன! மானிட சாதியின் வரலாறு, வற்றாத ஜீவநதியாக ஓடிக் கொண்டே யிருக்கிறது! இனிமேலும் ஓடும்!

இந்த வரலாற்று ஆற்றில் அருமையான தெள்ளிய நீரும், சில சமயங்களில் செங்குருதியும், சில சமயங்களில் சாக்கடையும் ஓடும்! ஏன்? சில சமயங்களில் ஓடும் சாக்கடையில் குப்பையும் கூளங்களும் சேரும்பொழுது ஓடமுடியாமல் தேங்கி நிற்பதும் உண்டு இந்த மாதிரியான தூழ்நிலைகளில் வரலாற்றை, அதன் தேக்கத் தன்மை அறிந்து மாற்றி இயக்குவதை “மறுமலர்ச்சி” என்று வரலாற்றாசிரியர்கள் புகழ்வர்.

“கால மோவிரை கின்ற தோர்சிறு

கணமும் மீளுமோ? ஏழை இப்பெரும்

ஞாலம் மீதுறை நாட்களோ, சில!

நான் தெளிந்திட வேண்டும் உண்மைகள்

சால வுள்ளன! ஓய்வறிந்திலன்

சலிப்பி றந்துழைக் கின்ற வேளையில்

ஓலம் இட்டெனை உணவு தேடென

உரற்று வாய்வயி றே! இஃ தென்தொழில்?”

(குலோத்துங்கன் கவிதைகள் பக். 30)

காலத்தைக் காத்துப் பயன்படுத்துவோம்! வாரீர்! காலத்தை முறையாகப் பயன்படுத்துவோர் வாழும் நாடு வளரும்!

மறுமலர்ச்சி என்பது புதியன வேட்டல்! பழைய தலைமுறையைச் சேர்ந்தவன் குறிசொல்லும் கோணங்கி! பாரதி மறுமலர்ச்சிக் கவிதையில் முடிசூடா மன்னன்! ஏன். அவன் தன் வட்டங்களையும் கூடத் தாக்கியவன்! புரட்சிச் சிந்தனையாளன்! பாரதி, புதிய கோணங்கியாக நின்று, நமது நாட்டின் மறுமலர்ச்சிக்குக் கட்டியம் கூறி வரவேற்கின்றான்!

முடிவுரை:

ஆம்! உலகத்தை இயற்றும் உன்னதமான ஆற்றல் உழைப்பிற்கு உண்டு. உழைப்புக்கு ஈடாக உலகத்தில் பிறிதொன்றில்லை! உழைப்பே உலக வரலாற்றில் உயிர்ப்பு! “கைவருந்தி

உழைப்பவர் தெய்வம்” என்றான் பாரதி எங்கே உழைப்பிருக்கிறதோ, அங்கே மனத்திற்கு ஊசலாட்டமில்லை!

உழைப்புள்ள இடத்தில் மனம் தூய்மையாக இருக்கும். உழைப்பாளர் மனம், இறைவனின் சந்நிதியாகும். உழைப்பாளிகள் வாழ்வர்; வாழ்வித்து வாழ்வர், உழைப்பாளிகள் யாரொருவருக்கும் தீங்கு செய்யார். இக் கருத்துக்களை அழகுற விளக்கும் பாடல் ஒன்று இதோ:

“உழைக்கின்ற நோக்கம் உறுதியாயிட்டா

கெடுக்குற நோக்கம் வளராது - மனம்

கீழும் மேலும் புரளாது”

இது பட்டுக்கோட்டையின் பாடல், உழைப்பு ஆற்றல் வாய்ந்தது. நல்ல ஆற்றல் வாய்ந்த உழைப்பாளி வாய்ப்புக்களை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்க மாட்டான். அவனே வாய்ப்புக்களை உருவாக்கிக் கொள்வான்.

உழைக்கும் உள்ளம் பெற்ற ஒருவன் தனக்கு வாய்த்திருக்கிற கருவிகள், களங்கள், வசதிகள் ஆகியவை பற்றிக்கூடக் கவலைப்பட மாட்டான்! “பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன்று” என்ற வள்ளுவம், இவன் வாழ்க்கையின் விளக்கம். ஏன், உடலில் ஊனம் இருந்தால்கூட அவன் அஞ்சுவதில்லை. திடமான மனத்துடன் திறமை சான்ற உழைப்பைச் சாதனமாகக் கொண்டு உலகில் வெற்றி பெறுகின்றான்.

குறிப்பு:

1. பா.பிரபு பிரிவு: தமிழ்நாடு வெளியிடப்பட்டது: 15 டிசம்பர் 2017

பண்டைய போர் முறைகளும், மரபுகளும்.

2. சங்ககாலத்தில் வீடுகள்

தாமு Sat Oct 31, 2009 8:05 pm by தாமு. 2

3. சமுதாய மறுமலர்ச்சி இலக்கியங்கள் (1993)

ஆசிரியர் குன்றக்குடி அடிகளார்.

ம. ஆச்சின்

aachinjisti@gmail.com, 9751822278

முதுகலை முதலாமாண்டு மாணவர்

பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறை

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

சென்னை - 600 005.

— ശ്രീമണിമൂർ കർമ്മപരിഷ്കരണ

அதன் தொடர்ச்சியாக தமிழின் எழுத்து மாற்றங்கள் என்ற தலைப்பில் தமிழி. வட்டெழுத்து, சோழர்கால தமிழ் வளர்ச்சி, கிரந்த எழுத்துக்கள் என சில எளிய விளக்கங்களையும் இணைத்திருக்கிறார். இதைப்போலவே நூலின் இறுதியில் இன்றைய தேனி பகுதி முன்னர் மதுரையை ஆண்ட பாண்டிய மன்னர்கள் ஆட்சி எல்லைக்கு

உட்பட்டதாக இருந்தமையால் பாண்டிய மன்னர்கள் பெயர்களைத் தாங்கிய பட்டியலையும் நூலில் இணைக்கின்றார். அந்தவகையில் சங்ககால பாண்டியர், முற்காலப் பாண்டியர்கள், இடைக்காலப் பாண்டியர்கள், பிற்காலப் பாண்டியர்கள் என பாண்டிய மன்னர்கள் பற்றிய நீண்ட பட்டியலும் அதன் பின்னர் மதுரையை ஆட்சி செய்த சுல்தான்களின் பெயர்கள், அவர்களது ஆட்சிக் காலம் அதன் பின்னர் ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்ற நாயக்க மன்னர்களின் பெயர்கள், காலம் என இந்தப் பகுதி நூலுக்கு பொதுவான பல செய்திகளையும் வழங்குவதாக அமைகிறது.

தேனி மாவட்டத்தில் உள்ள வரலாற்றுத் தடயங்கள் அனைத்தையும் பட்டியலிட்டு ஒன்று திரட்டி இந்த நூலில் வழங்க வேண்டும் என்று ஆசிரியர் செய்த முயற்சி நூலில் வெளிப்படுகிறது. அந்த வகையில் இந்த மாவட்டத்தில் உள்ள பாறை ஓவியங்கள், நினைவுச் சின்னங்கள், கல்வெட்டுகள், நடுகற்கள், சமணச் சிற்பங்கள், பௌத்த சின்னங்கள், கோயில் கல்வெட்டுகள், கண்ணகி பற்றிய செய்திகள், ஓலைச்சுவடிகள், சதிக்கல், வீரக்கல் செப்பேடுகள் என விரிவான வரலாற்றுச் சின்னங்கள் நூலில் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

இந்த நூலில் இடம்பெறுகின்ற அனைத்துத் தகவல்களும் பெரும்பாலும் தமிழகத் தொல்லியல் கழக வெளியீடான ஆவணம் இதழில் வெளிவந்த பல்வேறு ஆய்வுக்கட்டுரைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு திரட்டப்பட்ட தகவல்களாக அமைகின்றன. அவற்றோடு தேனி மாவட்டம் பற்றிய ஏனைய பிற வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் வழங்கியுள்ள பல்வேறு கட்டுரைகள் நூல்கள், செய்திகள் ஆகியவற்றைத் தாங்கிய தொகுப்பாகவும் அமைகின்றன.

நூலில் குறிப்பாக பாறை ஓவியங்கள் பற்றிய பகுதி மற்றும் புலிமான் கோம்பை கல்வெட்டு பற்றிய செய்திகள் விரிவாகவே வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. நினைவுச் சின்னங்கள் ஒவ்வொன்றும் அவை இருக்கின்றன நில எல்லை குறியீடுகள் (Google coordinate) வழங்கப்பட்டிருப்பது இந்தச் சின்னங்களைத் தேடிச்செல்லும் ஒவ்வொருவருக்கும் நிச்சயமாக உதவும் ஒன்று. இதனைத் திட்டமிட்டு நூலை வடிவமைத்த நூலாசிரியர் பாராட்டுதலுக்கு உரியவர்.

தேனி மாவட்டத்தில் உள்ள வரலாற்றுச் சின்னங்களை அறிமுகம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் இந்த நூலை ஒரு கையேடாகவே பயன்படுத்தலாம். அந்த அளவிற்கு நூல் தேனி மாவட்டத்துச் சின்னங்களைப் பட்டியலிட்டு தகவல் வழங்கியிருக்கின்றது. இந்த நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு தொல்லியல் பயணத்தைத் திட்டமிட்டு தேனி மாவட்டத்துச் சின்னங்களை நேரில் சென்று காண இந்த நூல் நிச்சயம் வரலாற்று ஆர்வலர்களுக்குப் பயனளிக்கும்.

நூல்: அழ நாடு - தேனி மாவட்ட தொல்லியல் சுவடுகள்

நூலாசிரியர்: அ.உமர் பாளூக்

வெளியீடு: டி.ஸ்கவரி புக் பேலஸ்

15. தனிமையின் நூறு ஆண்டுகள்

— ஏபிஸ்

"One Hundred Years of Solitude"

("தனிமையின் நூறு ஆண்டுகள்")

உலக இலக்கியத்தின் மிகமுக்கியமான படைப்பாகக் கருதப்படும் நாவல். புனித பைபிளோடும், ஷேக்ஸ்பியரின் படைப்புகளோடும் வைத்துப் போற்றப்படும் நூல். சார்ல்ஸ் டிக்கன்ஸ், லியோ டால்ஸ்டாய் போன்ற காலத்தை வென்று நிற்கும் எழுத்தாளர்கள் வரிசையில் இதன் ஆசிரியரையும் உட்கார வைத்த நாவல். ஒரே நேரத்தில் விமர்சகர்களாலும் பெரும் அளவிலான வாசகர்களாலும் போற்றப்பட்ட நாவல். புனித பைபிளுக்குப் பிறகு அதிக அளவில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட நூல் என எடுத்துக் கொண்டால் அது செர்வான்டெஸின் "டாங்கிஹோடே" ("Don Quixote") நாவல்தான். அதன் பிறகு உலகம் முழுவதும் தமிழ் உட்பட 46 மொழிகளில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டு, 5 கோடிப் பிரதிக்குமேல் விற்பனையாகிச் சாதனை படைத்துக் கொண்டிருக்கும் நாவல் காப்ரியல் கார்சியா மார்கஸின் "One Hundred Years of Solitude" ("தனிமையின் நூறு ஆண்டுகள்").

சிறந்த படைப்பிற்காகப் பல இலக்கிய விருதுகளைப் பெற்ற இந்தச் செவ்விலக்கிய நாவல் 1982 ஆம் ஆண்டு மார்கஸிற்கு நோபல் பரிசையும் பெற்றுக்கொடுத்தது. 1967 ஆம் ஆண்டு ஸ்பானிஷ் மொழியிலும் 1970 ஆம் ஆண்டு ஆங்கில மொழியிலும்

வெளியிடப்பட்டன. அற்புதங்களும் யதார்த்தமும் ஒன்றுக்கொன்று ஊடாடும் மாய யதார்த்தம் என்னும் இலக்கிய வகைமையைச் சார்ந்தது இந்த நாவல்.

நாவலுக்குள் செல்வதற்கு முன்பு 'மாய யதார்த்தம்' பற்றிப் பார்ப்போம். 1925 ஆம் ஆண்டு ஜெர்மன் வரலாற்றாய்வாளர், கலைவிமர்சகர் ஃபிரான்ஸ் ரோ (Franz Roh) தான் 'மாய யதார்த்தம்' (magical realism) என்ற பதத்தை உருவாக்கினார். அதற்குப் புதிய பரிமாணம் கொடுத்தவர் மார்க்ஸ். இலக்கியத்திற்காக நோபல் பரிசைப் பெற்றுக்கொண்ட மார்க்ஸ் தனது ஏற்புரையில்:

“லத்தீன் அமெரிக்காவின் யதார்த்தம் நீங்கள் கற்பனையில் கூடக் காணவியலாத கொடூரங்களையும் விநோதங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. அந்த யதார்த்தங்களை விவரிக்க பாரம்பரியமான உத்திகள் எதுவும் எங்களிடம் இல்லை என்பதே அந்தத் தனிமையின் சாரம்” எனக் கூறித் தனது நாவலுக்கு ஒரு முன்னுரையை முன்வைக்கிறார்.

"டான்கிஹோடே" நாவலுக்குப் பிறகு ஸ்பானிஷ் மொழியில் நிகழ்ந்த மாபெரும் நிகழ்வு" என்று பாப்லோ நெருடாவாலும், "ஆதியாகமத்துக்குப் (Genesis) பிந்தைய படைப்புகளில் ஒட்டுமொத்த மனித குலமும் படிக்க வேண்டிய முதல் படைப்பு" என்று வில்லியம் கென்னடியாலும் புகழப்பட்ட நாவல் "தனிமையின் நூறு ஆண்டுகள்".

பின்னாளில் மாய யதார்த்தத்தைச் சிக்கெனப் பிடித்துக்கொண்ட படைப்பாளிகளுள் குறிப்பிடத் தக்கவர்களாக இசபெல் அயன்டே (Isabel Allende), டோனி மேரிசன், சல்மான் ருஷ்டி ஆகியோரைச் சொல்லலாம். மாய யதார்த்தம் இவ்வாளுமைகளுக்கு அற்புதமான யதார்த்தமாக அமைந்ததில் வியப்பில்லை. அது நவீன உலகத்தை உண்மையான பார்வையுடன் கூர்மைப்படுத்திக் கொடுத்தது. அத்துடன் அமானுஷ்யக் கூறுகளோடு வடித்துக்கொடுக்கும் புனைவு இலக்கியத்தின் ஒரு வகைமையாகவும் ஆகிப்போனது. மார்கஸின் அறிவுத்தேடல் நம்மை வியப்பிலாழ்த்தும்.

வளரிளம் பருவத்திலிருந்து நூல்களைத் தேடித்தேடிப் படிக்கத் தொடங்கினார், இயந்திரத்தனமாகப் படித்தார். ஹெமிங்வே, தாமஸ் மேன் (Mann), அலிக்ஸாண்டர் ட்யூமா (Dumas), ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ், ஃபாக்னர், ஸோஃபிக்லீஸ், நெதானியல் ஹாதாரன், மெல்வில், டி.எச். லாரன்ஸ், காஃப்கா, வெர்ஜீனியா ஊல்ஃப் என நீளும் வரிசை. "நமக்கும் முன்னால் இருக்கும் பத்தாயிரம் ஆண்டு கால இலக்கியங்களைப் பற்றிய ஞானம் சிறு அளவில்கூட இல்லாமல் ஒரு நாவல் எழுத யாராவது உத்தேசிக்க முடியுமா என்று என்னால் கற்பனை செய்துபார்க்க முடியவில்லை" என்று குறிப்பிடுகிறார். அதே நேரத்தில், "நான் வியந்து போற்றிய படைப்பாளிகளைப் போலவே எழுத நான் ஒருபோதும் முயன்றதில்லை. மாறாக, அவர்களை என் எழுத்தில் பிரதிபலிக்காமல் இருக்க என்னால் முடிந்ததையெல்லாம் செய்திருக்கிறேன்" என்று முடிக்கிறார் மார்க்ஸ்.

1965 ஆம் ஆண்டு மெக்ஸிகோவின் அகாபூல்கா நகரத்திற்கு காரில் சென்றுகொண்டிருக்கும்போது, திடீரென, "தனிமையின் நூறு ஆண்டுகள்" நாவலை எழுதுவதற்கான உள்ளுணர்வு வெளிப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகிறார். பயணத்தைப்

பாதியிலேயே முடித்துக்கொண்டு இல்லம் திரும்புகிறார். 18 மாதங்களாக இந்த நாவலை எழுதுகிறார். "நான் நாவலை முடித்ததும் என் மனைவி என்னிடம் சொன்னார் - 'உண்மையிலேயே நாவலை முடித்துவிட்டீர்களா ? நமக்கு 12,000 டாலர்கள் கடன் சேர்ந்திருக்கிறது" என்பதை நினைவுகூருகிறார் ஏழை எழுத்தாளர் மார்க்ஸ்.

கதைக்களம் - 19ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம். பூவன்டியா குடும்பத்தின் ஏழு தலைமுறை வாழ்க்கையைச் சொல்லி முடிகிறது நாவல். ஜொஸி ஆர்கேடியா பூவன்டியா தன் மனைவி உர்சுலா இசுவாரா உடன் தன்னிருப்பிடத்தை விட்டு வெளியேறுகிறார். இந்தப் பயணத்தோடு நாவல் தொடங்குகிறது. பயணத்தின் காரணம் தன்னை ஆண்மையற்றவன் எனத் திட்டியவனைக் கொலைசெய்ததுதான். பயணத்தின் இடையில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்த ஒருநாள் தன் கனவில் தெரிந்த மகோன்டோ எனும் கண்ணாடிகளின் நகரத்தை அந்த ஆற்றங்கரையிலேயே கட்டமைக்கிறார். சதுப்பு நிலப் பகுதியில் உருவாகும் மகோன்டோ நகரம் நூற்றாண்டுகளின் ஊடாக வளர்ந்து பெருநகரமாக மாறுகிறது. பூவன்டியா வம்சத்தைச் சேர்ந்த ஏழு தலைமுறைகள் அந்த நகரத்தின் வளர்ச்சிக்கும், இருப்பிற்கும், அழிவுக்கும் மையமாகவும் அமைகின்றன. உறக்கமின்மை, கொள்ளை நோய், உள்நாட்டுப் போர், பழிவாங்கல்கள் என அனைத்தும் அந்த நகரத்தின் வரலாற்றை உருவாக்குகின்றன.

ஓர் ஒப்பீட்டிற்காக, கொஞ்சம் உடோபியன் நகரத்தைப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் மார்கஸின் மகோன்டா நகருக்குத் திரும்புவோம்.

"உடோபியா":

மதத்தின் பெயரிலான நயவஞ்சகம் ஐரோப்பிய அரசியலின் ஊழல் ஆகியவற்றை மறைமுகமாகச் சாடும் நையாண்டிச் சித்திரம்தான் சர் தாமஸ் மோரின் "Utopia". லத்தீன் மொழியில் 1516 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட நூல். இந்த நூலில் சர் தாமஸ் மோர், ஒரு தீவைப் படைத்து, அங்குச் சிறப்பான சமூக ஒழுங்குகளை, வாழ்க்கைமுறைமையை, பண்பாட்டைப் பாதுகாக்கக்கூடிய ஒரு சமூகத்தைக் கட்டமைக்கிறார். உடோபியன் மக்கள் மதநம்பிக்கையுடையவர்கள், மதசகிப்புத்தன்மை யுடையவர்கள். அங்கு யாரும் எந்த மதத்தையும் பின்பற்றலாம். நாத்திகம், சூது, வன்முறை, பழிக்குப்பழி ஆகியவை முழுமையாகத் தடைசெய்யப்படுகின்றன. இந்த நூல் வெளிவந்த பிறகு, "Utopia" என்ற பதம் "அனைத்தும் முழுநிறைவாக உள்ள, கற்பனையில் மட்டுமே காணக்கூடிய ஓரிடம் அல்லது ஒரு நிலை" எனும் பொருளோடு ஆங்கில அகராதிக்குள் நுழைந்துவிட்டது.

ஆனால் மார்க்ஸ் படைத்த மகோன்டா நகரம் உடோபியன் நகரமல்ல. கொலம்பியா நாட்டைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் நகரமாகப் பரிணமிக்கிறது. மகோன்டா நகர மக்களின் உரிமைக்கான போராட்ட எண்ணங்கள், போராட்டங்கள், கொலம்பியா நாட்டின் வரலாற்றுப் பின்னணியை நினைவூட்டுவனவாக இருக்கின்றன. தொடர்ந்து லிபரல் கட்சியின் சீர்திருத்தத்திற்கான போராட்டங்கள், ரயில்வேக்களின் வருகை, ஆயிரம்நாள் யுத்தம், குறிப்பாக கார்பரேட் கம்பெனியான ஐக்கிய பழக் கம்பெனியின் மேலாதிக்கம் கதையில் அமெரிக்கப் பழக் கம்பெனியாக மார்க்ஸ் படைத்திருப்பார். தொடர்ந்து சினிமாக்கள், தானியங்கி

வாகனத் தொழிற்சாலை, வேலைநிறுத்தம் செய்யும் தொழிலாளர்களைப் படுகொலை செய்யும் நிகழ்வு என ஓர் உண்மையான கொலம்பியா நாட்டின் வரலாற்றைத்தான் மகோன்டா நகரின் வரலாறாக விரித்துக்கொண்டு போகிறார் மார்க்ஸ்.

நாவலில் வரும் தொன்மையான கதைகள் தங்களின் தோற்றத்தையும் அடித்தளத்தையும் குறிக்கின்றன. கதைமாந்தர்கள் புராணக் கதாநாயகர்களை ஒத்திருக்கிறார்கள். ஆங்காங்கே தெளிக்கப்படும் அமானுஷ்யக் கூறுகள் என இந்த மூன்று முக்கியப் புள்ளிகளில் நாவல் பயணிக்கிறது. கர்ப்பத்திலிருந்து தொடங்கும் தனிமை தொடர்ந்து வருகிறது. ஒரே குழுவாக வசித்தாலும், குடும்பத்தில் யாரும் தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்வதில்லை. இந்த நாவலில் எல்லா பௌதிக விதிகளையும் உடைக்கிறார் மார்க்ஸ். அதிகமான கதைமாந்தர்கள் துன்பங்களைச் சுமப்பதை மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். தமக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள விதியை நம்பி ஏற்றுக்கொள்வதில் அவர்களுக்கு அமைதி கிடைப்பதாக உணர்கிறார்கள்.

ஜொஸி ஆர்கேடியா குடும்பம் தங்களுக்குப் பிறகு ஆறு தலைமுறைகளோடு வாழ்க்கையை நகர்த்துகிறார்கள். ஆறு தலைமுறைகளிலும் ஆண்களுக்கு 'ஜொஸி ஆர்கேடியோ அல்லது அவ்ரேலியானோ' என்ற பெயர்களும் பெண்களுக்கு 'உர்சுலா, அமரேன்டா, ரெமேடியோஸ்' என்ற பெயர்களும் வைக்கப்படுகின்றன. 'ஜொஸி ஆர்கேடியோ' நான்கு முறைகளும், 'அவ்ரேலியானோ' 22 முறைகளும், 'ரெமேடியோஸ்' மூன்றுமுறைகளும், 'அமரான்டா', 'உர்சுலா' இரண்டு முறைகளும் வருகின்றன. எனவே படிக்கும்போது இந்தப் பெயர்கள் ஒரு குழப்பத்தை உண்டுபண்ணும்.

மகோன்டா நகரம் காலப்போக்கில் வளரத் தொடங்குகிறது. வருடக்கணக்காகத் தனித்திருந்த நகரத்திற்கு வெளியிலிருந்து ஆண்டுக்கொரு முறை ஜிப்ஸிகள் சுற்றுலா வரத்தொடங்குகிறார்கள். அவர்களுடன் தொழில்நுட்பமும், மின் கருவிகளும் வருகின்றன. புதிய, தனித்த கொலம்பியா நாட்டிற்கு மகோன்டா நகரத்தின் வெளிச்சம் தெரிகிறது. மகோன்டாவில் புதிய கட்சிகள் தொடங்கப்படத் தேர்தலும் வருகிறது. கன்சர்வேடிவ் கட்சி ஆட்சியைப் பிடிக்கிறது. எதிர்க்கட்சியாக லிபரல் கட்சி. அவ்ரேலியானோ பூவன்டியா மக்களுக்கான உரிமைப்போரில் களத்தில் இறங்க, தலைமைப் பொறுப்பு அவரைத் தேடி வந்து தலைவனாக்குகிறது. பல வருடங்கள் யுத்தம் நீடிக்க, ஏமாற்றங்கள் உந்தித் தள்ள அமைதிவேண்டித் தன் இல்லம் திரும்புகிறார் தலைவன். தனது பணிமனையில் தங்க மீனைச் செய்யும் பணியில் முழுவதுமாக ஈடுபடுகிறார், நிற்க.

மகோன்டா நகரம் பெருநகரமாகித் தனித்த நாடாகிறது. சிறு நகரங்களை இணைக்க ரயில்வே நுழைகிறது. கூடவே வெளிநாட்டினர் கால் பதிக்கின்றனர். அப்புறமென்ன அமெரிக்காவிற்கு மூக்கில் வேர்க்க, மகோன்டா நகருக்கு வெளியே ஆற்றின் குறுக்கே தனது மிகப்பெரிய பழத்தோட்டத்தை நிர்மாணிக்கிறது அமெரிக்கப் பழக் கம்பெனி. ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களுடன் கம்பெனிசெழிக்க, மகோன்டா நகரம் செழிக்கத் தொழிலாளர்கள் கேள்விகள் கேட்கத் தொடங்குகின்றனர். வேலைநிறுத்தம் தொடர, பக்கத்து

நாடான கொலம்பியா உதவியுடன் வேலைநிறுத்தம் நசுக்கப்பட்டு, ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் படுகொலை செய்யப்படுகிறார்கள். 1928 ஆம் ஆண்டு கொலம்பியா நாட்டில் நடைபெற்ற "பனானாப் படுகொலைகள்"ளைக் கண்டிக்கும் வகையில் ஆவணப்படுத்துகிறார் மார்கஸ். அத்துடன் சரித்திரத்தில் வளமிக்க நாடுகளின் சுதந்திரங்கள் பாழ்படுத்தப்படும் வரலாறுகளையும், நாட்டின் வளங்கள் சூறையாடப்பட்டுக் கொள்ளையடிக்கப்படும் வரலாறுகளையும் குறியீடுகளாக மார்கஸ் படம்பிடிக்கிறார்.

இது இப்படி இருக்க நாவல் ஒரு பரிதாப சோகமுடிவை நோக்கிப் பயணிக்கிறது. மகோன்டா நகரம் கைவிடப்பட்ட நகரமாக வீழ்கிறது. பூவன்டியா குடும்பத்தின் அவ்ரேலியானோவும் அமரேன்டா உர்சலாவும் மிஞ்சுகின்றனர். அவர்களுடைய பிறப்பு அவர்கள் தாத்தாவினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சகோதர, சகோதரியான அவர்கள் தங்களின் உறவு முறைகள் தெரியாமலே தங்களுக்குள் மணமுடிக்க, பன்றி வாலுடன் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கிறாள் அமரேன்டா உர்சலா. எது நடக்கக்கூடாது என்ற பயத்தில் பூவன்டியா குடும்பம் ஆறு தலைமுறைகளாக, வருடங்களைத் தள்ளினார்களோ அது, 'பன்றி வாலுடன் குழந்தை' - நடந்துவிட, அந்தக் கணத்திலேயே மரணிக்கிறாள் இளம் தாய் உர்சலா. கடைசி பூவன்டியா குடும்ப உறுப்பினர் அவ்ரேலியானோ இப்போது, பழைய கையெழுத்தேட்டை வாசிக்கிறான். 'பன்றி வாலுடன் குழந்தை பிறப்போடு மகோன்டா நகரம் துடைத்தெடுக்கப்படும்' என்ற வரியைப் படிக்கும்போதே பெரும் புயல் புறப்பட்டு வரத்தொடங்குகிறது - சுபம்.

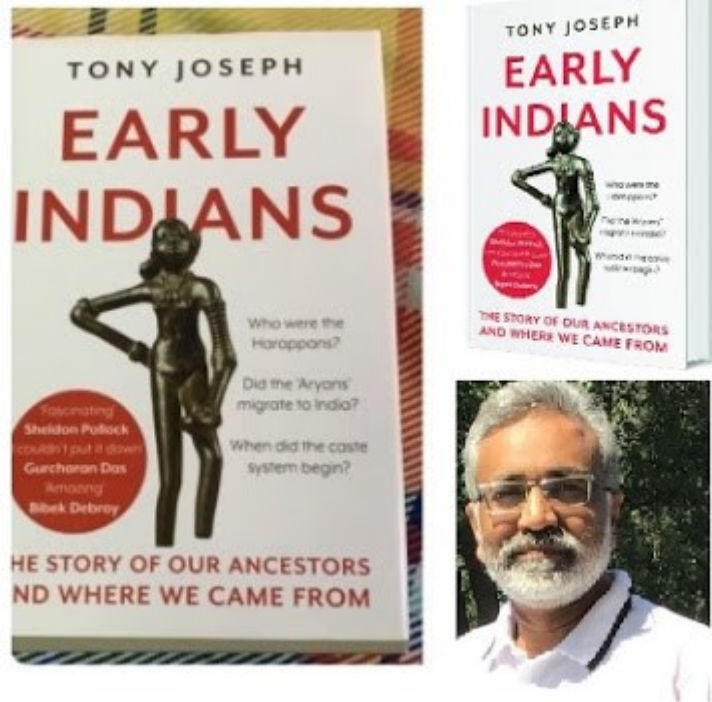
2021, பிப்ரவரி 16 ஆம்நாள் மார்கஸின் (Gabriel García Márquez — 6 March 1927 - 17 April 2014) 95 ஆம் பிறந்தநாளைமுன்னிட்டு எழுதப்பட்ட கட்டுரை. புனித பைபிளுக்குப் பிறகு, தமிழ் உட்பட 46 மொழிகளில் மொழியாக்கம் கண்டு, 5 கோடிப் பிரதிக்குமேல் விற்பனையாகி, விற்பனையில் இன்றும் சாதனை படைத்துக் கொண்டிருக்கும் செவ்வியல் நாவலைப்பற்றிய ஒரு சிறிய அலசல் இது. "காக்கைச் சிறகினிலே" மே 2021 இதழில் எனது கட்டுரை "தனிமையின் நூறு ஆண்டுகள்". இதழ் ஆசிரியர் தோழர் வி. முத்தையா உள்ளிட்ட ஆசிரியர் குழுவிற்கும், ஆசிரியர் குழு இரா. எட்வின் தோழருக்கும் நன்றி. எனது இயற்பெயரிலேயே கட்டுரை வெளிவந்துள்ளது.

16. ஆதி இந்தியர்கள்

— ஆஷி எடிஸ்/அஷிஷ்

மனித பரிணாம வளர்ச்சியில் இந்தியத் துணைக்கண்டம் பகுதியை அடிப்படையாகக் கொண்டது “Tony Joseph - Early Indians” என்ற ஆராய்ச்சி புத்தகம். ஆதி இந்தியர்கள் என தமிழிலும் இந்தப் புத்தகம் பலரை ஈர்த்துள்ளது.

எழுத்தாளர் டோனி யோசப் 30+ ஆண்டுகள் பொருளாதாரம் மற்றும் வணிகம் சார்ந்த பத்திரிக்கைகளில் (Economic Times, Business world and Business Standard) நிருபராக இருந்து ஆசிரியராக உயர்ந்தவர். தன்னை ஒரு நாத்திகவாதியாக அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளத் தயங்காதவர் டோனி யோசப். இவருடைய முதல் புத்தகமே உலகப்புகழ் அடைந்தது. பரிணாமம் மற்றும் மரபணு போன்ற தலைப்புகளில் பலர் ஆராய்வு, எழுத மற்றும் வாசிக்க என்பவற்றிற்குத் தானும் ஒரு காரணம் எனப் பெருமை கொள்கிறார் டோனி யோசப்.

அழகாக, உலகத் தரத்தில் வடிவமைக்கப்பட்ட இந்தப் புத்தகம், பார்த்தவுடன் நம்மைக் கவரும் “never judge a book by its cover” என்பதைப் பொய்ப்பிக்கிறது. 1926-ல் மொகஞ்சதாரோவில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சிலையைப் பற்றிய ஆய்வுகளை, 2300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வாழ்ந்த சுமார் 15 வயது நடனப்பெண், வழக்கத்தைவிட நீளமான கைகள், 24 வளையல்கள், 4 சங்கிலிகள், சிகை அலங்காரம் என அழகாக விவரிக்கிறார்.

“If you want to write, first read” என்ற சொற்றொடருக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கிறார் டோனி யோசப். இந்தப் புத்தகத்தில் அவர் மேற்கோள்களாக அடுக்கியுள்ள பல புத்தகங்கள், எழுத்தாளர்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள் மற்றும் இதரத் தரவுகளே இதற்கு சாட்சி. 260+ பக்கங்களுடைய புத்தகத்தில் Bibliography மட்டுமே பத்து+ பக்கங்கள் என்றால் நினைத்துப் பார்க்கவும்.

இந்நாளில் அரப்பா, கீழடி என்ற செய்திகளால் நாம் ஈர்க்கப்பட, அவற்றை எல்லாம் விஞ்சும் வகையில் சுமார் 65000 - 80000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இன்றைய மத்தியப் பிரதேசத்தில், போபால் அருகில் உள்ள பிம்பேத்கா (Bhimbetka) என்ற இடத்தில் மனித தடம் உண்டு என ஆய்வுகளின் தரவுகளை அடுக்கி முதல் பந்தில் சிக்சர் அடித்து தூள் கிளப்புவது போல், ஆரம்பத்திலேயே இந்தியாவைப் பற்றிய ஓர் அரிய தகவலைச் சொல்லி "அட" போட வைக்கிறார் டோனி யோசப்.

நல்ல சமவெளியைச் சுற்றிலும் ஏழு மலைகள், நீர்நிலைகள், சிறிய விலங்குகள், பாறைகள், குகைகள் எனப் பல இருக்க, சில குகைகளின் சுவற்றில் மனித கைத்தடங்கள், மேலும் அவற்றில் உள்ள கைகளின் அளவை வைத்து அது ஆண், பெண் அல்லது சிறுவர் என கணக்குகளைச் சொல்லி பிம்பேத்காவை விவரிக்கையில் நாம் ஆச்சரியப்படவில்லை என்றால் குறை நம்மிடமே.

“பீட்சா (Pizza)”, இது என்ன? என ஒரு காலத்தில் கேட்டவர்கள் நாம். ஆனால் இன்று இது குக்கிராமத்தில் கூட கிடைக்கும் துரித உணவு. நம் இந்தியப் பகுதியின் 65,000 ஆண்டுகளின் மனித பரிணாமத்தை பீட்சாவோடு ஒப்பிடுகிறார் புத்தக ஆசிரியர். மனித பரிணாம ஆரம்பத்தின் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளை பீட்சாவின் அடித்தளமாக (crust), கடந்த 10,000 ஆண்டுகளை பீட்சா மீது பரப்பும் தக்காளி குழைவு (sauce) போல, கடந்த சில ஆயிரம் ஆண்டுகளை பீட்சா மேல் தூவும் பாலாடைக்கட்டி (cheese) என, கடந்த பல நூற்றாண்டுகளைப் பலவகை உணவுகளை அடுக்குவது (toppings) என எடுத்துரைத்து நம் பரிணாமத்தை பீட்சாவுடன் சுவையாக சொல்லி சிலாகிக்க வைக்கிறார் டோனி யோசப்.

இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் கடந்த 65,000 ஆண்டுகளுக்கான மனித பரிணாமத்தையும், குறிப்பாக மரபணு ஆய்வுத் தரவுகளாலும் புரியவைக்கிறார். Haplogroup என்ற மரபணு குழுவால் ஆப்பிரிக்காவில் தோன்றிய மனிதனின் பல லட்ச ஆண்டுகளின் பரிணாமத்தை மரபணு அறிவியலுடன் குறிப்பாக mtDNA போன்றவற்றை ஆசிரியர் புரியவைத்தது இந்தப் புத்தகத்தின் வெற்றி.

உதாரணமாக உடல் செரிமானத்திற்கான DNA பற்றி கூறுகையில், ஆரியர்கள் பால் மற்றும் பால் பொருட்களை எளிதாக செரிக்கும் தன்மை உடையவர்கள் என்றும் திராவிடர்கள் ஆடு, மாடு மற்றும் மீன்களை உண்டு செரிக்கும் தன்மை உடையவர்கள் என்றும் மரபணு வித்தியாசத்துடன் எடுத்துரைத்து நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறார்.

குரங்கிலிருந்து மனிதன் பரிணாம வளர்ச்சி அடைந்தான் என்பதை உலகமே ஏற்றுக் கொண்ட போதிலும், சமீபகாலம் வரை சீனர்கள் இதனை ஏற்கவில்லை. தங்கள் உருவம்,

உயரம், சருமம் மற்றும் ரோமத்தின் வித்தியாசங்களை மேற்கோளிட்டு மறுத்தவர்கள், மரபணு ஆய்வின்படி உணர்ந்த பின்னரே ஏற்றனர்.

இது போன்ற ஆச்சரியங்களை மந்திரத்தோடு (Magic) ஒப்பிடுகிறார் டோனி யோசப். அதாவது சிறுவயதில் நாம் மந்திரங்கள் மற்றும் மந்திரவாதிகளை முதலில் ஆச்சரியமாகப் பார்ப்போம். அதன் பின்புலத்தில் உள்ள யுக்திகள் தெரிந்த பின் சற்று தளர்ந்து “அட இவ்வளவு தானா!” என நினைத்து சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஆழமாக உற்று நோக்குவோம். இன்றைய கால கட்டங்களில் மரபணு ஆய்வை மனிதன் உற்றுநோக்குகிறான்.

மனித இனத்தின் தொட்டிலாகத் (Cradle of Human Civilisation) திகழ்கிறது ஆப்பிரிக்கா. மனிதனின் பரிணாம வளர்ச்சிக்கு இடம்பெயர்வு (Migration) அதி முக்கிய காரணியாகிறது. பல ஆய்வாளர்கள் OoA - Out of Africa என்ற கோட்பாட்டை நம்புகின்றனர்.

ஆடு, மாடு போன்றவற்றின் உணவுக்காக மேய்த்தல் தொழிலுடன் இடம்பெயர்வு நடந்துள்ளது. Steppe (Eurasia தென் கிழக்கு ஐரோப்பா) என்ற இடம் சமமான நீர்நிலைகளுடைய, புல்வெளிநிலப்பரப்புடன் மனிதனுக்குத் தோதாக அமைந்திருந்தது. இங்கு தான் வேளாண்மை ஆரம்பித்திருக்க வேண்டும் என டோனி யோசப் ஆதாரத்துடன் எடுத்துரைக்கிறார். வேளாண்மை வளர வளர மனிதனின் இடம்பெயர்வு குறைய ஆரம்பித்து மக்கட்தொகை மிக வேகமாக உயர்ந்தது. சிலர் இடம்பெயர்வு செய்து இன்றைய ஈரான், ஆப்கானிஸ்தான், பாகிஸ்தான், பஞ்சாப் பகுதிகளில் அரப்பா நாகரீகத்தைத் தோற்றுவித்தனர்.

மனித இனத்தின் இடம்பெயர்வு ஆப்பிரிக்காவில் தொடங்கி, ஐரோப்பா சென்று, அங்கிருந்து Steppe நிலப்பரப்பு வழியாக ஆசியா முழுக்க வெவ்வேறு திசைகளில் படர்ந்து, அலாஸ்கா வழியாக வட அமெரிக்கா, பிறகு தென் அமெரிக்கா என பரவி பல லட்ச ஆண்டுகளாக பரிமாணித்து இன்று பூமி முழுவதுமாக தழைக்கிறது.

தெற்காசிய துணைக்கண்டத்தில், பல திசைகளில், பல காலங்களில் இடம்பெயர்வு நடந்துள்ளது என்பதைப் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை மேற்கோளிட்டு நிரூபிக்கிறார் டோனி யோசப். குறிப்பாக அரப்பா நாகரீகத்தைப் (Harappa Civilisation) பற்றி இந்தப் புத்தகம் ஆழமாக அலசுகிறது. கிமு 6000 - ஆவது ஆண்டு காலத்தில் அதிக மக்கட்தொகை கொண்ட பகுதி, நகர நாகரீகம், வேளாண் சிறப்பு, வர்த்தகம், கலை, மொழி என ஏற்றமிக்கதாக விளங்கியது அரப்பா நாகரீகம்.

சாந்தி பாப்பு என்ற தொல்பொருள் ஆய்வாளர், சென்னை அருகே உள்ள அத்திரம்பாக்கத்தில், 1.5 மில்லியன் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மனிதன் பயன்படுத்திய கற்களாலான ஆயுதங்களை ஆதாரத்துடன் நிரூபித்தார்.

பரிணாம வளர்ச்சியால் எப்படி மனிதனின் உடலும், குணமும் காலப்போக்கில் மாறியதோ, அதனைப் போலவே மனிதன் கட்டுப்படுத்திய விலங்குகளின் தகவமைப்பும் (கொம்பு, பற்கள், வால், முடி) மனிதனுக்கு ஏற்றபடி மாறின. இதற்குத் தாவரங்களும் விதிவிலக்கல்ல. குறிப்பாக விதைகளின் தன்மை, தண்ணீரின் தேவை, வேர்கள் என பல உதாரணங்களை அடுக்குகிறார். பரிணாம வளர்ச்சியால் மனிதனின் இடம்பெயர்வு மிகவும்

குறைந்து, ஆயுள் நீடித்து, மக்கள் தொகை பெருகியது. வீரமும், வலுவும் மிக்கவர்களே இடம் பெயர்ந்தனர்.

பல ஆய்வு ஆலோசனைகளுக்குப் பிறகு இந்தியர்களை இரண்டாக வகுக்கிறார்கள்

ANI - Ancestral North Indians (மூதாதைய வட இந்தியர்கள்)

ASI - Ancestral South Indians (மூதாதைய தென் இந்தியர்கள்)

மூதாதைய வட இந்தியர்கள் (ANI) Steppe வழியாக அரபு, ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் சிந்து சமவெளி வழியாக வந்துள்ளனர். மூதாதைய தென் இந்தியர்கள் (ASI) கடல் பகுதியை ஒட்டிய அரபிக்கடல் வழியாக தென்னகம் வந்துள்ளனர். இன்றும் வட இந்தியர்களின் மரபணுவில் பால் மற்றும் தானியங்களை உண்டு செரிக்கும் தன்மை கூடுதலாகவும், தென் இந்தியர்களின் மரபணுவில் இறைச்சியை உண்டு செரிக்கும் தன்மை அதிகமாகவும் உள்ளது எனவும் மரபணு ஆய்வுகள் உறுதி செய்கின்றன. ஆரிய, திராவிட என இரண்டு நாகரீகங்களும் விவசாயத்தைச் சார்ந்துதான் தழைத்துள்ளன.

நீர்நிலைகளை அமைத்து நீராதாரத்தைக் கட்டுக்குள் வைத்திருந்த பகுதி மெசபடோமியாவில் உள்ள ஊருக் பகுதி. வட மற்றும் தென் இந்தியர்கள் இந்தப் பாதையைக் கடந்து வந்துள்ளதால் நீர் மேலாண்மையின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்திருந்தனர். அரப்பா, மெசபடோமியா நாகரீகம் போலவே தெற்கிலும் ஒரு நாகரீகம் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை இது உறுதிப்படுத்துகிறது. இன்று அரப்பாவிலும், கீழடியிலும் மனிதன் நீர் மேலாண்மைக்கான சான்றுகள் பல உள்ளன.

வட மற்றும் தென் இந்தியர்களுக்குள் மரபணு, உருவம், உணவு, உடை எனவாறு வேறுபாடுகள் பலவாக இருந்தாலும், மொழிதான் இவர்களின் தனித்தன்மையைக் காட்டுகிறது. அரப்பா மொழிக் குடும்பம் திராவிட மொழிக் குடும்பம் என இரண்டு பிரிவுகளாக மொழியால் உருமாறியது. தென்னிந்திய மக்கள் பேசிய மொழி அவர்களாகவே உருவாக்கியிருக்க வேண்டும். இங்கிருந்துதான் பல சொற்கள் இடப்பெயர்ந்துள்ளன. அதே சமயம் வட இந்திய மொழிகள் அதன் இடப்பெயர்வு பகுதிகளில் பேசிய மொழியைத் தழுவி, மருவி புதுப் புது மொழிகளாகத் தோன்றி, பலமொழிகளை வழக்கொழிய வைத்துள்ளதைக் குறிப்பிட்ட பகுதியை இந்தப் புத்தகத்தின் முக்கிய பகுதியாக உணர்கிறேன்.

மொழிகளில் திராவிட மொழியின் ஆதிக்கமே உள்ளது என மரபணு ஆய்வு உட்படப் பல ஆய்வுகளை மேற்கொள்களாகக் காட்டுகிறார். இதில் மிக சுவாரசியமானதாக, நாக்கை சுழற்றி பேசும் வார்த்தைகள் (Retroflex consonants) திராவிட மொழியின் தனித்தன்மை என நம்மை நிமிர் வைக்கிறார் டோனி யோசப்.

கடந்த 2000 ஆண்டுகளாக ஆரிய மொழியினரின் ஆளுமைகள் வட மொழியை வேத மொழி என்றழைத்து, கடவுளிடம் பேசும் மொழி என நம்பவைத்தனர். இரண்டாம்-மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளில், மவுரிய பேரரசு காலத்தில் வேதமொழியாக சமற்கிருதம் இருந்துள்ளது. கடந்த 2000 ஆண்டுகளில் மட்டுமே இந்தியர்கள் 73 இனக்குழுக்களாக இருந்துள்ளனர். இத்தனை சிறிய இடத்தில் 73 இனக்குழுக்கள் என்பது மிக மிக ஆச்சரியமான ஒன்று. இந்த

இனக்குழுக்களை பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என நான்கு வர்ணங்களாக, ரிக்வேதமென மவுரியர்கள் வகுத்தனர். அவை அப்படியே காலப்போக்கில் சாதிகளாக, படிநிலைகளாக பல நூற்றாண்டுகள் இருந்துள்ளன. சைவ, வைணவ, புத்தமதம், இசுலாம், கிருத்துவ என பல மதங்களின் ஆளுமையிலும் கடவுளிடம் உரையாடும் வேதமொழி என இன்றும் இதன் தாக்கம் உள்ளது.

காந்தி, அம்பேத்கர், மார்க்சு மற்றும் பெரியாரின் சிந்தனைகள் கூட இந்தப் படிநிலைகளை இன்னமும் மீட்க முடியவில்லை.

Out of Africa என 60-80ஆயிரம் ஆண்டுகளாக இடம்பெயர்வு, பல திசைகளிலும், பல முறைகளிலும் இடம்பெயர்வு, அரப்பா நாகரீகம், இனக்கலப்பு, பின்னாட்களில் மொழி வேற்றுமை, மொழி ஆளுமை, கடவுள் வழிபாட்டில் மொழி, மதம் என உலகில் வேறெங்கும் இல்லாத படிநிலைகளை இந்தியத் துணைக்கண்டம் பெற்றுள்ளது. பல கலப்புகள் மற்றும் பல பங்களிப்புகளின் கலவையாகவே இன்று இந்தியர் என்ற ஒற்றை குறியீட்டில் உள்ளோம். ஆனால் உண்மையில் நாம் அனைவரும் குடியேறியவர்களே!

"YES WE ARE MIGRANTS...."

17. இலங்கையில் சிங்களவர்

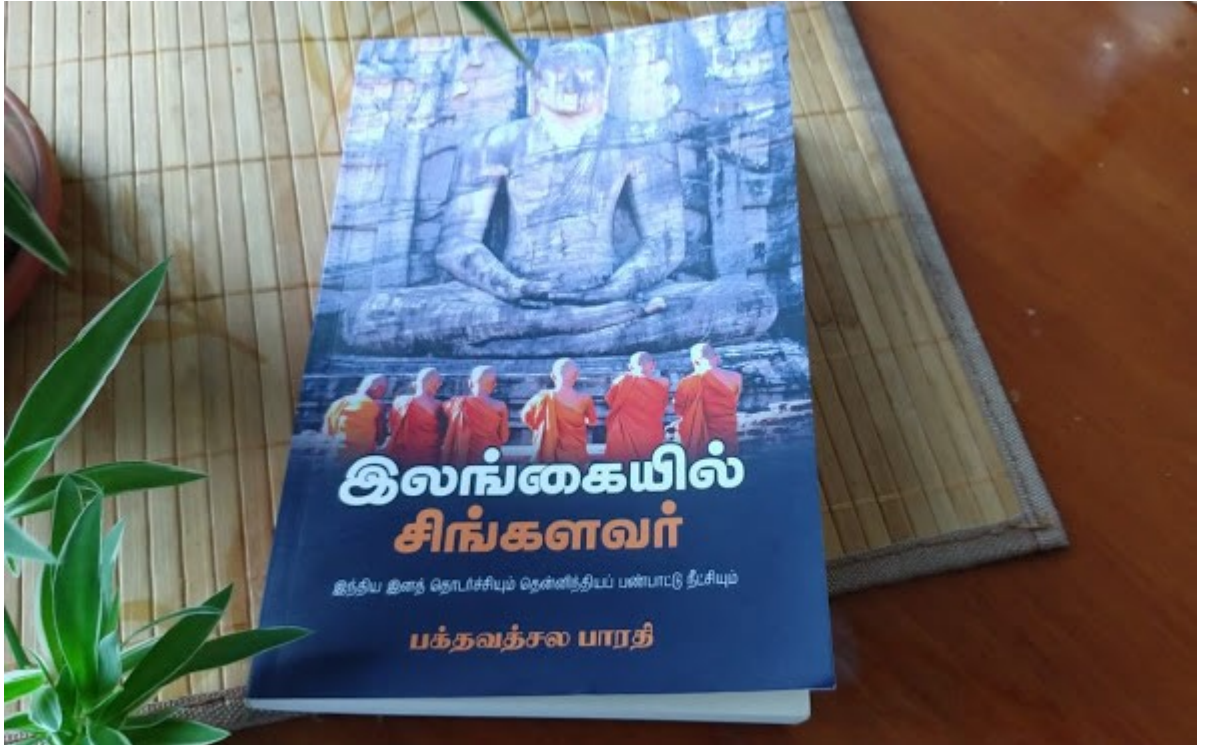
— முனைவர் கச்சபாஜிணி

இலங்கையில் சிங்களவர்

- இந்திய இன தொடர்ச்சியும் தென்னிந்தியப் பண்பாட்டு நீட்சியும் -

நூலாசிரியர்: பக்தவத்சல பாரதி

மானுடவியல் துறையில் சீரிய வகையில் செயலாற்றிக் கொண்டிருக்கும் ஆய்வாளர்களுள் ஒருவர் பக்தவத்சல பாரதி. இவரது ஏனைய நூல்களான தமிழர் மானிடவியல், பண்பாட்டு மானிடவியல், தமிழகப் பழங்குடிகள் போன்ற ஏனைய சில நூல்களின் பட்டியலில் இணைவது தான் 'இலங்கையில் சிங்களவர்' என்ற தலைப்புடன் வெளிவந்திருக்கும் இந்த நூல். ஏறக்குறைய 200 பக்கங்களைக் கொண்டிருந்தாலும் இந்த நூல் சிங்களவர் வரலாறு, பண்பாடு, சமூக நிலை, மரபணு ஆய்வு என்று நுணுக்கமாக பல தகவல்களை வழங்குவதால் இந்த நூல் கூறும் முக்கிய விஷயங்களைத் தனித்தனியே ஆராய்வது அவசியமாகின்றது.

தமிழக வரலாற்றை ஆராய முற்படும் பலரும் தமிழக நில எல்லைக்குள் ஆய்வுக் களத்தை அமைத்துக் கொள்வது இயல்பு. இதற்கு மாற்றாக தமிழகத்திற்கு அருகில் இருக்கும் இலங்கையில் தனது கவனத்தைச் செலுத்தியிருக்கிறார் நூலாசிரியர். இந்த நூலை அவர்

எழுதுவதற்கு அவருக்குக் கிடைத்த நேரடி அனுபவங்களும் மிக முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. நூலாசிரியர் மூன்று முறை வெவ்வேறு காரணங்களுக்காக இலங்கைக்குப் பயணம் மேற்கொண்டு ஆய்வு செய்யக் கிடைத்த தனது வாய்ப்பையும் அதன் தொடர்ச்சியாக அவர் ஏற்படுத்திக் கொண்ட பல்வேறு தீவிர வாசிப்பு, கலந்துரையாடல்கள் மற்றும் நூல் ஆய்வு என்ற அடிப்படையிலும் இந்த நூல் அமைந்திருக்கின்றது.

இலங்கையைப் பற்றி ஆராய முற்படும் எல்லோருக்கும் பொதுவாகவே ஆய்வுக்கவனம் தமிழர்கள், தமிழ்மொழி என்ற அடிப்படையில் அமைவதுண்டு. ஆனால், இந்த நூல் இலங்கையில் சிங்களவர் பற்றி பேசுகிறது. சிங்களவர்கள் இந்தோ-ஆரிய மொழி பேசுபவர்கள்; பௌத்தத்தைத் தனது சமயமாக கடைப்பிடிப்பவர்கள்; ஆயினும் திராவிட பண்பாட்டைக் கொண்டிருப்பவர்கள், என்ற கருத்துடன் நூலைத் தொடங்குகிறார் நூலாசிரியர். வரலாற்று ஆய்வுகளில் நமக்கு அருகில் இருக்கும் நாடுகளைப் பற்றிய, அங்கு வாழ்கின்ற மக்களின் சமுதாய நிலை பற்றிய ஆய்வுகளிலும் எந்தவித விருப்பு வெறுப்பு இன்றி ஆராய்ச்சி நோக்கம் மட்டுமே குறிக்கோளாகக் கொண்டு ஆய்வு செய்ய வேண்டியது அவசியம் என்பதை நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

இலங்கை ஏறக்குறைய இன்றைக்கு 7000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தென்னிந்திய நிலப்பகுதியின் ஒரு பகுதியாக இருந்து அதன் பின்னர் கடல் ஏற்றத்தால் தனித்தீவாகியது. சிங்கள, சிஹல போன்ற சொற்கள் பொ.ஆ. 3 முதல் 5ம் நூற்றாண்டுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் தோன்றிய சொல். ஆயினும் ஈழம் (ஈலம்) என்னும் சொல் மிகப் பழங்காலத்தில் வழக்கில் இருந்தது என்பதைச் சான்று கூற பல எடுத்துக்காட்டுகள் வழங்குகின்றார். சங்க இலக்கியத்தில் ஈழம் என்ற சொல்லைக் குறிப்பிட்டு வருகின்ற செய்யுட்கள் இடம்பெறுகின்றன. ஏறக்குறைய 4500 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இத்தீவினை ஈழம் என்று அழைக்கும் மரபு இருந்துள்ளது என்பதை நூலாசிரியர் முன்வைக்கின்றார்.

இலங்கை வரலாறு எனும் போது மகாவம்சமும், தீபவம்சமும், துளவம்சமும் முக்கியத்துவம் பெறுபவை. இவை கூறும் செய்திகளின் அடிப்படையில் இலங்கையில் மக்கள் குடியேற்றம் பொ.ஆ. முதலாம் நூற்றாண்டில் விஜயனின் தலைமையில் நடந்தது எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதனை வாசிக்கும் போது எல்லோருக்கும் எழுகின்ற கேள்வி, இலங்கைத் தீவில் விஜயனின் வருகைக்கு முன்பு வாழ்ந்த மக்கள் யார்? அவர்கள் பேசிய மொழி என்ன? அவர்களது இன அடையாளம் என்ன? அவரது பண்பாடு எது? போன்றவையாகும்.

இலங்கைத் தீவில் பன்னெடுங்காலமாக வாழ்ந்த மக்களுள் பூர்வகுடிகளான நாகர் இன மக்கள் என்னும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் அமைந்த தொல்லியல் ஆய்வுகள் அண்மைய கால கண்டுபிடிப்புகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. உதாரணமாக யாழ்ப்பாணத்திற்கு அருகே மன்னார் தீவுக்கு அருகே உள்ள கட்டுக்கரை பகுதியில் நிகழ்த்தப்பட்ட தொல்லியல் அகழாய்வில் நாகர் பண்பாட்டுச் சான்றுகள் பல கிடைக்கப் பெற்றமை குறித்து அந்த அகழாய்விற்குத் தலைமை தாங்கிய பேராசிரியர் புஷ்பரட்ணம்

அவர்களது கட்டுரைகள் நமக்கு நல்ல சான்றுகளாக அமைகின்றன. இந்த நாகர் மக்கள் தமிழர்களின் மூதாதையர்கள். தென்னிந்தியாவில் கிடைப்பது போல தொல்தமிழ் தமிழி எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட மண்பாண்ட ஓடுகள் இன்று இலங்கைத் தீவில் பல்வேறு பகுதிகளில், குறிப்பாக அனுராதபுரம் உட்பட பல்வேறு பகுதிகளில் கிடைத்தன என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. ஆக சிங்களமொழி உருவான பொ.ஆ. 5ம் நூற்றாண்டுக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே இந்தத் தீவில் தமிழ் மொழியும் தமிழ் பேசும் மக்களும் வாழ்ந்தார்கள் என்பது மறுக்கப்பட முடியாத உண்மை. இந்த அடிப்படையில் இலங்கைத் தீவிற்குக் குடிபெயர்ந்த சிங்கள மக்களின் மரபணு, பண்பாடு, சமயம், சமூக நிலை, வரலாறு ஆகியவற்றை ஆராய்வதே இந்த நூலில் அடிப்படை நோக்கமாக அமைகிறது.

மகாவம்சத்தை மொழிபெயர்த்த ஜெர்மானியரான வில்கம் கெய்கர் (1938), இலங்கைக்கு வந்த விஜயன் இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதியிலிருந்து புறப்பட்டு வந்தவன் என்று தனது முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார். அதனடிப்படையில் காணும்பொழுது அனேகமாக பஞ்சாப், குஜராத் ஆகிய பகுதிகளிலிருந்து வந்தவர்கள் சிங்களவர்களின் மூதாதையர்கள் என்ற எண்ணம் ஏற்படக்கூடும். ஒரு சில ஆய்வாளர்கள் சிங்களவர்கள் இன்றைய ஒரிசா மாநில பகுதியிலிருந்து வந்தவர்கள் என்றும் ஒரு சிலர் இன்றைய வங்காளதேசம் நாட்டின் நிலப் பகுதியிலிருந்து வந்தவர்கள் என்றும் குறிப்பிடுகின்ற ஆய்வுகளையும் காண்கிறோம். இத்தகைய குழப்பத்தைத் தெளிவு படுத்த மரபணு ஆய்வு என்பது முக்கியமாகிறது.

இந்த நூலின் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில்: நூலாசிரியர் சிங்கள இன மக்களின் மரபணு ஆய்வுகளை விரிவாக அலசுகிறார். இலங்கையில் இன்று நாம் காணும் போது அங்கு வாழ்கின்ற மக்களை சிங்களவர், இலங்கைத் தமிழர்கள், மலையகத் தமிழர்கள், மலாய்க்காரர்கள், வேடர்கள், பர்கர் (டச்சு போர்த்துகீசிய நாட்டவர்கள்) என்ற வகையில் பிரிக்கலாம். மரபினக் குழு C, F, H, L, R2, J2 O3, R1A1, என்ற வகையிலும் இன அடையாளக் கூறு M130, M89, M69, M20, M124, M172, M122, M17 அடிப்படையில் நடத்தப்பட்ட ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் சிங்களவர் மரபணு எந்த இனக் குழு மற்றும் மரபின குழு வட்டத்திற்குள் வருகிறது என்பதை நூலாசிரியர் இந்தப்பகுதியில் விளக்குகின்றார். M17 இன அடையாளக் கூறு கிழக்கு ஐரோப்பிய மக்களுக்கு உரியது. இதனை இந்தியாவுக்குக் கொண்டு வந்தவர்கள் இந்தோ-ஆரிய மொழி பேசும் மக்கள். உதாரணமாக பஞ்சாபியர் குஜராத்தியர் மராத்தியர் ஆகியோரிடம் மிக அதிகமாக காணப்படுகின்றது. அதேபோல மேற்குவங்கப் பிராமணர்களிடம் 72% அளவும் பிராமணர்களிடம் 48% அளவு உள்ளன. அதேபோல தென்னிந்தியாவில் ஐயங்கார் பிராமணர்களிடம் 31%, செஞ்சு பழங்குடிகளிடம் 26% இது காணப்படுகிறது என்ற செய்தியையும் குறிப்பிடுகிறார். இதற்கு எதிர் மாறாக M20 இன அடையாளக் கூறு மத்தியக் கிழக்கில் இருந்து இந்தியாவுக்கு ஏறக்குறைய 32,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வந்த மிகப்பெரிய எண்ணிக்கையில் அமைந்த குழு என்றும், இந்த மரபணு மூலத்தைக் கொண்ட மக்களே

இலங்கையிலும் தென்னிந்தியாவிலும் மிக அதிகம் இருக்கின்றனர் என்பதையும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

இலங்கை மானுடவியல் ஆய்வுகளில் குறிப்பாக மரபணு ஆய்வு எனும் பொழுது இந்த நூலில் நூலாசிரியர் 6 ஆய்வுகளைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்:

1. டாக்டர் கிரீக் ஆய்வு - இவரது ஆய்வு The legend of Prince Vijaya: A study of Sinhalese origins. 1976ம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இவரது ஆய்வின் படி இன்றைய சிங்களவர்களின் மரபணுக்களை ஆராய்ந்தபோது சிங்களவருக்கும் தமிழருக்குமான தொடர்பு நெருக்கமாக இருப்பதும் ஏனைய பஞ்சாபியர் குஜராத்தியர் வங்காளியரோடு ஒப்பிடும்போது நெருக்கம் குறைந்து இருப்பதும் வெளிப்பட்டது. சிங்களவருக்கும் தமிழருக்கும் இடையே உள்ள தூரமும் சிங்களவருக்கும் வங்காளியருக்கமான தூரமும் ஏறக்குறைய ஒரே அளவில் இருப்பதை இவரது ஆய்வுகள் சுட்டிக் காட்டின. ஆக வங்காளியர்கள் முன்னர் திராவிட மொழி சமூகத்தாராக இருந்து பின்னர் இந்தோ-ஆரிய மொழி தாக்குதலுக்கு ஆட்பட்டு அந்த மொழியை ஏற்றுக் கொண்டு இருத்தல் வேண்டும் என்கிறது இவரது ஆய்வு.

2. டாக்டர் சாஹா ஆய்வு - இவரது ஆய்வுகள் இலங்கை சிங்கள மக்கள் வங்காளியர்களைவிட இலங்கைத் தமிழர், இந்தியத் தமிழருடனும் மரபணு ரீதியில் நெருங்கிக் காணப்படுகின்றனர் என்பதைக் காட்டுவதாக அமைகின்றது. வங்காள மக்களோடு சிங்களவர்களுக்குத் தொடர்பு உண்டு எனும் பழங்கதை காலம் காலமாக இருந்து வந்தாலும் அதனை மெய்ப்பிக்கும் வகையிலான மரபணு நெருக்கம் இந்த இரண்டு இனக் குழுவினருக்கும் இல்லை என்று அவர் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால், வரலாற்றின் ஒரு காலகட்டம் வரை சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் ஒத்த மரபணு (gene pool) கொண்டவர்களாக இருந்து பின்னர் பல்வேறு சமூக நிலை மாற்றங்களின் அடிப்படையில் சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் பிரிந்தனர் என்று இவரது ஆய்வு குறிப்பிடுகிறது.

3. பாத்திஹா ஆய்வு (முதல் கட்டம்) - இந்த ஆய்வு மரபணு நெருக்கத்தை ஆராயும்போது சிங்களமக்கள் தமிழர்களுடன் மரபணு அடிப்படையில் மிகவும் நெருங்கிக் காணப்படுகின்றனர் என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது.

4. பாத்திஹா ஆய்வு (இரண்டாம் கட்டம்) - சிங்களவர்களுக்கும் இந்தியாவின் மேற்குப் பகுதியில் வாழும் மக்களுக்கும் நேரடியான மரபணு உறவு ஏதும் இல்லை என்று குறிப்பிடுவதோடு மரபணு நெருக்கம் வங்காளியருடனும் தமிழருடனும் நெருக்கமாக இருக்கிறது என்றும் வெளிப்படுத்துகிறது.

5. டாக்டர் சத்ரியா ஆய்வு - genetic distance analysis என்ற ஆய்வு முறையின் அடிப்படையில் இந்த ஆய்வு செய்யப்பட்டது. இந்த ஆய்வு சிங்களவர், இலங்கைத் தமிழர், இந்தியத் தமிழர், தென்னிந்திய முஸ்லிம்கள் அனைவரும் நெருக்கமான உறவு கொண்டவர்கள் என்றும், குஜராத்தியர், பஞ்சாபியர், வடமேற்கு இந்தியப் பகுதியில் வாழும் முஸ்லிம்கள் அனைவரும் ஒரு குழுவாக காணப்படுகின்றனர் என்றும், வங்காளியர் தனி ஒரு குழுவாக காணப்படுகின்றனர் என்றும், இலங்கை வேடர்கள் மரபணு ரீதியில் தனித்த ஓர்

இனக்குழுவாக காணப்படுகின்றனர் என்றும் ஆய்வு முடிவுகளை வெளிப்படுத்தியது. சத்ரியா ஆய்வின் மிக முக்கிய பங்களிப்பாகக் கருதப்பட வேண்டியது சிங்கள மக்களின் இனக்குழு உருவாக்கத்தில் ஏறக்குறைய 70 விழுக்காடு மரபணு நெருக்கம் இந்தியத் தமிழரின் மரபு கொண்டதாக இருக்கிறது என்பதாகும்.

6. டாக்டர் டுமாஸ் கிவிசிஸ்டு ஆய்வு -இந்த ஆய்வின் படி இலங்கை சிங்களவர் மரபணு அடையாளக் கூறுகள், இந்தியாவிற்கு ஆரியர்கள் வருவதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே வந்து சேர்ந்த தென்னாசிய திராவிட சமூகங்களுக்கு உரிய மரபணு அடையாளக் கூறுகள் M20, M124, M172 ஆகியவை மிக அதிகமாக, அதாவது ஏறக்குறைய 26.6% இருப்பதாக வெளிப்படுத்தியது.

மேற்குறிப்பிட்ட அனைத்து ஆய்வுகளையும் விரிவாக விளக்கி, சிங்களவர்கள் இதுகாறும் பொதுவாக குறிப்பிடப்பட்ட வகையில் பொ.ஆ முதலாம் நூற்றாண்டு வாக்கில் வட இந்தியாவிலிருந்து விஜயன் தலைமையில் பெரும் கூட்டமாக இலங்கைக்குப் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் எனும் வாதம் தவறானது என்பதையும், சிங்களவர்கள் தென்னிந்தியாவில் தோற்றம் பெற்றவர்கள் தான் என்ற கருத்தையும் நூல் நிலைநாட்டுகிறது.

இத்தகைய ஆய்வுகள் இலங்கைத்தீவில் பெருவாரியாக வாழும் சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் அடிப்படையில் ஒரே மரபணு கூறுகளைக் கொண்டவர்கள் என்ற கருத்தை வலுப்படுத்துவதாக அமைகின்றது.

[புகைப்படம்: அனூராதபுரம் ஸ்ரீ மஹா போதி பௌத்த ஆலயத்தில் உள்ள போதி மரம், கோயில்]

இந்த நூலின் மூன்றாவது அத்தியாயம்: சிங்களச் சமூகத்தில் சாதி முறை பற்றி ஆராய்கிறது. பௌத்த சமயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூகம் என்பதால் முழுமையாக பௌத்த சமூக நெறிகளை உள்வாங்கியதா சிங்களப் பௌத்த நிலை என்றால், அது இல்லை என்பதே பதிலாகக் கிடைக்கின்றது. ஆக சிங்களப் பௌத்தம் என்பதை அடிப்படை பௌத்த நெறிகளுள் மாற்றம் செய்து கொண்ட ஒன்றாகக் காண வேண்டியது இதனைப் புரிந்து கொள்ள அவசியமாகின்றது. இந்தியச் சமூகம் போன்ற சாதி அமைப்பு ஒன்று சிங்களச் சமூக அமைப்பில் அடிப்படையாக இருப்பதை இந்த அத்தியாயம் வெளிப்படுத்துகிறது.

நூலாசிரியர் ஏராளமான பல நூல்களை இந்தப் பகுதிக்கு அடிப்படையாக எடுத்துக் கொண்டாலும் மிக முக்கியமாக இரண்டு நூல்கள் வழங்குகின்ற செய்திகள் இந்த அத்தியாயத்தில் மிகப்பரவலாகக் கையாளப்படுகின்றன. Bryce Ryan எழுதிய Cast in modern Ceylon: The Sinhalese system in transition (1953) என்ற நூல் மிக அதிகமாகவும் Richard Fick எழுதிய The social organisation in North-East in Buddhas time (1920) ஓரளவும் கையாளப்பட்டுள்ளன.

புத்தர் காலத்தில் மனு கூறிய நான்கு வருணப் பாகுபாட்டை இலங்கை சூழலில் காணவில்லை என்கிறது ரிச்சர்ட் பிக் அவர்களது ஆய்வு. தொழில்முறை சார்ந்த குடிகள் அமைப்பே சிங்களவர் சூழலில் இருந்தது என்பதை இது குறிப்பிடுகிறது. இந்தியச் சூழலில் சங்க இலக்கியத் தரவுகள் தருகின்ற குடி முறையிலான சமூக அமைப்பு போன்ற ஒரு முறையே இது எனலாம்.

சிங்கள மக்களிடையே, எவ்வகையில் சாதி என்ற கருத்தாக்கம் முதன்முதலாக தோன்றியது என்பது கண்டி மலைப்பகுதியில் ஒரு தொன்மமாக வழக்கில் உள்ளது. இதனை நூர் யால்மன் தான் எழுதிய Under the Bo tree (1971) என்ற நூலில் குறிப்பிடுகிறார். இந்தத் தொன்மத்தின் படி சிங்கள மக்களின் புராணகால மூதாதையராக மகா சம்மாத என்பவர் இருந்ததாகவும், அவருக்கு வேண்டிய பணிகளைச் செய்வதற்காக பல்வேறு சாதிகளை அவர் உருவாக்கி ஒவ்வொரு சாதிக்கும் ஒரு பெயரை அவர் இட்டார் என்கிறது இந்தப் புராணக்கதை.

இந்தியச் சூழலில் வர்ணாசிரம அடிப்படையில் பிராமணர்கள் சாதி அடுக்கின் உயர்ந்த நிலையில் வைக்கப்படுகின்றனர். ஆனால் இலங்கையில் சிங்களவர் சாதிப் படிநிலை வரிசையில் விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட கொவிகம (விவசாயத் தொழில்) என்ற சாதி உயர் சாதியாக குறிப்பிடப்படுகிறது. இதே படிநிலை வரிசையை இலங்கைத் தமிழர் சூழலிலும் நாம் காண்கிறோம். வெள்ளாளர் அல்லது வேளாளர் எனக் குறிப்பிடப்படும் சமூகமே இலங்கைத் தமிழ் சாதி வரிசையில் உயர் அந்தஸ்தைப் பெறும் சாதியாக வழக்கில் இருக்கின்றது. ஆக இது ஓர் ஒற்றுமையைப் புலப்படுத்துகிறது. அதாவது இலங்கையைப் பொறுத்தவரை சிங்களவர்களாயினும் தமிழராயினும் விவசாயக் குடிகளே சாதி கட்டமைப்பு வரிசையில் முதலிடத்தைப் பெறுகின்றனர் என்பதே!

நூலின் இந்தப் பகுதி ஒவ்வொரு சாதி குழுவினரைப் பற்றியும் அடிப்படைத் தகவல்களை வழங்கியிருக்கின்றது. சிங்களவர் சமூக அமைப்பைப் புரிந்துகொள்ள இன்றும் நடைமுறையில் இருக்கும் இந்தச் சாதிக் கட்டுமான அமைப்பை ஓரளவு புரிந்துகொள்ள இந்த விளக்கம் நிச்சயம் உதவும் என்பதால் சிறு குறிப்பாக அவற்றைத் தொடர்ந்து காண்போம்.

1. கொய்கம அல்லது கொவிகம - இதன் பொருள் நிலத்தை உழுது பயிர் செய்வோர் என்பதாகும். இலங்கையின் சமூக அமைப்பில் உயர் சாதியினராக கருதப்படுபவர்கள் இவர்கள். சிங்கள மக்கள் தொகையில் 1960ம் ஆண்டு கணக்கின்படி 60% இவர்கள் இருக்கின்றனர். இச் சாதிக்குள் பல கிளை சாதிகள் உள்ளன.

2. கராவ - இவர்கள் சிங்கள மீனவர்கள். ஆய்வாளர்களின் கருத்தின்படி இவர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து சென்றவர்கள். இலங்கையில் கரையார் எனும் தமிழ் மீனவர்களை ஒத்தவர்கள் இந்தச் சாதி குழுவினர். இந்தச் சமூகத்தில் பௌத்தர்கள், கிறித்தவர்கள் என இரண்டு பிரிவு இருக்கின்றது. குறிப்பாக நீர்கொழும்பு பகுதியில் கிராம மக்கள் முழுமையாக கத்தோலிக்கர்களாக உள்ளனர். இவர்கள் தங்களை சத்திரியர் வம்சத்தினர் என்று கூறிக் கொள்வதில் பெருமைப் படுகின்றனர். மீன் பிடிக்கும் தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டவர்கள்.

3. சலாகம - இவர்களும் தென்னிந்தியாவிலிருந்து பிற்காலத்தில் குடியேறியவர்கள் என்றும் இவர்களுக்குச் சாலியர் என்று ஒரு பெயர் ஒரு காலத்தில் இருந்தது என்றும் ஆய்வுகள் குறிப்பிடுகின்றன. தென்னிந்திய சாலியர் சமூகத்தவர் போன்றே இவர்கள் கண்டி பகுதியில் நெசவாளர்களாக இருந்தனர். தொன்மையான டச்சு ஆவணங்களை ஆராயும்போது குறிப்பாக 1250ல் சீன வணிகர்களின் உதவியுடன் இவர்களின் மூதாதையர்கள் இலங்கை வந்து சேர்ந்தனர் என்ற குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன.

4. துராவ - இவர்கள் கள் இறக்கும் சாதியினர். கரையோரப் பகுதிகளில் வாழ்கின்றனர்.

5. நவண்டண்ண - தமிழகத்தில் பஞ்ச கம்மாளர்கள் எனக் குறிப்பிடப்படும் சமூகத்தை ஒத்தவர்கள். சிங்கள மக்கள் பெரும்பாலும் இவர்களை 'ஆசாரி' என்றே அழைக்கின்றனர் என்பது இங்குக் கவனிக்கப்பட வேண்டியது. சிங்கள மொழியில் பல தமிழ்ச் சொற்கள் புழக்கத்தில் உள்ளன என்பதற்கு இதுவும் ஒரு சான்றாக அமைகிறது. இவர்கள் தங்களைப் பிராமணச் சாதியிலிருந்து தோன்றியவர்கள் எனப் பெருமையுடன் கூறிக் கொள்கின்றனர். தமிழகத்தில் திராவிட பஞ்ச கம்மாளர்கள் தங்களை விஸ்வகர்மா பிராமணர் என்று கூறிக் கொள்வது போல இவ்வழக்கம் தொடர்வதை உற்று நோக்க வேண்டியுள்ளது.

6. ஹண்ணாலி - சிங்களச் சமூகத்தில் தையல்காரர்கள் தனிச் சாதியாக இடம்பெற்றிருக்கின்றனர். மன்னராட்சி காலத்தில் அரண்மனைக்குத் துணி தயாரிக்கும் பணியில் இருந்தார்கள். இன்றைய நவீன இலங்கையில் இச்சமூகத்தினர் சாதி அடையாளத்தை இழந்து இருக்கின்றார்கள். இன்றைய நிலையில் கண்டியில் தமிழ் பேசும் தையல்காரர்கள் நிறைந்து விட்டார்கள் என்கிறது ஓர் ஆய்வு.

7. ஹுணு - பாரம்பரியமாக சுண்ணாம்பு சுடும் தொழில் செய்பவர்கள். மிகச் சிறிய அளவில் இவர்கள் எண்ணிக்கை உள்ளது.
8. ஹேன - சலவைத் தொழில் செய்பவர்கள். சிங்கள மக்கள் வாழும் எல்லாப் பகுதிகளிலும் இந்தச் சமூகத்தினர் வாழ்கின்றனர். இந்தியாவில் டோபி என அழைக்கப்படும் சமூகத்தவர் போன்றவர்கள். சிங்களச் சமூகத்தில் உயர்குடி சாதியினருக்குச் சலவை ஊழியம் செய்வது இவர்களுடைய பாரம்பரியத் தொழில். பூப்பு, இறப்பு சடங்குகளின் போது தீட்டுத் துணிகளை நீக்குவதும், திருமணத்தில் பழைய துணிகளைப் பெறுவதும் சடங்கு சம்பிரதாயங்களைக் கவனிப்பதும் இவர்களின் முக்கிய வேலை.
9. வகும்புர - வெல்லம் காய்ச்சும் தொழில் செய்பவர்கள். இலங்கையின் தொழில் வளர்ச்சியில் முக்கியத்துவம் பெறும் சமூகத்தினர். வணிகம் முதலாளித்துவம் போன்றவற்றில் ஈடுபாடு காட்டுபவர்களாக வசதி படைத்தவர்களாக வாழ்ந்து வருகின்றனர்.
10. ஹின்னா -சாலியர் சமூகத்தினருக்கு வண்ணார் தொழில் செய்பவர்கள். பழங்காலத்தில் இவர்கள் சிங்களச் சமூக அடுக்கில் மிகவும் தாழ்ந்த சாதியாகக் கருதப்பட்டனர்.
11. படஹல - சிங்களக் குயவர்கள். இலங்கைத் தீவின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் களிமண் கிடைப்பதால் இவர்கள் எல்லாப் பகுதிகளிலும் வாழ்கிறார்கள்.
12. பணிக்கி - தமிழகத்தில் அம்பட்டர் என வழங்கப்படும் சாதியினருக்கு ஒப்பான சமூகநிலை படைத்தவர்கள். அம்பட்டர் என்ற தமிழ் வழக்குச்சொல் சிங்கள மொழியில் எம்பட்டியோர் என்றும் வழங்கப்படுகிறது.
13. வெள்ளி துரயி - இவர்கள் பொ.ஆ. 289 ம் ஆண்டில் இந்தியாவிலிருந்து அனுராதபுரம் வந்தடைந்தார்கள் என்று ஒரு குறிப்பு உள்ளது. புனித போதி மரத்தைக் காவல் காப்பதற்காக இந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்கள். இன்றைக்குக் கோயில் பணியோடு தொடர்புடையவர்கள் மட்டுமே வெள்ளி துரயி என்ற சமூக அடையாளத்தைக் கொண்டுள்ளனர். பௌத்த மதத்தின் புனித குறியீடான போதி மரத்தைக் காவல் செய்பவர்கள் எனும் தகுதி இவர்களுக்குப் பெருமை சேர்க்கிறது.
14. பண்ண துரயி - துரயி சாதியின் ஒரு பிரிவாக இவர்கள் அமைகிறார்கள். இவர்கள் மன்னர் ஆட்சியின் போது அரச குடும்பத்துக்குச் சொந்தமான குதிரை யானை போன்ற கால்நடைகளுக்குப் புல் அறுத்துப் போடும் வேலை செய்பவர்களாக இருந்து வந்துள்ளனர்.
15. பெரவா - மேளக்கருவி வாசிக்கும் சாதியினர். சிங்களச் சமூகத்தில் சற்று தகுதி குறைந்தவர்களாக குறிப்பிடப்படுகிறார்கள். ஜோசியம் பார்த்தல் நெசவு செய்தல் சாமியாடி விடதல் போன்ற தொழில்களும் செய்கின்றனர். தமிழகத்தில் மேளக்கருவி (பறை) வாசிக்கும் பறையர் சாதியில் ஒரு பிரிவினர் நெசவுத் தொழில் செய்து வந்ததை எட்கர் தர்ஸ்டன் தனது தென்னிந்தியச் சாதிகளும் குடிகளும் தொகுதி ல் குறிப்பிடுகின்றார் என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.
16. பட்கம் பெரவா - சிறிய எண்ணிக்கையில் இருப்பவர்கள் ஈமக்கிரியை நிகழ்வுகளில் மேளம் அடிக்கும் சாதியின் ஒரு பிரிவினர்.

17. கொண்ட துரயி - இந்தச் சமூகத்தினர் பாரம்பரியமாகக் கையில் வேலேந்தி போதி மரங்களைக் காவல் காப்பவர்களாகப் பணியாற்றி வந்துள்ளனர். மன்னர்களின் பல்லக்குகளைத் தூக்கிச் செல்பவர்களாக இருந்தனர்.

18. பட்கம் - கண்டிப் பகுதியில் அதிக எண்ணிக்கையில் காணப்படும் அடித்தள சாதியினர். உயர்சாதியினர் வீடுகளில் வேலைகளுக்கு ஈடுபடுபவர்கள். தமக்கென சொந்தமான நிலமற்றவர்கள். கூலி வேலை செய்பவர்கள்.

19. கவிக்கார - வட்டார சாதியினராக அறியப்படுபவர்கள். இச் சமூகத்துப் பெண்கள் நடன மாந்தர்களாக ஆண்கள் பாட்டுக் கலைஞர்களாக இருக்கின்றனர். கோயில்களில் பெண்கள் நடனம் ஆடுவதும் ஆண்கள் பாணர் தொழிலைச் செய்வது இச்சமூகத்தினர் தொழிலாக அமைகிறது.

20. ஒலீ - கோயில்களில் நடனம் ஆடுபவர்களாகவும் திருவிழாக்களில் பங்களிப்பவர்களாகவும், விழாக்களில் அசுரர்களை வதம் செய்யும் பாவனைகளைச் செய்பவர்களாகவும் உள்ளவர்கள். மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையில் உள்ள சாதியினர்.

21. தெய்வ கட்டர - இதனைத் தமிழ்ப் படுத்தினால் 'தமிழ் புறச்சாதிகள்' என்ற பொருள் வருகிறது. இவர்கள் உடல் தோற்றம் நடை உடை பாவனையிலும் வாழ்க்கை முறையிலும் சிங்கள மக்களாகவே காணப்படுகின்றனர் என்றாலும் சிங்கள மக்கள் இவர்களை 'தமிழ்ப்புறச்சாதிகளாக' அடையாளப்படுத்துகின்றனர். இலங்கையை ஆண்ட எல்லாளன் எனும் தமிழ் மன்னனின் படை வீரர்கள் 'தெய்வ கட்டர' என அழைக்கப்பட்டனர். காலப்போக்கில் இவர்கள் சிங்களப் பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டு கலப்படைந்து விட்டாலும் இன்றும் தமிழ்ச் சாதி மரபினர் என அடையாளப் படுத்தப் படுகின்றனர்.

22. பலீ - தமிழகத்தில் புதிரை வண்ணார்கள் போன்று அடித்தள சாதி சமூக மக்களின் அழுக்குத் துணிகளைச் சலவை செய்யும் வண்ணார்களாக உள்ளனர்.

23. கஹலபெரவா - இலங்கையில் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதிகளில் ஒன்று. ஈமக்கிரியை நிகழ்வுகளில் மேளம் அடித்தல், பிணம் எரித்தல், அடக்கம் செய்தல், குப்பை அள்ளுதல், சாக்கடை சுத்தம் செய்தல் போன்ற வேலைகளை மிக நீண்ட காலமாக சிங்களச் சமூகத்தில் செய்துவரும் மரபினர்.

பொதுவாகவே சிங்கள மக்கள் மொழியின் அடிப்படையில் ஒன்றுபட்டாலும் சாதிப்பிரிவு கட்டமைப்பைச் சார்ந்தே இவர்களது சமூக அமைப்பு அமைந்திருக்கின்றது.

இந்தியாவில் உள்ளது போன்ற சாதி கட்டமைப்பு சிங்களச் சமூகத்தில் ஆழமாக வேரூன்றி அமைந்திருப்பதை மானுடவியல் ஆய்வுகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. ஆரம்பக் காலத்தில் தொழில் அடிப்படையில் அமைந்த சமூகப் பிரிவுகளாக இருந்த நிலை மாறி இந்திய வர்ணாசிரமத் தத்துவத்தின் தாக்கத்தின் அடிப்படையில், அதனை உள்வாங்கிய வகையில் விரிவான சாதி அமைப்பைக் கொண்டதாக வளர்ச்சி கண்டு விட்டதைக் காண முடிகிறது. இலங்கை வரலாற்றைக் கூறும் நூல்களில் ஒன்றான சூளவம்சம் குறிப்பிடுவதுபோல

இலங்கை பௌத்த அரசு சார்ந்த நடவடிக்கைகளில் இந்திய வைதீக தொடர்புகள் இருந்தமையையும் நாம் இங்குக் கவனிக்க வேண்டியுள்ளது.

குறிப்பு: சிங்களவர் சமூகச் சூழலை விரிவாக அறிந்தவர்களும் உங்கள் கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள். மேலுள்ள செய்திகளில் ஏதேனும் தவறான குறிப்புகள் இருந்தால் அதனைச் சுட்டிக் காட்டலாம். இது சிங்களவர் சமூக அமைப்பைப் புரிந்து கொள்ள மானுடவியல் மற்றும் வரலாற்று ஆய்வாளர்களுக்கு உதவும்.

மானுடவியல் ஆய்வுகளில் இனங்களின் உறவுமுறை கட்டமைப்பு என்பது மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறும் ஒரு கூறு.

இந்த நூலின் நூலின் நான்காவது அத்தியாயம்: சிங்களச் சமூகத்தில் உறவுமுறை பற்றி மிக விரிவாக ஆராய்கிறது.

மகாவம்சம், சூளவம்சம் மற்றும் ஏனைய பிற புராணக் கதைகள் கூறுகின்ற வரலாற்றுச் செய்திகள் இலங்கை சிங்களவர்களுக்கு வட இந்தியத் தொடர்பு இருப்பதை வலியுறுத்துகின்றன. ஆனால் மரபணு ரீதியான ஆய்வுகளை நோக்கும்போது அவை தென்னிந்திய மக்களுடன், அதிலும் குறிப்பாக திராவிட இன மக்களுடன் மரபணு நெருக்கம் இருப்பதைப் பலப்படுத்துகின்றன. இவர்கள் இனத்தால் சிங்களவர்; மொழியால் இந்தோ - ஆரிய மொழி பேசுபவர்கள்; மதத்தால் பவுத்தர்கள்; பண்பாட்டால் தென்னிந்தியர்கள் என்று

ஆய்வாளர் Cordrington (1926) கூறுவதை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். இக்கூற்றை உறுதி செய்வதாகவே அமைகிறது சிங்கள இன மக்களிடையே உள்ள உறவுமுறை வழக்கங்கள்.

"சமூகத்தில் மனிதர்கள் மன உறவாலும் இரத்த உறவாலும் பிணைக்கப்பட்டுள்ளனர். நாம் அன்றாட வழக்கில் பயன்படுத்தப்படும் உறவுமுறை சொற்கள் உறவின் தன்மைகளையும் பண்புகளையும் வரையறுத்துள்ளன; திருமண விதிகளைக் கூறுகின்றன; திருமண விருப்பங்களைத் தெரிவிக்கின்றன; மணமுறையில் கையாள வேண்டிய தவிர்ப்புகளையும் விலக்குகளையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றன; உறவினர்களிடையே பேணவேண்டிய நடத்தை முறைகளை ஒழுங்கு செய்கின்றன" என ஓர் இனத்தின் உறவுமுறைகளின் முக்கியத்துவம் பற்றி நூலாசிரியர் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

இலங்கை சிங்கள மக்களின் உறவு முறை குறித்த விரிவான ஆய்வினை நிகழ்த்தியவர் துருக்கி நாட்டு மானிடவியல் அறிஞர் நூர் யால்மண். இவரது ஆய்வு சிங்கள மக்களின் உறவு முறையானது (1962) திராவிட முறை சார்ந்தது என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றது. இந்த ஆய்வினை விரிவாக்கி அவர் எழுதிய நூல் Under the Bo tree: Studies in caste kinship and marriage in the interior Ceylon, 1971 என்ற பெயரில் வெளிவந்தது. இதேபோல எட்மண்ட் லீச் ஆராய்ந்து எழுதி வெளியிட்ட A village in Ceylon: A study of land tenure and kinship (1961), என்ற நூலும், இலங்கையின் மூத்த இனவியல் அறிஞர் எம் டி ராகவன் எழுதி வெளியிட்ட The Karava of Ceylon: Society and culture (1961) ஆகிய நூல்களும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. மேலும் சில நூல்களையும் நூலாசிரியர் சிங்கள தமிழ் உறவு முறைகளுக்கு இடையே உள்ள ஒற்றுமையைச் சுட்டிக்காட்டும் ஆதாரங்களை இந்த அத்தியாயத்தில் சான்றாகக் காட்டுகின்றார்.

இன்று உலகளாவிய நிலையில் ஆறுவகை உறவுமுறை அமைப்புகள் ஆய்வாளர்களால் குறிப்பிடப்படுகின்றன அவை பின்வருமாறு:

1. எஸ்கிமோ முறை
2. ஓமஹா முறை
3. குறோ முறை
4. இராகுவர் முறை (திராவிடர்கள்)
5. ஹவாய் முறை
6. சூடானிய முறை

இதில் இராகுவர் முறை என்பது ஆஸ்திரேலிய முது குடிகள், இலங்கை வேடர்கள், இலங்கைச் சிங்களவர்கள், இலங்கைத் தமிழர்கள், தென்னிந்தியச் சமூகங்கள், வட இந்தியாவில் வாழும் பூர்வ திராவிடர்கள், தென்னிந்தியாவும் வட இந்தியாவும் சந்திக்கும் எல்லையோரத்தில் வாழும் மராட்டியச் சமூகத்தார், நடு இந்தியச் சமூகத்தார் ஆகியோரிடம் பரவலாகக் காணப்படும் உறவு முறையாகும்.

திராவிட உறவு முறையின் தனிச்சிறப்பு என்பது என்னவெனில் தாய்வுழி உறவினர்களும் தந்தை வழி உறவினர்களும் சமச்சீர் உரிமையோடு அணுகும் முறையாகும்.

உதாரணமாகப் பாட்டி என்றோ தாத்தா என்றோ அழைத்தால் அவை இரண்டும் தாய் தந்தை ஆகிய இரண்டு வழி பாட்டன்களையும், பாட்டிகளையும் குறிக்கின்றன. அதேபோல பேரன் பேத்தி ஆகிய சொற்களும், இன்னும் பல சொற்களும் அமைகின்றன.

திராவிட உறவு முறைக்கு உள்ள மற்றொரு சிறப்பு ஒவ்வொரு நபருக்குமான உறவு கூட்டத்தை பெரும் பிரிவாகப் பிரித்துக் காண்பது. உறவினர்களில் ஒரு சாதியினர் அண்ணன்-தம்பி முறையில் வருபவர்கள்; மற்றொரு பிரிவினர் மாமன்-மச்சான் முறையில் வருபவர்கள். இந்த உறவு முறை பிரிவு திராவிட உறவு முறையில் அடித்தளத்தில் செயல்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றது. தமிழ் உறவுமுறைச் சொற்கள் அனைத்தும் இந்த முறை கோட்பாட்டை முன்வைத்து உறவினர்களை இரண்டு பெரிய வகைகளாகப் பிரித்து விடுகின்றன என்கிறார் நூலாசிரியர்.

உறவினர் சுற்றத்தை திருமண உறவு அல்லது ரத்த உறவு என்ற இரண்டு பெரிய வகையில் பிரிக்கும் முறை திராவிட உறவு முறையில் மட்டுமே காணக் கூடியதாக அமைகிறது. இதற்கு நேர்மாறாக ஹிந்தி உறவுமுறையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் அங்குத் தாய்வழி தந்தைவழி உறவினர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனி உறவுச் சொல் இருப்பதைக் காண முடியும். இது திராவிட உறவு முறையிலிருந்து அடிப்படை வேறுபாடாகும் என்பதையும் நூலாசிரியர் விவரிக்கின்றார்.

திராவிட உறவு முறையின் அடிப்படை அமைப்பாக்கத்தில் பழங்காலத்திலிருந்து திராவிட மக்கள் உறவுமுறை வழக்கில் கொண்டுள்ள உறவுத் திருமண முறை, அதாவது cross cousin marriages ஒரு முக்கியக் கூறாக அமைகின்றது. திராவிட உறவு முறையை ஆராய்ந்த தாமஸ் டிரவுட்மன் (1981) இது நேற்று இன்று தோன்றிய ஒரு வழக்கு அல்ல, மாறாக வரலாற்றின் ஊடாக கட்டமைந்த உருவாக்கம் (historical construct) என்று விரிவாக ஆய்வு மூலம் நிரூபித்துக் காட்டியதையும் நூல் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

இலங்கையில் இன வேறுபாடு - தமிழர் சிங்களவர் என்ற பாகுபாடு பௌத்தர் சைவர் என்றில்லாமல் திராவிட உறவுமுறை என்பது இலங்கைத் தீவு முழுவதும் ஒரே முறையிலேயே அமைகிறது. இன்றும் புழக்கத்தில் உள்ள சிங்கள உறவுமுறைச் சொற்கள் சிலவற்றை ஆசிரியர் உதாரணத்திற்குப் பட்டியலிட்டிருக்கிறார். அவற்றில் சிலவற்றை இங்கே புரிதலுக்காக வழங்குகின்றேன்.

சிங்களம்: அப்பா, அப்புச்சி - தமிழ்: அப்பா

சிங்களம்: அம்மா, மவு - தமிழ்: அம்மா

சிங்களம்: மாமா, மாமாண்டி - தமிழ்: தாய்மாமன், அத்தையின் கணவர், மாமனார்.

சிங்களம்: ஐயா - தமிழ்: அண்ணன்

சிங்களம்: அக்கா - தமிழ்: அக்கா

சிங்களம்: லொகு அக்கா - தமிழ்: மூத்த அக்கா

சிங்களம்: சகோதரி - தமிழ்: உடன் பிறந்தவள்

சிங்களம்: சகோதரா - தமிழ்: உடன் பிறந்தவன்

சிங்களம்: மினிஹ, புருசய்யா - தமிழ்: கணவன்

சிங்களம்: பவுலா, கனு - தமிழ்: மனைவி

மதுரை மாவட்டத்தில் சில இடங்களில் தாத்தாவைக் குறிக்கச் சொல்லப்படும் சிய்யா/சிய்யான் என்ற சொல்லின் திரிபாக 'சியா' என தாத்தாவை அழைக்கும் வழக்கமும் சிங்களவர்களிடம் காணப்படுகிறது. சிங்கள உறவு முறையில் நேர் திராவிடச் சொற்கள் அதிகமாகவும், அதோடு இடைக்காலச் சிங்களச் சொற்களும் கலந்திருப்பது தெரிகிறது.

சிங்கள மொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் என்ற வகையிலும், சிங்கள மொழிக்கும் திராவிட மொழிகளுக்கும் என்ற அடிப்படையிலும் ஒப்பாய்வுகள் செய்யப்படுவதும், அது பற்றிய ஆய்வு முடிவுகள் வெளிவந்து அவை பெரும் வகையில் கலந்துரையாடப்படுவதும் அவசியம். ஏனெனில் தமிழர், சிங்களவர் என்ற இரண்டு வெவ்வேறு இனங்கள் எனக் காண்பதை விட ஒரே இனத்தின் ஒரு பிரிவாக, அதாவது பண்டைய திராவிட தொல்குடி மரபின் ஒரு பிரிவே சிங்களவர்கள் என்ற முடிவுக்கே நம்மை மாணுடவியல் ஆய்வுகள் இட்டுச் செல்கின்றன!

2018 ஆம் ஆண்டு மற்றும் 2019ஆம் ஆண்டு இரண்டு முறை நான் யாழ்ப்பாணம் சென்றிருந்த போது அங்குள்ள பௌத்த விகாரை ஒன்றுக்குச் சென்றிருந்தேன். அந்தக் கோயிலில் உள்ளே நுழைந்தவுடன் இடதுபுறம் நமக்கு நன்கு பரிச்சயமான விநாயகர், லட்சுமி, சிவன் ஆகிய தெய்வங்களின் சிற்பங்கள் சிங்கள முகத்துடன் சிறிய சிறிய கோயில்களில் வைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டபோது ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது. பிறகு நண்பர்களுடன் பேசி கேட்டு அறிந்து கொண்ட போது பௌத்த ஆலயங்களில் இத்தகைய தமிழர் வழிபாட்டில் இடம்பெறுகின்ற தெய்வ வடிவங்களும் அவற்றுக்கான சன்னிதிகளும் இருக்கின்றன என்று அறிந்து கொண்டேன். சமயம் சார்ந்த ஒற்றுமைகள் என்பது ஒருபுறமிருக்க, மொழியில், பண்பாட்டில் உள்ள ஏராளமான ஒற்றுமைகள் பற்றியும், முறையான ஆய்வுகள் இலங்கையின்

இரண்டு பெரும் இனங்களான சிங்களவர்கள்-தமிழர்கள் ஆகிய இரண்டு இனங்களுக்கும் இடையிலான தொடர்புகளைப் புரிந்துகொள்ள வாய்ப்பளிக்கும்.

சிங்களவர் உறவுமுறை பெயர்களில் ஏராளமான தமிழ்ச் சொற்கள் இருப்பதைக் காண்கின்றோம். சில உதாரணங்களை முன்னர் குறிப்பிட்டிருந்தேன். பொதுவாக இந்தியாவில் தென்னிந்தியர்கள், வட இந்தியர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்வது போல, சிங்களவர் சமூகச் சூழலில் கண்டி சிங்களவர்² அதாவது மலைநாட்டுச் சிங்களவர் என்றும் தீவைச் சுற்றியுள்ள கரையோரப் பகுதிகளில் வாழ்கின்றவர்கள் கரையோரச் சிங்களவர்³ என்றும் நில அடிப்படையில் அடையாளப்படுத்தப் படுகின்றார்கள். இவர்களுள் மலைநாட்டுச் சிங்களவர் எனத் தங்களை அடையாளப்படுத்திக் கொள்பவர்கள் சமூகத்தில் உயர்ந்தவர்களாக அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

கண்டி சமூகத்தில் இரண்டு வகை திருமண முறை இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

1. பின்னா - இவ்வகை திருமணத்தில் கணவன் தன் மனைவி வீட்டிற்குச் சென்று வாழ்வது வழக்கம். இந்த வாழும் முறை அதாவது சிங்கள மொழியில் 'வாசகம்' என்பது மருமக்கட்தாய் முறைப்படி மனைவி வீடாக அமைகிறது.
2. இதற்கு மாறாக திருமணத்திற்குப்பின் மனைவி தன் கணவர் வீட்டிற்குச் சென்று வாழும் முறை 'தீக' என அழைக்கப்படுகிறது.

இந்த இரண்டு வகை திருமணப் பிரிவுகளும் கண்டி சமூகத்தில் அதாவது மலைநாட்டுச் சிங்களவர் சமூகத்தில் உள்ளன. இந்த இரண்டு பிரிவினரும் திராவிட உறவு முறையைப் பின்பற்றுகின்றனர். ஆக, திராவிட சமூக அமைப்பில் இன்றும் தாய்வழிச் சமூக முறையும் தந்தை வழி சமூக முறையும் தொடர்வதை நாம் காண்பது போல, மலைநாட்டுச் சிங்களவர் சமூகத்திலும் இது இயல்பாக இருப்பதைக் காண முடிகிறது.

இலங்கையில் பேசப்படுகின்ற சிங்கள மொழியின் ஒரு உறவு மொழியாக 'மஹல்' மொழி அமைகிறது. இது இலட்சத் தீவுகளிலும், மாலத்தீவுகளிலும் பேசப்படும் மொழியாகும் என்பதையும் நூலாசிரியர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

சிங்கள மொழி ஒரு இலக்கிய மொழியாக உருவானது பொ.ஆ. 10ஆம் நூற்றாண்டு காலவாக்கில் தான். சிங்கள எழுத்தின் வரிவடிவமானது தென்னிந்திய சாய்வுக் கோடு வகையில் விளங்குகிறது என்று கூறும் அறிஞர் கோலின் மாசி காவின் (Colin Masica, 1991) கருத்தும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

இலங்கையின் மேற்குப் பகுதியில் வாழ்ந்துவந்த பூர்வகுடிகளான நாகர்கள் இலங்கையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே வாழ்ந்தவர்கள் என்பதும், இந்தப் பூர்வீக நாக மன்னர்களின் சின்னங்களாக சிங்கமும் பனை மரமும் இருந்தன என்பதும், பிற்காலத்தில் இலங்கையில் இந்தப் பூர்வகுடிகள் பௌத்த மதத்தைத் தழுவிய பின்னரும் கூட சின்னங்களைக் கைவிடாமல் இருப்பதும் முக்கியத்துவம் பெறும் ஒன்று. இந்தச் சிங்கமும் பனைமரமும் தமிழகச் சேர மன்னர்களுக்கு உரிய சின்னங்கள் என்பதையும் நாம் ஒப்புநோக்க வேண்டியுள்ளது.

பண்பாட்டு அடிப்படையில் திராவிட பண்பாட்டுக் கூறுகளைக் கொண்டிருக்கும் சிங்களவர்களின் மொழி இந்தோ-ஆரிய மொழியாக இருக்கின்றது என்பதை பல்வேறு ஆய்வுகள் சுட்டிக்காட்டி இருப்பதைப் பார்த்தோம். இந்தக் கலப்பு எப்படிச் சாத்தியமானது என்பதை ஆராய வேண்டியது அவசியமாகிறது. சிங்களவர்களின் மிக ஆரம்பக்கால இடப்பெயர்வு என்பது தென்னிந்தியப் பகுதிகளின் ஊடாக நடந்தேறியது என்றும், அவர்கள் மேற்கு வங்கம், ஒடிசா ஆகிய பகுதிகளோடு மிக நீண்டகாலமாக இனத் தொடர்பு கொண்டிருந்தாலும் தென்னிந்தியப் பகுதிகளுக்கு வந்து, மிக நீண்ட காலங்கள் வாழ்ந்து, தென்னிந்தியப் பெண்களைத் திருமணம் செய்து, தமிழ் பவத்தத்தைத் தழுவி, தமிழ்த் தேசத்தோடு உறவாடி, தென்னிந்தியக் கிராம தெய்வங்களை வணங்கி வழிபட்டு தங்கள் வாழ்வியல் கூறுகளில் ஒன்றாக இணைத்துக் கொண்டு மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து இலங்கை சென்று அடைந்தார்கள் என்று கருத வாய்ப்புள்ளது.

பூர்வ வட இந்தியர்கள், அதாவது இந்தோ-ஆரிய மொழி பேசுபவர்கள் உறவுத் திருமணங்களைத் தங்கள் பண்பாட்டில் கொண்டிருப்பதில்லை. அவர்களது திருமண முறை உயர்குல முறை, அதாவது hypergamy என்ற அமைப்பில் அடங்கும். இது திராவிட திருமண முறையான உறவுத் திருமணங்கள் என்ற கருத்தாக்கத்தில் இருந்து முற்றிலும் மாறுபடும் ஒரு முறையாக அமைகிறது என்பதை இங்குக் காண வேண்டும்.

உறவுத் திருமணங்கள் தென்னிந்தியச் சமூகத்தில் தொன்று தொட்டு நடைமுறையில் இருப்பதற்குக் காரணம் வேளாண்மை. நிலமும் நீரும் சமூக வாழ்வியல் அமைப்பில் முக்கிய இடம் பிடிப்பதால் இவை திருமணத்தால் குறைந்து விடக்கூடாது என்பதற்காகத் திராவிட பண்பாட்டில் ஏற்படுத்திக்கொண்ட முறையே உறவுத் திருமணங்களாகும், என்கிறார் நூலாசிரியர்.

பண்பாட்டு ஒற்றுமை எனக் காணும்போது சிங்களவர்கள் கண்ணகி வழிபாடு செய்வதும், விநாயகர் வழிபாடு செய்வதும், விஷ்ணு, முருகன், வள்ளி ஆகிய தெய்வங்களின் வழிபாடுகளைச் செய்வதும், கேரளத்தின் கதகளி நடன வகையை ஏற்று உள்வாங்கிக் கொண்டதும், உணவுப் பழக்கவழக்கங்களில் கேரள பழக்கவழக்கங்கள் மிகுந்து இருப்பதும் முக்கியமான கூறுகளாகும்.

ஆக, வட இந்தியாவிலிருந்து வந்த விஜயன் வட இந்தியப் பின்னணியோடு சிங்கள அரசைத் தோற்றுவித்து சிங்களவர்கள் உருவானார்கள் என்ற புராணக்கதையை முழுமையான வரலாறு என்று கொள்ளாமல், மகாவம்சம் சூளவம்சம் மற்றும் ஏனைய புராணங்களில் உள்ள ஏராளமான கதைகளை வாய்மொழி கதைகளின் ஆவணப்படுத்தல் என்ற அடிப்படையில் அவற்றை ஆராய வேண்டியது அவசியமாகிறது.

வாய்மொழிக் கதைகள் இன வரலாற்று மீட்டுருவாக்கத்திற்கு மிக முக்கியமானவை என்பதை உலகளாவிய மானுடவியல் ஆய்வுகள் சுட்டிக் காட்டுவதை நூலாசிரியர் வலியுறுத்துகின்றார்.

ஆசிரியர் இந்த அத்தியாயத்தின் இறுதியில் கூறும் ஒரு கருத்து கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. “பன்மை இனத்துவம் கொண்ட நாடுகளில் இன வரலாறு வரலாற்றின் அனைத்துப் பரிமாணங்களிலும் ஊடுருவியிருக்கும். அதனை முற்சாய்வு ஏதுமின்றி ஆராயும்போது மட்டுமே புதிய உண்மைகள் வெளிப்படும். சிங்கள இனத்துவத்தையும் இந்த வகையில் ஆராய வேண்டும்.”

இலங்கை மலையகத்தில் பதுளை நகரில் அமைந்துள்ள முதியாங்கனை ரஜ மகா விகாரை

இந்த நூலின் நூலின் ஐந்தாம் அத்தியாயம்: சிங்கள மக்கள் வாழ்வியலில் திருமண முறைகள் பற்றி ஆராய்கிறது. இப்பகுதியின் தொடக்கத்திலேயே நூலாசிரியர் ஆரிய மணமுறையிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட உறவுமுறை திருமண அமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது சிங்களத் திருமண முறை, அதாவது திராவிட முறை பழக்க வழக்கங்களோடு தொடர்பு கொண்டது என்று நிலை நிறுத்துகிறார். அதற்கு மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் H.W.Codrington, நூர் சால்மன், மற்றும் இலங்கை ஆய்வாளர் மானிடவியலர் எம் டி ராகவன் அவர்களது ஆய்வுகளையும் சான்றாகப் பயன்படுத்துகின்றார்.

அடிப்படையில் காணும்போது சிங்களச் சமூகத்தில் திருமண முறை அகமணத்தைக் கொண்டது என்பதைக் காணமுடிகிறது. 'கொய்கம' சாதி அமைப்பில் விரிவான கிளை சாதிகள் உள்ளன. ஆகவே அகமண தன்மையை உறுதியாகப் பின்பற்றும் சமூகமாக இது அமைகிறது. திராவிட அகமணதன்மை என எடுத்துக் கொள்ளும்போது கிளைச் சாதிகளுக்குள்ளேயே காணப்படும் வகையரா/ பரம்பரை/ கூட்டம்/ குலம்/ கிளை/ கொத்து/ இல்லம் என அழைக்கக்கூடிய பிரிவுகளுக்கு உள்ளே திருமண உறவுகள் எவ்வகையில் கட்டமைக்கப்படுகின்றன என்பது முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

சிங்களச் சமூகத்தவர்களது விதிகளின்படி பங்காளி உறவுடைய எவரும் அவர்களுக்குள் திருமணம் செய்து கொள்வதில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் அண்ணன்-தம்பி அல்லது அக்காள்-தங்கை உறவாகக் கருதப்படுகின்றனர். முறைப்பையன் தனது முறைப்பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்ள உரிமை கோரப்படுவதும் சிங்களவர் வழக்கத்தில் இருக்கிறது. முறைப்பையனுக்குப் பதிலாக வேறு ஒருவரை அப்பெண் திருமணம் செய்ய நேரிட்டால் மணப்பெண் அந்த முறைப்பையனுக்கு 100 வெற்றிலை கொடுத்து அனுமதி கேட்கவேண்டும் என்ற சடங்கும் சமூகத்தில் நடைமுறையில் இருப்பதாக நூல் குறிப்பிடுகிறது.

தென்னிந்தியாவில் சில பூர்வகுடிகளிடம் இன்றும் தாய்வழி சமூக முறை இருக்கின்றது. நூர் சால்மன் தனது நூலில் ஒரு செய்தியைக் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது கிழக்கிலங்கையில் மட்டக்களப்பு தமிழர்களிடம் தாய்வழிச்சமூகமுறை மிச்சசொச்சம் இருக்கின்றது என்பதை இவரது ஆய்வு குறிப்பிடுகின்றது. திருமணம் செய்துகொள்ளும் ஒரு ஆண், பெண்ணின் வீட்டில் திருமணத்திற்குப் பிறகு சென்று வாழ்வது என்பது கண்டி பகுதியில் அதிகம் வழக்கிலிருக்கும் முறை என்றும், இது 'பின்ன' என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது என்றும், தந்தைவழி குடும்ப முறையில் மணப்பெண் கணவன் வீட்டில் சென்று வாழ்வது முறையாகக் கருதப்படுகின்றது என்றும், இதனை 'தீக' என்று சிங்களவர் குறிப்பிடுகின்றனர் என்பதையும் நூலாசிரியர் தெரிவிக்கின்றார்.

'தீக' திருமண முறையில் பெண் வீட்டார் வரதட்சணை கொடுக்க வேண்டும் என்பதும் வழக்கில் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இந்த வழி திருமண முறையில் பெண்ணுக்கு அசையா சொத்துகள் மட்டுமே பங்கு உண்டு என்றும், அதனை விற்பதற்குப் பெண்ணுக்கு உரிமை இல்லை என்றும், பயிரிடும் உரிமையை மட்டும் அவள் தன் உடன்பிறந்தோருக்குக் கொடுக்கலாம் என்றும், ஆனால் அதில் வரும் வருமானத்தைக் கண்டிப்பாக கேட்டுப் பெற மாட்டாள் என்றும், யார் பயிரிடுகிறார்களோ அவர்கள் நினைத்து எதைக் கொடுக்கிறார்களோ அதனைப் பெற்றுக் கொள்வார் என்றும் அறிய முடிகின்றது. இதனைக் காணும்போது மிக உறுதியான ஆணாதிக்க மரபு வழிமுறையாக இதனைக் கருதலாம்.

திருமண நிகழ்வில் விருந்துபசாரம் செய்தல், நல்ல நேரம் பார்த்தல், மணமகள் வீட்டில் மணமகன் வருகையைக் கொண்டாடுதல், ஆடை மாற்றுதல் சடங்கு, கால் பெருவிரல்களைக் கயிற்றால் கட்டுதல் ஆகியவற்றோடு பெண்கள் பாலி மொழியில் அமைந்த பழம்பெரும்

பாடலாகிய ரஜையமங்களதூத்திரார் பாடலைப் பாடுவது, அதன் பின்னர் தேங்காய் உடைத்தல், மாமா உறவு வழி சடங்குகள், முறைப்பையன் இருந்தால் அவன் மணப்பெண்ணை விட்டுக் கொடுக்கும் சடங்கு என வரிசையாக சடங்குகள் அமைகின்றன. திருமணம் மணப்பெண் வீட்டில் நடக்கும் வீட்டிற்கு அருகிலேயே ஒரு தற்காலிகக் குடிசை அமைக்கப்படும் என்றும் அதனை வண்ணார்கள் அமைத்து அலங்கரித்துக் கொடுக்கின்றனர் என்றும் அறிய முடிகிறது. தாலிகட்டுவது போல ஒரு சின்னத்தை அணிவிக்கும் முறை சிங்களத் திருமணங்களில் இல்லை என்றே தெரிகிறது.

பல கணவர்கள் அதாவது சகோதரர்கள் ஒரு பெண்ணை மணந்து வாழும் முறை தம்பகல்லே, மஹா கண்டென ஆகிய பகுதிகளில் இருந்ததை நூர் யால்மன் (1971) பதிகின்றார். அதேபோல பல மனைவியர் உள்ள ஆண்களின் குடும்பங்கள் சிலவற்றையும் தாம் கண்டதாக இவரது ஆய்வு வெளிப்படுத்துவதையும் நூலாசிரியர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். இதற்குப் பெரும்பாலும் நிலங்களும் சொத்தும் பிற குடும்பங்களுக்குச் சென்று விடக்கூடாது என்ற கருத்தே அடிப்படையாக அமைகிறது.

இன்றைய காலச்சூழலில் சிங்களச் சமூகத்தவர் பண்பாட்டில் திருமண முறைகள் மேற்கத்திய வழக்கங்களையும் உள்ளடக்கிய வகையில் பல மாற்றங்களுடன் திகழ்கின்றது. இன வேறுபாட்டைக் களைந்து சிங்கள மக்கள் தமிழ் மக்கள் என வேறுபாடின்றி கலப்புத் திருமண நிகழ்வுகளும் இன்றைய இலங்கையில் கண்கூடு.

[புகைப்படம்: இலங்கை மலையகத்தில் பதுளை நகரில் அமைந்துள்ள முதியாங்களை ரஜ மகா விகாரையில்.]

வரலாற்றுக் காலத்தின் தொடக்கம் முதலே தாய்த் தெய்வ வழிபாடு என்பது உலக மக்களின் அனைத்துச் சமூகங்களிலும் ஏதோ ஒரு வகையில் வெளிப்படுவதை இன்றைய தொல்லியல் அகழாய்வுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. தமிழகத்தில் தாய்த் தெய்வ வழிபாடு

என்பது தொன்மையான வழிபாட்டுக் கூறுகளில் ஒன்று. சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை ஆகிய காப்பியங்களில் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் கண்ணகிக்குத் தமிழகத்தில் கோயில்கள் இருக்கின்றன. தமிழகத்திற்கு அருகிலுள்ள இலங்கையில் கண்ணகி எப்படி வழிபடப்படுகிறாள் என்பதைத்தான் நூலில் ஆறாவது அத்தியாயம் பேசுகிறது.

நூலாசிரியர் ஆய்வாளர்கள் சிலரது ஆய்வுகளை இந்தப் பகுதிக்கு முக்கியச் சான்றுகளாகப் பயன்படுத்துகின்றார். அதில், பேராசிரியர் ஒபயசேகர எழுதிய The cult of the Goddess Pattini (1984), பேராசிரியர் ரிச்சர்ட் கொம்ரிட்ச் எழுதிய, Food for 7 Grandmothers: Stages in the universalisation of the Sinhalese ritual, (1971), லூத்மினா மீர்வொர்த்-லெவினா எழுதிய The Hindu goddess Pattini in the Buddhist popular belief in Ceylon (1916), L.S.Hiatt எழுதிய The Pattini cult of Ceylon Tamil Perspective (1973) ஆகியவை வெகுவாக இந்தப் பகுதியில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை மட்டுமன்றி மேலும் பல நூல்களையும் இந்தப் பகுதியில் நூலாசிரியர் அறிமுகப்படுத்துகிறார். அவை அனைத்தும் கண்ணகி சிங்களப்

பண்பாட்டில் வகிக்கும் முக்கியத்துவம் பற்றி நமக்கு வியப்பூட்டும் வகையில் உள்ள சிங்கள இலக்கியங்களாக அமைகின்றன.

கஜபாகு மன்னன் இலங்கையில் நிலவி வந்த பஞ்சத்தைப் போக்குவதற்கு தமிழகம் சென்று கண்ணகி சிலையைக் கொண்டுவந்து ஆடி மாதத்தில் விழா எடுத்தான், என இதன் பூர்வீகத்தை ஒரு மரபு பேசுகிறது. இந்த கஜபாகு பொ.ஆ. 2ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவன்.

பொ.ஆ.மு. 3ம் நூற்றாண்டில் பௌத்தம் முழுமையாக இலங்கையில் பரவத் தொடங்குவதற்கு முன்பு இலங்கைத் தீவு முழுக்க நாட்டார் வழிபாட்டு மரபு தெய்வங்கள் மக்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தன. அவற்றுள் நாக வழிபாடு, இயற்கை வழிபாடு என்பதோடு கண்ணகி வழிபாடும், ஏழு பெண் தெய்வங்களின் வழிபாடும், 'கிரி அம்மா' என்ற பெண் தெய்வ வழிபாடும் அடங்குகிறது.

சிங்களவரின் பௌத்த மத அடையாளத்துக்குக் குறைவில்லாத வகையில் சிங்களப் பண்பாட்டில் கண்ணகி தெய்வம் 'கண்ணகி தெய்யோ' அல்லது 'பத்தினி தெய்யோ' எனச் சிறப்பிக்கப்படுகிறார். அடிப்படையில் கடவுள் கோட்பாட்டை மறுக்கும் புவத்தம் இலங்கையைப் பொறுத்த வகையில் கண்ணகி தெய்வத்தையும் மற்றும் தமிழ் நிலத்தில் நன்கு பரிச்சயமான விநாயகர், முருகன், விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய நான்கு தெய்வங்களையும் உள்ளடக்கிய தெய்வீக மரபைக் கொண்டிருப்பதையும் காண்கிறோம். இலங்கை பௌத்தம் தேரவாத பௌத்த சித்தாந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தாலும் கூட தாய் தெய்வ வழிபாடு இங்கு கண்ணகி வழிபாடாக முக்கியத்துவம் பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையில் கண்ணகி தொன்மத்தை மூன்று வெவ்வேறு வகையில் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.

1. நாக தெய்வமான நாக அரசனின் கண்ணீரில் இருந்து பிறந்தவள்
2. நீலத்தாமரையில் இருந்து தோன்றியவள்
3. பாண்டிய மன்னனின் தோட்டத்து மாமரத்திலிருந்து பிறந்தவள்

மேற்கூறிய மூன்று தொன்மங்களுமே கண்ணகியின் பிறப்பை அசாதாரண நிகழ்வாகக் காட்டுகின்றன.

சிங்கள மக்களின் வழிபாட்டு மரபில் கண்ணகி தெய்யோவைப் பன்முகத்தன்மை கொண்ட கடவுளாக வழிபடுகின்றனர்.

1. கண்ணகி வளமைக்கும் ஆரோக்கியத்திற்குமான தெய்வம்.
2. கண்ணகி பௌத்த மதத்தைக் காத்து வரும் தெய்வம்
3. கண்ணகி இலங்கைத்தீவைக் காக்கும் காவல் தெய்வம்

கண்ணகி வழிபாட்டிற்கு முன்னர் ஏழு பெண் தெய்வங்கள் வழிபாடு என்பதும் சிங்களவர் மரபில் முக்கியத்துவம் பெற்ற ஒன்றாக அமைந்துள்ளது. இது தமிழ்நில மரபில் உள்ள சப்த கன்னியர் அல்லது ஏழு கன்னிமார் என்ற வழிபாட்டு மரபோடு ஒப்பீடு செய்யத்தக்கது.

நூலாசிரியர் சிவன், முருகன், விநாயகர், விஷ்ணு ஆகிய தெய்வங்களைக் குறிப்பிடும் போது நூலில் 'இந்து தெய்வங்கள்' எனக் குறிப்பிடுகின்றார். 'இந்து மதம்' என்ற ஒரு

அடையாளப்படுத்துதல் ஆங்கிலேய காலனித்துவக் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு வழக்கம் என்பதன் அடிப்படையில் நூலாசிரியர் இதனை 'பண்டைய தென்னிந்திய தொல் தெய்வ வழிபாடுகள்' எனச் சுட்டுவது பொறுந்தும் என்று கருதுகிறேன். லிங்க வழிபாடும் இவ்வகையில் தொல் தெய்வ வழிபாடு என்ற வகையிலே சுட்டப்பட வேண்டும்.

கண்ணகியைச் சிங்களவர்கள் ஒரு தொன்மையான பௌத்த தெய்வமாகவே கருதுகிறார்கள். ஏறமல பத்தினி தெய்வம் புத்தர் நட்ட மாவித்தில் இருந்து தோன்றியவள் என சிங்கள நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஒரு கட்டத்தில் மைத்திரி புத்தர் வடிவில் கண்ணகியை இனம் காணவும் சிங்களவர் முற்பட்டனர். அடுத்த கட்டத்தில் பத்தினி தெய்வமான கண்ணகி போதிசத்துவர் எனும் நிலையிலிருந்து பரிநிர்வாண நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டார். மேலும் இத்தகைய பல தொன்மங்கள் கண்ணகியைப் பௌத்த சமயத்துடன் பின்னிப் பிணைத்துக் காட்டுவதைத் தீவிரமாக முயன்றுள்ளன.

சிங்கள மக்களைப் பொறுத்தவரை கண்ணகி தமிழ் தெய்வம் அல்ல; மாறாக சிங்களப் பௌத்தர்களுக்கே உரிய முக்கிய தெய்வம். இன்று இலங்கை முழுவதும் கண்ணகிக்குப் பல கோயில்கள் உள்ளன.

இன்று கண்ணகி தெய்யோ சிங்களவர் பண்பாட்டில் பிரிக்கப்பட முடியாத முக்கிய இடத்தை ஏற்றிருக்கும் ஒரு தெய்வம் என்பது வியப்பளிக்கும் உண்மை.

குறிப்பு: இலங்கையில் கண்ணகி வழிபாடு பற்றி 2019ஆம் ஆண்டு நான் இலங்கை சென்றிருந்தபோது பேராசிரியர் புஸ்பரட்ணம் அவர்களை ஒரு பேட்டி கண்டிருந்தேன். அதனை ஆர்வமுள்ளோர் கேட்டு மேலும் தெளிவு பெறலாம்.
<https://youtu.be/OnnKg427H3Q>

கண்ணகி வழிபாடு சிங்களப் பண்பாட்டில் பின்னிப்பிணைந்து இருப்பது போல முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மற்றும் ஒரு வழிபாடாக அமைகிறது முருகன் வழிபாடு. தமிழர்கள்

அறுபடை வீடுகளில் ஒன்றாகக் குறிப்பிடும் கதிர்காமக் கந்தன் சிங்களவர்களது 'கதரகமத் தெய்யோ' என்று வழிபடும் ஒரு கடவுளாகவும் அமைகிறார். சிங்களப் பண்பாட்டில் முருகன் வழிபாடு - தமிழ் மரபின் தாக்கமும் சிங்கள மரபின் விரிவாக்கமும், என்ற பொருளில் இந்த நூலின் ஏழாவது அத்தியாயம் அமைகிறது.

இலங்கையின் மூன்று பூர்வகுடிகள் முருகனைத் தங்களது கடவுளாகச் சொந்தம் கொண்டாடுகிறார்கள்.

1. சிங்களப் பௌத்தர்கள்
2. இலங்கைத் தமிழர்கள்
3. இலங்கை வேடர்கள்

நூலின் இந்த இயலில் சில முக்கிய நூல்கள் ஆய்வுக்குப் பயன்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணத்திற்கு B.Paffenberger , எழுதிய The Kataragama pilgrimage Hindu Buddha's interaction and its significance in Sri Lanka polyethnic social system, 1979, என் டி ராகவன் ஆய்வில் வெளிவந்த India in Ceylonese history: Society and culture 1969 மற்றும் பேராசிரியர் என் சண்முகலிங்கன் எழுதிய கதிர்காம முருகன் சமூக மானிடவியல் தரிசனம் 2014, பேராசிரியர் டெஸ்மண்ட் மல்லிகாரச்சி எழுதிய சிங்களப் பௌத்த வர்த்தகர்களின் உடல்மொழி 2003, ஆகிய நூல்களை நூலாசிரியர் பல இடங்களில் சான்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இவர்கள் மட்டுமன்றி இலங்கை இஸ்லாமியர்களும் கதிர்காம கடவுளை வணங்குகின்றனர் என்பதும் ஒரு கூடுதல் தகவலாக அமைகிறது.

இலங்கைத் தீவின் தென் கிழக்குப் பகுதியில் ஊவா மாகாணத்தின் புத்தளம் பகுதியில் இருக்கின்ற 'தியனகம்' என்ற பெயர் கொண்ட காட்டின் நடுவில் அமைந்திருக்கின்றது கதிர்காமம். சிங்களப் பௌத்தர்களைப் பொருத்தவரை,

1. சிங்களப் பௌத்தர்களது தொன்மையான குடியேற்றங்களில் ஒன்று கதிர்காமம்.
2. அங்கிருக்கும் அரசமரம் தேவநம்பியதீசன் அநுராதபுரத்திலிருந்த அரசமரத்திலிருந்து கொண்டுவந்து நட்ட கிளை என மகாவம்சம் குறிப்பிடுகிறது.
3. மரபுவழி சிங்கள இலக்கியமான கந்த உபாத் எனும் இலக்கியம் தமிழ் அரசனான எல்லாளனை வெற்றி கொண்டதால் நேர்த்திக்கடனாக துட்டகைமுனு என்ற அரசன் கட்டியது இந்த ஆலயம் என்கிறது.
4. மகாசேனன் என்ற சிங்கள மன்னனின் மறுபிறப்பு கதிர்காமக் கந்தன் என்ற நம்பிக்கையும் உள்ளது.

இதன் அடிப்படையை வைத்து இன்று வரை பௌத்தமத ஆலய பரிபாலனச் சட்டத்தின் கீழ் கதிர்காமம் நிர்வகிக்கப்பட்டு வருகின்றது என்பதையும் இங்கு கவனிக்க வேண்டும்.

இலங்கைத் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை சிங்களவர் வருகைக்கு முன்னரே கதிர்காம முருகன் தமிழர்களின் கடவுளாகக் கொள்ளப்படுகின்றார். துட்டகைமுனு அதனை ஒரு சிங்களவர் ஆலயமாக மாற்றி அமைத்திருக்கக் கூடும் என்றே தமிழர்கள் கருதுகின்றனர். குறிஞ்சி நிலத்துக்கு உரிய கடவுளான திருமுருகனின் கோயில் இது என்றும், சமஸ்கிருதத்

தொடர்பின்றி மக்கள் வழிபாடு செய்யும் வகையில் இந்தக் கோயில் அமைந்திருக்கின்றது என்பதும் தொல்காப்பியம் குறிக்கும் கந்தழிர் வழிபாடு இது என்றும் குறிப்பிடலாம் என மு.கணபதிப்பிள்ளை (1967) குறிப்பிடுவது இங்கு ஒப்பிட வேண்டியிருக்கிறது.

வேடர்களைப் பொருத்தவரை, வள்ளி தமது தமக்கையாகவும் கந்தன் தனது மைத்துனனாகவும் பலர் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கின்றார்கள். அக்காவை மணமுடித்த கந்தனுக்கு வருடந்தோறும் எடுக்கப்படும் பெருவிழாவில் கலந்து கொள்வது நமது கடமை என வேடர்கள் ஒவ்வொருவரும் நம்புகின்றார்கள். வேடர் குலத் தலைவன் மகள் வள்ளியைக் களவு மணம் புரிந்த இடமாக கதிர்காமத்தை இலங்கை வேடர் சமூகம் நம்புகின்றது. தூரனைத் தாக்கிக் கொன்ற பின்னர் வள்ளியை மணம் புரிய வந்த இடம் இதுவே என நம்புகின்றார்கள். கதிர்காமத்திற்கு மேற்கே 3 மைல் தொலைவில் மாணிக்க கங்கை நதிக்கரையில்

செல்லக்கதிர்காமம் அமைந்திருக்கின்றது. இங்கு ஒரு பிள்ளையார் கோயிலும் இருக்கின்றது. முருகனின் வேண்டுகோளின்படி யானையாக பிள்ளையார் தோன்றி வள்ளி திருமணத்திற்கு உதவினார் என்ற புராண கதையும் வேடர்கள் வழக்கில் இருக்கின்றது.

இலங்கைத் தமிழர்களின் வாழ்வியலில் தமிழர் கடவுளாகவே கதிர்காம கடவுள் கருதப்படுகின்றார். கதிர்காமத்தில் மிக நீண்ட காலமாகவே முருகனுக்கு நைவேத்தியமாக மான் இறைச்சி படைக்கப்பட்டு வந்தது. 1960 களுக்குப் பிறகு கதிர்காமத்தைப் புனித நகரமாக இலங்கை அரசு பிரகடனப்படுத்திய பிறகு மான் இறைச்சி படைப்பது நிறுத்தப்பட்டது என நூலாசிரியர் கூறுவது கவனத்திற்கொள்ளப்பட வேண்டியது. ஆக மான் இறைச்சி முருகக் கடவுளுக்குப் படைத்த பண்பாட்டுக் கூறுகளைக் காணும்போது பழங்குடி சமூகத்தின் வழிபாட்டு மரபை உணர்த்துவதாக அமைகிறது.

கதிர்காமத்தைப் போலவே கண்டியிலும் இருக்கும் கதரகமா கோயில் இலங்கை சிங்களவர் பண்பாட்டில் முக்கியத்துவம் பெறும் ஒரு கோயிலாக அமைகிறது. அதிலும் குறிப்பாக சிங்கள வணிகர்கள் இந்த முருகன் கோயிலை தங்களது வழிபாட்டின் முக்கிய அங்கமாக கருதுகின்றனர். சிங்கள வணிகர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் இந்தக் கோவிலுக்கு வந்து வழிபட்டுச் செல்வதை தங்கள் மரபாகவும் கொண்டிருக்கின்றனர். சிங்கள மக்களின் முருக வழிபாட்டு முறையில் உடலில் சிறிய இரும்பு முட்கள் மற்றும் ஆணிகளைத் துளைத்து வேண்டுதல் வழிபாடு செய்வது வழக்கில் இருப்பதை ஓபயசேகர (1988) அவர்களது ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. கதிர்காமத்தில் தூக்குக் காவடி எடுக்கும் இஸ்லாமியர்களும் இத்தகைய வழிபாட்டில் இணைந்து கொள்கின்றனர்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை கதிர்காமம் மற்றும் கண்டி கதிரகமத் தெய்யோ என்ற வடிவில் முருகவழிபாடு தென்னிந்தியப் பண்பாட்டு நீட்சியாகத் தொடர்கிறது.

இலங்கை சிங்களவர் வரலாறு பற்றி நீண்டகாலமாகவே வட இந்தியத் தொடர்புகளை மட்டுமே உறுதிசெய்யும் வரலாற்றுப் பின்னணி செல்வாக்குச் செலுத்தி வந்துள்ளது. இதற்கு முக்கிய காரணம் மகாவம்சம், தீபவம்சம், சூளவம்சம் ஆகிய புராணக்கதைகளை மூல பாலி மொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்த ஜெர்மானியரான வில்கெம் கெய்கர் மற்றும் மாக்ஸ்முல்லர் போன்றவர்களின் சிங்களவர்கள் வட இந்தியப் பகுதிகளிலிருந்து வந்தவர்கள் என்ற வகையிலான கருத்தாக்கமும் ஒரு காரணம். இது மட்டுமன்றி இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிய பேராசிரியர் பரணவிதான எழுதிய இலங்கை வரலாறு, அதாவது இன்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழ் மன்னன் எல்லாளனுக்கும் சிங்கள மன்னன் துட்டகாமினிக்கும் இடையில் நடைபெற்ற போர் பற்றிய செய்திகள் இன்றுள்ள தலைமுறையினர் வரை செல்வாக்கு செலுத்தி வருகிறது என்று கூறுகிறார் நூலாசிரியர்.

மேற்குறிப்பிட்ட இந்தக் கருத்தாக்கங்கள் இலங்கையிலேயே நீண்ட நெடுங்காலமாக வாழ்ந்து வரும் தமிழர் இலங்கைக்கு அன்னியர் என்ற பார்வையை முன்வைத்து துட்டகாமினி

தொடுத்த போர் சிங்கள மக்களுக்கான ஒரு விடுதலைப் போராட்டம் என்ற கருத்தாக்கத்தை உருவாக்கியது.

இன்றைக்கு 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அனுராதபுரத்தில் ஆட்சி செய்தவன் தமிழ் மன்னன் எல்லாளன். இவனைப் பற்றி பௌத்த பிக்கு மகாநாமதேரர் தனது நூலான மஹாவங்ச என்ற நூலில் விளக்கியிருந்தாலும் அதற்கு விளக்கம் கூறும் சிங்களத் தேசியவாத வரலாற்றாசிரியர்கள் இதற்குத் தவறான விளக்கங்களைக் கூற முற்பட்டனர் என்பதும் இது ஒரு பக்கச் சார்பாக அமைந்துவிட்டது என்றும் நூலாசிரியர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

சிங்கள மொழி வளர்ச்சி பெற்ற விதத்தை நான்கு கட்டங்களாக அறிஞர்கள் பிரிக்கின்றனர்.

1. ஸ்ரீலங்கா பிராகிருதம் இது பொ.ஆ.மு. 400க்கும் முந்தியது
2. தொடக்கக்காலச் சிங்களம் பொ.ஆ. 400 இல் இருந்து 700 வரை
3. இடைக்காலச் சிங்களம் பொ.ஆ. 700 இல் இருந்து 1200 வரை
4. தற்காலச் சிங்களம் பொ.ஆ. 1200 முதல்

இன்றைய நிலையில் இலங்கையில் ஏழு முக்கிய மொழிகள் புழக்கத்தில் உள்ளன.

1. சிங்களம் 2. தமிழ் 3. திவேகி (மாலத்தீவில் பேசப்படும் மொழி) 4. அரபு 5. கிரியோல - மலேசியாவிலிருந்து வந்து சேர்ந்த மலாய் மக்கள் பேசும் பல கலப்புகள் கொண்ட ஒரு மொழி 6. போர்த்துகீசியமும் சிங்களமும் கலந்த வகையில் போர்த்துகீசிய வம்சாவழியினர் பேசும் ஒரு கலப்பு மொழி 7. சாமுண்டி வேடர்கள் பேசும் ரோடியா மொழி.

நூலாசிரியர் நூலில் குறிப்பிடும் பல்வேறு ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் காணும் போது சிங்கள மொழியின் வளர்ச்சியைக் கீழ்க்காணும் வகையில் காணலாம்.

1. இலங்கை பூர்வ குடியினர் வழக்கில் இருந்த 'எளு' என்பது சிங்கள மொழியில் ஆரம்பக்கால மொழியாக இருந்தது.

2. புத்த மதம் இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பொ.ஆ.மு 3ம் நூற்றாண்டில் பவுத்தர்கள் வருகையால் மகதி மொழி இலங்கைக்கு வந்தது. இது பாலி மொழியாக வளர்ச்சி பெற்றது.
 3. இலங்கையில் கலையும் அறிவியலும் வளரத் தொடங்கிய காலகட்டத்தில் சமஸ்கிருதம் அறிமுகமானது.
 4. சமஸ்கிருதம் கலந்த மொழியில் இருந்த மகாயான அல்லது வைத்தாலிய பௌத்த மதப் பிரிவு இலக்கியங்கள் வழியாகவும் சமஸ்கிருதம் பரவியது. இதன் காலம் பொ.ஆ. 3ம் நூற்றாண்டு.
 5. அதே காலகட்டத்தில் தென்னிந்தியாவின் இன்றைய கேரள (அன்றைய தமிழகம்) பகுதியிலிருந்து அரசியல் மாற்றங்களின் காரணத்தால் நாட்டை விட்டு வெளியேறிய பௌத்தர்களும் சமணர்களும் இலங்கைத் தீவிற்கு வந்த நிகழ்வும் நடைபெற்றது. இக்காலகட்டத்தில் சிங்களத்தில் சமஸ்கிருதப் பயன்பாடு அதிகரிக்க தொடங்கியது.
 6. சிங்கள இலக்கிய உருவாக்கம் நடைபெற்ற காலம் பொ.ஆ. 1250.
 7. சிங்கள மொழி இலக்கணமும் தொடரிலும் திராவிடம் சார்ந்திருக்கின்றன.
 8. கால ஓட்டத்தில் மேலும் பல ஐரோப்பிய மொழிகளையும் உள்வாங்கிய வகையில் இக்காலச் சிங்கள மொழி உள்ளது
- சிங்கள இலக்கியங்கள் எனக் காணும் போது அதில் பழமையானது 'சித்தத் சங்கரவா' எனும் 13ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட நூல்.

இந்த நூல் இரண்டு வகையான எழுத்து வடிவங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

1. எளு வரி வடிவம் (பாலி மற்றும் சமஸ்கிருத மொழிகள் கலக்காதவை)
2. மிஸ்ர என்னும் பாலி மற்றும் சமஸ்கிருத ஒலிகள் கலந்த கலப்பு வடிவம்.

இந்த நூல் வீரசோழியத்தைத் தழுவி எழுதப்பட்டது. இதனை எழுதியவர் சங்கராஜா அனோமதச்சி. இன்றைய சிங்கள மொழியின் மாற்றங்களிலும் வளர்ச்சியிலும் இலங்கையில் பௌத்த மத அறிமுகம் மிக முக்கிய பங்கு வகித்துள்ளது என்பது கண்கூடு.

சாதாரணமாகப் பார்த்தாலே சிங்கள மொழியின் எழுத்து வரிவடிவம் தமிழ் வட்டெழுத்து வகையில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இன்றைய மலையாள எழுத்துக்கு மிக நெருக்கமான வகையில் இந்த எழுத்துக்கள் அமைந்திருக்கின்றன. சிங்கள மொழி உருவான சமயத்தில் பொறிக்கப்பட்ட சிகிரியா கல்வெட்டுக்களைக் காணும்போது அதில் பல இடங்களில் தமிழ் மலையாள சிங்கள எழுத்துக்களும் கலந்திருப்பதைக் காண்கின்றோம்.

சிங்களப் பண்பாடு மொழி ஆகிய இரண்டுமே திராவிடமொழி மற்றும் பண்பாட்டுடன் பின்னிப் பிணைந்து அமைந்திருக்கின்றன. புராணங்களைச் சார்ந்த கருத்தாக்கங்களை விலக்கிவிட்டு, மொழியியல், மரபணு மற்றும் மானுடவியல் பார்வையில் ஆய்வுகளைத் தனிச்சார்பற்ற நிலையில் மேற்கொள்ளும்போது தொடர்புகளை மேலும் உறுதிப்படுத்த முடியும்.

சிங்கள வாழ்வியல் மொழி பண்பாடு என விரிவான பல்வேறு தகவல்களை வழங்கும் சிறந்த ஓர் ஆய்வு நூலாக இந்நூல் அமைகிறது. வரலாற்று ஆர்வலர்கள் அனைவருக்கும் இந்த நூல் ஒரு சிறந்த வழிகாட்டியாக அமையும்.

18. ஜப்பானியரின் மலாயா ஆக்கிரமிப்பு (1942–1945)

— மலாக்கா முச்சக்கிருஷ்ணன்

1945 ஆகஸ்டு 15-ஆம் தேதி, ஜப்பான் நாட்டின் வெறியாட்டம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. ஜப்பான் கைப்பற்றிய நாடுகளுக்கு இழப்பீடு தர வேண்டும் என முடிவு செய்யப் பட்டது. அந்த வகையில் அமெரிக்கா கலிபோர்னியா, சான் பிரான்சிஸ்கோ நகரில் ஒரு மாநாடு கூட்டப்பட்டது. அந்த மாநாட்டில் ஓர் ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. சான் பிரான்சிஸ்கோ ஒப்பந்தம் என்று பெயர். இதை ஜப்பான் சமாதான ஒப்பந்தம் என்றும் அழைப்பார்கள். இந்த ஒப்பந்தம் செப்டம்பர் 8, 1951-ஆம் தேதி, 48 நாடுகளால் கையெழுத்திடப்பட்டது.

இந்த ஒப்பந்தம் கையெழுத்தான பிறகு ஜப்பான், போர் இழப்பீடுகளை வழங்கத் தொடங்கியது. மலாயாவுக்கும் இழப்பீடு வழங்கப் பட்டது. ஏன் என்றால் ஜப்பானின் அடாவடித்தனத்தால் பாதிக்கப்பட்ட நாடுகளில் மலாயாவும் ஒன்றாகும்.

(சான்று: The Treaty of San Francisco - Treaty of Peace with Japan. It was signed by 49 nations on 8 September 1951, in San Francisco, California, U.S. at the War Memorial Opera House.)

மலாயாவுக்குப் போர் நஷ்டயீடு வழங்குவதற்கு ஜப்பான் சம்மதிக்கும்

போது என்ன என்ன நடந்தன என்பதைப் பார்ப்போம். பணம், பொருட்கள், நிலம் போன்ற பல்வேறு வடிவங்களில் மலாயாவுக்கு இழப்பீடு வழங்கப் பட்டது. 1946-ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில், மலாயா, சிங்கப்பூர் நிலப் பகுதிகளை ஆட்சி செய்த பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ அரசாங்கம் 'போர் சேதக் கோரிக்கை ஆணையம்' (War Damage Claims Commission) எனும் ஆணையத்தை அமைத்தது.

அந்த ஆணையம் ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்பினால் மலாயாவுக்கு ஏற்பட்ட மொத்த இழப்பு எவ்வளவு என்பதற்கான தகவல்களைச் சேகரித்தது. மலாயா மக்கள் சார்ந்த இழப்பீட்டுக் கோரிக்கையில் அடங்கியவை:

1. போரினால் ஏற்படும் நேரடிச் சேதங்கள்.
2. மலாயாவில் இருந்த ஜப்பானியத் தொழிற்சாலைகள்; சுரங்கங்கள்; கட்டுமானப் பொருட்கள்; உபகரணங்கள் போன்ற தொழில் மற்றும் வணிகத் தளவாடங்கள்.
3. மலாயாவில் சீன மக்களிடம் திணிக்கப்பட்ட கட்டாயப் பங்களிப்புகள்; ஜப்பானிய இராணுவத்திற்கு வழங்கப்பட்ட கடன் நீட்டிப்பு; மற்றும் இரயில் கட்டுமானச் சேவைச் செலவு.

ஜப்பானிய இராணுவத்தினர் பயன்படுத்திய
கொரிய நாட்டுக் கேளிக்கைப் பெண்கள்

@ksmuthukrishnan

1947-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1950-ஆம் ஆண்டு வரை மூன்று ஆண்டுகளுக்குத் தகவல் சேகரிப்பு. கடைசியில் மொத்த நஷ்டயீடு 67.25 மில்லியன் அமெரிக்க டாலர்கள் என முடிவு செய்யப் பட்டது. இது மலாயா சிங்கப்பூர் போர் சேதக் கோரிக்கை ஆணையம் வழங்கிய நஷ்டயீடு கணக்கு. இருப்பினும், உண்மையான மொத்த நஷ்டயீடு கோரிக்கை அதை விட அதிகமாக இருக்கலாம். ஏனெனில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் ஒரு சமநிலையான அளவிற்கு மட்டுமே இழப்பீடு கோரிக்கையை முன்வைத்தது. இதில் வட போர்னியோவின் இழப்பீட்டுக் கோரிக்கை இருக்கிறதே அது மலாயா இழப்பீட்டுக் கோரிக்கையை விட உயர்ந்து இருந்ததாகவும் சொல்லப் படுகிறது.

ஜப்பானிய அரசாங்கத்தைச் சுமமா சொல்லக் கூடாது. இழப்பீடு கோரிக்கையின்படி போர்க் கப்பல்கள், தொழிற்சாலைகள், இயந்திரங்கள்; தளவாட உபகரணங்கள் போன்றவற்றை வழங்கி ஈடு செய்தது. யாருக்கு? மலாயா அரசாங்கத்திற்கு! ஆனால்... ஆனால்... அங்கே ஒரு பிடி இருந்தது. ஜப்பான் கொடுத்த எல்லாவற்றையும் அப்படியே எடுத்து அப்படியே மலாயாவுக்கு கொடுத்துவிட முடியாத நிலை. மலாயா பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் நினைத்தாலும் நடக்காத காரியம். என்ன தெரியுமா??

இரண்டாம் உலகப் போரின் போது நேச நாடுகளின் (Allied Powers) ஒரு பகுதியாக பிரிட்டன் இருந்தது. நாஜி ஜெர்மனி, ஜப்பான்; இத்தாலி போன்ற நாடுகளைத் தோற்கடிக்க அமெரிக்கா, சோவியத் யூனியன், பிரிட்டன்; சீனா ஆகிய நாடுகள் ஒரு கூட்டணி அமைப்பை உருவாக்கின. ஆகவே, ஜப்பான் இழப்பீடாக வழங்கும் சொத்துக்களை அந்த நேசக் கூட்டணி நாடுகளிடையே பிரிட்டன் விவாதிக்க வேண்டி இருந்தது. அந்த நாடுகளைக் கேட்டுத்தான் முடிவு செய்ய முடியும்.

ஆக அந்த நேச நாடுகள் எல்லாம் ஒன்றுகூடி மலாயாவுக்கு ஒதுக்கிய இழப்பீடு என்ன தெரியுமா??? வேதனையாக இருக்கிறது.

மலாயாவுக்கு கிடைக்க வேண்டிய இழப்பீடு:

- (1) அமெரிக்க டாலர் 85.7 மில்லியன் (350 மில்லியன் ரிங்கிட்).
- (2) இயந்திரத் தளவாடங்கள் 809.
- (3) ஒரு பெரிய போர்க் கப்பல்.

தவிர மேலே சொன்ன இயந்திரத் தளவாடங்கள்; போர்க் கப்பல்; இவற்றைத் தனியார் நிறுவனங்களுக்கும் அரசு நிறுவனங்களுக்கும் விற்பனை கிடைக்கும் பணம் மலாயா அரசாங்கத்திற்குப் போய்ச் சேர வேண்டும்.

ஆனால் எல்லாமே தலைகீழாக மாறிப் போனது. மலாயாவுக்கு கிடைத்த இழப்பீடு:

1. ஜப்பானில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தொழிற்சாலை பொருட்கள்; இயந்திரங்கள்; உபகரணங்கள்; தளவாடங்கள். (5 விழுக்காடு). 5 %. நூறு விழுக்காட்டில் ஐந்தே ஐந்து விழுக்காடுதான் வழங்கப் பட்டது.

2. ஜப்பானியக் கடற்படையைச் சேர்ந்த 23 சின்னப் போர்க் கப்பல்கள். ஒரு பெரிய கப்பலைக் கேட்டு இருந்தார்கள். அமெரிக்கா ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. சின்ன நாட்டிற்குச் சின்ன கப்பல்கள் போதும் என்று சொல்லி விட்டது.

முறைப்படி இழப்பீடுப் பணம் எல்லாம் மலேசிய மக்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்து இருக்க வேண்டும். ஜப்பானியத் தொழிற்சாலைகள்; இயந்திரங்கள்; உபகரணங்கள்; தளவாடங்கள் போன்றவற்றை விற்ற பணம் மலேசிய மக்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்து இருக்க வேண்டும். 23 போர்க் கப்பல்களை விற்ற பணம் மலேசிய மக்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்து இருக்க வேண்டும். ஆனால் மலாயா பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் அப்படிச் செய்யவே இல்லை. பெரும் தொகையைத் தன்னுடைய காலனித்துவ நிர்வாகச் செயல்களுக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டது. ஒன்றே ஒன்று உருப்படியாகச் செய்தது. அந்தக் காலக் கட்டத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட அரசு மலாயா தொண்டர் கடற்படைக்கு (Malayan Royal Naval Volunteer Reserve) ஒரே ஒரு போர்க் கப்பலை வழங்கியது தான் உலக மகா சாதனைச் சேவை.

ஜப்பான் வழங்கிய இழப்பீட்டில் பெரும் தொகை மலாயாவில் இருந்த ரப்பர் தோட்டங்களைச் சீர் செய்யவும்; மலாயாவில் இருந்த ஈயச் சுரங்கங்களைச் செப்பனிடவும் பயன்படுத்தப் பட்டன. ஜப்பானியர் காலத்தில் ஆங்கிலேய ரப்பர் தோட்டங்கள் பெரிதும் சேதம் அடைந்து விட்டதாகவும் அந்தத் தோட்டங்களை மறுபடியும் சீர் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லி பெருவாரியான பணம் செலவு செய்யப் பட்டது. இந்த விசயம் துங்கு அவர்களுக்கும் தெரியும். ஜப்பான் வழங்கிய நஷ்டயீட்டுத் தொகை எப்படிச் செலவாகி இருக்கிறது கவனித்தீர்களா?

ஜப்பானின் இழப்பீட்டுத் தொகை கிடைப்பதற்கு முன்னதாகவே பிரிட்டிஷார்; மலாயா கூட்டாட்சி சட்டமன்றம், சிங்கப்பூர் சட்டமன்றம் ஆகியவற்றில் ஒரு சட்டத்தைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகக் கொண்டு வந்தார்கள். அந்தச் சட்டத்தின்படி பிரிட்டிஷார் தங்கள் விருப்பப்படி இழப்பீட்டுத் தொகையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

மலேசியா உள்ளிட்ட பல்வேறு நாடுகளுக்கு ஜப்பான் வழங்கிய போர் இழப்பீடுகளின் விளக்கம்.

(1960-ஆம் ஆண்டுகளில் ஜப்பானிய யென் கணக்கில் மலேசிய ரிங்கிட் நாணய மாற்றம்: 1 பில்லியன் யென் = 30 மில்லியன் ரிங்கிட்). போர் நஷ்டயீடு பட்டியல்:

- 1.மைக்ரோனேசியா (Micronesia) - (ஆண்டு 1950) - 18 பில்லியன் யென் - (540 மில்லியன் ரிங்கிட்)
- 2.மியன்மார் - (ஆண்டு 1954 - 1963) - 50.4 பில்லியன் யென் - (1500 மில்லியன் ரிங்கிட்)
- 3.பிலிப்பைன்ஸ் - (ஆண்டு 1956: 1967) - 53 பில்லியன் யென் - (1590 மில்லியன் ரிங்கிட்)
- 4.இந்தோனேசியா - (ஆண்டு 1958) - 63.7 பில்லியன் யென் (1910 மில்லியன் ரிங்கிட்)
- 5.லாவோஸ் (ஆண்டு 1958) - 1 பில்லியன் யென் - (30 மில்லியன் ரிங்கிட்)
- 6.கம்போடியா (ஆண்டு 1959) - (1 பில்லியன் யென் - (30 மில்லியன் ரிங்கிட்)
- 7.வியட்நாம் (ஆண்டு 1960) - (14.04 பில்லியன் யென் - (420 மில்லியன் ரிங்கிட்)

8. கொரியா (ஆண்டு 1965) - (72 பில்லியன் யென் - (2160 மில்லியன் ரிங்கிட்)
9. மலேசியா (ஆண்டு 1967) - (2.94 பில்லியன் யென் - (90 மில்லியன் ரிங்கிட்)
10. தாய்லாந்து (ஆண்டு 1967) - (5.4 பில்லியன் யென் - (165 மில்லியன் ரிங்கிட்)
11. தைவான் (ஆண்டு 1967) - (58 பில்லியன் யென் - (175 மில்லியன் ரிங்கிட்)
12. சிங்கப்பூர் (ஆண்டு 1967) - (2.9 பில்லியன் யென் - (87 மில்லியன் ரிங்கிட்)
13. ஹாலாந்து (ஆண்டு 1956) - (3.6 பில்லியன் யென் - (110 மில்லியன் ரிங்கிட்)
14. சுவிட்சர்லாந்து - Switzerland - (ஆண்டு 1955) - (33 மில்லியன் ரிங்கிட்)
15. டென்மார்க் - (ஆண்டு 1955) - (215 மில்லியன் ரிங்கிட்)
16. சுவிட்சர் - (ஆண்டு 1958) - (150 மில்லியன் ரிங்கிட்)
17. ஸ்பெயின் - (ஆண்டு 1957) - (155 மில்லியன் ரிங்கிட்)

இழப்பீடுகளுக்கான கொடுப்பனவுகள் 1955-இல் தொடங்கி 23 ஆண்டுகள் நீடித்தது. 1977-ஆம் ஆண்டு வரையில் சன்னம் சன்னமாகக் கொடுக்கப் பட்டது. மலேசியாவிற்கு எவ்வளவு பணம் எந்த ஆண்டில் கொடுக்கப்பட்டது என்பதைக் கவனியுங்கள்.

சான்றுகள்:

1. PRESS RELEASE UNITED NATIONS COMPENSATION COMMISSION PAYS OUT US\$270 MILLION" (PDF). United Nations Compensation Commission. 23 July 2019.
2. RESOLUTION 687 (1991)" (PDF). U.S. Department of the Treasury. 9 April 1991. Archived (PDF)
3. San Francisco Peace Conference 8 Sep 1951
4. Japan's Records on War Reparations, The Association for Advancement of Unbiased View of History
5. War Responsibility, Postwar Compensation, and Peace Movements and Education in Japan

நன்றி: தமிழ் மலர் - 08.07.2021

19. ஃபிரான்சோயி க்ரோ - ஃபிரெஞ்சுத் தமிழறிஞர்

— கெ.ஆர்.ஏ. முகமது

செம்மொழி தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம் (இந்திய அரசின் கல்வி அமைச்சகத்தின் கீழ் இயங்குவது) ஆண்டு தோறும் தமிழ் மொழி இலக்கியம், பண்பாடு ஆகியவற்றின் மேம்பாட்டுக்கான 'குடியரசுத் தலைவர் செம்மொழி விருதுகள்' வழங்கி வருகிறது. இதன் கீழ் வழங்கப்படும் 'குறள் பீடம்' விருது ஆண்டு தோறும் இருவருக்கு -- அயல் நாட்டினருக்கு ஒன்று, அயல் நாடு வாழ் இந்தியருக்கு ஒன்று -- (மதிப்புச் சான்றிதழ், நினைவுப் பரிசு மற்றும் ஐந்து இலட்சம் ரூபாய் பரிசுத்தொகை ஆகியவை) வழங்கப்படுகின்றன. இத்திட்டத்தின் கீழ் 2008-09 ஆம் ஆண்டிற்கான அயல் நாட்டினர் பிரிவில் விருது பெற்றவர் ஃபிரான்சோயி க்ரோ (François Gros, 1933-2021) என்ற பிரெஞ்சுக் காரர். அன்னார் சென்ற மே 24 ஆம் தேதி 88 வது வயதில் ஃபிரான்சில் காலமானார்.

1963 ஆம் வருடம் புதுச்சேரிக்கு வந்திருந்த இவருக்குத் தமிழ் கற்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் இருந்தது. அதற்கு உந்துதல் அளித்தவர் அவரது ஆசானான ஜீன் ஃபிலியோசாட் என்ற ஆசிய மொழிகளின் (சமஸ்கிருதம், பாலி, திபெத்தியன் மற்றும் தமிழ்) வல்லுநர். அவர்தான் புதுச்சேரியில், ஒரு பிரெஞ்சு பள்ளியைத் தொடங்கியவர். அவர் க்ரோவைப் புதுச்சேரி சென்று அங்கு தமிழ் மொழி ஆய்வில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டு சங்க இலக்கியத்தின் எட்டுத்தொகையைச் சேர்ந்த பரிபாடலை ஃபிரெஞ்சு மொழி பெயர்ப்பு செய்யச் சொல்லியும் பணித்தார். அதன்படி க்ரோ 1963 ல் புதுவை சென்றார். அதே போல அவர் செய்வித்த மற்றொரு சிறந்த காரியம் தேவாரத்தின் ஃபிரெஞ்சு மொழிபெயர்ப்பு. அந்த நூல், நம் நாட்டின் சாகித்ய

அகாதெமி போலுள்ள அந்நாட்டின் அகாதெமியின் செயின்தார் விருதினை 1969 ஆம் ஆண்டில் பெற்றது.

அவரது 70ஆம் ஆண்டு நிறைவின் போது செளத் இண்டியா ஹொரைசன்ஸ் (South India Horizons) என்ற ஒரு தொகுப்பு வெளியிடப்பட்டது. இந்நூல் தொகுப்பாளர்கள் மூன் லு செவாலியர் என்ற ஃபிரெஞ்சுக்காரரும் இவா வில்டன் என்ற ஜெர்மானியப் பெண்மணியும் ஆவர். இவர்கள் க்ரோ விடம் பயின்றவர்கள். நூல் எழுத முருகையன் என்ற ஓர் ஆய்வாளரும் உதவி புரிந்துள்ளார். அதில் 16 நாடுகளைச் சேர்ந்த பல அறிஞர்கள் (தத்துவவியலாளர்கள், தொல்லியல் வல்லுநர்கள், கல்வெட்டாய்வாளர்கள்) க்ரோவைப் பற்றிய கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளனர். முக்கியமாக ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் தமிழ் ஆய்வில் க்ரோ ஒரு முன்னோடி என்று அறியப்படுகிறார். அவரிடம் பயின்ற பலர் தமிழ் மொழியில் சிறப்பான பணிகள் செய்துள்ளனர்.

அவரது கட்டுரைகளும் மற்ற எழுத்து வடிவங்களும் தொகுப்பாக டீப் ரிவர்ஸ்: செலக்டட் ரைட்டிங்ஸ் ஆன் டமில் லிடரேச்சர் (Deep Rivers: Selected Writings on Tamil Literature) என்ற ஃபிரெஞ்சு நூலில் கொணரப்பட்டது. இது 2009 ல் பி. போஸ்மென் என்பவரால் ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டது. இந்நூலில் காணப்படும் கட்டுரைகளினின்று அவரது தமிழ்ப் படிப்பின் ஆழமும் மொழியில் இருந்த அவரது அபார வீச்சும் அறியப்படுகிறது. சங்க, பக்தி இலக்கியங்கள் தவிர தற்காலத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் முதலியனவும் இதில் அடங்கும்.

தமிழ் பக்தி இலக்கியத்தில் அவருக்கு அதிக ஈடுபாடு இருந்தது. காரைக்காலம்மையார் பனுவல்களையும் அவர் தமது மொழியில் இயற்றியிருக்கிறார். பக்தி இலக்கியத்தில் அவர் போற்றப்படுவது அவரது தேவாரத்து மொழிபெயர்ப்பால். இந்த ஃபிரெஞ்சு நூல் யுனெஸ்கோ வின் உதவியுடன் 1984 ல் பதிப்பிக்கப்பட்டது. தவிரவும் பெரிய புராணம், மற்றும் அருணகிரிநாதர் பாடல்களையும் மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

மூதறிஞர் நாகசுவாமியுடன் வரலாற்றையும் தொல்லியலையும் கலந்து உத்திரமேரூர் மீது ஒரு பெருங்கட்டுரை எழுதியுள்ளார். அது (உத்திரமேரூர்: கதைகள், வரலாறு மற்றும் நினைவுச் சின்னங்கள் - ஃபிரெஞ்சு இன்ஸ்டிடியூட், பாண்டிச்சேரி 1970ல் வெளியிட்டது) ஒரு சிறந்த நூலாகக் கருதப்படுகிறது.

தமது உடல் நிலை பாதிக்கப்பட்டபோது அவர் தமது நாட்டுக்குத் திரும்பிவிட்டார்.

தமிழ் மொழியைப் பற்றிய அவரது கருத்து: "தமிழ் மொழியின் எழுத்து அளவை விட அதன் தரத்தால் ஒரு சிறப்பான மொழியென்ற தகுதியை அதைப் போன்ற ஐரோப்பிய மொழிகளை ஒத்துப் பெறுகிறது. செம்மொழி என்பது அந்நிலையைப் பெறுவதற்கு அதன் மொழிபெயர்ப்புகள் எல்லா நாடுகளிலும் பெறும் வரவேற்பைப் பொறுத்துள்ளது. அது தமிழுக்குப் பெருமளவில் உள்ளது."

க்ரோ புதுவையில் ஈகோல் பிரான்செய்ஸ் டி எக்ஸ்ட்ரீம் - ஓரியன்ட் என்ற அமைப்பின் இயக்குநராக 1977 லிருந்து 1989 வரை பணியாற்றினார்.

அங்கு பல பயிற்சிக் குழுக்களை நிறுவினார். அங்கிருந்த போது அவர் இலக்கியத் தமிழ் மட்டுமின்றித் தற்காலத் தமிழ் நூல்கள் பலவும் சேகரித்தார். எண்ணிக்கையில் அவை 10,000 ஆகும். அவற்றையெல்லாம் அவர் கனடாவின் டொராண்டோ பல்கலைக் கழகத்திற்குக் கொடையாக அளித்து விட்டார். அதைப் பற்றி அப்பல்கலைக் கழகத்தின் பேராசிரியர் ஸ்ரீலதா ராமன் சொல்கிறார். "அந்நூல்களெல்லாம் அட்டவணையிடப்பட்டு இணைய வழி படிப்பதற்கான வடிவத்திற்கு நாங்கள் ஆவன செய்து வருகிறோம். விரைவில் இத்தொகுப்பு இணைய வழியில் ஆய்வாளர்களுக்கும் தமிழ் கற்போருக்கும் பயனள்ளதாக அமையும்"

க்ரோ புதுவையில் இருக்கையில் திருக்குறளை (காமத்துப் பால்) தமது மொழியில் வடித்தார். அவர் பாரிஸ் பல்கலைக் கழகத்தின் உயர் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தில் தென்னிந்திய வரலாறு மற்றும் மொழியியலுக்கான பேராசிரியராகவும் பணி புரிந்தவர். சங்ககாலத்திலிருந்து தற்காலத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகள் வரை இவரது ஆர்வமும் ஆய்வும் நீண்டது.

சென்னையின் க்ரியா அமைப்பின் நிறுவனர் காலஞ்சென்ற ராமகிருஷ்ணனுடன் க்ரோ கலந்து பல உன்னதப் பணிகள் ஆற்றியுள்ளார்.

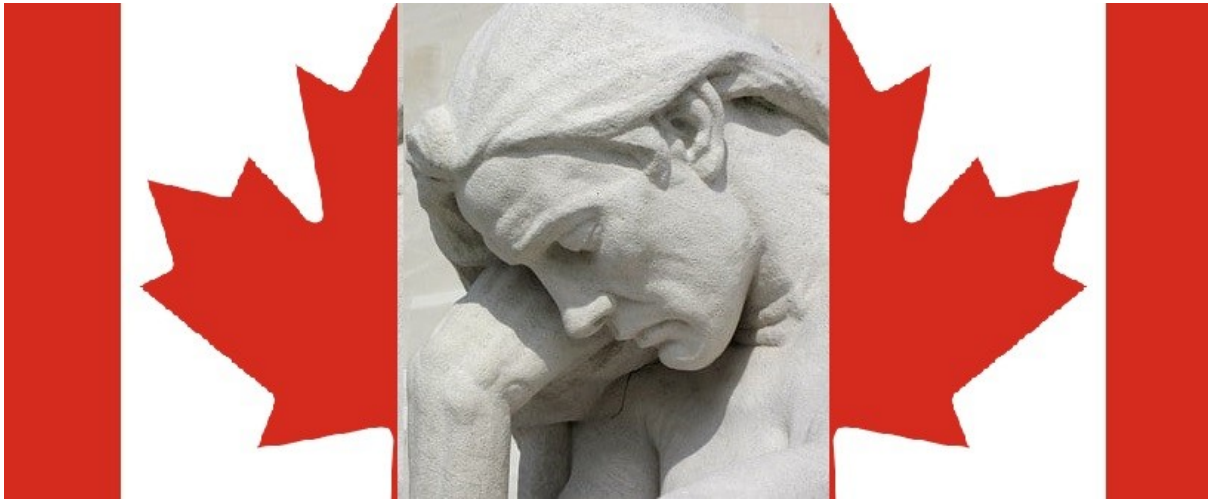
க்ரோவின் மறைவு தமிழலகத்திற்கும் அயல் நாடுகளுக்கும் இடையே இருந்த ஒரு பெரும் தொடர் உறவுக்கு மாபெரும் இழப்பு.

நன்றி: அமுதசுரபி | ஜூலை 2021

20. இரவாகி விடுவதாலேயே தூரியன் இல்லாமல் போய்விடுவதில்லை

— முகமது ஷரீப்

ஜூலை 1, இன்று, தற்போதைய கனடா உருவான நாள்! கனடாவின் பிறந்தநாளாகக் கொண்டாடப்படும் தேசிய நாள். 1867 ஜூலை 1இல் சிதறிக்கிடந்த பிராந்தியங்கள் கூட்டமைப்பாக ஒன்று கூடிய நாள். தேசிய விடுமுறை, ஊர்தோறும் அணிவகுப்புகள், பாராளுமன்றம் உட்பட பல்வேறு இடங்களில் நிகழ்ச்சிகள், வாணவேடிக்கை, எங்கெங்கு காணினும் வெள்ளை சிவப்பு நிறத்திலான கனடிய தேசியக்கொடிகள் என விழாக்கோலம் பூணும் இந்த நாள் இந்த வருடம் மயான அமைதியுடன் தொடங்குகிறது. கடந்த ஒரு வாரத்தில் மட்டும் கனடாவின் வெவ்வேறு இடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட அடையாளமற்ற மண்ணறைகள் தான் அதற்குக் காரணம். சிறுபிள்ளைகளின் மண்ணறைகள். ஆம், 1800களின் இறுதியிலும் 1900களின் முற்பகுதியிலும் அன்றைய கனடிய அரசினாலும், கிருத்துவ ஆலயங்களாலும் கனடிய பூர்வக்குடிப் பிள்ளைகளுக்குத் தங்களது கலாச்சாரத்தைக் கற்றுக்கொடுக்க கூட்டாக உருவாக்கப்பட்ட குடியிருப்புப் பள்ளிகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மாணவர்களின் சடலங்கள்.

அன்றைய காலகட்டத்தில் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டு, அரசாங்க வலிமையைப் பயன்படுத்தி, பெற்றோர்கள் அனுமதி இல்லாமல், பிள்ளைகளை அவர்களிடமிருந்து கட்டாயப்படுத்திப் பிரித்து, அவர்கள் சந்திக்க வராதவண்ணம் வெகுதூரத்தில் பள்ளிகளை அமைத்து, விடுமுறைகளுக்கு வீடுகளுக்கு அனுப்பாமல், அடித்துத் துன்புறுத்தி, பாலியல் ரீதியாக துன்புறுத்தி, நோய்கள் வந்தால் நிராகரித்து, பட்டினி போட்டு, அவர்கள் மொழியினை

பேசவிடாமல், அவர்களின் மரபுகளைப் பின்பற்றவிடாமல், இந்த இன்னல்களால் இறந்தபோது அதை அவர்களின் பெற்றோர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தாமல், அனாதைப்பிணங்களாக எந்த அடையாளமுமின்றி புதைத்துள்ளனர்.

2015இல் இதை விசாரிக்க அமைக்கப்பட்ட உண்மை மற்றும் சமரசத்திற்கான குழு அன்றைய காலகட்டத்தில் கலாச்சார இன ஒழிப்பில் கனடிய அரசாங்கம் ஈடுபட்டது எனத்தெரிவித்துள்ளது. ஆனால், தோண்டத்தோண்டக் கிடைக்கும் பிணங்களோ, அது வெறும் கலாச்சார இனவழிப்பா, அல்லது இனப்படுகொலையுடன் கூடியதா என்ற ஐயத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதுவரை மூன்று பள்ளிகள் இருந்த இடங்களில் மட்டுமே தோண்டியுள்ளனர் என்பதும், கனடா முழுவதும் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட குடியிருப்பு பள்ளிகள் இருந்தன என்பதும், கடைசி பள்ளி 1998இல் மூடப்பட்டது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த வருடம் பாராளுமன்ற கனடா நாள் நிகழ்ச்சிகள் ரத்து செய்யப்பட்டுள்ளது. கனேடியப்பிரதமர் இன்று தேசியக்கொடி அரைக்கம்பத்தில் பறக்கவிட அறிவுறுத்தியுள்ளார். பொதுமக்கள் பலரும் இந்த ஆண்டுக் கொண்டாட்டத்தில் பங்குபெறுவதில்லை என முடிவெடுத்துள்ளனர். இழவு வீட்டில் கொண்டாட்டம் இல்லை என்ற தர்க்கத்தைத் தாண்டியது இந்தக் காரணம். 1867இல் உருவாக்கப்பட்ட கனடா இந்த மண்ணறைகளின் மேலேயே கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த இன அழிப்பிற்கும் கனடா உருவாவதற்கும் நேரடித் தொடர்புள்ளது. பூர்வக்குடியினரின் நிலத்தை ஏமாற்றிப்பிடுங்கி, அவர்கள் பண்பாட்டையும், மொழிகளையும் அழித்து, அவர்கள் பிள்ளைகளைப் பிரித்து, துன்புறுத்திக் கொன்றபின் உருவானதே தற்போதைய கனடா என்பது கசக்கும் உண்மை. இதனாலேயே சில சமூக ஆர்வலர்கள் கனடா நாள் என்ற ஒன்றையே இனி முழுவதுமாக ரத்து செய்ய வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை வலியுறுத்தத் துவங்கியுள்ளனர். அதுமட்டுமன்றி வெறும் குறியீடுகளான ஆதரவைக் கைவிட்டுவிட்டு ஆக்கப்பூர்வமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுமாறு அரசினை வலியுறுத்தி வருகின்றனர்.

தோண்டப்படாத நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பள்ளிகளிருந்த இடங்களில் உடல்களுக்கான தேடுதலை மேற்கொள்வது, இந்த விசாரணையை அரசே நடத்துவது, இதில் தொடர்புடைய நபர்களுக்குத் தண்டனை வாங்கித்தருவது, நிலங்கள் தொடர்பான பூர்வக்குடியினர் மேல் அரசு தொடுத்திருக்கும் வழக்குகளைத் திரும்பப்பெறுவது, மற்றும், உண்மை மற்றும் சமரசத்திற்கான குழு சமர்ப்பித்த 94 கோரிக்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவது போன்றவையாகும்.

இதைப் பற்றி Tamil Canadian Centre for Civic Action அமைப்பு கூறுகையில் கனடியத்தமிழர்களைக் கொண்டாட்டங்களில் ஈடுபட வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொண்டும், குடியமர்ந்தவர்களாக பூர்வக்குடியினருக்கு நீதியை உறுதிப்படுத்துவது தமிழர்களின் கடமையாகும் எனவும் தெரிவித்துள்ளது. வேறு சிலர், குறிப்பாக வலது சாரி அரசியல் கண்ணோட்டம் உள்ளவர்கள் கனடா நாளை கொண்டாடுவதில் முனைப்பு காட்டி

வருகின்றனர். இந்தக் கொடூர நிகழ்வையும் தாண்டி அவர்கள் கனடா நாள் கொண்டாடப்படவேண்டுமென்றும் அவர்கள் கனடியாராக இருப்பதில் எப்பொழுதும் பெருமை கொள்ளவேண்டுமென்றும் பிரச்சாரம் செய்தவண்ணம் உள்ளனர்.

பல இனத்தைச் சேர்ந்த, பல நாடுகளிலிருந்து வந்த, பல மொழிகள் பேசும் மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து வாழும் நாடாக கனடா கருதப்பட்டாலும், அவர்களை அடிப்படையில் இரண்டு வகைகளாகவே பிரிக்கலாம். பூர்வக்குடியினர் மற்றும் குடியமர்ந்தவர்கள். பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சு மக்கள் துவங்கி தமிழ் மக்கள் வரை இங்கே குடியமர்ந்தவர்களே. இருநூறு வருடங்களுக்கு முன் பூர்வக்குடியினரின் நாடாக, வீடாக இருந்த நிலங்களை இன்று பங்குபோட்டுக்கொண்டவர்களே. அவர்களை நன்றியுடன் நடத்தப்படாவிட்டாலும், சக மனிதர்களாக நடத்தியிருக்க வேண்டும். கனடாவை மீண்டும் பெருமையாக பார்க்க விரும்புவோர் பூர்வக்குடியினருக்கு நியாயம் கிடைப்பதில் தீர்க்கமாக இருப்பதிலிருந்தும் அதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுவதிலிருந்தும் துவங்க வேண்டும்.

கட்டுரையாளர்: முகமது ஷபி

கனடாவில் வாழும் இந்தோ - கனடிய சூழலியல் செயற்பாட்டாளர், மனித உரிமை

செயற்பாட்டாளர்

தலைப்பு: எழுத்தாளர் ஆதவன் தீட்சண்யாவின் சிறுகதைத் தொகுப்பிலிருந்து

எடுத்தாளப்பட்டது

நன்றி-அரண் செய்

21. தசையினைத் தீச்சடினும்

— முனைவர் சி. இலங்கேசு

மூன் ஆணுடை தரித்திருந்தாள். அதுவும் தளபதிக்கான உடை. ஒரு கையில் நீண்ட வாளும், மறுகையில் வெற்றியைக் காட்டும் அடையாளக் கொடியும் கொண்டு குதிரை மீதமர்ந்து உற்சாகமாகப் புறப்பட ஆயத்தமாகி இருந்தாள்.

மூனுக்குப் பின்னே பன்னிரெண்டாயிரம் படை வீரர்கள் குதிரைப்படையும், காலாட்படையுமாய்க் காத்திருந்தனர். வீரர்கள் அனைவருக்கும் ஆச்சரியம். நமக்குத் தளபதி ஒரு பெண். அதுவும் இளவயதுப்பெண். கிராமத்துப்பெண். இவருடைய தலைமை நமக்கு வெற்றியைத் தருமா என்று ஒரு பக்கம் சில படைவீரர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த வேளையில், 'அவள் மன்னனைக் கட்டுப் பாட்டுக்குள் வைத்திருக்கிறாள்' என்று சிலரும், 'அவள் ஆண்டவன் அருள் பெற்றவள்' என்று சிலரும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். அவளைப் பற்றி

அந்தப் படையில் யாருக்கும் முழுமையாகத் தெரியாத போதிலும், அவளுடைய கம்பீரமும், உறுதியும் அனைவருக்கும் நம்பிக்கையைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அப்போதுதான் அது நிகழ்ந்தது. கறுப்பும், வனப்பும் மிகுந்த, மூண் அமர்ந்திருந்த அந்த ராஜகுதிரை பெருங்குரலெடுத்துக் கனைத்துச் சீறித் துள்ளிக் குதித்தது. திடீரென்று ஏற்பட்ட அதிர்வால் மூண் சற்றே நிலை குலைந்தாலும், ஓரளவு சுதாரித்துக் கொண்டு குதிரையை லகானைப் பிடித்திழுத்து அடக்க முற்பட்டாள். ஆனால் தன் இரு முன்னங்கால்களையும் மிக உயர்த்தி உயரமாக நின்ற குதிரை, அடுத்துத் தாவித் தன் பின்னங்கால்களையும் தூக்கியடித்தது. ராஜகுதிரை அல்லவா? அதுவும் பல போர்க் களங்களைக் கண்டது. அதற்கும் யுத்தத் தந்திரங்கள் ஓரளவு தெரியும். அதற்கு மேலும் தாக்குப் பிடிக்க முடியாத மூண் தரையில் விழுந்து உருள வேண்டியவளானாள்.

படைவீரர்கள் சிலர் சிரித்த ஒலி கேட்டது. பலர் ஒலி எழுப்பாமல் சிரித்து அடங்கினர். தரையில் விழுந்த மூண் உடனடியாகத் துள்ளி எழுந்தாள். படைவீரர்கள் சிலரின் கண்களில் தெரிந்த கேலியைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல், அருகிலிருந்த தேவாலயத்தைக் காட்டிக் கை உயர்த்தியவள், “இக்குதிரையை அக் கோவிலின் அருகேயுள்ள சிலுவைக்கு அழைத்துச் செல்வீராக!” என்றாள்.

அவள் குரலில் இருந்த கண்டிப்பு, நான்கு வீரர்களை முன்வந்து குதிரையைத் தேவாலயத்தை நோக்கிச் செலுத்தச் செய்தது. அங்கே சென்றதும் குதிரை அசைவற்று கற்குதிரை போல் நின்றது. அதன் அருகே வந்த மூண் மிக அனாயாசமாக குதிரை மீதேறி ஓர் அலட்சியப் புன்னகையுடன் படையினரை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அனைவரின் கண்களிலும் தெரிந்த ஆச்சரியக் குறியைக் கண்ட மூண், ஒரு நிம்மதியுடன் சிலுவைக்கு அருகில் நின்றிருந்த குருமார்களை நோக்கி, “ஐயன்மீர், இறைவனை வேண்டி அவனது திருவுருவத்தை ஊர்வலஞ் செய்வியுங்கள்” என்று கூறவும், அக் குருமார்கள் கர்த்தரின் ஆசீர்வாதத்தைக் குதிரையின் காதிலும், வீரர்களுக்கு உரத்தும் அறிவித்து, தங்கள் வாழ்த்தையும் சேர்த்து விடை கொடுக்கும் பாணியில் கையசைத்தனர்.

“முந்துக! முந்துக!” மூணின் குரல் ஓங்கி ஒலித்தது. அனைத்து வீரர்களும் மூண் சொன்ன உற்சாக வார்த்தையை ஒலித்து இசை முழக்க, அப்பெரும்படை ஓர்லீன் நகரத்தை நோக்கி நகரத் தொடங்கியது. படைவீரர்களின் கண்களில் மின்னிய கேலி மாறி பிரமிப்பு குடிகொள்ளத் தொடங்கியிருந்தது.

ஓர்லீன், பிரான்சின் முதன்மை பெற்ற ஓர் நகரம். அந்தக் காலத்தில் பிரான்சின் முக்கிய நகரங்களில் ஆங்கிலேயரும் குடியேறி அவரவரும் அந்த மண்ணுக்கு உரிமை கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தனர். இதனால் பிரெஞ்சுக் காரர்களுக்கும், ஆங்கில நாட்டினர்க்கும் சண்டை துவங்கியது. இச்சண்டையின் உணர்ச்சியினால் பிரான்சு நாட்டிலெங்கும் இரு கட்சியாகப் பிரிந்திருந்தது. தெருவில் எதிர்ப்படும் இருநாட்டுச் சிறுவர்கள் கூட கல்லால் அடித்துக் கொண்டு சண்டையை வளர்த்தனர். பிரான்சின் கிழக்கே இருந்த சில ஊர்களே பிரான்சின் மன்னனாக முடிசூட இருந்த இளவரசன் சார்லசுக்குத் துணையாய் இருந்தன. ஓர்லீன்

நகரமோ தாக்குதலுக்கு ஆளாகிப் பாதி பிரெஞ்சியரிடமும், மீதி ஆங்கிலேயர் வசமும் இருந்தது. இருபகுதிகளுக்கும் இடையில் ஓடிக்கொண்டிருந்த லுவார் என்னும் ஆறு ஒவ்வொரு நாளும் சிவந்து கொண்டிருந்தது.

இந்த ஓர்லீன் நகரை ஆங்கிலேயரிடமிருந்து முழுவதுமாகக் கைப்பற்றத்தான் ழான் தன் படைகளுடன் சினான் என்றும் நகரிலிருந்து புறப்பட்டு வந்து கொண்டிருந்தான். அவளை அங்கிருந்து படையுடன் அனுப்பி வைத்ததே இளவரசன் சார்லஸ்தான். இதுதான் காட்டுத் தீயாகப் பரவி பிரான்சு எங்கனும் இதே பேச்சாக இருந்தது. ஒரு பெண் போர் செய்வதா? அதுவும் படைத்தளபதி ஆவதா? அதையும் இளவரசனே அங்கீகரிப்பதா? அது எங்ஙனம்? அப்படிப்பட்ட ழான் யாவன்? அவள் எப்படி இருப்பாள்? என்று பலதரப்பட்ட கேள்விகளும், ழானைக் காணும் ஆவலும் பிரான்சு மக்களிடம் மிகுந்து வந்தன.

ழானுக்கு படையை வழிநடத்திச் செல்வது சாமானியமாய் இருக்கவில்லை. வழியில் கண்ட இடர்பாடுகளே அதிகம். அஞ்சத் தக்க வேண்டியவையாய் வழிகளும், சாலைகளும் இருந்தன. வழியில் அரச சத்திரங்கள் சில இடங்களில் மட்டுமே இருந்தன. மற்ற இடங்களில் திறந்த வெளிகளில் தங்க வேண்டிய சூழ்நிலைகளும் ஏற்பட்டன. ழானின் இளவயதும், ஆணுடையிலும் வெளிப்படும் அவளது பெண்வண்பும், பன்னிரெண்டாயிரம் வீரர் மத்தியில் தனியொரு பெண்ணாகப் படுத்துறங்குவதும் வேறொரு சூழ்நிலையில் எண்ணிப் பார்க்க முடியாதுதான். ஆனால் இந்தப் படை வீரர்கள் இடையில் ழான் ஒரு புதிராக இருந்தான். வீராங்கனை, மன்னனே அனுப்பிய மங்கை, தெய்வாம்சம் பொருந்தியவள், மந்திரங்கள் அறிந்தவள் என்று போர் வீரர்கள் பரிமாறிக்கொண்ட வார்த்தைகள் எல்லாம் ழானுக்குக் கவசமாய் காவல் காத்தன.

தன்னைச் சுற்றி அத்தனை காவல் இருந்தாலும், ழான் கண்ணுறங்க வில்லை. வானத்து நட்சத்திரங்களை அவள் உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது, தான் சிறுமியாக, தன் சொந்த ஊரான டாம்ரியியில் தூக்கம் வராத ஓர் இரவில் இப்படி வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது அவள் நினைவுக்கு வந்தது. ஏசுபிரான் பிறந்த போது தோன்றிய வால் நட்சத்திரம் இப்போது ஏன் தோன்றவில்லை என்று ழான் சிறுவயதில் மிக ஏங்குவாள். எதிரிகள், திருடர்கள், கொள்ளைக் கும்பல் என்று அமைதியான வாழ்வு கேள்விக் குறியாகி இருந்த பிரான்சின் ஒரு குக்கிராமத்தில் வசித்த அவளது பெற்றோர் எதற்கெடுத்தாலும், "தேவனே! அன்னையே! எம்மைக் காப்பாற்றுவீராக!" என்ற சொல்லிய வண்ணம் இருந்தனர். ழானின் எந்தக் கேள்விக்கும் அதே பதில்தான்.

ழான் சிறுவயதில் ஆடு, மாடு மேய்க்கப் போகும் போதெல்லாம் வீட்டினருகே இருந்த தேவாலயம் செல்வாள். அவளுக்குள் எழுந்த எல்லாக் கேள்விகளையும் அவள் தேவனிடமே நேரடியாகக் கேட்டாள். எதற்கும் பதிலில்லை. ழானுக்கு அவமானமாய் இருந்தது. சிறிது நாட்களில் சமாதானமாகி அவளே பதில்களைச் சொல்லிக் கொண்டாள். இது அவளுக்கு நிம்மதியைக் கொடுத்தது. எதுவாகினும் தேவன் தனக்குப்பதில் சொல்வதாகவே அவள் நினைத்ததுடன் மற்றவரிடமும் அப்படியே கூறினாள். அவள் அடிக்கடி தேவாலயத்திலேயே

அதிக நேரம் கழிப்பதையும், அவளுக்கு தேவன் கனவிலோ, நினைவிலோ சில சேதிகள் சொல்வதையும் அவளுடைய பெற்றோர் பெருமையாகக் கருதினர். அதை அப்படியே ஊருக்கும் சொன்னார்கள்.

இந்நிலையில்தான் அக்கிராமத்தை ஆங்கிலேயக் கொள்ளையர்கள் சூழ்ந்தனர். ஆடுமாடுகள் கொள்ளை போயின. பல வீடுகள் தீக்கிரையாகின. இச்செய்தி கேட்டுப் பக்கத்திலிருந்து பிரெஞ்சு சிறுபடையொன்று அக்கிராமம் வந்து சேர்வதற்குள் கிராமத்தினர் அனைத்தையும் இழந்து விட்டிருந்தனர். ஊரின் பக்கத்தே செல்லும் பெரும்பாட்டையில் செல்லும் வழிப்போக்கர்கள், பிரான்சு படுந் துன்பத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டு போவதைக் கிராமத்தினர் கேட்டுக் கலக்க முற்றிருந்தனர். சிறு பெண்ணான ழானுக்கு இந்நிலை மிகத் துன்பத்தை அளித்தது. தான் பிறந்து வளர்ந்த, ஓக் மரங்கள் நெருங்கிச் சூழ்ந்த அந்த அழகிய கிராமம் இப்படி அவலமுற்றுச் சிதைந்து கிடப்பதைக் காணச்சகியாமல் தேவாலயம் சென்று முறையிட்டாள். அவள் திரும்ப வரும்போது அவளிடம் ஒரு பதில் இருந்தது. அது அந்தத் தேவனே அளித்த கட்டளையாகவும் இருந்தது.

“ழான் பிரான்சைப் பாதுகாக்கப் பெருமுயற்சி செய்யக் கடமைப் பட்டிருக்கிறாள். இரங்கத் தக்க நிலையிலுள்ள பிரான்சு நாட்டிற்காக ழான் பேருதவி செய்து அதனைக் காக்க வேண்டும்!” என்று தெய்வக் குரல் கட்டளையிட்டிருப்பதாக ஊராரிடம் செய்தி பரவியது. அச்செய்தி அவ்வழிப் போக்கர்கள் மூலமாகப் பல ஊர்களுக்கும் பரவியது. ழானும் பேதை, பெதும்பை நிலைமாறி மங்கையாக மலர்ந்திருந்தாள். ஆனால் நினைவென்னவோ பிரான்சின் விடுதலை மட்டுமே!

இது இவ்வாறிருக்கப் பிரான்சின் பல நகரங்களில் இருந்த மந்திரவாதிகளும், குறிசொல்வோரும், “பிரான்சு நகரமானது, ஓக் மரத் தோப்பினின்று வரும் மங்கை ஒருத்தியால் விடுபட்டுப் பாதுகாக்கப்படும்” என்று கூறிவந்தனர். இச்செய்தி அரசர் வரை சென்றடைந்தது.

அவ்வாறு குறிப்பிட்ட அடர்ந்த ஓக் மரத்தோப்பு மூனின் கிராமமான டாம்ரிமியே என்றும், மூனே அந்த மங்கை எனவும் செய்தி எங்கும் பரவிக் கொண்டிருந்தது.

இச்செய்தி பக்கத்துப் பெரிய ஊரான வாகுலியர் எனும் நகரத்தில் இருந்த பிரான்சு படைத்தளபதி ராபர்ட் என்பாரின் காதிலும் விழுந்தது. அடுத்த சில நாட்களில் மூன், அத் தளபதி முன் நின்றிருந்தாள். அவளைப் பற்றிய முழு விவரமும் முன்பே கேட்டு அறிந்திருந்த ராபர்ட் அவளிடம், “ம்...நீ என்ன சொல்ல வேண்டுமோ சொல்!” என்றான்.

“ஐயனே! பிரான்சை இப்போதிருக்கும் இக்கட்டில் இருந்து நீக்க எனக்கு தேவன் உத்தரவிட்டிருக்கிறார். நமது இளவரசருக்குத் துணை நின்று, பகையை விரட்டி, இளவரசருக்கு ரீம்ஸ் கோயிலில் புனித நெய் முழுக்குச் செய்வித்து என்னால் முடிந்த வேண்டும் என்பதே என் தேவன் எனக்கிட்ட கட்டளை!”

“உன் தேவன் யாவன்?” “எல்லாம் வல்ல இறைவனே என் தேவன்!” தெளிவான மூனின் இந்தப் பதிலால் குழப்பமடைந்தான் படைத்தளபதி. என்றாலும் மனந் துணிந்து, “இறைவன் எனக்கும் உதவி செய்வாராக” என்று கூறிய ராபர்ட், அரைகுறை மனதுடன் அவளை இளவரசன் சார்லஸ் இருக்கும் நகரமான சினானுக்கு ஏழு போர் வீரர்களுடன் அனுப்பி வைத்தான்.

ஆனால் இளவரசனிடம் பெருந்சோதனையாய்ப் போய்விட்டது. முதலில் இளவரசனைச் சந்திக்கவே பல நாட்கள் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. பல பாதுகாப்பு வளையங்களைக் கடந்து அனுமதி பெற்ற பின்னர் இளவரசன் இருக்குமிடத்தில் நுழைந்த மூன் இளவரசனைக் கண்டுத் துணுக்குற்றாள். “இவனா இளவரசன்! இளவரசனைப் போன்று உடை அணிந்திருந்தாலும் முகத்தில் அந்த மிடுக்கில்லை. இதில் ஏதோ துதிருக்கிறது.” என்று மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்ட மூன், அக்குழுவில் சாதாரணப் போர் வீரன் உடையில் நின்றிருந்த ஒருவனை நோக்கி வணங்கி, “அரசிளைருக்கு இந்த அடியவளின் வணக்கம்” என்றாள்.

இளவரசனின் நெருங்கிய குழுவின்மீதும், ஆலோசகர்களும் ஆச்சரியம் அடைந்தாலும், வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல், 'அதோ இளவரசர்' என்று சுட்டிக் காட்டும் விதமாக இளவரசன் போல் உடையணிந்த ஒருவனைக் காட்டி நின்றனர். ஆனால் மூன் தான் பணிந்திருந்த ஒருவனிடமிருந்து நகராமல், "ஐய! அவன் அரசினைஞனல்லன்; நீர்தாம் அவன் ஆவீர்!" என்று மேலும் பணிந்து நின்றான்.

பகட்டு ஆடைகள், படைவரிசை, ஆன்றோர் சொல் அத்தனையும் மீறி தன்னை யாரென்று மூன் கண்டுபிடித்ததை இளவரசன் உள்ளுக்குள் மெச்சினாலும் அவன் கண்களில் முழு நம்பிக்கையில்லை, "என்னதான் கடவுள் கருத்துரைத்து அனுப்பியவளாக இருந்தாலும் ஒரு பெண்ணின் வீரத்தில் பிரான்சு காப்பாற்றப்பட்டால் தன் நாடும், பிறநாடுகளும் எள்ளி ஏளனஞ் செய்யமாட்டார்களா" என்று நினைத்துக் கொண்ட இளவரசன் கண்களாலேயே தன் அமைச்சர்களுக்குச் சாடை காட்டினான்.

இளவரசனின் அமைச்சர்களும், ஆலோசகர்களும், குருமார்களுமாக நிரம்பியிருந்த அச்சபையினர் மூனின் நோக்கம் பற்றிக் கேள்விக் கணைகளைத் தொடுக்கத் தொடங்கினர். எல்லாவற்றிற்கும் மூனிடம் பதில் இருந்தது. அது "பிரான்சைக் காக்கும் தனது இலட்சியம் தேவனின் உத்தரவு" என்பதே! கேள்விக் கணைகளை எழுப்பியோர் களைத்துப் போயினர். இறுதியில் ஒரு குருமார் ஆனவர், "எல்லாம் வல்ல இறைவனே உனக்குப் பேருதவி செய்து ஆங்கிலேயரைப் பிரான்சை விட்டுத் துரத்துவார் என்று நீ சொல்வது உண்மையானால், கடவுளே ஆங்கிலேயரை நம் நாட்டை விட்டுத் துரத்துவார் அன்றோ?" என்று கிடுக்கிப்பிடி போட்டுவிட்டத் தெம்போடு சபையினரை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

இதற்கு மூன் என்ன சொல்வான் என்று ஆவலுடன் அனைவரும் அவளையே பார்த்திருந்தனர். "முயற்சியுடையார்க்கே இறைவன் உதவி செய்வானாகலின், நாம் போர் மேற் சென்றால்தான் தேவன் நமக்கு வெற்றியை அளிப்பார்" என்று குருமார்கள் தேவாலயத்தில் உபதேசம் செய்வது போலும் மூன் சொல்லி முடித்ததும், கேள்வி கேட்ட குருமார் முகம் இறுகிப் போனது.

இத்தனை நேரம் அமைதியாய் இருந்த, கல்வியறிவிற சிறந்த, மன்னரின் நெருங்கிய உறவினரும் அமைச்சருமான ஒருவர் மூனை நோக்கி, "நீ கேட்டு வரும் தெய்வக் குரலொலி என்ன மொழியிற் பேசுகின்றது?" என்று வினவினார். அவர் எழுத்துக்களை உச்சரித்துப் பேசிய முறை மூனுக்குப் பெருஞ்சிரிப்பை வரவழைத்தது. ஏனையோர்க்கு அவரது மொழியும், ஒலியும் பழகியிருந்தபோதும் இலேசான நகைப் பொலிகள் வரத்தான் செய்தன.

மூன், தன் குறுகுறுப்பு நிறைந்த கண்களால் அவ்வமைச்சரை உற்றுநோக்கிச் சற்றே இளநகையுடன், "நீர் பேசும் மொழியை விடச் சிறந்ததான மொழியில் அக்குரலொலி பேசுகின்றது!" என்று பதிலிறுத்ததும், இளவரசனே நகைத்து விட்டான். அங்கிருந்தோர் அனைவரும் அப்பதிலை இரசித்தனர். கேள்விகேட்ட அமைச்சரும் பெருந்தன்மையோடு மூனை நோக்கிப் புன்னகை புரிந்தார். பிறகு கேட்டார். "நீ தெய்வம்சம் பொருந்தியவளாக நாங்கள் நம்பும்படி ஏதேனும் புதுமைகள் செய்து காட்ட முடியுமா?"

“ஐயன்மீர்! புதுமைகள் செய்து காட்ட நான் இங்கு வரவில்லை. என்னைப் போர்க்களத்துக்கு அனுப்புவிர்களானால் நான் எதற்காக அனுப்பப்பட்டேனென்று அப்போதறிவீர்கள்”

ழானின் திட்டவட்டமான, உறுதியான இந்தப் பதில், அவள் இதற்கு மேலும் பதில் சொல்லத் தயாரில்லை என்னும் நிலைப்பாட்டை உணர்த்தியது.

இதற்கு மேலும் பொறுத்திராத இளவரசன் தன் திருவாய் மலர்ந்து, “ழான் தனது இருப்பிடத்துக்குச் செல்லலாம். விரைவில் அழைப்பு வரும்” என்றான். ழானும் இளவரசனை வணங்கி விடைபெற்றுத் தன் இருப்பிடம் திரும்பினாள். அன்றிலிருந்து எப்போது அழைப்பு வரும் என்ற ஒவ்வொரு நாளும் ஏங்கித் தவித்தபடியே இருந்தாள். ஆனால் அவள் காதுக்கு எட்டிய செய்திகள் அவளுக்குக் கவலையை அளித்தன.

மன்னனின் ஆலோசகர்களும், மதகுருமார்களும், அமைச்சர்களும் ழானின் படைத் தலைமை குறித்துப் பல்வேறு ஐயங்களை எழுப்பிய வண்ணம் இருந்தனர். கிராமத்தில் இருந்து, கல்வி கேள்விகளில் சிறந்திராத ஒரு சிறுபெண், சிக்கலான கேள்விகளுக்கு அனாயாசமாகவும், சில நேரம் கிண்டலாகவும் கூட பதிலளித்தது குருமார்களின் கோபம் வளரக் காரணமாயிருந்தது. எல்லாவற்றை விடவும். தேவனே தன்னிடம் நேரில் சொன்னதாக ழான் கூறியதை அவர்கள் ஏற்கவே மறுத்தனர். தேவனின் காப்பாளர்களாகப் பூமியில் தாங்கள் விளங்கும் போது, தங்களிடம் எதுவுஞ் சொல்லாத தேவன், நேரில் காட்சிகூடக் காட்டாத தேவன், இவள் முன்பு நேரில் வருவதாவது! அதுவும் தங்களுக்குக் கனவில் கூட வராத தேவன்...!

காலந் தாழ்த்து கொண்டே வந்தது. மீண்டும் இளவரசனைக் காண வந்த ழான், இளவரசனிடம், “நான் ஓராண்டுக்கு மேல் சில காலந்தான் இருப்பேன்; ஆதலால் காலந் தாழ்த்த வேண்டாம்” என்று உணர்ச்சி மேலிட வேண்டினாள். இது குருமார்களின் கோபத்தை இன்னும் கிளறியது. “இவள் எதிர் காலத்தைப் பற்றிய கணிப்பும் கூறுகின்றாள். எனவே இவள் சூனியக் காரியாய் இருக்கக் கூடும்” என்றும் மன்னனின் காதில் ஒதினார்கள். ஓத வந்தவர்கள்தானே?

ஆனால் மன்னனின் முடிவு வேறாக இருந்தது. அவன் அனுப்பிய ஒற்றர்கள், ழானின் சொந்த ஊருக்குச் சென்று அவளைப் பற்றி விசாரித்து அறிந்த சேதிகள் ழானின் ஒழுக்கம், நாட்டுப்பற்று, கடவுள் பக்தி என்று நற்சான்றுகளை அளித்திருந்தன. அதுமட்டுமன்றி, ஓர்லின் நகரம் நாளுக்கு நாள் ஆங்கிலேயர் வசம் ஆகிக் கொண்டிருந்த செய்திகளும் அரசனுக்கு நெருக்கடியைத் தந்தன.

மன்னர் (இளவரசன்) தீர்மானித்துவிட்டார். ழானின் உடன்பிறந்தார், வேறு சில படைத் தலைவர்கள், படையுடன் ழான் ஓர்லின் நகர் செல்ல ஒப்புதல் அளித்தார். ழானுக்குப், போர் மேல் செல்ல இரும்புச் சட்டை, திறமிக்க குதிரைகள், கூரிய வாள், இவற்றை நேரில் வரவழைத்துக் கொடுத்தார். மேலும் துரைமகன் ஒருவனையும், வேலைக் காரர்களையும், குருமார் ஒருவரையும் எப்போதும் ழானுக்கு உடனிருந்து உதவுமாறு அனுப்பி வைத்தார். தன்னுடைய

பங்காக ழான் எடுத்துக் கொண்டது ஒரு கொடியை. அதை அவள் வெற்றிக்கொடி என்று சொன்னாள். அக்கொடியில் அல்லி மலரும், தேவன் உருவமும் வரையப்பட்டிருந்தது. அக்கொடி எப்போதும் அவள் கையில் இருந்தது.

இப்படியாக, மன்னனால் வழியனுப்பப்பட்டுப், புறப்பட்டவள்தான், ஓர்லீன் நகர் செல்லும் வழியில் இதோ இங்கே கூடாரமிட்டுத் திறந்த வெளியில் தங்கியிருக்கிறாள். தூக்கம் வராமல் நட்சத்திரங்களையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ழானின் நெஞ்சினில் இத்தனையும் நிழலாடி மறைந்தன. பழைய நினைவுகளில் இருந்து மீண்டவளின் கண்களில் விடிவதற்கான அறிகுறிகள் தென்பட்டன. இன்று எப்படியும் ஓர்லீன் நகரை அடைந்து விடுவோம் என்ற எண்ணமே அவளுக்குப் பெரு மகிழ்வளிப்பதாக இருந்தது. ழான் உற்சாகக் குரலில் “எழுக வீரர்களே” என ஓங்கிக் குரல் கொடுத்தாள். சிறிது நேரத்தில் படை அங்கிருந்து ஓர்லீன் நகர் நோக்கி நகரத் தொடங்கியது.

ஓர்லின் நகரத்தை அப்படை நெருங்கியபோது மூன் எதிர்பார்த்தது போலவே இருள் கவ்வியிருந்தது. ஆனாலும் ஓர்லின் நகர மக்கள், படையை வரவேற்கவும், தங்கள் படைத் தலைவி மூனை முதன் முதலாகக் காணவும் ஆவலோடு திரண்டிருந்தனர். இருளைக் கிழித்திடத் தீப்பந்தங்கள் மிகுந்திருந்தன. காற்றின் வேகத்தில் தீப்பந்தங்களின் பொறி தெறித்துக் காற்றினூடே பறந்து தங்கள் பங்குக்கு அழகு சேர்த்துக் கொண்டிருந்தன. இரவின் மடியில் தாலாட்டுப் போல் 'மூன் வாழ்க' என்னும் ஒலி நெடுந்தூரம் கேட்டது. மூனின் முகமலரை வெளிச்சத்தில் காண விரும்பிய சிலர் தீப்பந்தத்தினை அவளை நோக்கிச் சாய்த்தனர்.

அனைவரும் பிரமிக்கும் படியான செயல் ஒன்று அப்போது அங்கே நிகழ்ந்தது. காற்றின் ஓங்கிய வீச்சினால் தீப்பந்தத்திலிருந்து கிளம்பிய ஒரு தீப்பொறி மூனின் கையிலிருந்த கொடியின் ஓரத்தில் பட்டுத் தீப்பிடித்தது. அப்பொழுதுதான் அனைவரும், மூன் கையில் ஒரு கொடியைப் பிடித்திருப்பதையும், அதில் அல்லி மலரும், தேவனுருவம் பொதிந்திருப்பதையும் கண்டனர். தன் கையில் இருந்த வாளை விடவும் மறுகையில் இருந்த கொடியை உயர்வாய் நினைப்பவளான மூன், கொடி தீப்பற்றியதைக் கண்டவுடன், தன் குதிரையைக் காற்றுக்கு எதிராகத் திருப்பி, கொடியையும் நேர்த்தியாகச் சுழற்றித் தீயை அணைத்துவிட்டாள். பல போர்களைக் கண்ட அனுபவம் வாய்ந்தவள் போல் மூன் செயல்பட்டுத் தீயை அணைத்த விதம், அவளைச் சுற்றியிருந்த படை வீரர்களுக்கும், ஓர்லின் நகர மக்களுக்கும் பெருவியப்பைத் தந்தது. தகுதியான தலைமையைத் தான் மன்னர் அனுப்பி வைத்ததாக அவர்கள் பெருங்கூக்குரலிட்டு மகிழ்ந்தனர்.

மூனைக் காண ஓர்லின் நகர மக்கள் மட்டும் ஆர்வம் காட்டியிருக்க வில்லை. அந்நகரை ஆக்கிரமித்திருந்த ஆங்கிலேயப் படையினரும், ஆங்கில மக்களும் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினர். படைத்தளபதியாக ஒரு பெண், தங்களை எதிர்த்துப் போரிட வந்த பெண் என்பவையே அவ் ஆர்வத்திற்குக் காரணம். இவையெல்லாம் கண்ட மூன், பிராணசை விட்டுச் சண்டையின்றி அமைதியாகச் செல்லுமாறு ஆங்கிலேயர்க்குச் செய்தி அனுப்பினாள். அனைவரும் எதிர்பார்த்திருந்த அடுத்த நாள் விடிந்தது. போருக்குத் தயாராய் நின்றிருந்த அந்த நேரத்திலும், "ஆங்கில மக்களே! இவ்விடத்தை விட்டு அகலுங்கள்" என்று இறுதி எச்சரிக்கை விடுத்தாள் மூன்.

ஆனால் இழி சொற்களே அவளுக்குப் பதிலாகக் கிடைத்தன. சண்டை துவங்கியது. ஒரு கையில் கொடியும், மறு கையில் வாளும் ஏந்திய ஓர் ஏந்திழையை ஆங்கிலேயர் வினோதமாகப் பார்த்தனர். நீண்ட அரணை ஒட்டிய கோட்டை ஆங்கிலேயர் வசமிருந்தது. அகழிக்கு மறுபுறம் இருந்த தன் படையினர்க்கு மூன் அகழி வழியாய் இறங்க உத்தரவிட்டுத் தானும் அகழியில் இறங்கினாள். பிரெஞ்சு வீரர்களும் அவர்களுக்குத் துணையாய் வந்த ஸ்காட்லாண்டிய வீரர்களும் அகழியில் குதித்துச் சுவரின் மேல் ஏணிகளைச் சாத்திக் கொத்தளங்களின் மேலேறினர். ஆங்கிலேயர்க்கு ஆச்சர்யம் மிகுந்தது.

“இதென்ன உத்தி! தானாகவே வலிய வந்து அழிவைத் தேடிக் கொள்கிறார்களே! இதுதான் ழானின் போர் அறிவா?” என்று நினைத்து ஏணிமேல் ஏறுவோரைக் கோட்டைச் சுவர்களின் மீதிருந்து சுலபமாக ஈட்டி, அம்பு மூலம் வெட்டிச் சாய்க்க முற்பட்டனர். இந்த நேரம், ழான் தானே தன் கைகளால் ஓர் ஏணியைச் சுவரின் மீது சார்த்தி ஏறிக்கொண்டே தன் வீரர்களை நோக்கிப், “போர் புரியுங்கள்! போர் புரியுங்கள்! இவ்விடம் நம்முடைய தாகும்” என்று பெரங்குரலெடுத்துக் கூவினாள்.

அது மந்திரம் போல் நிகழ்ந்து போனது. முானின் வீரர்கள் கண் இமைக்கும் நேரத்தில் கோட்டை மதில் மேல் நின்றனர். அங்குத் தாக்கத் தயாராக நின்றிருந்த ஆங்கிலேய வீரர்களோ தலை தெறிக்க ஓடிக் கொண்டிருந்தனர். அன்று வெற்றி எளிதானது. ஆனால் அடுத்த நாள் அப்படி இருக்கவில்லை. அடுத்த நாள் வெற்றிக்கு நிறைய விலை கொடுக்க வேண்டி இருந்தது. முானின் படை வீரர்கள் சிலர் உயிரிழந்ததோடு, முானின் தோள்பட்டையிலும் ஓரம்பு ஆழமாகத் தைத்தது. ஆனால் முானோ, அவ் அம்பை மறு கையால் பிடுங்கியெடுத்து விட்டு, குருதி வழிய வழியத் தொடர்ந்து போரிட்டான். தங்கள் படைத் தலைவியின் மேல் அம்பு பாய்ந்ததைக் கண்டு திடுக்கிட்டு நின்ற வீரர்கள், அம்பைப் பிடுங்கியெறிந்து தொடர்ந்து போரிட்ட முானின் வீரம் கண்டு உற்காசமடைந்து மேலும் ஆவேசத்துடன் போர் புரிந்தனர். இதனாலேயே அன்றைய வெற்றியும் சாத்தியமானது.

இவ்வாறான தொடர்ந்து எட்டு நாள் சண்டைக்குப் பிறகு ஆங்கிலேயர் பின் வாங்கி ஓட, ஓர்லின் நகர் முழுவதுமாக பிரெஞ்சுப்படையினர் வசமானது. முான் வெற்றித் தலைவியானான். அனைத்து மக்களும், 'பிரான்சைக் காக்க வந்த காவல் தெய்வமாக' முானைப் போற்றினர். முானின் படையில் சேர்ந்து போரிட வீரர்கள் முண்டியடித்து நின்றனர். போர்ப்படையின் அளவும், வீரமும் கொப்பளிக்க, முான், பிரான்சை விட்டு ஆங்கிலேயரை முழுவதுமாக விரட்டும் பணியில் தீவிரமானான்.

ஓர்லின் நகரைத் தொடர்ந்து யார்கோ, பியூமான்சி, மியூன், பாலக், திராய், பாத்தே, ஆகிய நகரங்கள் மீண்டும் பிரெஞ்சுப் படையின் வசமாயின. இத்தனை வெற்றிக் கணிகளோடு இளவரசன் இருக்கும் ரீம்சு கோட்டைக்குத் திரும்பி வந்தான் முான். முானுக்கும், அவள் படைக்கும் வரவேற்பு ஏற்பாடுகள் பலமாக இருந்தன. எல்லாவற்றையும் கடந்து இளவரசனிடம் சென்றான் முான். அவனும் அன்புடன் வரவேற்றான்.

“பிரெஞ்சுப் படைத் தலைமை ஏற்றுப் பெருவெற்றியைக் கொணர்ந்தமைக்கு என் வாழ்த்துகள்” என்றான் இளவரசன். “ஐயனே! இறைவன் எனக்கிட்ட கட்டளைகளைப் பெரும்பகுதி முடித்து விட்டேன். ரீம்சு திருக்கோவிலில் தங்கள் முடிசூட்டப்பட வேண்டியது ஒன்று மட்டுமே கடனாய் உள்ளது” என்றான் மூன். இளவரசன் முகத்தில் புன்னகை அரும்பியதேயன்றிப் பதிலேதும் இல்லை. இந்த வேளையில் இளவரசன் அருகிலிருந்த தலைமைக் குருவானவர், “அரசனுக்கு முடிசூட்டுமாறு தெய்வக் குரலொலி உனக்கு அறிவித்ததா?” என்று கேட்டார்.

அக்குரலில் இருந்த கேலியும், மன்னனின் மௌனப் புன்னகையும் மூனைத் துணுக்குற வைத்தன. மூன் மதகுருவைத் தவிர்த்து மன்னனை ஏறிட்டு ஆழமாகப் பார்த்தான். அவனும் வாய்திறந்தான். “நீ இச்செய்தியைப் பலர் முன்னிலையில் சொல்ல முடியுமா?” மன்னனின் இந்தக் கேள்வியால் துவண்டு போனான் மூன். “வெற்றிக் கனிகளைக் காணிக்கை ஆக்கினால் ஏற்றுக்கொள்ள முடிகிறது. ஆனால் அதைக் கொணர்ந்தவள் ஒரு பெண் என்பதால் கனிகளும் கசக்குமோ!” என்று மனதில் ஓடிய ஆதங்கத்தை அடக்கிக் கொண்ட மூன், “சொல்ல முடியும்” என்று உறுதிப்படச் சொன்னான்.

யாரும் பேசாமல் இறுக்கமான அமைதி அங்கே சிறிதுநேரம் நிலவியது. அந்த அமைதியை மூனே உடைத்தான். “ஐயனே! நீர் மன்னராவது தேவன் கட்டளை வழி என் விருப்பம். என் ஆயுள் நீண்டதல்ல! அதற்குள் என்னைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு பதிலுக்குக் காத்திராமல் விறைப்புடன் தன் இருப்பிடம் திரும்பினான் மூன். மன்னனின் மந்திராலோசனை கூடியது. மூனின் வெற்றியினால் பொறாமை கொண்டிருந்த சில படைத்தலைவர்களும், மதகுருமார்களும் இளவரசனிடம் மூனின் வேண்டுகோளை ஏற்க வேண்டாமென்று மன்றாடி நின்றனர். ஆனால் மக்களின் பேராதரவும், படை வீரர்களின் மதிப்பும் கொண்டிருந்த மூனின் வார்த்தைகளை அறவே ஒதுக்கிவிட முடியவில்லை இளவரசனால். இறுதியில் மன்னனாக முடிசூட்டிக் கொள்ளத் தீர்மானித்தான்.

ரீம்ஸ் கோயிலில் பெருங்கூட்டம் கூடியிருந்தது. மன்னனாக முடி சூடுதலை இதுவரை தள்ளிப் போட்டு வந்த மதகுருவே இளவரசனுக்கு முடிசூட்டி மன்னனாக அறிவித்தார். மன்னனுக்கு அருகில் மகிழ்வோடும், தன் கொடியோடும் மூன் நின்றிருந்தான். முதல் வாழ்த்தையும் மூனே தெரிவித்தான். மன்னர் முன் மண்டியிட்டு, “எல்லாம் வல்ல இறைவனின் திருவுளக் குறிப்பு இன்று நிறைவேறியது! அரசர் அமைதியுள்ளவராய் வாழ்க!” என்று மூன் வாழ்த்தினான். அதனைக் கண்டிருந்த மக்கள் ஆனந்தக் கண்ணீரோடு வாழ்த்தொலியை முழங்கினர். ஆரவாரம் அடங்கியபின் மன்னன், “மூன்! நீ குற்றமற்றவள் என்பதை நானறிவேன். தெய்வமொழியும், வெற்றியும், திருவும் ஒருங்கமைந்த மங்கை நீ! ஆனால் அரசியல் நீ அறியாதது. அதைத் தெரிந்து கொள்வதை விடுத்து நீ உன் சொந்த ஊருக்குச் செல்லலாம். உன் வெற்றிக்குப் பரிசில் தர விரும்புகிறேன். கேட்பாயாக!” என்றான்.

தன் பணி தொடர்வதை மன்னன் விரும்பவில்லை என்று மூன் அறிந்து கொண்டான். மன்னனைச் சுற்றியுள்ள மந்திராலோசனைக் கூட்டமே அதற்குக் காரணம் என்பதையும்

புரிந்து கொண்டாள். தான், தன்னை முன்னிறுத்தாமல் தெய்வ வாக்கை முன்னிறுத்தியும், தெய்வத்தின் பிரதிநிதிகளாய்க் காட்டிக் கொள்ளும் மதகுருமார்கள், தன்னைக் கடவுள் பெயராலேயே தூக்கியெறிய முற்படுவதையும் அறிந்து கொண்டாள். இனியும் மன்னனின் அங்கீகாரத்துக்காகப் போராடிக் கொண்டிருப்பதைவிடச் சொந்த ஊர் திரும்புவதே மேல் என்ற நினைத்தாள் மூன். மக்கள் தன் மீது கொண்டிருந்த அன்பும், நம்பிக்கையுமே தனக்குப் போதும் என்று முடிவுக்கு வந்த மூன், தன் சொந்த மண்ணிற்காவது ஒரு சலுகை பெற்றுத் தருவது தன் கடமை என்றெண்ணி, “தான் பிறந்த சிற்றூர் ஆகிய டாம்ரிமியில் வரி நீக்கம் செய்யப்பட வேண்டும்” என்று கேட்டாள். மன்னர் அறிவித்தார். “அவ்வாறே ஆகட்டும்”.

“ஐயனே! என் வேண்டுகோள் மற்றொன்றையும் தாங்கள் நிறைவேற்றித் தரவேண்டும்”

“நீ கேட்பது அளிக்கப்படும். கேட்பாயாக!”

“ஐயனே! நீங்கள் இங்கிருந்து படையோடு புறப்பட்டு பாரீஸ் நகரை அடையும்வரை நானும் உங்களுடன் வர அனுமதிக்கவேண்டும். பாரீஸ் கோட்டையில் நின்று நீங்கள் மக்களுக்கு உரையாற்றுவதை அருகிலிருந்து பார்த்துவிட்டு அத்துடன் நான் என் சொந்த ஊருக்குச் செல்வதற்கும் உத்தரவு தரவேண்டும்”

“நன்று மூன்! பார்கண்டி மன்னன், பாரீஸ் நகரை இன்னும் இரண்டு கிழமைக்குள் நம்மிடம் ஒப்படைக்கத் தூது அனுப்பியிருக்கிறான். ஆகவே நாம் ஒரு கிழமை காலந் தாழ்த்து புறப்பட்டால் பாரீசை அடைவது சரியாக இருக்கும். பாரீசுக்கு நீ என்னோடு வரலாம்!”

“மிக்க நன்றி ஐயனே!” மூன் மன்னனிடம் இருந்து விடைபெற்று தன் இருப்பிடம் வந்தாள்.

அவள் மனம் நிறைந்திருந்தது. மன்னனைப் பாரீஸ் நகர் சேர்த்துவிட்டால் தன் பணி பூரணமடைந்துவிடும். பின் தான் கிராமத்திற்குச் சென்று வயல் வெளிகளில், ஓக் மரக் காடுகளில், மரங்களோடு சேர்ந்து விண்ணை அளாவி, நட்சத்திரங்களோடு பேசியும், சண்டையும் போட்டுக் கொள்ளலாம். தனக்காகக் காத்திருக்கும் ஆடு, மாடுக் கூட்டங்களும், வண்ணத்துப் பூச்சிகளும், பறவைகளும், அவற்றின் அழைப்புகளும், ஆற்றின் சலன ஒலிகளும், தேவாலயமணி ஓசையும்..... அப்பப்பா! நினைத்தாலே புல்லரித்தன மூனுக்கு. போர்க் கருவிகள் ஓசையும், புலம்பல்களும், அழுகைகளும் இனி இல்லை! இந்த நினைவே சுகமாயிருந்தது மூனுக்கு!

ஆனால் மூன் ஒன்று நினைக்க தேவன் வேறொன்று நினைத்தானோ என்னவோ, நடப்பவையெல்லாம் மூனுக்கு எதிராக மாறின. இரண்டு கிழமைகளுக்குள் பாரீசு நகரை ஒப்படைக்கச் சம்மதித்த பார்கண்டி மன்னன் மேலும் காலம் தாழ்த்தினான். இங்கிலாந்து மன்னர் பொறுப்பில் இருந்த பெட்போர்ட் பாரீசுக்கு விரைந்து வந்து கொண்டிருந்தான். வரலாற்றில் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் எங்கும், எப்போதும் ஒரு துரோகி இருப்பதைப்போல் பிரான்சு மன்னன் சார்லசால் பாரீசு நகருக்கு நியமிக்கப்பட்ட பார்கண்டி மன்னன், இங்கிலாந்து படையோடு சேர்ந்து கொண்டு பாரீசை நோக்கி வரும் மன்னன் சார்லசையும், படைத்தலைவி

முானையும் வீழ்த்தத் திட்டமிட்டிருப்பதையும், அதற்காக இங்கிலாந்திலிருந்து பெரும்படையைத் திரட்டிக் கொண்டு பெட்போர்டு வந்து கொண்டிருப்பதையும், அதனாலேயே பாரீசை ஒப்படைப்பதில் பார்கண்டி மன்னன் தாமதப் படுத்திவருவதையும் முான் அறிந்தாள். ஆனந்தமடைந்தாள்! போர் வெறி அல்ல முானுக்கு! நயவஞ்சக நரிகளைப் போரில் வீழ்த்தி நல்லாட்சி நடத்தப்பட வேண்டும் என்பதற்காக கையில் வாள் ஏந்தியவள் தான் முான்! அது தேவன் அருள் என்பது, முானே தெரிவித்து, நாடறிந்த செய்தியாக இருந்தது. ஆனால் நயவஞ்சகம் என்பது எதிரிப்படைகளில் மட்டுமல்ல, தன் பக்கத்திலும் உண்டென்பதை அறிந்தபோது, அதையும் மன்னனே கண்டு கொள்ளாதபோது அது என்ன வகையான நியாயம் என்பதை முான் அறியாதவளாய் இருந்தாள். இதைத்தான் அரசியல் என்று மன்னர் குறிப்பிட்டு, அதை அறியாதவளாய்த் தன்னை மதிப்பிட்டதையும் முான் இப்போது எண்ணிப்பார்த்தாள். எனவே தான் அரசியலை அறிகிறோமோ இல்லையோ, எதையும் நேருக்கு நேர் சந்தித்து விடுவதென்று தனக்குத் தெரிந்த ஒரே பாதையில் செல்லத் துணிந்தாள் முான்!

மன்னனுக்கு அந்தத் துணிவில்லை, அவர் அரசியல் அறிந்தவர். எனவே பாரீசை நோக்கிப் புறப்பட்ட மன்னர் சார்லசின் பாதையும், படைத் தலைவி முானின் பாதையும் வேறு வேறாய் அமைந்தன. முான், பாரீசை வென்றெடுக்கத் தன் படையுடன் பாரீசு நோக்கிச் செல்ல, மன்னனோ அதைவிடப் பெரும்படையுடன் லாயர் நகர் சென்று ஓய்வெடுப்பதிலும், உல்லாசம் காண்பதிலும் உற்சாகமாய் இருந்தான். முானின் வயது பதினெட்டு. அரசியல் அறியாதவள். நேர்மையும், துணிவுமே அவளது பலம். இங்கிலாந்தின் பெரும்படையைப் பாரீசில் எதிர்க்கத் துணிந்தாள். இது பைத்தியக்காரத்தனம் என்றுதான் பலரும் நினைத்தார்கள். ஆனால் பாரீசு நகர்ப் போரில், “பாரீசை இழந்தோம்” என்று ஆங்கிலேயர் கூக்குரலிடும் வரை. செய்தி கேட்ட

பிரான்சு மன்னனை ஆடிப்போனான். ஆங்கிலேயரோ தங்கள் அழிவுக்குக் காரணமான முானை சைத்தானாக உருமாற்றினார்கள்.

பாரீஸ் யுத்தம் மன்னரின் அனுமதியின்றி நடத்தப்பட்டதாகக் கூறி முானுக்கு எதிரான குற்றச்சாட்டுகள் மன்னன் முன் மதகுருமார்களால் தொகுக்கப்பட்டன. இதனை ஏற்ற மன்னன் படைகளைத் திரும்பப்பெற்று முானைத் தனிமையாக்கினான். இப்போது முானுக்கு எதிரிகள் ஆங்கிலேயர் மட்டுமல்லர். பிரான்சு மன்னனுக்கு எதிராகச் சதி செய்தவர்கள் என்று தன் வாள் முனையில் வைத்து முான் யார் யாரைச் சிறையில் தள்ளினாளோ, அவர்கள் இப்போது குற்றம் நிரூபிக்கப் படாதவர்களாக வெளியில் உலவினர். அவர்களில் மதகுருக்களும் இருந்தனர். முானுக்கு எதிரான பிரெஞ்சியர்களும், ஆங்கிலேயர் சொன்ன சூனியக்காரி பட்டத்தினை முானுக்குச் சூட்டி, அதைப் பரப்புவதில் ஆனந்தமடைந்தனர். ஒரு பக்கம் தீரமிக்க படைத்தலைவி என்று முானுக்குப் புகழாரம். இன்னொரு பக்கம் சூனியக்காரி என்ற பட்டம்.

ழான் தனிமைப் படுத்தப்பட்ட இச்சூழ்நிலையில் அவளைக் காட்டிக் கொடுப்பது எளிமையாகப் போய்விட்டது எதிரிகளுக்கு. காட்டிக் கொடுத்தது மட்டுமல்ல; அதற்காகக் கையூட்டும் பெற்றுக் கொண்டு தன்னை ஆங்கிலேயரிடம் அடிமையாக விற்றுவிட்டதை எண்ணி மிகவும் மனம் வருந்தினாள் ழான். ஓர் ஆண்மகன் இப்படி வீரத்தை வெளிப்படுத்தினாலும் கூட, புகழின் உச்சியில், அவனும் சூழ்ச்சியினால் வீழ்த்தப்படுவான். வீரமும், வெற்றியும் கைவசமானால் மட்டும் போதாது. சூழ்ச்சியில் வல்ல நரிகளையும் புறங்காணும் விவேகம் வேண்டும். அதுதான் அரசியல். அது தன்னிடம் சிறிதும் இல்லை. போதாக் குறைக்குப் பெண்ணல்லவா? ஆண்டாண்டிக் காலமாக அடிமை இனமல்லவா? மதங்களும் விரட்டிடும் பிறவியல்லவா? வெற்றியைக் காணிக்கை ஆக்கிக் கடவுள் பெயரால் முடிசூட்டி வைத்தும் மன்னன் மனமிளகவில்லை. தேடாதபோதெல்லாம் வந்த தேவனும் அவன் குரலும் தேடியும் கிடைக்கவில்லை.

அடிமைக்குத் தீர்ப்பெழுதும் நாள் வந்தது. இந்தத் தீர்ப்பை எதிரிகள் எழுதுவதைவிடத் துரோகிகள் எழுதினால் சுவைப்பட இருக்குமென்று ஆங்கிலேயர் நினைத்துப் பாரீசின் நீதி சபையில் பிரெஞ்சு மதகுருமார்களின் முடிவுக்கே விட்டுவிட்டனர். முன்பு ழான் ஒவ்வொரு நகரமாகக் கைப்பற்றிய போது இராஜத் துரோகக் குற்றம் இழைத்ததாக தன்னால் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்ட குருவானவர்தாம் இங்கே பாரீசு நீதிசபையின் பரிபாலனர் என்று அறிய வந்தபோது ழானுக்கு எல்லாமே விளங்கிவிட்டது. தன்னைத் தேவனும் கைவிட்டு விட்டான் என்பதையும் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டியவளாக இருந்தாள் ழான். இனி என்னதான் செய்ய முடியும்? வருவதை எதிர்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

ஓர் அடிமை ஆணாக இருந்தால் எத்தகைய சித்திரவதை! அதே அடிமை, பெண்ணாக இருந்தால் எத்தகைய சீரழிப்பு! இரண்டும் கேள்விப் பட்டவளாக ழான் இருந்தாலும்

சூனியக்காரியைத் தொடக்கூட எல்லோரும் பயந்தனர். தனக்குப் பொருத்தமில்லாத ஒரு பட்டம் இப்போது தன் கண்ணியத்தைக் காப்பது கண்டு காய்ந்த உதட்டிலும் ஒரு மென்னகை அரும்பியது மூனுக்கு.

தீர்ப்பு நாளில் மதகுருமார்கள் கேள்விகள் கேட்டே அவளை அயர வைத்தனர். எல்லாவற்றிற்கும் தேவன் கட்டளை என்பதே மூனின் பதிலானது. “எங்கே! இப்போது கட்டளையிடச் சொல்” என்றார்கள். அதை மதகுருமார்களே வேண்டினாலும், தேவன் வரமாட்டான் என்ற நினைப்பு மூனுக்கு இலேசான சிரிப்பை வரவழைத்தது. “என்ன ஆணவம் இவளுக்கு. தேவன் பேரைச் சொல்லித் தந்திரமாகத் தப்பிக்கப் பார்க்கிறாள். தேவன் சொன்னதாக இவள் மன்னனிடம் பொய் கூறி அவரை மயங்க வைத்து விட்டாள். இவள் ஆணுடை தரித்ததும், படைத்தலைமை ஏற்றதும், போர்க்களம் சென்றதும் மன்னிக்க முடியாத குற்றங்கள். போரில் இவள் கண்ட வெற்றியெல்லாம் இவளது மந்திர வித்தையே! ஆகவே இவள் சூனியக்காரி என்பதில் சந்தேகமில்லை” என்று கூறிய நீதிச்சபையின் தலைமை மதகுரு, “மூன்! இதை ஒப்புக் கொள்கிறாயா?” என்றார்.

சபையில் பேரமைதி நிலவியது. மூன் அனைவரையும் ஏறிட்டாள். “இல்லை” என்பதாகத் தலையசைத்து விட்டு மெல்லச் சொன்னாள். “என் செயல்கள் தேவனின் கட்டளை. தேவன் என் உணர்வானவன். என்னை உள்ளிருந்து இயக்கியவன். தேவனின் சமூகமே என் சமூகம்” என்றாள். அவ்வளவுதான். பேராவாரம் கிளம்பியது. இவள் தன்னை தேவனுக்கு நிகராகப் பேசினாள். இவளைத் தேவனது சமூகம் என்று கூறிக் கொள்கிறாள். இவளுக்கு மிகப் பெரும் தண்டனை கொடுங்கள் என்று சிலரும், பலருமாகக் குரல் கொடுக்க, வெற்றிப் புன்னகையுடன் தன் துரோக நட்புகளை நோக்கினார் தலைமைக்குரு.

“மேற்கூறிய குற்றங்களுக்காக மூன் உயிரோடு கொளுத்தப்படுவாள்” தீர்ப்பை முடித்தார் தலைமைக்குரு. பெரும்பாலான மதங்களில் தீர்ப்பு நாள் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. அவையெல்லாம் மனித இனம் இவ்வுலகில் நன்மையைச் செய்தால் அவ்வுலகில் சுகம் பெறும் என்றே சொல்கின்றன. கடவுள்களுக்கும் தீர்ப்பு எழுதப்பட்ட கதைகள் உண்டு. ஆனால் எந்தக் கடவுளும் தீர்ப்பு வழங்கியதாகத் தெரியவில்லை. மூனும் அப்படித்தான் நம்பினாள். அவளுக்கு விதிக்கப்பட்டது கடவுளின் தீர்ப்பல்ல என்று உறுதியாக நம்பினாள். ஆனால் கடவுளின் பேரால் வந்த தீர்ப்பாயிற்றே! சிரமேல் வைத்து நிறைவேற்ற வேண்டுமல்லவா?

மூன் ஒரு பெரிய மரக்கட்டையின் அடியில் கட்டப்பட்டிருந்தாள். அந்தப் பட்டமரம் ஊருக்கு மத்தியில் ஒரு மேடான பகுதியில் நாட்டப்பட்டிருந்தது. அவளைச்சுற்றிலும் மரக்கட்டைகளைக் குவித்துக் கொண்டிருந்தனர் மதகுருமார்களின் ஊழியர்கள். சுற்றிலும் மக்கள் குவிந்து கொண்டிருந்தனர். பிரான்சைக் காப்பாற்ற ஓக் மரக் காட்டிலிருந்து வந்த தேவதை என்று ஒரு சிலர் கைகுவித்துச் சொன்னார்கள். ‘மாய மந்திரம் நிறைந்த சூனியக்காரி’ என்று ஒரு சிலர் கைகாட்டிக் கூவினர். தீப்பந்தங்கள் நெருங்கி வந்தன. “இனி எதுவும் நிகழப் போவதில்லை. மக்களால் ஒன்றும் செய்ய இயலாது. மன்னனும், தேவனும் செய்யமாட்டார்கள். தேவனே மூன்று நாட்களாகச் சிலுவையில் தொங்கினாரே! நினைவு வந்த போதெல்லாம்

ஒவ்வொரு முத்து உதிர்த்தாரே! அறியாமல் இவர்கள் செய்யும் பிழையை மன்னிப்பீராக!” என்று ஒருமுறை கூறினாரே! அவர் என்மீது வைத்த கருணையினால்தான் நான் எதிரிகளை வென்றேன் என்று கூறினேனே! பெண்ணாக இருந்தாலும், கண்ணானது நாடு என்று கருதினேனே! என் வெற்றியை தேவன் வெற்றியாக ஆக்கினேனே! வெற்றியை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு என்னையும் தேவனையும் விட்டு விட்டார்களே! எதிரிகளை வெல்வதில் ஆண் என்ன பெண் என்ன! அரசியல் பிழையாத போதும் ஆண்டவனைத் தவிர்த்து வேறேதும் பிழையாத போதும் பெண்ணானது ஒன்றே பிழையோ!” “இல்லை! நீ ஒரு தேவதையானாய்!” தேகம் எங்கும் பரவிய தீக்கங்குகளின் வெம்மையிலும், ‘இது யார் குரல்?’ என்று நினைக்கும் போதில் மூனின் மண்டை ஓடு தெறித்தது. ‘ஆ’ என்று மக்களிடம் இருந்து பெருங்குரல் எழும்பியது.

பிரான்சைக் காக்க வந்த தேவதையாக மூன்தார்க் இன்று பிரான்சு நாடெங்கிலும் தேவாலயங்களின் முன்வைத்து வணங்கப்படுகிறாள்! (மூன்தார்க் - மூன் - தெ - ஆர்க் - 1412 - 1431) பிரான்சைக் காக்கப் போரிட்டு, ஆங்கிலேயரை வென்ற நிலையில், தன் பத்தொன்பதாவது வயதில் சூனியக்காரி என்று இகழப்பட்டு, நாற்சந்தியில் உயிரோடு தீயிடப்பட்ட பிரான்சு நாட்டு மங்கை. நாட்டைக் காக்க வந்த தேவதையாக இன்று பிரான்சில் தேவாலயங்களுக்கு முன்பாக சிலையமைத்துப் புனிதராகப் போற்றப்படுபவர்.

குறிப்பு:

புதுச்சேரி பிரெஞ்சிந்தியாவாக இருந்தபோது இங்குள்ள தேவாலயம் முன்பும் ழாந்தார்க் சிலை கொடியுடன் நிறுவப்பட்டது. மறைமலை அடிகளாரின் மகள் திருமதி தி.

நீலாம்பிகையம்மையார், 1933-ம் ஆண்டு எழுதிய, கழகம் பதிப்பித்த, 'ஐரோப்பிய அருண்மாதர் இருவர்' என்ற நூலில் ழானின் வரலாற்றுக் குறிப்புகளைத் தரவாகக் கொண்டு இந்நெடுங்கதை இயற்றப்பட்டது.

படங்கள் உதவி - முனைவர் க. சுபாஷிணி, தலைவர், தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை பன்னாட்டு அமைப்பு.

"உலக வரலாற்றில், ஆணுடை தரித்துப் போர் புரிந்தமைக்காக உயிருடன் எரிக்கப்பட்ட இளநங்கை, பிரான்சின் ழாந்தார்க்"

முனைவர் சிவ இளங்கோ

6, கவிஞர் புதுவைச் சிவம் வீதி,

வெங்கட்டா நகர்,

புதுச்சேரி - 605 011

கைப்பேசி: 99940 78907

22. அக்கரைச் சீமையின் வீரமகள் அஞ்சலை குப்பன்

— மலர் 1961 முத்தமிழ்ஞானம்

மொரீசியஸ் நாட்டின் ஐரோப்பியக் கொடுங்கோன்மைக்கு எதிராகப் போராடியவர். மொரீசியஸ் நாட்டின் கரும்புத் தோட்ட முதலாளிகளுக்கு எதிராகப் போர்க் கொடி தூக்கியவர். மொரீசியஸ் நாட்டின் மனித உரிமைகளுக்காக தன் உயிரையே தியாகம் செய்தவர். 1940-ஆம் ஆண்டுகளில் மொரீசியஸ் நாட்டில் நடந்த ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சி. கப்பலேறி வந்தாலும் தூடு சொரணை உண்டு. கைப்பிடி சோற்றிலும் கைத்துளி உப்பு உண்டு. மனித உரிமைகள் மரித்துப் போகா என்று காலனித்துவத்தை எதிர்த்த ஒரு தமிழ்ப் பெண்மணியின் வீர வரலாறு வருகிறது. அவரைச் சற்று நேரம் நினைத்துப் பார்ப்போம். அஞ்சலைக்கு அஞ்சலி செலுத்துவோம்.

மொரீசியஸ் நாட்டில் இப்போது அந்தப் பெண்மணிக்காகச் சிலை வடித்து சீர் செய்கிறார்கள். அஞ்சல்தலை வெளியிட்டுப் பார் புகழ்ப் பெருமை செய்கிறார்கள். ஒரு விளையாட்டு அரங்கத்தைக் கட்டி மரியாதை செய்கிறார்கள். யார் அந்த அஞ்சலை குப்பன். வரலாற்றைப் புரட்டிப் பார்த்தால் அஞ்சலை குப்பன் எனும் பெயர் கொஞ்சமாய் மறைந்து மங்கலாகத் தெரியும். ஏன் தெரியுமா? இந்தத் தமிழ்ச்சியின் தியாக உணர்வுகள் குறித்து உலகத் தமிழர்களுக்கு அதிகமாய்த் தெரியாது. தெரியவே தெரியாது என்று சொன்னால் தான் சரியாக அமையும். இன்னும் ஒரு பத்து ஆண்டுகள் கழித்து இப்படி ஒரு தமிழ்ப் பெண் வாழ்ந்து இருக்கிறார் என்று தெரியாமலேயே போய்விடும். அதனால் முன்கூட்டியே இப்படி ஒரு பதிவைப் பதிவு செய்துவிடுவது சாலச் சிறப்பு என்பது காலத்தின் கணிப்பு அல்ல. ஞாலத்தின் எதிர்பார்ப்பு.

மொரீசியஸ் நாட்டில் இரண்டு பெண்களுக்குச் சிலை வைத்து இருக்கிறார்கள். ஒன்று மொரீசியஸ் தலைநகரில் வைக்கப்பட்டு உள்ள இங்கிலாந்து நாட்டின் விக்டோரியா மகாராணியாரின் சிலை. உலகத்தின் கால் பகுதிக்கு மகாராணியாராகக் கோலோச்சியவர். மற்றொன்று அஞ்சலை குப்பன் அவர்களின் சிலை. மொரீசியஸ் தலைநகரம் போர்ட் லூயிஸ் (Port Louis) அபரவாசி (Apravasi Ghat) வளாகத்தில் அந்தச் சிலையை வைத்து இருக்கிறார்கள். வேறு சிலைகள் எதுவும் இல்லை. ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணுக்குச் சிலை வைத்து இருக்கிறார்கள். பெருமையாக உள்ளது.

அஞ்சலை குப்பன், மொரீசியஸின் கரும்புத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடியவர். 1943 செப்டம்பர் 27-ஆம் தேதி ஆங்கிலேயர்களின் துப்பாக்கிச் சூட்டில் வீரமரணம் அடைந்தவர். அப்போது அவர் நிறைமாதக் கர்ப்பினி. அவருக்குத்தான் அங்கு சிலை வைக்கப்பட்டு உள்ளது. மொரீசியஸ் நாட்டில் 68 விழுக்காடு

இந்திய வம்சாவழியினர். 27 விழுக்காடு ஆப்பிரிக்க வம்சாவழியினர். 3 விழுக்காடு சீன வம்சாவழியினர். 2 விழுக்காடு பிரிட்டிஷ் வம்சாவழியினர். ஏறக்குறைய 75,000 தமிழர்கள் வாழ்கின்றனர்.

தமிழர்கள் இந்த நாட்டின் வளர்ச்சியில் மிக முக்கியமானவர்கள். இந்தத் தீவில் தான் அஞ்சலை குப்பன் உரிமைப் போராட்டங்கள் செய்து சாதனை படைத்து இருக்கிறார். நவீன மொரீசியஸின் வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய மாந்தராகக் கருதப் படுகிறார். மொரீசியஸ் மக்களின் அடையாளச் சின்னமாகவும் மாறியுள்ளார்.

அஞ்சலை குப்பன்: அஞ்சலை திவாகரன்; அஞ்சலாய் குப்பன் (Anjalay Tassalam Twakaran); 1911 பிப்ரவரி 17-ஆம் தேதி ரிவியர் டு ரெம்பார்ட் (Riviere du Rempart) எனும் மாவட்டத்தில் பிறந்தார். 1943 செப்டம்பர் 13-ஆம் தேதி பெல்லி வியூ ஹாரேல் (Belle Vue Harel) எனும் சீனி தோட்டத்தில் ஒரு பெரிய வேலைநிறுத்தம் தொடங்கியது. அதில் அஞ்சலையும் கலந்து கொண்டார். 1943 செப்டம்பர் 27-ஆம் தேதி உயிர் துறந்தார். அந்த நாள் மொரீஷியஸ் மக்களால் பெரிதும் போற்றப்படும் நாள். தியாக நாளாகவும் கருதுகிறார்கள். அன்றைய நாளில் தான் பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ ஆதிக்கத்திற்கு எதிராகவும்; தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உரிமைகளுக்காகவும் போராட்டம் உச்சம் அடைந்த நாளாகும்.

ஆங்கிலேய முதலாளிகள் கேட்பதாக இல்லை. தெரிந்ததுதானே. வரித்து விடு. பிரித்து விடு. தொலைத்து விடு எனும் சாணக்கியத்தில் ஆங்கிலேயர்கள் பேர் வாங்கியவர்கள். பரம்பரை புத்தி பாதியில் போய் விடுமா. இந்தப் பக்கம் மலாயாவில் மட்டும் என்னவாம். 1900-ஆம் ஆண்டுகளில் அதே நிலைமை தானே. நான்கு தகரத்தில் ஒரு டப்பாவைக் கட்டி வைத்து; அதற்கு கூலி லைன் என்று பெயர் வைத்து; 150 ஆண்டுகளாக மலாயத் தமிழர்களின் உயிரை வாங்கவில்லையா. அது போலத்தான்.

அஞ்சலை குப்பனுக்கு அவருடைய பெயரில் ஒரு விளையாட்டு அரங்கத்தையும் உருவாக்கி இருக்கிறார்கள். அதன் பெயர் அஞ்சலை விளையாட்டரங்கம் (Anjalay Stadium, Belle Vue, Mauritius). அது மட்டும் அல்ல. 2000 டிசம்பர் 13-ஆம் தேதி அவருக்காக அஞ்சலை அஞ்சல் தலை வெளியிட்டுச் சிறப்பு செய்தார்கள். பள்ளிப் பாட நூல்களில் அவரின் வரலாறு பதிவு செய்யப்பட்டு உள்ளது. மொரீஷியஸ் நாட்டில் முதல் வகுப்பு முதல் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை படிக்கும் மாணவர்கள் கட்டாயம் அஞ்சலையின் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஆங்கிலம் மற்றும் பிரெஞ்சு மொழியில் படிக்க வேண்டும். 2015 மார்ச் 8-ஆம் தேதி அனைத்துலக மகளிர் தினம். அதை முன்னிட்டு மொரீஷியப் பாலினச் சமத்துவம், குழந்தைகள் மேம்பாடு மற்றும் குடும்ப நலத்துறை அமைச்சரால் அதிகாரப்பூர்வமாக அஞ்சலி குப்பன் கௌரவிக்கப் பட்டார். அதன் பின்னர் பாட நூல்களிலும் இந்த வீரமகளின் வரலாறு இடம் பெற்றது.

சான்றுகள்:

1. The historical significance of Anjalay Coopen - <https://www.lexpress.mu/article/historical-significance-anjalay-coopen>
2. Nouvelle d'Ananda Devi, La Mort d'Anjalay dans Au tour des femmes. Ed. B. Pyamootoo & R. Poonoosamy. Port-Louis: Immedia, 1995: 67-74
3. Anjalay Coopen: Tamil Lady 'Kabali' of Mauritius - <https://tamizharmedia.com/2019/06/30/anjalay-coopen-tamil-lady-kabali-of-mauritius/>

23. பேராசிரியர் தொ. பரமசிவன் நினைவுகள்

— கபூபாஸன்

கடந்த ஆண்டின் தொடக்கத்திலிருந்தே கொரோனா என்னும் கொடுந்தொற்று நோயினால் உலகம் கடுமையாக பாதிப்புக்குள்ளாகி அதிலிருந்து இன்னும் மீளாத சூழலில், 2020 டிசம்பர் 24 அன்று அன்று தொ.ப என்று எல்லோராலும் அன்பாக அழைக்கப்படும் பேராசிரியர் தொ.பரமசிவன் உடல்நலக்குறைவால் மறைந்தார் என்ற செய்தி உலகெங்கும் வாழும் தமிழர்களுக்குப் பேரதிர்ச்சியை அளித்தது. தமிழர் வரலாற்று அறிஞரும் திராவிடப் பண்பாட்டு ஆய்வாளருமான தொ.ப. அவர்களுக்கு வீர வணக்கம் செலுத்தும் அதேவேளையில், அவரின் கருத்தியலையும் ஆய்வுப் படைப்புகளையும் குறித்துப் பகிர்ந்துகொள்வது அந்த அறிஞருக்கு நாம் செலுத்தும் பொருத்தமான மரியாதையாக இருக்கும் என்ற நோக்கத்தில் உருவானதே இக்கட்டுரை.

தமிழ்நாட்டிலுள்ள நெல்லை மாவட்டம் பாளையங்கோட்டையில் 1950-ல் பிறந்த தொ.பரமசிவன் பள்ளிப் படிப்பை முடித்த பின்பு மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் இளங்கலைப் பட்டத்தைப் பொருளாதாரத்தில் பெற்றார். பிறகு காரைக்குடி அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலைப் பட்டத்திற்காகத் தமிழ் பயின்றார். மேற்படிப்பை முடித்ததும் இளையான்குடியில் உள்ள டாக்டர் ஜாகிர் உசேன் கல்லூரி மற்றும் மதுரை தியாகராயர் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியுள்ளார். பிறகு நெல்லை மனோன்மனியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியைத் தொடர்ந்தவர், 1998 முதல் 2008 வரை அங்குத் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகப் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்றார். பணிக்காலத்தில் ஏராளமான மாணவர்களின் முனைவர் பட்ட ஆய்வுகளுக்கு வழிகாட்டியிருக்கிறார்.

அவர் தமிழாசிரியராக மட்டும் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றிருந்தால் இன்று இவ்வளவுதூரம் அவரைக்குறித்து நாம் பேசிக்கொண்டிருப்போமா என்பது அய்யமே. தமிழ்க் கற்பித்தலைத் தாண்டி தமிழர் பண்பாட்டு ஆய்வுப் பணிகளிலும் தொ.ப. தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டார். 1976இல் மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வுப்பணியில் சேர்ந்தபோது, அவருடைய ஆய்வு நெறியாளர் மு. சண்முகம் பிள்ளை, 'கோயிலைப் பற்றி ஆய்வு செய்' என்று சொல்லியுள்ளார். அதன்படி 'அழகர்கோயிலை' தொ.ப. ஆய்வுசெய்தார்.

எதையும் புதிய பார்வையுடனும் வரலாற்றுத் தேடலுடனும் சிந்திக்கக்கூடியவராக இருந்த தொ.ப., கள ஆய்வு என்பதன் பெருமையை அப்போது உணரத்தொடங்கினார். புத்தகங்களுக்குள்ளேயே, நூலகங்களுக்குள்ளேயே ஆராய்ச்சி என்ற நிலைமாறி, தெருவையும் ஆய்வையும் இணைக்கிற கள ஆய்வினை அவரது 'அழகர்கோயில்' வரலாற்று ஆய்வில் சாத்தியமாக்கினார். அந்த ஆய்வு அவரைப் பல இடங்களுக்கு இழுத்துச் சென்றது.

அதற்காக அவர், குடும்பத்தை ஊரிலே விட்டுவிட்டு, கோயிலைப் பற்றி ஓர் ஆண்டுக்காலம் கள ஆய்வு செய்துள்ளார். இன்றைக்கும் அவரின் அந்த ஆய்வுமுறை ஆய்வாளர்கள் மதிக்கக் கூடிய ஒன்றாக நீடிக்கிறது.

தெருவிலே சந்திக்கிற எல்லா மனிதர்களும் வாசிப்பதற்குரிய புத்தகங்களே என்ற ஞானத்தை அப்போது பெற்றதாகத் தொ.ப. கூறுகிறார். கோயிலைப் பற்றிய தொ.ப.வின் ஆய்வுடைய தனித்தன்மை என்ன? என்ற கேள்விக்குத் தொ.ப.வே இவ்வாறு பதில் கூறுகிறார்:

“நான் அழகர்கோயிலைப் பற்றிக் கள ஆய்வு செய்தேன். அதைச் சமூகவியல் பார்வையுடன் செய்தேன். அதற்கு முன்பு கோயில் ஆய்வுகள் என்றால் கட்டட ஆய்வுகள், கலை ஆய்வுகளாகவே இருந்தன. அதைவிட்டுக் கோயிலுக்கும் மக்களுக்கும் உள்ள உறவைப் பற்றிச் சொல்லப்படவில்லை. என்னுடைய ஆய்வு முழுக்க முழுக்க கோயிலுக்கும் மக்களுக்குமான தொடர்பிலே மையம் கொண்டது.

நம் நாட்டில் மிகப்பெரிய சமூக நிறுவனம் என்பது கோயில்தான். மற்ற சமூக நிறுவனங்கள் எல்லாம் அழிந்துபோய்விட்டன. காலனி ஆட்சியில் அழிந்ததுபோக மிஞ்சியது கோயிலும் சாதியும் தான். இந்த இரண்டு சமூக நிறுவனங்களுக்கிடையே உள்ள தொடர்பைப் பற்றியதுதான் என்னுடைய ஆய்வு. குறிப்பிட்ட நான்கு சாதிகளுக்கும் அழகர்கோயிலுக்கும் உள்ள உறவையே அந்த ஆய்வில் விவரித்திருக்கிறேன்”.

அவரின் ஆய்வேட்டைப் பரிசீலித்த மூன்று தேர்வாளர்களும் மிகச்சிறந்த ஆய்வு என்ற முடிவை எட்டியதால், மதுரைப் பல்கலைக்கழகம் அதை நூலாக வெளியிட்டது. இந்த வரலாற்று ஆய்வுநூல்தான் தொ.ப.தனித்த அடையாளத்துடன் தமிழர்களிடத்தில் அறிமுகமாக அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்தது. ‘அழகர்கோயில்’ என்ற அந்தப் பண்பாட்டு ஆய்வுநூல் வெளிவந்தபோது தொ.ப.வுக்கு 29 வயது. அவர் அவ்வாய்வில் கையாண்ட கள ஆய்வு முறையை சமூகவியல் பார்வையுடன் அவரின் அடுத்தடுத்த படைப்புகளுக்கும், ஆய்வுகளுக்கும், கட்டுரைகளுக்கும் அடித்தளமாக அமைத்துக்கொண்டார்.

தொ.ப நம்முடைய அன்றாட வாழ்வில் உள்ள நம்பிக்கைகள், சமயங்கள், பண்பாடுகள் சம்பந்தப்பட்ட செய்திகள், நாட்டார் தெய்வங்கள், அதன் வழிபாட்டுமுறைகள், ஆய்வுகள் என மானுடவியல் கள ஆய்வு முறையின் வழியாக தமிழர்களின் வரலாற்றை எழுதி ஒரு புதிய பார்வையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். அறியப்படாத தமிழகம், பண்பாட்டு அசைவுகள், தெய்வங்களும் சமூக மரபுகளும், அழகர் கோயில், தெய்வம் என்பதோர், வழித்தடங்கள், பரண், சமயம், சமயங்களின் அரசியல், செவ்வி (நேர்காணல்கள்), விடு பூக்கள், உரைகல், இந்துதேசியம், நாள்மலர்கள் போன்ற பல நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

தொ.ப. பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த நடுத்தரக் குடும்பமொன்றில் பிறந்து வளர்ந்தவர். குடும்பத்தில் முதல் தலைமுறைப் பட்டதாரி. அவர் பிறந்த ஊரின் சூழலும் பின்புலமும் தான் அவரை மாறுபட்டுச் சிந்திக்கத் தூண்டியது. மேலும் அக்காலகட்டத்தில் திராவிட இயக்கத்தில் உருவான வாசிப்புப் பயிற்சியும் முக்கிய பங்காற்றியுள்ளது. குறிப்பாக,

பிற்படுத்தப்பட்ட சாதியினரிடம், அதிலும் முதல் தலைமுறையில் கல்வி பயின்றவர்களிடம், அதிகத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

“என்னைப் போன்றவர்களுக்கு விளையாட்டைப் போலவே, வாசிப்பும் பழக்கமானது; அதிலும் வாசிப்பு, அரசியல் வாசிப்பாக இருந்தது. நான் பத்து வயதிலேயே முரசொலி வாசிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். நான் மட்டும் அல்ல, சராசரி வாசிப்புத் தன்மை அன்றைக்குத் தமிழ்நாட்டிலே நன்றாக இருந்தது. 1962ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் அண்ணா தோற்றுப் போனதற்கு நாங்கள் நான்கு ஐந்து நண்பர்கள், (எட்டாம் வகுப்பு மாணவர்கள்) பள்ளி மைதானத்திலே நின்று, ‘அண்ணா தோற்றுப்போய்விட்டாரே’ என்று அழுதோம். எட்டாம் வகுப்புப் படிக்கும்போதே அந்த அளவுக்கு வாசிப்பு, அரசியல் ஈடுபாடு இருந்தது” என்று தொ.ப. குறிப்பிடுகிறார்.

தொ.ப. மாணவப் பருவத்திலிருந்தே திராவிட இயக்கப் பற்றாளர். பெரியாரியச் சிந்தனையாளர். தந்தை பெரியாரை அழைத்து 1970களில் திராவிட மாணவர் முன்னேற்றக் கழக நிகழ்ச்சியை காரைக்குடியில் நடத்தியவர்களுள் ஒருவர். தன் இறுதிமூச்சு வரை பெரியாரிய சிந்தனையிலிருந்து மாறாமல் இருந்தவர். 95 விழுக்காடு நான் “பெரியாரிஸ்ட்”தான் என்று அழுத்தமாகக் கூறியவர். “கலை, பண்பாடுகள் பற்றி பெரியார் அவர்கள் புரிந்து கொண்டதில் எனக்குக் கருத்து வேறுபாடு உண்டு. எனினும், அவரது காலம் வேறு என்பதையும் நாம் கணக்கில் கொள்ளவேண்டும்” என்று தொ.ப. சொல்லியுள்ளார். அதேபோல் தனக்குத் தெய்வங்கள் மீது நம்பிக்கை இல்லை என்று தெளிவாகக் கூறியதோடு இறுதிவரை அக்கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தும் வாழ்ந்தவர்.

தொ.ப. ஒரு “பெரியாரிஸ்ட்”, திராவிட இயக்கத்தின் தாக்கம் உள்ளவர் அப்படி இருக்கையில் அவர் மேற்கொள்ளும் பண்பாட்டு ஆய்வுகள் பெரியாரின் கருத்துகளுக்கு முற்றிலும் முரண்படாதா? என்ற கேள்விக்கும் தொ.ப.வே பதில் கூறுகிறார்:

“மேலோட்டமாகப் பார்ப்பவர்களுக்கு வேண்டுமானால் அப்படி இருக்கலாம். பெரியார், ஆகம வழிப்பட்ட விழாக்களையும் பெரிய கடவுள்களான பிள்ளையாரையும் ராமனையும் எதிர்த்தாரே தவிர, அவர் சுடலைமாடனையும் கருப்பசாமியையும் காத்தவராயனையும் எதிர்த்தாரா? இல்லையே... ஏனென்றால் பெரியாரின் நோக்கம் என்பது மானுட விடுதலை என்பதுதான். ஆகமவழிபாடு, ஆகமநெறிக்குட்பட்ட நிறுவனங்கள், தெய்வங்கள், அதற்குரிய சடங்குகள் தோன்றும்போதுதான் கருமார்கள் உருவாகி அடிமைத்தனமும் சேர்ந்தே வருகிறது. நாட்டார் தெய்வ வழிபாட்டில் அடிமைத்தனம் கிடையாது” என்று விளக்கம் கூறியிருக்கிறார்.

மேலும், “நாட்டார் மரபு என்பது, எப்பொழுதும் வைதீக மரபுக்கு எதிரானது. வைதீக மரபு எப்பொழுதும் அதிகாரம் சார்ந்தது. அதிகாரத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளாதது நாட்டார் மரபு. இதில் ஆன்மீக அதிகாரம் எல்லோருக்கும் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறது. தனித்த அதிகாரம் கொண்ட பூசாரி யாருமில்லை. ஒரு மனிதர், பூசை வேளையில் மட்டுமே நம்மைவிட்டுச் சற்று விலகி இருக்கிறார். பூசை முடிந்ததும் மீண்டும் நம்மோடு இணைந்து கொள்கிறார். இங்கு அதிகாரமோ ஏற்றத் தாழ்வோ இல்லை.

எனக்குத் தெய்வங்கள் மீது நம்பிக்கை இல்லை. அவற்றை வணங்குகிற மக்கள் மீது கவர்ச்சி இருக்கிறது, நம்பிக்கை இருக்கிறது. அவர்களின் அழகை நான் ரசிக்கிறேன். கோவிலுக்குப் போகும் அனைவரும் தினசரி சிவபூசையோ விஷ்ணுபூசையோ செய்கிற மக்கள் அல்ல. கோயில் என்பதும் திருவிழா என்பதும் நிறுவனங்கள். திருவிழாக்களின் ஒரு சமூகம் இயங்கமுடியாது. திருவிழாக்கள் ஒரு சமூகம் இளைப்பாறிச் செல்கிற இடமாக உள்ளது. அதுதான் கோயிலும்கூட. இந்தக் கோயில்கள் அதிகார மையமாக மாற்றப்பட்டபோது பெரியார் அதைக் கண்டனம் செய்தார்” என்றும் தொ.ப தன் புரிதலை முன்வைக்கிறார்.

பண்பாடு என்பது மதம் சார்ந்தது அல்ல என்றும் அது நிலம் சார்ந்தது என்று தொ.ப. தெளிவுபடுத்துகிறார். ஏனென்றால் உலகில் மதங்களெல்லாம் உருவாகிச் சில நூற்றாண்டுகள்தான் ஆகின்றன. ஆனால் பண்பாடு உருவாகிப் பல நூற்றாண்டுகள் ஆகிவிட்டன. மதம் என்பது ஒரு நிறுவனக் கட்டுமானம். அது நிறுவனமாக மாறுவதற்கு முன்னாலேயே, மனிதன் எப்பொழுது மனிதனானானோ அப்பொழுதே ஒரு பண்பாடு உருவாகிவிட்டது. இந்தப் பண்பாடு நிலம் சார்ந்துதான் உருவாகிறது.

எடுத்துக்காட்டாகச் சொல்லுவதானால் திராவிடப் பண்பாடு, அரேபியப் பண்பாடு, சீனப் பண்பாடு, தென்னமெரிக்க மக்களின் பண்பாடு என்று பல்வேறு வகையான நிலம் சார்ந்த பண்பாடுகள் உருவாகின. இதை வரலாற்றிலே படிப்பதாக இருந்தால் கூட மஞ்சளாற்றங்கரை நாகரிகம், நைல் நதிக்கரை நாகரிகம், சிந்து சமவெளி நாகரிகம், காவிரிக்கரை நாகரிகம் என்றுதான் படிக்கிறீர்கள். எனவே பண்பாடு என்பது நிலம் சார்ந்தது.

திராவிடம் பற்றி தொ.ப குறிப்பிடுகையில், திராவிடம் என்பது அரசியலைத் தாண்டிய பண்பாட்டு அர்த்தம் கொண்டது என்றும் அது இன்றும் உயிர்ப்புடனேயே தொடர்கிறது என்றும் கூறுகிறார். “நான்கு தென்மாநிலங்களிலுள்ள பண்பாட்டுக் கூறுகளுக்கிடையில் ஒற்றுமை நிலவுகிறது. மூன்று பொதுக்கூறுகளைச் சுட்டிக்காட்டலாம் என்று நினைக்கிறேன். முதலில் தாய்மாமனுக்கான மரியாதை, இரண்டாவது தாய்த்தெய்வ வழிபாடு, மூன்றாவது இறந்த உடலுக்கான மரியாதை. இந்த நான்கு மொழிக்காரர்களுக்கிடையே இன்றும் இவை தொடர்கின்றன”. இது போன்று இன்னும் பல சமூக அரசியல் சார்ந்த பார்வைகளைப் புதிய கோணங்களில் விளக்கியுள்ளார்.

மேற்கூறிய தொ.ப.வின் கருத்துகள் பணிப்பாறை நுனிபோல ஒரு சிறுபகுதி மட்டுமே. அவரது கட்டுரைகளையும் ஆய்வுநூல்களையும் அகழ்ந்து வாசித்தால் ஏராளமான தமிழர் பண்பாட்டு வரலாற்றுத் தகவல்களைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். நாட்டார் தெய்வங்கள் குறித்த பண்பாட்டு ஆய்வுக்காக கால்நடையாகவே பெரும்பயணம் மேற்கொண்ட அவருக்கு, நீரிழிவு நோய் காரணமாக நடக்க இயலாத சூழல் உருவானது மனதளவில் ஒரு சோர்வை உண்டாக்கி இருக்கவேண்டும். தன் பாளையங்கோட்டை வீட்டிலேயே இருந்த அவர் திடீர் மூச்சுத் திணறல் காரணமாக 2020 டிசம்பர் 24 அன்று மறைந்தார். எழுத்தாளர், சிந்தனையாளர், பண்பாட்டு ஆய்வாளரான தொ.ப.வின் மறைவுக்கு அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள், சமூக ஆர்வலர்கள், எழுத்தாளர்கள் எனப் பலரும் இரங்கல் தெரிவித்தனர்.

மதுரை தியாகராசர் கல்லூரியில் தொ.ப.வுடன் பல ஆண்டுகள் பணியாற்றிய பேராசிரியர் கு. ஞானசம்பந்தன், "பகுத்தறிவாளர்கள் பக்தியைப் பேசமாட்டார்கள். பக்தி இலக்கியம் படிக்க மாட்டார்கள். ஆனால், தொ.பரமசிவன் பெரியாரைப் பற்றியும் பேசுவார், பெரியாழ்வாரையும் பற்றிப் பேசுவார். பஸ்துறை வித்தகர். மானுடவியல் சார்ந்து இயங்கியவர்கள் தமிழகத்தில் குறைவு. ராகுல சாங்கிருத்தியாயனுக்குப் பிறகு, மயிலை சீனி வேங்கடசாமிக்குப் பிறகு தொ.பரமசிவனை நாம் வைக்கமுடியும். கடவுள் மறுப்பை மனதில் கொண்டிருந்தாலும் கோயில்கள் குறித்த ஆய்வுகளைச் சிறப்பாகச் செய்தவர்" என்கிறார். கு.ஞானசம்பந்தன் தொ.ப.விடம் கடவுள் இல்லையா? என்று கேட்டபோது, 'நான் கடவுள் இல்லை என்று சொல்லவில்லை. இருந்தால் நல்லது என்றுதான் சொல்கிறேன்' என்று தொ.ப. கூறியதுதான் பின்னாளில் 'தசாவதாரம்' திரைப்பட வசனமாகப் புகழடைந்தது.

தொ.ப. தன்னுடைய ஆய்வுப் பணிகளுக்காக சமஸ்கிருதமும் பயின்றுள்ளார். தமிழ்நாட்டு வைணவத் திருப்பதிகளில் ஒன்றான அழகர்கோயிலை ஆய்வு செய்ததோடு மட்டுமல்லாமல் வைணவத்தையும் கற்றுத் தேர்ந்தவராக இருந்துள்ளார். வைணவத்தின் தத்துவார்த்தமான உள்ளுக்குகளின் மீது புது வெளிச்சம் பாய்ச்சியவர் அவர் என்று நடிகர் கமலஹாசன் தொ.ப. மறைவுக்கு எழுதிய இரங்கல் அறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். "அவருக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லை. ஆனால், தனது நம்பிக்கையையும் ஆய்வையும் போட்டுக் குழப்பிக்கொள்ளாத அந்தச் சமநிலையே அவர் மீது எனக்குப் பிரேமையை உருவாக்கியது" என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தந்தை பெரியாருடன் பேராசிரியர் தொ. பரமசிவன்
உதவி: https://twitter.com/Paramasivan_Tho

அய்ரோப்பாவில் உள்ள ஜெர்மனியில் இயங்கி வரும் தமிழ் மரபுடைமை அறக்கட்டளை (Tamil Heritage Foundation International) என்ற பன்னாட்டு அமைப்பின் சார்பாக தொ.ப

அவர்களைப் பாராட்டி 2015ஆம் ஆண்டின் 'சிறந்த தமிழ் மானுடவியல் ஆய்வாளர்' என்ற விருதினைக் கொடுத்துள்ளார்கள். தொ.ப. மறைந்த பின்பு, 2020 டிசம்பர் 27 அன்று ஜெர்மனியிலிருந்து தமிழ் மரபுடைமை அறக்கட்டளையின் சார்பாக நினைவு அஞ்சலிக் கூட்டத்தை காரணாளி வாயிலாக நடத்தியது குறிப்பிடத்தக்கது. அதில் பேசிய அறக்கட்டளையின் தலைவர் முனைவர்.சபாஷிணி அவர்கள் நினைவுகூறும்போது தொ.ப.வுக்குப் பெரியாருடன் எடுத்துக்கொண்டதுதான் மிகவும் பிடித்தமான புகைப்படம் என்று குறிப்பிட்டார்.

“பெரியார் கொள்கைகள் ஒருபோதும் சாகாது. மானுட விடுதலை ஒன்றுதான் பெரியாரின் நோக்கம். அதற்கு எதிரான அத்தனை அம்சங்களையும் அவர் எதிர்த்தார். அதனால் யாரெல்லாம் மானுட விடுதலையை முன்னெடுக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கெல்லாம் பெரியாரிடம் கற்றுக்கொள்ள விஷயங்கள் உண்டு” என்று கூறி பெரியாரியச் சிந்தனையாளராகத் திகழ்ந்த தொ.பரமசிவன், பெரியார் நினைவு நாளிலேயே மறைந்தார் (டிசம்பர் 24).

நேர்மையோடு திறனாய்வு செய்வதில் பெரும் பங்காற்றிய சீரிய சிந்தனையாளர். தொல் படிமங்கள், கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள், இலக்கியங்களிலிருந்து மட்டுமே வரலாற்றுத் தொன்மங்களைப் பார்க்கும் ஆய்வுச்சூழலை மாற்றி, நாட்டார் வழக்கு பற்றிய கதையாடல்களின் வழியாகப் பொதுமை நெறியில் நின்று விளிம்புநிலை மக்களின் பண்பாட்டில் இருந்து தமிழர் பண்பாட்டைக் கட்டியெழுப்பி மீட்டுருவாக்கம் செய்தவர்.

புத்தாக்கச் சிந்தனையோடு பல நூல்களை எழுதி, செம்மொழித் தமிழுக்கும், தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்திற்கும் ஒப்பற்ற தொண்டு புரிந்த மாமேதை பேராசிரியர் தொ.பரமசிவன். அந்த சிறந்த ஆய்வாளரின் நூல்களை நாம் படித்துப் பயன்பெற வேண்டும். அவருக்கு சிங்கப்பூரிலும் ஒரு நினைவுஞ்சலிக் கூட்டம் நடத்தி மரியாதை செலுத்தவேண்டும்.

24. கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி

— கரந்தை புலவர்க்குமார்

திருக்குறளும் கம்பராமாயணமும் மதுரையில் ஒருவரிடத்தும் இல்லாத நிலை கண்டு கலங்கிய இராமநாதபுரத்து அரசர், வள்ளல் பாண்டித்துரைத் தேவரால், 1901 ஆம் ஆண்டு தொடங்கப் பெற்றது மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கமாகும். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் அடியொற்றி, 1911 ஆம் ஆண்டு கரந்தை வடவாற்றின் வடகரையில் அமைந்துள்ள, கந்தப்பச் செட்டியார் மடத்தில் தோற்றம் பெற்றது கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கமாகும்.

• 1913 ஆம் ஆண்டிலேயே, நீராருங் கடலுடுத்த எனத் தொடங்கும் மனோன்மனீயம் சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களின் பாடலைத் தமிழ்த் தாய் வாழ்த்தாக அறிமுகம் செய்தது கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கமாகும்.

• 1919 ஆம் ஆண்டிலேயே, தமிழ் ஓர் உயர்தனிச் செம்மொழி எனத் தீர்மானம் இயற்றியது, கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கமாகும்.

• 1921 ஆம் ஆண்டிலேயே, தமிழுக்குத் தேவை, தனியே ஒரு, தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் எனத் தீர்மானம் நிறைவேற்றியதும் போராடியதும் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கமாகும்.

• 1923 ஆம் ஆண்டிலேயே, ஆங்கிலேய அரசின், ஐ.சி.எஸ்., பட்டத்திற்குத் தமிழையும் ஒரு பாடமாக ஏற்க வேண்டும் என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றியது கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கமாகும்.

• 1937 ஆம் ஆண்டில், பள்ளிகளில் நுழைந்த, கட்டாய இந்தியை எதிர்த்து, முதன் முதலில் தீர்மானம் இயற்றியதும், களத்தில் இறங்கிப் போராடியதும், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கமாகும்.

தமிழும், வடமொழியும் கலந்து பேசும் மணிப்பிரவாள நடையைத் தகர்த்து, தனித் தமிழ் நடையாம், கரந்தை நடையை உருவாக்கியதும், நடைமுறைப் படுத்தியதும் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கமாகும். திரு, திருவாளர், செல்வன், செல்வி, தலைவர், செயலாளர், பொருளாளர், உறுப்பினர்கள், திருமண அழைப்பிதழ் முதலான எண்ணற்ற தனித் தமிழ்ச் சொற்களை அறிமுகப் படுத்தியது கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கமாகும். இவ்வாறு தன் எண்ணற்ற தமிழ்ப் பணிகளால், தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்காகவும், தனித் தமிழின் செழிப்பிற்காகவும், அரும் பெரும் பணிகளை முன்னெடுத்து, வெற்றி வாகை சூடிய போதிலும், நிற்க ஓர் இடம் இன்றி, வாடகை கட்டடத்திலேயே, கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் காலத்தைக் கழித்தது.

இடம் வாங்குதல்:

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கமானது, தோன்றிய நாள் தொடங்கி, நான்கு ஆண்டுகள் வரை, கந்தப்பச் செட்டியார் சத்திரத்தில் இயங்கியது. விழாக் காலங்களிலும், திருமண நாட்களிலும், கந்தப்பச் செட்டியார் சத்திரம் வாடகைக்கு விடப்படும். இதுபோன்ற நாட்களில், சங்கப் பணிகளைச் செய்வது இயலாத காரியம் ஆகிவிடும். பின்னர், 1914 ஆம் ஆண்டில்,

உமாமகேசுவரனார் அவர்களின் முயற்சியின் பயனாக, கரந்தை கோவிந்தராஜுலு நாயுடு மற்றும் சுப்பராயலு நாயுடு ஆகியோரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, தர்மாபுரம் உதவி ஆட்சியாளர், வேங்கடசாமி நாயுடு அவர்கள், கரந்தைக் கடைத் தெருவில் அமைந்திருந்த, காலஞ்சென்ற வாசுதேவ நாயக்கருக்குச் சொந்தமான சத்திரத்தை, ஆறு ஆண்டுகள், வாடகை ஏதுமின்றி, பயன்படுத்திக் கொள்ள அனுமதி வழங்கினார். இருப்பினும் சங்கத்திற்கு என்று சொந்தமான இடம் இல்லாத நிலை, உமாமகேசுவரனாரை வருத்தியது.

அமிழ்தினும் இனிய தமிழ் அன்னைக்கு, வடவேங்கடம் முதல் தென்குமரி இடைப்பட்ட இடங்கள் யாவும் உரியனவாக இருந்தும், கரந்தையம் பதியில் தமிழன்னைக்கு இல்லம் எடுக்க, ஓர் அடி நிலம் கூட சொந்தமாய் இல்லாத நிலையினை எண்ணிய உமாமகேசுவரனார் பெருங்கவலை அடைந்தார். உமாமகேசுவரனாரின் மனக்குறையினைப் போக்க எண்ணிய, வள்ளல் பெத்தாச்சி செட்டியார் அவர்கள், சங்கத்திற்கு இடம் வாங்குவதற்காக ஒரு பெருந்தொகையினை அன்பளிப்பாக வழங்க முன்வந்தார். சங்கத்திற்கு இடம் வாங்கும் பொருட்டு, வள்ளல் பெத்தாச்சி செட்டியார் அவர்கள், 1923ஆம் ஆண்டின் மத்தியில், உமாமகேசுவரனாரை அழைத்துக் கொண்டு, தஞ்சையில் பல இடங்களையும் சுற்றிப் பார்த்தார். இறுதியில் கரந்தை வடவாற்றின் வடகரையில் அமைந்திருந்த, ஒரு பெரும் இடத்தினை வாங்குவதென்று முடிவு செய்தனர். அவ்விடம் கரந்தை பாவா மடத்திற்குச் சொந்தமானதாகும்.

பாவா மடத்தினரிடமிருந்து, இவ்விடத்தினை நேரடியாக வாங்குவதற்கு உரிய பொருளில்லாத காரணத்தாலும், மேலும் மடத்திற்குச் சொந்தமான இடத்தினை விலைக்கு வாங்குவதால், எதிர்காலத்தில் ஏற்படக்கூடிய சட்டச் சிக்கல்களையும் மனதில் நிறுத்தி ஆராய்ந்தார் உமாமகேசுவரனார். மாபெரும் தமிழ்ப் பணியாற்றிவரும் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், காலுன்ற இடமின்றியும், இடம் வாங்கப் பொருளின்றியும் தவிக்கின்றது. எனவே ஆட்சியாளர்கள், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு இடம் வழங்கி உதவிட வேண்டும் என்று, அன்றைய ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்களிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தார். வேண்டுகோள் பலித்தது.

சென்னை மாகாண சட்டத்துறை செயலாளர் திவான் பகதூர் ராமச்சந்திர ராவ் அவர்களின் உத்தரவிற்கு இணங்க, கரந்தையில் வடவாற்றின் வடகரையில் அமைந்திருந்த, பாவா மடத்திற்குச் சொந்தமான இடம், 1894 ஆம் ஆண்டின் நிலம் கையகப்படுத்துதல் சட்டத்தின்படி அரசால் கையகப்படுத்தப்பட்டது. இவ்விடத்தினை சங்கத்திற்கு வாங்கும் பொருட்டு வள்ளல் பெத்தாச்சி செட்டியார் அவர்கள், சங்கத்திற்கு ரூ.1000த்தினை அன்பளிப்பாக வழங்கினார். மேலும் அன்றைய தினம் வரை சங்கத்தால் சேமிக்கப்பட்ட தொகை முழுவதும், இந்நிதியுடன் சேர்க்கப்பட்டு, அரசாங்கத்தினரிடம் வழங்கப்பட்டது. அன்றைய ஆங்கிலேய அரசினர், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்திடமிருந்து பெற்றுக் கொண்ட தொகை ரூ.1,807 மற்றும் 5 அணா மட்டுமே. அவ்விடத்திற்கான மீதமுள்ள இழப்பீட்டுத் தொகையினை அரசாங்கமே, பாவா மடத்திற்கு வழங்கியது. இவ்வாறாக, பெத்தாச்சி

செட்டியார் அவர்களின் வள்ளல் தன்மையாலும், பல அறிஞர்களின் உதவியுடனும், ஆங்கிலேய அரசாங்கத்தின் மாபெரும் உதவியோடும், ஆதரவோடும், 44,662 சதுர அடி நிலமானது, 1924ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 7 ஆம் நாள், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்குச் சொந்தமானது.

1931 ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 14 ஆம் நாள், கரந்தை வடவாற்றிற்குத் தெற்கேயும், பழைய திருவையாறு சாலைக்கு கிழக்கேயும் உள்ள, 14 ஏக்கர் பரப்பளவு கொண்ட ஒரு பெரிய வெற்றிடத்தை ரூ.3,400க்கு உமாமகேசுவரனார் விலைக்கு வாங்கினார். இவ்விடத்தின் ஒரு பகுதியை, மாணவர்களுக்கு உரிய விளையாட்டிடமாக மாற்றினார். மீதம் இருந்த, பெரும் பகுதியைத் தோட்டமாக உருவாக்கினார். திக்கற்ற மாணவர் இல்லத்தில், தங்கிப் பயிலும் மாணவர்களுக்கான காய், கனிகள் இவ்விடத்தே பயிர் செய்யப்பட்டன.

கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி:

தமிழ் வளர்ச்சிப் பணிகளையும், கல்வி வளர்ச்சிப் பணிகளையும் தனது இரு கண்களெனக் கருதிய கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பில், 1916 ஆம் ஆண்டு கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கச் செந்தமிழ்க் கைத் தொழில் கல்லூரியானது தொடங்கப் பெற்றது. தமிழோடு கைத் தொழில்களையும் கற்றுக் கொடுக்கும்படியான கலாசாலைகளை ஏற்படுத்துதலே பயன் விளைவிக்கும் என்று தமிழவேள் உமாமகேசுவரனார் எண்ணினார். இக்கல்லூரியில் பயின்று வெளிவரும் மாணவர்கள், அரசு வேலை வாய்ப்புகளை மட்டுமே நம்பியிராமல், சொந்தமாகத் தொழில் செய்து நாட்டை வளமாக்க வேண்டும் என்பதே உமாமகேசுவரனாரின் விருப்பமாகும். எனவே எட்டாம் வகுப்பு வரை பயிற்றுவிக்கப்பட்ட, இக்கல்லூரியில், நெசவு, நூல் நூற்றல், பாய் முடைதல், மரவேலைகள், நூற் கட்டு, அச்சுத் தொழில் முதலியனவும் கற்றுத் தரப்பெற்றன. கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கச் செந்தமிழ்க் கைத்தொழில் கல்லூரியில் பயின்று, மேற்படிப்பைத் தொடர விரும்பும் மாணவர்களுக்காக, ஒரு தனித் தமிழ்க் கல்லூரியினை நிறுவிட உமாமகேசுவரனார் விரும்பினார்.

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் தொடங்கப் பெற்ற நாள் தொடங்கி, சங்கத்தை அண்டாது, அணுகாது விலகியிருந்தது செல்வம் மட்டுமே. போதிய நிதி வசதியின்மையால், உமாமகேசுவரனாரின் கல்லூரிக் கனவானது, ஆண்டுகள் பல உருண்டோடியும் கானல் நீராகவே நீடித்தது. சற்றும் அயராத உமாமகேசுவரனாரின் தொடர் முயற்சிகளின் விளைவாக, 1938 ஆம் ஆண்டு, கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வெள்ளி விழாவின் போது தனித் தமிழ்க் கல்லூரி ஒன்றினை, கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி என்னும் பெயரில் தொடங்குவது என்று தீர்மானிக்கப் பட்டது. கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வெள்ளி விழா, 1936 ஆம் ஆண்டே நடைபெற்றிருக்க வேண்டும். ஆனாலும் விழா நடத்துவதற்குரிய போதிய நிதி இல்லாத காரணத்தால், சிறுகச் சிறுகப் போதுமான பொருள் சேர்த்து, இரண்டாண்டுகள் கடந்த நிலையில் 1938 ஆம் ஆண்டுதான் கொண்டாடப் பெற்றது.

தொடங்க இருக்கும், கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியில் பணியாற்றத் தகுந்தப் பெரும் புலமை படைத்த ஆசிரியர்கள் பலர், தஞ்சையில் இருந்த போதிலும், தக்க இளைஞர்

ஒருவரையே, இக்கல்லூரியில் பணியமர்த்த எண்ணினார் உமாமகேசுவரனார். தனது உற்ற நண்பரான, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியர் நாவலர் டாக்டர் ச.சோமசுந்தர பாரதியார் அவர்களை அணுகி, தங்கள் மாணவருள் தலைசிறந்த மாணவர் ஒருவரை, கரந்தைக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று வேண்டினார். நாவலரும் தன் மாணவர்களுள் தக்காரைத் தேர்வு செய்து, கரந்தைக்குச் சென்று பணியாற்ற அறிவுறுத்தி அனுப்பினார். அம்மாணவர், 1938 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதத்தில் ஓர் நாள், விடியற்காலை 5.00 மணியளவில், சங்கத் தலைவர் அவர்களை, அவர்தம் இல்லத்தில் சந்தித்தார்.

உமாமகேசுவரனார் அவர்கள், தூய வெண்ணீரு துதைந்த பொன்மேனியராய், இராமலிங்க அடிகள் இயற்றிய திருவருட் பாவை உளமுருகிப் பாடிக் கொண்டிருக்கும் காட்சியைக் கண்டு மெய்மறந்து நின்றார். சற்று நேரத்தில், புதிய இளைஞர் ஒருவர் தன்முன் நிற்பதைக் கண்ட உமாமகேசுவரனார், முகம் மலர வரவேற்றார். அந்த இளைஞர், சோமசுந்தர பாரதியார் கொடுத்தனுப்பியக் கடிதத்தைக் கொடுத்தார்.

கடிதத்தினைப் படித்து மகிழ்ந்த உமாமகேசுவரனார், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வெள்ளி விழாவின்போது, தொடங்க இருக்கும் கல்லூரிக்கு, நீங்களே ஆசிரியர். தங்களுக்கு நிறைந்த ஊதியம் கொடுக்கும் நிலையில், சங்கத்தில் பொருள் இல்லை. எனவே இயன்ற அளவு ஊதியம் கொடுப்போம். கல்லூரி வளர, வளர, உங்களுக்கும் வளர்ச்சி உண்டாகும். தற்பொழுது வெள்ளிவிழா மலரின் அச்சுப் பணிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. அதனைத் தாங்கள் பொறுப்பாகக் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறினார்.

அடுத்து, தனது சிற்றன்னையை நோக்கி, இவர்கள் எப்பொழுது வந்தாலும், தாமதமின்றி உணவு படைத்து, சங்கத்திற்கு அனுப்பிவிட வேண்டும் என்றார். இவ்வாறு, இப்புது இளைஞரையும், தன் குடும்பத்துள் ஒருவராய் தமிழவேள் இணைத்துக் கொண்டார். இந்த இளைஞர்தான், கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியின் முதல் ஆசிரியர். இவர்தான், இலக்கிய, இலக்கண நூல்கள் பலவற்றைப் படைத்து, பின்னாளில் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தின் இலக்கியத் துறைத் தலைவராய் அமர்ந்து செம்மாந்தப் பணியாற்றிய பேராசிரியர் க.வெள்ளைவாரணனார்.

கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியின் வளர்ச்சி:

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வெள்ளி விழாவானது, 1938 ஆம் ஆண்டு, ஏப்ரல் மாதம் 15, 16 மற்றும் 17 ஆம் தேதிகளில் மிகவும் சிறப்புடன் நடைபெற்றது. வெள்ளி விழாவின் இரண்டாம் நாளான 16.4.1938 சனிக் கிழமை காலை 8.00 மணிக்கு தமிழ்ப் பெருமன்றத்தில் கடவுள் வணக்கமும், தமிழ்த் தாய் வாழ்த்தும் பாடப்பெற்ற பின் கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியின் தொடக்க விழா நிகழ்வுகள் தொடங்கின. விழாத் தலைவர் திருப்பாதிரிப் புவியூர் ஞானியார் அடிகள் அவர்கள், தம் பொருளுரைகளை, அழகுமிகத் திரட்டி கல்லூரியினைத் திறந்து அருளினார்கள். அப்போது நாவலர் ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள்,

நன்மா ணவராகும் வண்டர் நனிபயின்று

பன்மாண் கலைத்தேன் பருகுமா - மன்மாண்

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கக் கல்லூரிப் பூங்கா

பரந்தொளிர்த்து வாழியரிப் பார்

எனப் பாடி வாழ்த்தினார். கல்லூரிக் கட்டிடத்தில் அலங்கரிக்கப் பெற்று வைக்கப்பெற்றிருந்த, தமிழ் நாட்டுக் கடவுள் முருகன் திருவுருவத்திற்கு வழிபாடு செய்யப் பெற்றது.

தொடர்ந்து ஞானியாரடிகளும் மற்றவர்களும் வகுப்பறைக்குச் சென்றனர். நாதமுனி என்னும் பெயருடைய மாணவர் உட்பட, பத்தொன்பது மாணவர்களுடன் புதிய கல்லூரியின் முதல் வகுப்பானது தொடங்கப் பெற்றது. ஞானியார் அடிகள் அவர்கள், வித்துவான் வெள்ளைவாரணன் அவர்களை மாணவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி, தமிழ் கற்பிக்கத் தொடங்குமாறு வேண்டினார். வெள்ளைவாரணன் அவர்களும், திருக்குறளின் தலைக்குறளாகிய அகர முதல என்னும் அருமைத் திருக்குறளைக் கற்பித்தார். அவரைத் தொடர்ந்து ஞானியாரடிகள் அவர்கள் புதிதாக தொடங்கப் பெற்றுள்ள கல்லூரியை வாழ்த்தி, அகரமுதல எனத் தொடங்கும் திருக்குறளின் பருப் பொருளும், நுண் பொருளும் இனிது விளக்கினார்.

தமிழ் வளர்ச்சிக்காகப் பெருந்தொண்டு புரிந்து வரும், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் நோக்கங்களைக் கண்டு மகிழ்வடைந்த பலரும், கல்லூரியானது தழைத்து வளர, நன்கொடைகளை வழங்கினர். திருச்சிராப்பள்ளி திருவாளர் தி.ச. பொன்னுசாமி பிள்ளை என்பார், தாம் நடத்தி வருகின்ற அறக்கட்டளையின் வருவாயினை, கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்குத் தரும சாசனம் எழுதி வழங்க விரும்புவதாக, விழா மேடையிலேயே அறிவித்தார். மாணவர்களுக்கு இலவசக் கல்வி, இலவச விடுதி வசதி, இலவச உணவு வசதிகளும் ஏற்பாடு செய்து தரப்பெற்றன. கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கச் செந்தமிழ்க் கைத் தொழில் கல்லூரியின் தலைமையாசிரியரான திரு சிவ. குப்புசாமி பிள்ளை அவர்கள், கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியின் மேற்பார்வையாளர் பணியினை ஏற்று, தமிழ் பயிலும் மாணவர்களின் மேம்பாட்டிற்கு அயராது பாடுபட்டார்.

தமிழவேள் அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, குடந்தை பாணாதுறை உயர் நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியராகத் தொண்டு செய்து வந்தவரும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் ஆராய்ச்சிப் பகுதியில் வரலாற்றுத் துறையில் பல ஆண்டுகள் தொண்டு செய்து ஓய்வு பெற்றவரும், தமிழ் நாட்டின் தலைசிறந்த கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியாளருமாகிய திரு சதாசிவப் பண்டாரத்தார் அவர்கள், சனிக் கிழமைகள் தோறும், தனது சொந்தச் செலவிலேயே, கரந்தைக்கு வருகை தந்து, கல்வெட்டு பற்றிய விளக்கங்களை மாணவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார். தமிழவேளும் தனது பல்வேறு பணிகளுக்கு இடையிலும் நேரம் ஒதுக்கி, ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமையும் காலை 9.00 மணி முதல் 11.00 மணி வரை, டாக்டர் கால்டுவெல் என்னும் மேல்நாட்டு அறிஞரால் எழுதப் பெற்ற, திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் என்னும் அரிய பெரிய ஆங்கில நூலை, மாணவர்களுக்கு மொழிபெயர்த்து தக்க விளக்கங்களோடு போதித்து வந்தார்.

கல்லூரி ஒன்றை நடத்துவது என்றால் போதிய பொருள் வருவாய் வேண்டுமல்லவா? சங்கத்தை நடத்துவதற்கே போதிய பொருள் இல்லாதபோது, கல்லூரியினை நடத்துவது எவ்வாறு இயலும்? ஆனாலும் தொடங்கிய பணியினை இடையிலேயே நிறுத்தி விடுவது இழுக்காகிவிடுமல்லவா? எனவே மனம் தளராத உமாமகேசுவரனார் தமிழ்ப் பெருமக்களுக்குக் கீழ்க்கண்ட ஒரு வேண்டுகோளினை விடுத்தார்:

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் இப்போது தமிழ்நாடு முற்றுமே மதிக்கத்தகும் அரும்பணியை மேற்கொண்டிருக்கிறது. கரந்தைத் தமிழ்க் கல்லூரி, முதல் வகுப்புடன் அரும்பியிருக்கின்றது. மேலும் நான்கு வகுப்புகள் நாளடைவில் தோன்றி முற்றுப் பெற வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றன. இதன் இன்றியமையாத அங்கங்களாகிய இசை, ஓவியம், மருத்துவம், சிற்பம் போன்ற தொழிற் கலைகளும் ஈண்டு முகிழ்த்துப் பிஞ்சு, காய் கனிகளாகி நற்பயன் நல்க வேண்டும். இவ்வெண்ணங்கள் சிறு அளவிலாவது உருப்பெற வேண்டுமானால் நூறு மாணவர்களுக்காவது, உண்டியும், உறையுளும் தருதற்கான மாணவர் இல்லமும், பத்து ஆசிரியர்களாகினும் பணி செய்தற்குரிய வசதிகளும் அமைக்கப்பட வேண்டும். ஆண்டு தோறும் ரூபாய் ஐயாயிரத்திற்குக் குறையாத வருவாய் தட்டில்லாது வந்து கொண்டே இருத்தல் வேண்டும். இதுபோது தொடங்கியிருக்கும் முதல் வகுப்பில் பத்தொன்பது மாணவர்கள் சேர்ந்திருக்கின்றனர்.

திருச்சி, நெல்லை, கோவை, வட தென் ஆற்காடுகள், ஆயபிறமாவட்டங்களில் இருந்து வந்தவர் ஒன்பதின்மர். யாழ்ப்பாணத்து மாணவர் ஒருவர் வருவாரென்று எதிர்பார்க்கப் படுகிறது. மலேயா நாட்டிலிருந்தும் விண்ணப்பம் வந்துள்ளது. இவர்களின் பன்னிரு மாணவர்கள் சங்கத்தார் அமைத்திருக்கும் இல்லத்தே இருந்தும், ஏனையோர் வெளியே இருந்தும் கல்வி பயின்று வருகின்றனர். இதனை உய்த்து நோக்குவோர், இக்கல்லூரி தமிழ் நாட்டிற்கு உரியதெனவும், இதனைப் பேணி வளர்த்தல், தத்தம் கடமை எனவும் தமிழன்பர்கள் கருதுவர் என்று எண்ணுகிறோம். தமிழ்ப் புலமையும், தொழிற் கலையும் ஒருங்கே பயிற்றப்படும் கல்வி முறை சாலச்சிறந்த நன்முயற்சியாகும். இம்முயற்சி உரம் பெறுவதற்கு, இலக்கிய இலக்கண நூல்களையன்றிக் கலை நூல்களையும் எளிய விலைக்கு வெளியிடுதல் வேண்டும். இத்தகைய பொறுப்புள்ள வேலைகளை மேற்கொள்ளவும், செவ்வனம் இயற்றவும் அறிவாளிகள், செல்வர்கள், அன்பர்கள் ஆகிய அனைவரின் துணையும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுகிறது.

இவ்வேண்டுகோள் விரும்பியவாறு பலனளிக்கவில்லை. ஆயினும் கல்லூரி தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. கல்லூரியானது இரண்டாம் ஆண்டில் அடி எடுத்து வைத்தபோது, மேலும் ஓர் ஆசிரியர் நியமனம் செய்யப் பட்டார். சங்கத்தின் புகழ்பாடும் நல்ல கவிஞராகவும், தமிழையும் தமிழ் நாட்டு அரசியலையும் அறியாது சோம்பிக் கிடந்த தமிழ் மக்களிடையே, உணர்ச்சி ஊற்றெடுக்கச் செய்யும் வகையில் சொற்பொழிவாற்றும் நாவன்மை உடையவருமாகிய, திரு கோ.வி. பெரியசாமிப் புலவர் அவர்கள் இரண்டாவது விரிவுரையாளராகப் பணியில் சேர்ந்தார்.

பேரிடியாய் விழுந்த தடை:

1940-41 ஆம் ஆண்டு கோடை விடுமுறைக்குப் பின் மூன்றாமாண்டில் கல்லூரியானது காலடி எடுத்து வைப்பதற்குள், பேரிடியாய் தடை என்னும் உத்தரவு ஒன்று சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தால் பிறப்பிக்கப் பெற்றது. கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியை சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைக்க முடியாது என்று சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பதிவாளர் அறிவித்து விட்டார். காரணம். ரூபாய் ஐம்பதாயிரம் தொகையினை இணைப்புக் கட்டணமாய் செலுத்தியிருக்க வேண்டும் அல்லது ரூபாய் ஐம்பதாயிரம் பொறுமானமுள்ள சொத்துக்களுக்கு உரிய பத்திரங்களைப் பல்கலைக் கழகத்தில் சமர்ப்பித்திருக்க வேண்டும். கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கமோ, இரண்டில் எதையுமே நிறைவேற்றும் நிலையில் இல்லை.

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு என்று 1924 ஆம் ஆண்டு வாங்கப்பெற்ற 44,662 அடி நிலத்தின் மதிப்பு ரூ.1,807. 1931 ஆம் ஆண்டு வாங்கப் பெற்ற 14 ஏக்கர் நிலத்தின் மதிப்பு ரூ.3,400. இரண்டையும் சேர்த்தாலும், இடைப்பட்ட காலத்தில், நிலத்தின் மதிப்பு எவ்வளவுதான் உயர்ந்திருந்தாலும், மொத்த நிலத்தின் மதிப்பும் ரூ.10,000 ஐத் தாண்டாது என்ற நிலை. ஒரு வருடம் கல்லூரியினை நடத்துவதற்கான, ரூபாய் ஐயாயிரத்திற்கே வழி இல்லாதபோது, ரூபாய் ஐம்பதாயிரத்திற்குச் சங்கம் எங்கே போகும்? எனவே கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியை சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைப்பதோ, அங்கீகாரம் வழங்குவதோ முடியாது. கல்லூரியினை உடனே மூடுங்கள் என்று சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் உறுதியாய் அறிவித்தது. கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி மூடப்பட்டது. கல்லூரியில் பயின்ற மாணவர்கள் திசைக்கொருவராய் சென்றனர். அகப்பட்ட தொழிலில் அமர்ந்தனர் பலர். சிலர் வெள்ளத்தில் அகப்பட்டவன் துரும்பைப் பிடித்துக் கரையேறுதல் போல, தனியே கல்லூரியும், ஆசிரியரும் இல்லாவிட்டாலும், தனிமையில் பயின்று தமிழ்க் கலைகளில் அறிஞராயினர். சிலர் வேலையின்றித் தவித்தனர். எடுத்த செயலினை, எப்பாடுபட்டாவது செய்து முடிக்கும் திறன் வாய்ந்த உமாமகேசுவரனார் மட்டும் உள்ளம் தளர்ந்தாரில்லை.

தமிழ்ப் பெருமக்களை நோக்கி, கரந்தைப் புலவர் கல்லூரிக்குப் போதிய முதற்பொருள் இன்மையால், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார் ஒப்ப மறுக்கின்றனர். தமிழ் நாட்டின் எல்லைக்குள் ஆங்கிலம் போன்ற பிறமொழிகளின் வளர்ச்சியைக் கருதி உழைக்கும் கலைக் கூடங்கள் எத்தனை? அவற்றிற்காகப் பணி செய்து செழுமையுடன் தருக்குற்று வாழும் கணக்கானர் எத்துணையர்? இந்நிலையில் தமிழ் மொழி ஒதுக்கிடம் பெறுவதும், தமிழ்ப் புலவர்கள் வீணர்கட்கு எளியராய் அஞ்சி வாழ்வதும் இழிவன்றோ? தமிழ் மக்கள் இப்புலவர் கல்லூரிக்குப் பொருளுதவி புரிந்து தம் கடனாற்றுவார்களாக என மீண்டும் ஒரு முறை வேண்டுகோள் விடுத்தார். தஞ்சை வட்டக் கழகத் தலைவராக, செல்வாக்குடைய பதவியினையும், சிறந்த வழக்கறிஞர் என்னும் பெயரினையும் பெற்றிருந்த தமிழவேள் அவர்களால், தம்மிடம் ஆதரவு நாடிவரும் செல்வந்தர்களிடமிருந்து, எளிதில் பெரும் பொருளைத் திரட்டியிருக்க முடியும். ஆனாலும் அதனைச் செய்தாரில்லை. அதற்கும் அவரே காரணத்தைக் கூறுகிறார். கேளுங்கள்: பொய்யும் புரட்டும் உடையவர்களால் பெறும் பொருள்,

நம் சங்கத்திற்கு வேண்டியதில்லை. தமிழ் வளர வேண்டும் என்ற விருப்பத்துடன் யாரேனும் ஒரு காசு கொடுத்தாலும் அதனைப் பெரும் தொகையாக ஏற்று மகிழ்வேம் என்றார்.

சங்கநிதி பதுமநிதி இரண்டுந் தந்து

தரணியொடு வானாளத் தருவ ரேனும்

மங்குவார் அவர்செல்வம் மதிப்பேம் அல்லேம்

மாதமிழுக் கேகாந்தர் அல்லராகில்

அங்கமெலாம் குறைந்தமுகு தொழுநோ யராய்

ஆவரித்துத் தின்றுமூலும் புலைய ரேனும்

தங்குபுகழ்ச் செந்தமிழ்க்கோர் அன்ப ராகில்

அவர்கண்டர் யாம்வணங்குங் கடவு ளாரே

தமிழ் மக்களிடம் இருமுறை கோரிக்கை வைத்தும் பயனில்லை. இப்புலவர் கல்லூரியில் பயின்று புலவர் பட்டத்துடன் வெளிவரும் முதல் மாணவனைக் கண்ணாரக் கண்டால்தான், எனது இப்பிறவி முழுமைபெறும். புலவர் பட்டத்துடன் வெளிவரும் மாணவனைக் கண்ட அடுத்த விநாடியே எனது உயிர் பிரியுமானால் மிகவும் மகிழ்வேன் என்று தமிழன்பர் சிலரிடம் கூறி வருந்திய உமாமகேசுவரனாருக்கு, வெள்ளி விழாவின் போது தனது உறவினரான, திருச்சி தி.ச. பொன்னுசாமி பிள்ளை அவர்கள் தனது அறக்கட்டளையின் வருவாயினை சங்கத்திற்காக எழுதி வைக்க முன்வந்தது நினைவிற்கு வரவே, திருச்சி நோக்கிப் பயணமானார்.

தி.ச.பழனிச்சாமி பிள்ளை அறக்கட்டளை:

திருச்சி தென்னூரில் வசித்து வந்த செல்வந்தர் திருவாளர் சண்முகம் பிள்ளை அவர்களுக்கு திருமக்களாய் உதித்தோர் மூவர். மூத்தவர் ச.முத்துசாமி பிள்ளை, இரண்டாமவர் ச. பொன்னுசாமி பிள்ளை, மூன்றாமவர் தி.ச. பழனிசாமி பிள்ளை ஆவர். திரு தி.ச.பழனிசாமி பிள்ளை அவர்கள் வழக்கறிஞராய் பணியாற்றி பெரும் செல்வம் சேர்த்தவர். இவர் 1928 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 21 ஆம் நாள் காலமானார். இவருக்கு மனைவி மற்றும் குழந்தைகள் இல்லாததாலும், மேலும் இவர் தனது இறுதிக் காலத்தில், உயில் எதனையும் எழுதி வைக்காததாலும், இவரது சகோதரர்களே, இவரின் சொத்துக்களுக்கு வாரிசுதாரர்கள் ஆனார்கள். அவர்கள் விரும்பியிருந்தால் சொத்துக்களை இருவரும் பங்கிட்டுக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அவ்வாறு செய்தார்களில்லை.

உண்மையின் உறைவிடமாகவும், பெருந்தன்மையின் இலக்கணமாகவும் விளங்கிய இவரது சகோதரர்கள் ச. முத்துசாமி பிள்ளை மற்றும் ச. பொன்னுசாமி பிள்ளை ஆகிய இருவரும் இணைந்து, 1930 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் ஒன்றாம் நாள், தங்களது தமையனாரின் சொத்துக்களை மூலதனமாக வைத்து, அவர் பெயரிலேயே, தி.ச. பழனிச்சாமி பிள்ளை அறக்கட்டளை என்னும் பெயரில் அறக்கட்டளை ஒன்றினை நிறுவினார்கள். ஈஸ்வரன் கிருபையால் எங்களுக்கு வேண்டிய சொத்துக்கள் இருப்பதாலும், எங்களுடைய

பிள்ளைகளும் சம்பாதிக்கத் தக்கவர்களாயிருப்பதாலும் காலஞ்சென்ற எங்கள் சகோதரர் பழனிசாமி பிள்ளை, தனக்குப் பின் தன் சொத்துக்களைத் தரும வாசக சாலையும், தரும பள்ளிக்கூடமும் Elementary Education and Industrial School, அதாவது தன்னுடைய பள்ளிக் கூடம் விட்டுப் போகும் பொழுதே பையன்கள் 4 அணாவாவது சம்பாதிக்கும்படியான கைத் தொழில் ஏதாவதொன்று கற்றுக் கொண்டு போக வேண்டுமென்றும், Non Brahmin Hostel and Scholarship நம்முடைய வகுப்பினர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் யோசித்தார் என்பதனைப் பதிவு செய்து இவ்வறக்கட்டளையினை நிறுவினார்கள். இதுமட்டுமா??!

தங்களுக்குப் பின் இவ்வறக்கட்டளையைப் பராமரிக்க தக்கவர் யார் என்பதைக் குறிப்பிடும் போது, ச. முத்துசாமி பிள்ளை மற்றும் ச. பொன்னுசாமி பிள்ளை ஆகியோரின், கறை படியாத, நேர்மையான பெருந்தன்மையான உள்ளத்தினையும், அவர்கள் தங்கள் தமையனாரிடத்தும், அறக்கட்டளையின் பேரிலும் வைத்திருந்த பற்றும் பாசமும் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். எங்கள் ஆயுசுக்குப் பிறகு, எங்களில் ச. முத்துசாமி பிள்ளையின் குமாரர்களாகிய பாலசுப்பிரமணியப் பிள்ளை, அருணாசலம் பிள்ளை மற்றும் எங்களில் ச. பொன்னுசாமி பிள்ளையின் குமாரர்களாகிய ரெத்தினசபாபதி பிள்ளை, டி. இராமலிங்கம் பிள்ளை ஆகியோரை எங்களுக்குப் பிறகு தருமங்கள் நடத்திவர நியமிக்கிறோம். இந்த வாரிசுகளுக்குப் பின்னால் யாருடைய ஸ்தானமாவது காலியானால், அந்த ஸ்தானத்தை மற்றவர்கள் ஒருமித்து, நம்முடைய குடும்பத்தில் தரும சிந்தனையும் யோக்கியதையும் உள்ளவருமான ஒருவரை நியமிக்க வேண்டும் என்று பதிவு செய்தனர். அறக்கட்டளையினை நிறுவியவுடன், பொன்னுசாமி, முத்துசாமி இருவரும் தரும வாசக சாலையைத் தொடங்கினர். பள்ளிக் கூடம், தொழிற் பயிற்சிப் பள்ளியும் நிறுவிட கட்டிடம் கட்ட அஸ்திவாரம் போட்டார்களே தவிர, போதிய வருமானம் இல்லாமையால், அக்கல்வி நிறுவனங்களைத் தொடங்க அவர்களால் இயலவில்லை.

இவ்வறக்கட்டளையில் சொத்துக்கள் இருந்தனவே தவிர, அச்சொத்துக்கள் மூலம் கிடைக்கும் வருவாய் மிகவும் குறைந்த அளவாகவே இருந்தது. மேலும் இவ்வறக்கட்டளையினை நிறுவியவர்களில் ஒருவரான ச. முத்துசாமி பிள்ளை அவர்கள் 23.11.1934 இல் காலமானார். இதனால் அறக்கட்டளைப் பணிகளில் பெரிதும் தொய்வு ஏற்பட்டது. இந்நிலையில்தான், 1938 இல் நடைபெற்ற கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வெள்ளி விழாவில் கலந்து கொண்ட ச. பொன்னுசாமி பிள்ளை அவர்கள், அறக்கட்டளையின் வருவாயினைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு வழங்குவதாக அறிவித்தார். போதிய முதற்பொருள் இன்மையால் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார், கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியை அங்கீகரிக்க மறுத்ததும், கல்லூரிக்கு அங்கீகாரம் பெறுவதற்கு பல்லாற்றானும் முயன்ற தமிழவேள், இறுதியாக திருச்சிக்குப் பயணம் செய்து ச. பொன்னுசாமி பிள்ளை அவர்களைச் சந்தித்தார். இச்சந்திப்பின் பயனாக தி.ச. பழனிச்சாமி பிள்ளை அறக்கட்டளையின் குறிக்கோளில் சில மாற்றங்களைச் செய்யவும், அம்மாற்றங்களை அதிகாரப் பூர்வமாக பத்திரப் பதிவு செய்யதிடவும் பொன்னுசாமி பிள்ளை அவர்கள் முன்வந்தார்.

இதன்படி, ஏழை மாணவர்கட்குத் தொழிலும் கல்வியும் அளித்து அவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்பதே என் தம்பி டி.எஸ். பழனிச்சாமி பிள்ளை அவர்களும், எனது அண்ணன் டி.எஸ். முத்துசாமி பிள்ளை அவர்களும், நானும் ஆகிய மூவரும், கொண்டிருந்த எண்ணமாயிருந்தும், இதில் கண்டிருக்கும் சொத்துக்களைக் கொண்டே, அதை முடிப்பது முடியாத கருமமாயிருப்பதாலும், இதே கருத்துக்களை நிறைவேற்றும் எண்ணத்துடன் தஞ்சாவூரிலுள்ள, கருந்தட்டாங்குடி, தமிழ்ச் சங்கமானது, மாணவர்களுக்கு இல்லங்கள் அமைத்து உண்டி, உறையுள் முதலியன கொடுத்து, தொடக்கக் கல்வியும், தமிழ்ப் புலவர் கல்லூரியும் ஏற்படுத்தி, மாணவர்கட்குத் தொழிற் கல்வியும் பெற, வசதிகள் செய்து நடத்தி வருகின்றமையால், அதன் வாயிலாகவே, எமது எண்ணங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதல் சாலச் சிறந்தது எனக் கருதி, 1.11.1930 இல் நானும், முத்துசாமி பிள்ளையும் எழுதி வைத்த டிரஸ்ட் பத்திரத்தை, இப்போதைய தேவைக்குத் தக்கவாறு மாறுதல் செய்து, இதுமுதல் நடந்து வர வேண்டிய தரும பரிபாலன ஏற்பாடுகளை இதன் மூலமாக எழுதி வைக்கின்றேன் என 1940 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 14 ஆம் நாள் திருச்சி பத்திரப் பதிவு அலுவலகத்தில், மாற்றியமைக்கப் பட்ட அறக்கட்டளையானது பதிவு செய்யப்பட்டது.

உயிர் பெற்ற கல்லூரி:

தி.ச. பழனிசாமி பிள்ளை அறக்கட்டளையில் மாற்றங்கள் செய்து, பதிவு செய்யப்பெற்ற பத்திரத்தின் நகலினை, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தாருக்கு அனுப்பி, அறக்கட்டளையின் சொத்துக்களையே, ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் பொறுமானமுள்ள முதற்பொருளாக ஏற்றுக் கொண்டு, கரந்தைப் புலவர் கல்லூரிக்கு அங்கீகாரம் வழங்கிட வேண்டும் என்று உமாமகேசுவரனார் கடிதம் எழுதி வேண்டினார். அறக்கட்டளைச் சொத்துக்களை முதற்பொருளாக, ஏற்றுக் கொண்ட, சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், 1941 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் இக்கல்லூரிக்கு அங்கீகாரம் அளித்தது. கல்லூரிக்குப் புத்துயிர் வந்தது.

கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியின் முதல் முதல்வர்:

தி.ச. பழனிச்சாமி பிள்ளை அறக்கட்டளையில் மாற்றங்கள் செய்ததன் மூலம், கரந்தைப் புலவர் கல்லூரிக்கு வேண்டிய முதற்பொருள் கிடைத்து விட்டது. ஆனாலும் கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியானது, முதல்வர் என்று ஒருவரும் இல்லாமலேயே இயங்கி வந்தது. எனவே முதல்வராக ஒருவரை நியமித்தாக வேண்டும். யாரை முதல்வராக நியமிக்கலாம் என்று எண்ணிய உமாமகேசுவரனாரின் மனக்கண் முன், அடுத்த நொடியே தோன்றியவர் நாவலர் ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்களாவார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற உரையாசிரியரான நாவலர் ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள், திருச்சியிலும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலும் பணியாற்றி, அவ்வாண்டுதான் ஓய்வு பெற்றிருந்தார். ஒரு நாள் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நிகழ்வுற்ற நிறைவேற்றுக் கழகக் கூட்ட நாளில், சங்கத்திற்கு நாவலர் வருகை தந்தார். கூட்டம் தொடங்குவதற்கு முன், சங்கத்திலுள்ள ஒரு வேப்ப மரத்தடியில், நாவலர் வந்து அமர்ந்திருந்தார். அப்பொழுது சங்கத்திற்கு வந்த உமாமகேசுவரனார், நாவலரைக் கண்டதும், அருகில் சென்று மார்புறத் தழுவி, கண்ணீர்

மல்கத், தங்களைப் பல்லாண்டுகட்கு முன்னரேயே, சங்கத்திற்கு வந்து தமிழ்ப் பணி புரிய வேண்டினேன். தங்கட்குரிய பதவி இதுபோழுது காத்து நிற்கின்றது. கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைப்பு பெற்றுவிட்டது. இக்கல்லூரிக்குத் தலைமை தாங்கத் தக்கார், தமிழ் நாட்டில் தங்களையன்றி வேறு யாருளர்? தாங்கள் தடுத்துரையாது ஏற்றுக் கொள வேண்டும் என உளங் கசிந்துரைத்தார்.

தமிழவேளின் உரையைச் செவிமடுத்த நாவலர், யான் ஏறக்குறைய முப்பது ஆண்டுகளுக்குமேல் கல்லூரிகளிலேயே நீளத் தொடர்பு கொண்டிருந்தேன். என் வாழ்நாளின் பிற்பகுதியிலும், கல்லூரியிலேயே தொடர்பு கொள்ள வேண்டுமெனத் திருவுளக் குறிப்பிருந்தால் யான் என் செயக் கடவேன்? தாங்கள் கூறிய மொழிகளைத் தடுத்துரைக்க அஞ்சுகின்றேன். சிறிது காலம் யான் நடுக்காவிரிக்குச் சென்று, ஓய்வு பெற்றிருந்து மகிழ்வுறக் காலங் கழிக்க எண்ணி வந்தேன். தாங்கள், என்னை வழியில் வளைக்கின்றீர்கள். சில ஆண்டுகள் எனக்கு ஓய்வு தரல் ஆகாதா? என மறு மொழி கூறினார். அதனைக் கேட்ட தமிழவேள், அய்யா அவர்களே தடுத்துரைத்தால், யான் கல்லூரித் தலைவராக யாரைத் தேடிச் செல்வது? இத்தொண்டிற்கு, உங்களை வேண்டுகிறேன். இது குறித்துப் பின்னர் உரையாடுவோம். கூட்டத்திற்கெனக் குறித்த காலம் இதுவாகையால், வாருங்கள் கூட்டத்திற்குச் செல்வோம் எனப் பிணைந்த கையுடன் நாவலரை அழைத்துச் சென்றார்.

செல்லும் வழியில் நாவலர் தமிழவேளைப் பார்த்து, இது என்ன? என்றுமில்லாப் பரிவுடன் இன்று சேரமான் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன், கபிலர் கையை இறுகப் பற்றினார்ப் போலப் பற்றிக் கொண்டுள்ளீர்கள் எனப் புன்முறுவல் தோன்றக் கூறினார். அதற்குத் தமிழவேள் பழந்தனம் இழந்ததைப் பெற்றால், யான் பற்றிக் கொள்ளாது விட்டு விடுவேனா? என்றார்.

பின்னர் தமிழவேள், ஆங்குக் குழுமியிருந்த சங்க உறுப்பினர்கள், ஆசிரியர்கள் பிற நண்பர்கள் முன்னிலையில், நாவலர் நாட்டாரின் புலமைத் திறன், ஆராய்ச்சித் திறன் முதலியவற்றை எடுத்துக் கூறினார். நாவலரும் அக்கணமே கல்லூரி முதல்வர் பொறுப்பை மனமகிழ்வுடன் ஏற்பதாகக் கூறி உமாமகேசுவரனாரின் நட்பிற்குத் தலை வணங்கினார். நாவலர் அவர்கள் 1941 முதல் 1944 வரை நான்காண்டுகள், கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியின் முதல்வராகப் பணியாற்றினார். நான்காண்டுகளும் ஊதியமென்று ஒரு பைசா கூட பெறாமல், உமாமகேசுவரனாரிடத்து கொண்டிருந்த நட்பிற்காகவே பணியாற்றினார். பல்கலைக் கழகத்தோடு இப்புலவர் கல்லூரி இணைந்த பிறகு 1942இல் முதல் வித்துவான் புகு முக தேர்விலும், 1943 இல் முதல் முதனிலைத் தேர்விலும், 1945 முதல் இறுதி நிலைத் தேர்விலும் மாணவர்கள் கலந்து கொள்ளலாயினர். இறுதி நிலைத் தேர்வில் முதன்முதலாகக் கலந்து கொண்ட கல்லூரி மாணவர்கள் ஆறு பேரும் வெற்றி பெற்றனர். இவர்களுள் அ.மா. பரிமணம் என்பாரும், அடுத்த சில ஆண்டுகளில், இரா. கலியபெருமாள் என்பாரும், வித்துவான் இறுதி நிலைத் தேர்வில், முதல் வகுப்பில், முதல் தரத்தில் வெற்றி பெற்று, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தங்கப் பதக்கப் பரிசினை வென்றார்கள். ஆனால், இப்புலவர் கல்லூரியில் பயின்று

வெளிவரும் முதல் மாணவனைக் கண்ணாரக்காணும் நாளே என் வாழ்வில் பொன்னாள், அதுவே கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்குத் திருநாள், புலவர் பட்டத்துடன் வெளிவரும் முதல் மாணவனைக் கண்ட அடுத்த நொடியே என் உயிர் பிரியுமானால், அதை விடப் பேரானந்தம் வேறொன்றுமில்லை என்று பலவாறு கனவு கண்டிருந்த உமாமகேசுவரனாரின் வாழ்க்கையில் இயற்கை விளையாடியது.

உமாமகேசுவரனார் ந.மு.வேங்கடசாமிநாட்டார் தி.ச.பழனிசாமி

வெள்ளைவாரணனார் சதாசிவபண்டாரத்தார் சிவ.குப்புசாமி பிள்ளை

ஆம்: வடபுலப் பயணம் மேற்கொண்டிருந்த உமாமகேசுவரனார், தமிழகம் திரும்பாமலேயே, கரந்தைப் புலவர் கல்லூரிக்கு அங்கீகாரம் கிடைத்த அடுத்த மாதமே, அயோத்திக்கு அருகில் உள்ள பைசாபாத் என்னும் சிற்றூரில் 9.5.1941 இல் இவ்வுலக வாழ்வைத் துறந்தார். உமாமகேசுவரனாரின் அயரா முயற்சியால், தளரா உழைப்பால் தோற்றம் பெற்ற, இக்கல்லூரி, சிறப்பாகச் செயல்பட்ட போதிலும், தனக்கு என்று, தனியொரு கட்டிடம் இன்றியே, இயங்கி வந்தது. பதினைந்து ஆண்டுகள் கடந்த பின்னரே, தஞ்சை நகரப் பெரு வணிகர்களின் முயற்சியால், கல்லூரிக்கெனத் தனியொரு கட்டிடம் கட்டப்பெற்றது. கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி என்பது வெறும் செங்கற்களாலும், மணலாலும் கட்டப்பெற்றக் கல்லூரி அன்று. தமிழவேள் உமாமகேசுவரனாரின் அயரா உழைப்பாலும், உதிரத்தாலும், உருப் பெற்றக் கல்லூரியாகும். தி.ச. பழனிசாமி பிள்ளை, தி.ச. முத்துசாமி பிள்ளை, தி.ச. பொன்னுசாமி பிள்ளை என்னும் வள்ளல்களின், வள்ளல் தன்மையால் உயிர் பெற்ற கல்லூரியாகும். நாவலர் ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், சிவ. குப்புசாமி பிள்ளை, கரந்தைக் கவியரசு, வெள்ளைவாரணனார், பெரியசாமி புலவர் மற்றும் எண்ணற்ற பெயர் தெரியாத தமிழன்பர்களின் உழைப்பால், நன்முயற்சியால் உயர்ந்த கல்லூரியாகும்.

கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியும், மாணவர் இல்லங்களும் வளர, செழிக்க, தஞ்சை நகர வணிகர்கள் ஆற்றியுள்ள சேவை அளவிடற்கரியதாகும். நாள்தோறும் சங்க அலுவலர்கள், கடைவீதிக்கு ஒரு சாக்குப் பையுடன் செல்வார்கள். தஞ்சை நகர வணிகர்கள் அனைவரும் தங்களின் ஒரு நாள் வருவாயின் சிறு பகுதியை சங்கத்திற்கு அன்பளிப்பாய் வழங்குவார்கள். பணமாக மட்டுமல்ல, அரிசியாக, காய் கனிகளாக, மளிகைப் பொருட்களாக, தங்களால் இயன்றதை, ஒரு நாள், இரு நாள் அல்ல, ஒவ்வொரு நாளும் வழங்கி, வளர்த்த கல்லூரி, இப் புலவர் கல்லூரியாகும்.

கரந்தையில் மட்டுமல்ல, கரந்தையைச் சுற்றியுள்ள, கூடலூர், குலமங்கலம், அரதூர், அம்மன்பேட்டை, பள்ளியக்கிரகாரம், சுங்ககாந்திடல், ஆலங்குடி, ஆத்தூர் போன்ற ஊர்களில் சிறு, சிறு அரிசி அரவை ஆலைகள் அதிகமாய் இருந்த காலகட்டம் அது. அன்றைய நாளில் அறுவடை மூலம் கிடைக்கும் நெல் மணிகளை, பத்தாயம் என்றழைக்கப்படும் சேமிப்பு கலன்களில் சேமித்து வைத்து, அவ்வப்போது உணவிற்குத் தேவைப்படும் அளவிற்கு, நெல்மணிகளை அரைத்து அரிசியாக்கிக் கொள்வார்கள். தஞ்சைப் பகுதியைச் சுற்றியுள்ள அனைத்து அரிசி அரவை ஆலைகளிலும், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பில், ஒரு சாக்குப்பை வைக்கப் பெற்றிருக்கும். தங்களின் இல்லங்களுக்குத் தேவையான அரிசியை அரைத்துச் செல்லும் அன்பர்கள், அந்த அரிசியிலிருந்து, ஒரு கைப் பிடியோ அல்லது ஒரு படி அரிசியையோ, தங்களின் வசதிக்கு ஏற்றவாறு, சங்கத்தின் சார்பில் வைக்கப் பெற்றிருக்கும் சாக்குகளில் அன்பளிப்பாய் அளித்துச் செல்வார்கள். சங்க அலுவலர்கள், வாரந்தோறும் அரிசி அரவை ஆலைகளுக்குச் சென்று, சங்கத்தின் சாக்குப் பைகளில் சேர்ந்திருக்கும் அரிசியை, மாணவர் இல்லத்தில் கொண்டு வந்து சேர்ப்பார்கள்.

இவ்வாறாகத் தஞ்சையினைச் சுற்றியுள்ள மக்கள் அனைவரும், இது நமது சங்கம், இது நமது மாணவர்களுக்கான இல்லம், இது நமது மக்களுக்கான கல்லூரி, இச் சங்கம் பாடுபடுவது நமது மக்களுக்காக என்றுணர்ந்து, தங்களது குடும்ப வளர்ச்சியும், சங்க வளர்ச்சியும் வேறுவேறல்ல, ஒன்றே எனக் கருதி உணவிட்டு வளர்த்த கல்லூரி, இப்புலவர் கல்லூரியாகும். தமிழ்ப் பெரியோர்கள், தமிழன்பர்கள், செல்வந்தர்கள், பெரு, சிறு வணிகர்கள் என அனைவரின் தன்னலமற்ற தியாகத்தாலும், உழைப்பாலும், உதிரத்தாலும் வளர்ந்த கல்லூரி, கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியாகும். இக்கல்லூரியில் பயின்ற மாணவர்கள், இன்று இவ்வலகு முழுவதும் பரவித் தமிழ்ப் பணியாற்றி வருகின்றனர். அதிலொரு மாணவர், தான் பயின்ற கரந்தையைப் பற்றிக் கூறுவதைக் கேளுங்கள்.

ஏழு வயதில் நான்

இழந்த தாயைப்

பதினெட்டு வயதில்

கரந்தையில் பெற்றேன்.

தமிழ் என்பது - வெறும்
மொழியன்று -
உணர்வு என்று
கற்பித்தது கரந்தை.

கருத்தைச் சுமக்கும்
வாகனமா தமிழ்
இல்லை - அது
தமிழனைச் சுமக்கும்
கர்ப்பம் என்று
கற்பித்தது கரந்தை.

இலக்கணம் என்று
தொல்காப்பியக் கதவு
இங்குத் திறக்கப் படவில்லை
தமிழின் இதயம் என்றே
திறக்கப் பட்டது.

பேராசிரியர்
இராமநாதன் பாடம் நடத்துவார்
ஓடாத வடவாற்று
நதி நரம்பிலும் தமிழ் புரிதல்
நடக்கும்.
பாவலர் ஏறு
கிள்ளி எறியும்
வெற்றிலைக் காம்பும்
தமிழ் சொல்லிக் கொடுக்கும்.

அடிகளாசிரியர்
நாக்கு
சொல் சொல்லாய்
ஆரத்தழுவி நடக்கும்.

பிரபுலிங்கலீலையில்
உற்பத்தியான மாயை

உடம்பெல்லாம்
கற்பனைக் கதகதப்பில்
மூச்சுவிடும்.
வைணவச் சடகோபர்
வைய மாட்டாரா
என்று
வகுப்பறையே ஏங்கும்
ஏனெனில்
வையும்போதும் - தமிழ்ப்
பழமொழிகள் பெய்யும்
அவர் உதடுகள்.

சொல் சுமந்து வராமல்
வகுப்புக்குக்
கல் சுமந்து வருபவர்
கோவிந்த ராசனார்.
வெட்டு என்றால்
அரிவாளைத் தூக்காமல்
கல்வெட்டைத் தூக்குபவர்
அவர்.

இன்றும்
நினைத்தால் பணியாளர்
சாமிநாதன் சரியாக
எனக்குள் வந்து மணியடிக்கிறார்.
எங்கள் தமிழ்ப் பாடங்களில்
ஒருபகுதி சாமிநாதன்.

என்
கவிதைகளில்
கரந்தை மண்தான்
மகரந்தம்.

கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம்
கண்ட கனவுகளில்

நான் இருந்தேனோ

இல்லையோ

என் நனவுகளில்

எப்போதும் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்.

கரந்தை மண்

கந்தக மண்

தமிழுணர்வு

வெப்பமாகத்

தகிக்கின்ற மண்.

இந்தக்

கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்க

மண்ணில்

ஒரு சிட்டிகை

உப்புக்குப் பதிலாக

உணவில் சேர்த்துக் கொண்டால்

சொரணை செத்தவர்களும்

பிழைத்துக் கொள்ளலாம்.

கரந்தையை மட்டுமல்ல, தன் பேராசிரியர்களை மட்டுமல்ல, தான் கல்லூரியில் படித்த காலத்தில், கல்லூரி மணியினை அடித்த அலுவலகப் பணியாளர் சாமிநாதனையும் நினைவில் நிறுத்திப் போற்றியவர், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாய் கரந்தையைத் தன் தாய்க்கு நிகராய் போற்றிய, இம்மனிதர், யார் தெரியுமா? இவர்தான் இன்றும் வாழும் மகாகவி ஈரோடு தமிழன்பன் அவர்களாவார். இவரைப் போலவே, உலகறிந்த எழுத்தாளுமையான சாகித்திய அகாடமி விருது பெற்ற எழுத்தாளர் திரு பிரபஞ்சன் அவர்களும் இக்கல்லூரியின் மேனாள் மாணவர் ஆவார். பாவலர் ஏறு கிள்ளி எறியும் வெற்றிலைக் காம்பும், தமிழ் சொல்லிக் கொடுக்கும் என்று மகாகவி ஈரோடு தமிழன்பன் அவர்களால் போற்றப்பெற்ற, புகழப்பெற்ற பாவலர் ச.பாலசுந்தரனார் அவர்களும் இக்கல்லூரியின், மேனாள் மாணவர் ஆவார். திரைப் படத் துறையில் பாடலாசிரியராய் விளங்கிய தஞ்சை ராமையா தாஸ் அவர்களும், திரைப்படத் துறையில் இன்றும் புகழ் பெற்ற வசனகர்த்தாவாக தனக்கென ஒரு தனியிடத்தைத் தக்கவைத்திருக்கும் ஆரூர் தாஸ் அவர்களும் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் மேனாள் மாணவர்கள் ஆவர்.

இவ்வாறு எண்ணற்ற தமிழறிஞர்களை உருவாக்கிய இக்கல்லூரியானது, தற்பொழுது தமிழவேள் உமாமகேசுவரனார் கரந்தைக் கலைக் கல்லூரி எனப் புதுப் பெயரும், புதுப் பொலிவும் பெற்று தமிழோடு, இயற்பியல், வேதியியல், வணிகவியல், கணினி அறிவியல் எனப் பலப் பலப் புதுத் துறைகளோடு இயங்கி வருகின்றது.

25. தமிழ் அழகியல்

— இத்திரன்

பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில், கன்பூஷியஸ் காலத்திலேயே இதன் பதிலுக்கான தேடல் தொடங்கிவிட்டது. அழகு குறித்த இத்தேடலைத் தத்துவ சாத்திரத்தின் ஒரு பகுதியாகவே உலகம் முழுவதும் இன்று வரை வளர்த்து வந்திருக்கிறார்கள். இத்தகைய தத்துவார்த்தத் தேடலை 'அழகியல்' (AESTHETICS) என்று பெயர்த்துட்டி வளர்த்து மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், தமிழில் இது நிகழவில்லை. தமிழ் அழகியல் எனும் ஒரு துறையை நாம்

வளர்த்தெடுக்கவில்லை. தொல்காப்பியர் என்கிற ஒருவரை நாம் ஓர் இலக்கணவாதியாகத்தான் இனங்கண்டிருக்கிறோமே தவிர, அவரை ஓர் அழகியல்வாதியாக நாம் இனங்காணவில்லை. சம்ஸ்கிருதத்தில் 'நாட்டிய சாஸ்திரம்' எழுதிய பரதமுனியை அழகியல் வாதியாக புரிந்துகொள்வதுபோல, காஷ்மீரத்தைச் சேர்ந்த அபினவகுப்தர் ஓர் அழகியல்வாதியாக அடையாளம் காணப்படுவதுபோல, ஜந்திணைக் கோட்பாடுகளை விரிவாக விளக்கியிருக்கும் தொல்காப்பியரைத் தத்துவார்த்த முறையில் நாம் ஆராயத் தவறிவிட்டோம். தொல்காப்பியர் ஓர் அழகியல்வாதி என்பதைத் தமிழர்களாகிய நாம் சொல்லத் தவறுகிறபோது, அவர் எப்படி ஓர் உன்னதமான அழகியல்வாதி என்பதை மலையாளக் கலை இலக்கியவாதியான அய்யப்பப் பணிக்கர்தான் நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

இதற்குக் காரணம் என்ன?

முதலில் நாம் நமது ஓவியம், சிற்பம், கவிதை, இசை ஆகிய அனைத்தையும் பற்றி ஆராய்வதற்கான கோட்பாடுகளை மேற்குலகிலிருந்து மிக எளிதில் இறக்குமதி செய்துகொள்கிறோம். தற்காலக் கவிஞர்களும் ஓவிய, சிற்பக் கலைஞர்களும் தங்கள் படைப்புகளை எடைபோடுவதற்கான தத்துவார்த்தமான தராசுத் தட்டுகளை நாம் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மண்ணிலிருந்து உருவாக்காமல், இரவல் சிந்தனைகளோடேயே திருப்தி அடைந்துவிடுகிறோம். இன்னமும் மேலைச் சிந்தனையாளர்களே நமது சிந்தனை எஜமானர்களாக இருக்கிறார்கள். கீழைச் சிந்தனையாளர்கள் யார், அவர்களின் பெயர்கள் என்ன, அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்பது குறித்த தேடல்களைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களும் ஓவிய, சிற்பக் கலைஞர்களும் கொண்டிருக்க வில்லை.

தமிழ், தமிழன், தமிழ் அடையாளம் என்று பேசுவது கிரகமயமான இன்றைய உலகத்துக்கு ஒத்துவராத ஒன்று என்று நம்பத் தொடங்கிவிட்டோம். தமிழ் அழகியல் என்று பேசுவது ஓர் அரகியல் சொல்லாடலே தவிர, அது ஒரு தத்துவார்த்த சொல்லாடல் அல்ல என்று நம்பும் கலைஞர்கள் இங்கே நிறைந்து இருக்கிறார்கள். இத்தகைய நிலையில் தமிழ்க் கவிஞனுக்கும், சிற்பிக்கும், ஓவியனுக்கும் இரட்டைத்தலை முளைத்துவிடுகிறது. அவன் ஓர் உள்மனிதனாகவும் வெளிமனிதனாகவும் ஒரே நேரத்தில் வாழ நிர்வந்திக்கப்படுகிறான்.

அடையாளச் சிக்கல் - இதுதான் தமிழனின் முக்கியப் பிரச்சினை. நான் யார்? இந்தக் கேள்வியைத் தமிழன் தனக்குத்தானே கேட்டுக்கொள்கிறபோது அவனுக்கு இரண்டு விடைகள் கிடைக்கின்றன. ஒன்று, 'நீ உலக முழுமைக்கும் சொந்தமான உலக மனிதன்' இரண்டு, 'நீ பண்பாட்டுச் செழுமை மிக்க ஓர் இனத்தின் பிரதிநிதி'. இவை இரண்டில் எதைத் தேர்ந்தெடுத்தாலும் அவனுக்குச் சிக்கல். அதுவும் தமிழர்கள் உலகம் முழுவதும் புலம்பெயர்ந்து வாழும் காலகட்டத்தில் இந்த அடையாளச் சிக்கல் இன்னும் தீவிரப்பட்டுவிடுகிறது. நமது மரபுரீதியான கலைகளுடன் புதிய தொழில்நுட்பம் மோதி, புதிய புதிய கலை வெளிப்பாடுகளைக் கோருகிறது. இதற்காகத் தமிழ்க் கலைஞன், தற்காலத்துக்கான புதிய தமிழ் அழகியல் ஒன்றை உருவாக்கிக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இதுவரையிலும் நாம் வைத்திருக்கும் அழகியல் நம்பிக்கைகளை நாம் மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

19-ம் நூற்றாண்டின் ஐரோப்பிய அறிவுஜீவிகள் பலர், மேலைப் பண்பாடுதான் உயர்ந்தது என்றும் கீழைப் பண்பாடு காட்டுமிராண்டித்தனமானது (Exotic) என்றும் வெளிப்படையாக எழுதியது இன்னமும் நம் அடிமனங்களை ஆட்சி செய்கிறது. இது இந்தியாவுக்கு மட்டும் நிகழ்ந்தது அல்ல. அரபுலகிற்கும் இதுவே நிகழ்ந்தது. ஆப்பிரிக்காவுக்கும் இதுவே நிகழ்ந்தது. 'யார் வெற்றி அடைகிறார்களோ, யார் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறார்களோ அவர்களால்தான் வரலாறு எழுதப்படுகிறது' என்று சொன்னார் எட்வர்ட் செய்த் எனும் பின்காலனிய விமர்சகர். இவர் எழுதிய 'ஓரியண்டலிசம்' மேற்குலகம் கட்டி யெழுப்பிய பல மாயைகளை உடைத்தது. இதுவேதான் ஆப்பிரிக்காவுக்கும் நிகழ்ந்தது. பிரிட்டிஷ்காரர்கள் ஆப்பிரிக்காவில் நுழைந்ததின் பின்னர்தான் ஆப்பிரிக்க வரலாறு தொடங்குகிறது என்று சொன்னார்கள். அதற்கு முன்னால் இருந்த ஆப்பிரிக்காவின் கலை, இலக்கியம், பண்பாடு ஆகியவை அனைத்தும் வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முந்தியவை என்றும் அவை காட்டுமிராண்டித்தனமானவை என்றும் பிரிட்டிஷ்காரர்களும் பிரெஞ்சுக்காரர்களும் நம்பச் செய்தார்கள். இதனை 'பிரான்ஸ் ஃபனான் எனும் மார்ட்டினிக் தீவைச் சேர்ந்த கறுப்பு உளவியல்வாதியும் பண்பாட்டு கலகக்காரருமான அறிவுஜீவி, தனது 'WRETCHED OF THE EARTH' நூலின் மூலமாகத் தகர்த்தார். இந்த மேற்குலகத் தராசுத் தட்டுகளை கிராம்சி, ஃபனான், எய்ம் சீசர், மிஷெல் ஃபூக்கோ, பார்த்தா மிட்டர் என்று பல அறிவுஜீவிகள் கேள்விக்குட்படுத்தினார்கள்.

இந்தியாவின் சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தையும், அஜந்தா ஓவியங்களையும் உலக வெளிச்சப்பட காண்பித்துக் கொடுத்து பெருமைப்படுத்தியவர்கள் பிரிட்டிஷ்காரர்கள்தான்.

ஆனால், அதே நேரத்தில் தங்களை இந்தியவியல் வல்லுனர்களாகச் சொல்லிக்கொண்ட மேல்நாட்டு அழகியல்வாதிகள் பலரும் இந்தியாவின் கலைப்படைப்புகள் கைவினைப் படைப்புகள்தானே (CRAFT OBJECTS) தவிர அவை நுண்கலைப்படைப்புகள் (FINE ART OBJECTS) அல்ல என்று தீர்ப்பு கூறினார்கள்.

விக்டோரியா காலத்து மாபெரும் கலை விமர்சகரான ஜான் ரஸ்கின், இந்திய கலை மரபுகளைப் பற்றி மோசமான கருத்துக்களைக் கூறியிருக்கிறார். “மொத்த பூமியின் மீதுள்ள மோசமான கலைகளின் தொல்வகைமை” (The archetypal of bad art of all earth - John Ruskin.) என்று ஜான் ரஸ்கின் இந்தியக் கலைப் படைப்புகளைப் பற்றி எழுதினார். இந்திய புதைபொருள் ஆராய்ச்சி மையத்தின் டைரக்டர் ஜெனரலாக இருந்த அலெக்சாண்டர் கன்னிங்ஹாம், ஹரப்பா நாகரிகத்தை நமக்குக் கண்டுபிடித்து வழங்கியவர். அவரேகூட இந்தியப் படைப்புகள் எந்த அளவுக்குக் கிரேக்கப் படைப்புகளை ஒத்துள்ளனவோ அந்த அளவுக்குத்தான் அவை சிறந்தவை என்று கருத்து தெரிவித்தார். எனவே, அவர் கிரேக்கக் கலைக்கான அழகியல் அளவு கோல்களைக்கொண்டே இந்தியக் கலைகளை மதிப்பிடுபவராக இருந்தார். இந்திய அழகியல் என்ற ஒன்றே இங்கு இருக்கவில்லை என்று அவர் கருதினார்.

உலகப் புகழ் பெற்ற ஜெர்மானிய தத்துவ மேதையான ஹெகல், இந்தியக் கலைப்படைப்புகளை ‘அதீதக் கற்பனைகள்கொண்ட பகுத்தறிவுக்கு ஒத்துவராத வடிவங்கள்’ (THE IRRATIONAL FORMS OF FERMENTING FANTASY - HEGEL) என்று கருத்துரைத்தார். இவ்வாறு வரலாற்றுரீதியாகவே மேற்குலகினால் கீழ்த்தரமாக எடைபோடப்பட்டதற்குக் காரணம், நம்முடைய கலைப்படைப்புகளை எடை போடுவதற்கு மேற்குலகின் தராசுகளையும் எடைக் கற்களையும் அவர்கள் பயன்படுத்தியதே. இதனால்தான் தமிழர்களின் கலைப்படைப்புகளை எடைபோடுவதற்கு நமது அழகியல் தத்துவங்களைப் புரிந்துகொள்ளாத, மேல் நாட்டு தராசுகளும் எடைக்கற்களும் போதுமானவை அல்ல என்று நான் பேச முற்பட்டேன்.

நமது கலைப்படைப்புகளை மதிப்பீடு செய்வதற்கு மேலை நாட்டிலிருந்து பெறப்பட்ட கோட்பாடுகளைப் பயன்படுத்தாமல், தமிழ் தத்துவ மரபிலிருந்தும் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபிலிருந்தும் பெறப்பட்ட நம்முடைய அளவுகோல்களைப் பயன்படுத்தினால்தான் நமது கலைப்படைப்புகளின் உண்மையான மதிப்பு உலகுக்குத் தெரியவரும். எனவே, நமக்கான ‘தமிழ் அழகியல்’ என்ற ஒன்றை நாம் தற்கால வெளிச்சத்தில் கட்டியெழுப்ப வேண்டிய அதிமுக்கியத் தேவை நமக்கு ஏற்படுகிறது. ‘தமிழ் அழகியல்’ என்பது ஒரு தத்துவச் சொல்லாடல் என்பதை நாம் மறக்கவே கூடாது. அழகியல் என்பதே தத்துவசாத்திரத்தின் ஒரு பகுதிதான். தமிழர்களின் கலை, இலக்கியம், நடனம், இசை, விளையாட்டு என்று அனைத்திலிருந்தும் தமிழர்களுக்கு மட்டுமே உரித்தான தத்துவார்த்தமான புரிதல்களைத் தொகுத்தும், வகுத்தும் நமக்கேயான தற்காலத் தன்மையுடைய தமிழ் அழகியல் ஒன்றைக் கட்டி எழுப்ப முடியும்.

இதனை உணர்ந்ததின் வெளிப்பாடாக நான் 1994-ல் 'தமிழ் அழகியல்' எனும் புத்தகத்தை எழுதினேன். அதனை வெருவாகக் கொண்டாடிய டாக்டர் சிவத்தம்பி அதனை ஈழத்தில் யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தின் நுண்கலைப் பாடப் புத்தகமாக வைத்தார். இதன் அடுத்தகட்டமாக 'ART TAMOULE' என்னும் பிரெஞ்சு தலைப்பில் பிரான்ஸ் நாட்டுத் தலைநகர் பாரீசில் 'செலக்டிவ் ஆர்ட் காலரி' எனும் மேல்நாட்டவர்களின் காலரி ஒன்றில் 20 முக்கியத் தமிழ்நாட்டு ஓவியர்களின் ஓவியங்களைக் கண்காட்சியாக வைத்தேன். இவ்வாறு எங்கெல்லாம் தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து வாழ்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் தமிழ் ஓவியம், தமிழ் சிற்பம், எனும் கண்காட்சிகளை நிகழ்த்துவதின் மூலமாக தமிழ் அழகியல் என்ற ஒன்றை மேற்குலகமும் கீழை உலகமும் ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்ய முடியும்.

தமிழரின் மிக முக்கிய கலைப்படைப்புகளில் ஒன்றான நடராசர் சிற்பத்தையே, ஒரு கலைப்படைப்பு என்று ஏற்றுக்கொள்ள இந்த உலகம் ஆரம்பத்தில் தயங்கியது என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. 18 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் பிரிட்டிஷ் கவுன்சில், பிரிட்டிஷ் அருங்காட்சியகங்களில் சேகரிக்கப்பட்ட இந்தியக் கலைப்படைப்புகளை ஆராய்வதற்காக என்னை லண்டனுக்கு அனுப்பியது. அப்போது, விக்டோரியா ஆல்பர்ட் மியூசியத்தில் இந்தியக் கலை பற்றிய கண்காட்சிக் கூடத்தின் மையப் பகுதியில் சிவ நடனம் செப்புத்திருமேனி ஒன்று வைக்கப்பட்டிருந்தது. நான் அந்த நடராஜர் சிலை அங்கு வந்து சேர்ந்ததின் வரலாற்றை ஆராயத் தலைப்பட்டேன். அக்கலைப்படைப்பு தமிழ்நாட்டிலிருந்து புறப்பட்டு, கடற்பயணம் செய்து, அந்த அருங்காட்சியகத்தின் மையப்பகுதியை அடைவதற்கு முன்னால் சந்தித்த கலைரீதியான தவறான புரிதல்கள் எனது ஆய்வில் தெரியவந்தன.

அப்படைப்பு முதன் முதலாக விக்டோரியா ஆல்பர்ட் மியூசியத்துக்குள் வந்தபோது, அதனை நுண்கலைப் பிரிவில் வைக்காமல் மக்கள் இன அமைப்பியல் பகுதியில் (ETHNOGRAPHY SECTION) ஆப்பிரிக்க முகமூடிகளும் கெல்டிக் இனப் பண்பாட்டுப்

பொருள்களும் இருந்த பகுதியில்தான் வைத்திருந்தார்கள். அது கலைப்பகுதியில் வைக்கத் தகுந்தது அல்ல என்று பிரிட்டிஷ் அருங்காட்சியகத்தினர் கருதினர்.

டாக்டர் ஆனந்த கே.குமாரசுவாமி 'சிவ நடனம்' (DANCE OF SIVA) எனும் புத்தகத்தை 1918-ல் எழுதி, சிவநடனம் என்பதின் தமிழ்ப் பண்பாட்டு ரீதியான கலைஅர்த்தங்களை எடுத்துச் சொன்ன பிறகுதான், நடராசர் சிற்பம் ஒரு நுண்கலைப்படைப்பு என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அதன் பிறகுதான் அது விக்டோரியா ஆல்பர்ட் மியூசியத்தின் கலைப் பகுதிக்குள் அனுமதிக்கப்பட்டது என்கிற உண்மை எனது ஆய்வில் தெரியவந்தது.

ஒரு பிரதியை வாசிக்கும்போது, வாசகன் அந்தப் புத்தகத்தை எந்த இடத்தில் வைத்து வாசிக்கிறான் என்பது, அந்தப் புத்தகம் தரும் அர்த்தத்தை அதிகமாக மாற்றிவிடாது. ஆனால், ஒரு கலைப்படைப்பைப் பொருத்தமட்டிலும் அப்படி இல்லை. ஒரு கலைப்படைப்பை எந்த இடத்தில் வைத்து ஒரு பார்வையாளன் பார்க்கிறான் என்பதைப் பொறுத்து அந்த கலைப்படைப்பின் அர்த்தம் மாறிவிடும்.

நான் லண்டன் விக்டோரியா ஆல்பர்ட் மியூசியத்தில் வைத்துப் பார்த்த சிவநடன உலோகச் சிற்பத்தைவைத்து இதனை நாம் புரிந்துகொள்ளலாம். இந்தச் சிற்பத்தை காலில் பூட்ஸ் அணிந்த நிலையில் அருகில் சென்று நான் ஆராய முடிந்தது. அதே சிற்பத்தை நான் தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஒரு கோயிலில் வைக்கப்பட்டிருந்த நிலையில் பார்த்திருந்தால் - அதனை ஒரு வழிபடப்படும் வடிவமாகக் கருதுவதால் - காலில் பூட்ஸுடன் அருகில் சென்று ஆராய முடிந்திருக்காது. அது ஒரு தெய்வ விக்கிரகமாக மட்டுமே கருதப்பட்டிருக்கும். அது ஒரு கலைப்படைப்பு என்பதைக் காட்டிலும் அது ஒரு வணங்கப்படும் சாமி சிலை என்பதாகவே உணரப்பட்டிருக்கும். எனவே, ஒரு கலைப்படைப்பின் அர்த்த உற்பத்தியும் அதற்குள் தொழிற்படும் தமிழ் அழகியலும் அந்தப் படைப்பை பார்வையாளன் எந்த நாட்டில், எந்த இடத்தில், எந்த வெளிச்சத்தில், எந்தப் பகுதியில், வைத்துப் பார்க்கிறான் என்பதைப் பொருத்து முடிவு செய்யப்படுகிறது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

இதைப் புதுமைப்பித்தன் 1935-ல் எழுதிய தனது 'சிற்பியின் நரகம்' எனும் சிறுகதையில் ஆராய்கிறார். புதுமைப்பித்தனின் இந்தச் சிறுகதையில், தமிழகத்து சிற்பியின் சிவ நடனப் படைப்பு ஒன்றைப் பார்க்கிற பைலார்க்கஸ் எனும் யவன கதாபாத்திரம் கலையின் பரவசத்தில் பேசுவதற்கு, சிற்பி சொல்லுவதாக புதுமைப்பித்தன் எழுதுகிறார்: "சீ பைலார்க்கஸ் உன் வெறி பிடித்த கொள்கைகளுக்கு யவனன்தான் சரி! அகஸ்தூஸா - அந்த உங்கள் சாம்ராட் - அவனுக்குத்தான் சரி உன் பேத்தல்." என்று எழுதியதின் மூலமாக நமது கலைப்படைப்புகளை அன்னிய நாட்டு மதிப்பீடுகளால் எடைபோட முடியாது என்பது புதுமைப்பித்தனின் கருத்தாக இருப்பதை நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

சிற்பியின் கனவுக் காட்சியாகப் புதுமைப்பித்தன் தன் சிறுகதையில் எழுதிக் காட்டுகிறார். தனது கலைப்படைப்பு கர்ப்பக்கிரகத்துக்குள் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டதைப் பார்க்கிற, அதைப் படைத்த சிற்பி மனம் துடித்துப்போகிறான். கடவுள் என்ற பெயரில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட கலைப்படைப்பை நோக்கி, கூடிய கூட்டம் கீழே பார்த்து விழுந்து

வணங்கியபடி 'எனக்கு மோட்சம் வேண்டும்' என்று கத்துகிறார்களே தவிர, யாருமே தனது கலைப்படைப்பைப் பார்த்து ரசிக்க வில்லையே என்று துடிக்கிறான் சிற்பி. 'அந்த கோடிக்கணக்கான சாயைகளின் கூட்டத்தில் ஒருவராவது ஏறிட்டுப் பார்க்கவில்லை. இப்படியே தினமும் நாட்கள், வருஷங்கள், நூற்றாண்டுகள் அலைபோல் புரள்கின்றன - அந்த அனந்தகோடி வருஷங்களில் ஒரு சாயையாவது ஏறிட்டுப் பார்க்க வேண்டுமே.' என்று கலைஞன் பதறுவதாக எழுதுகிறார். தனது கலைப்படைப்பை யாரும் ரசிக்காமல் அதனை சாமியாகக் கும்பிடுவதைச் சகிக்காத சிற்பி, அந்தச் சிலையை உடைத்துப் போடுவதாகக் கனவு காண்பதாக எழுதுகிறார் புதுமைப்பித்தன். ஒரு கலைஞனின் அவஸ்தை இன்னொரு கலைஞனுக்குத்தானே புரியும்? நான் லண்டன் விக்டோரியா ஆல்பர்ட் மியூசியத்தில் சிவநடனத்தை அருகில் சென்று அதன் கலை நேர்த்தியை ஆராய்ந்த போது எனக்குப் புதுமைப்பித்தனின் 'சிற்பியின் நரகம்' கதைதான் நினைவில் வந்து சுழற்றிப்போட்டது.

புதுமைப்பித்தனின் கலைப்பித்துப் பிடித்த தமிழ்க் கவிஞர்களும், ஓவியர்களும், சிற்பிகளும் இன்றும் நம்மிடையே இருக்கவே செய்கிறார்கள். அவர்கள் மேலைநாடுகளில் புலம்பெயர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும்கூட அவர்கள் தங்கள் படைப்புகளில் தமிழ் அழகியலை சுவாசிக்கத் தொடங்குகையில் அவர்களின் படைப்புகள் தனித்துவமாகப் பிரகாசிக்கவே செய்யும்.

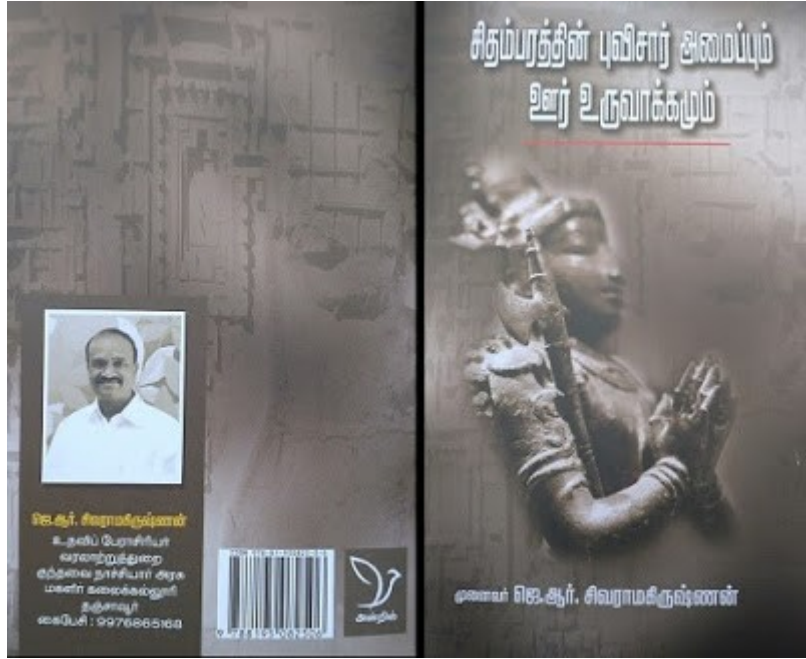
சாந்தி நிகேதனின் மூத்த ஓவியராகவும் கலை விமர்சகராகவும் திகழ்ந்த கே.ஜி.சுப்பிரமணியத்தின் வார்த்தைகளில் சொல்வதானால், 'நவீன இந்திய ஓவியர்கள், தங்கள் மரபுகளோடு உண்மையான இணக்கம் கொள்வார்களேயானால் அவர்களது மரபு, பல தலைகள்கொண்ட அசுரனைப்போல உயிர் பெற்றெழுந்து பல வாய்களின் மூலமாகப் பேசத் தொடங்கிவிடும்.'

நன்றி: விகடன் தடம்: மே - 2018

26. சிதம்பரத்தின் புவிசார் அமைப்பும் ஊர் உருவாக்கமும்

— முனைவர் சிவராமகிருஷ்ணன்

தன் ஊரைப் பற்றிய முதல் ஆய்வு நூலாக எழுதிய 'வடலூர் வரலாறு', அடுத்து 'தமிழரின் வரலாற்றுப்பதிவுகள்', என்ற தொடர் வரலாற்று ஆய்வு நூல்களின் வரிசையில் 'சிதம்பரத்தின் புவிசார் அமைப்பும் ஊர் உருவாக்கமும்' என்ற நூலையும் வெளியிடுகிறார் தஞ்சை குந்தவை நாச்சியார் அரசு மகளிர் கல்லூரியின் வரலாற்றுத்துறை பேராசிரியர் முனைவர் ஜெ ஆர் சிவராமகிருஷ்ணன் அவர்கள்.

தலவரலாறு என்று ஒரு ஊரின், கோயிலின் நம்ப இயலாத புராணக் கதைகள் கொண்ட நூல்களைப் பார்த்து, படித்து அத்தகைய நூல்கள் மீது ஒவ்வாமை கொண்டவர்களுக்கு: சிதம்பரம் நடராஜர் கோயிலின் கீழே பூமியின் மையம் இருக்கிறது என்று அறிவியல் எனும் பெயரில் பகிரப்படும் கட்டுக்கதைகள் படித்துக் கடுப்பானவர்களுக்கு: இலக்கியம், கல்வெட்டு, செப்பேடு, தொல்லியல் செய்திகள் போன்ற தரவுகளின் அடிப்படையில் ஒரு ஊரின் தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் படிப்பது ஆறுதலாக இருக்கிறது. தமிழக வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க ஊர்கள் அனைத்தையும் இவ்வாறு அவற்றின் வரலாற்று அடிப்படையும் அறிய ஆர்வமும் எழுகிறது.

திருவாரூரில் பிறந்தால் முக்தி, காசியில் இறந்தால் முக்தி, திருவண்ணாமலையை நினைத்தால் முக்தி என்பது போல, சிதம்பரத்தில் வழிபட்டால் முக்தி என்பது ஒரு

சொல்வழக்கு. அவ்வாறே, உங்கள் வீடு மதுரையா அல்லது சிதம்பரமா என்பதும்; அதாவது வீட்டில் யார் அதிகார நிலையில் உள்ளார்கள் கணவரா மனைவியா என்பதை அறிய குறிப்பிடும் ஒரு வழக்கமும் உண்டு. இது போல ஆன்மிகம் மாற்றும் சமூகவியல் வழக்காறுகளில் இடம் பெறும் சிதம்பரம் என்பது அதன் பிற்காலப் பெயர், முன்னர் அவ்வூரின் பெயர் சோழர்கள் ஆட்சிக்காலத்தில் பெரும்பற்றப்புலியூர் என்று இருந்தது என்பதை ஒரு வரலாற்றுத் தகவலாக நூல் மூலம் அறிய முடிகிறது. சிதம்பரத்தில் நூலில் பல வரலாற்றுச் செய்திகள் புதியவனாகவும் கருத்தைக் கவர்வனவாகவும் உள்ளன.

தேவாரக் காலத்தில் தில்லையின் புவிசார் அமைப்பை 'கழி தூழ் தில்லை' என்று (கழி தூழ் தில்லையுள் - தேவா-சம்:866/2) அந்த இலக்கியம் குறிப்பிடும். ஆகவே, சிற்றம்பலத்தில் கூத்தாடும் சிவன் எழுந்தருளியுள்ள கோயில் தில்லை மரங்கள் (*Excoecaria agallocha*) தூழ்ந்த கழிமுகப் பகுதியின் உப்பங்கழி சதுப்புநிலக்காடுகளில் இருப்பது என்றும்; பக்தி இலக்கியங்களின் வழியே ஊரின் பழம்பெயர் தில்லை என்பதை ஏறத்தாழ எல்லோருமே அறிந்திருப்போம். கோயில் சிற்றம்பலம் என்பது காலப்போக்கில் சிதம்பரமாக மருவி, பிற்காலத்தில் அதுவே ஊரின் பெயராகவும் மாறிவிட்டது என்பதையும் அறிந்திருப்போம். ஆனால் முதலாம் இராஜேந்திர சோழன், தனது புதிய தலைநகர் கங்கை கொண்ட சோழபுரம் கட்டப்பட்ட காலத்தில் (கி.பி.1014 முதல் கி.பி. 1022) அது முற்றுப்பெறும் வரை தில்லையை ஒரு 8 ஆண்டுகளுக்குத் தனது தற்காலிகத் தங்குமிடமாகவும், அரசியல் தலைமையிடமாகக் கொண்டிருந்தார். அந்தக் காலகட்டத்தில் கடல்கடந்து இந்தியப் பெருங்கடல் பரப்பில் செய்த பல போர்கள், இலங்கையை வென்றது, அரபிக்கடல் பகுதியில் இருந்த பழந்தீவு பன்னீராயிரம் பகுதியில் போர் நிகழ்த்தி வென்றதும் அதே காலம்தான் என்பது புதிய தகவல். இதற்கு இப்பகுதியின் கடல் நீரோட்டமும், தேவிக்கோட்டை பகுதியில் கடல் கலம் செலுத்தும் ஆழமுடன் போர்க்கப்பல்களின் துறைமுகமாக அமைந்திருக்கக் கூடியதாகவும் இருந்திருக்கக் காரணமாக இருக்கலாம் என்று ஆசிரியர் கருதுகிறார். இதுவும் ஓர் அறிய வரலாற்றுத் தகவல்.

முதலாம் இராஜேந்திரசோழனின் ஆட்சிக்காலத்தில் பெரும்பற்றப்புலியூர் 11 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்காலத்திலிருந்து சுமார் ஒரு 450 ஆண்டுகளுக்கு, சற்றொப்ப பொது ஆண்டு 1500கள் வரை 'தனியூர்' என்ற சிறப்புடன் தன்னாட்சி நடத்தும் நிலையில் இருந்திருக்கிறது என்பதையும் அறிய முடிகிறது. அத்துடன் அரசர்களின் அதிகாரத் தலையீடு இல்லாவிட்டாலும்கூட, மன்னர்களின் தனிக் கவனத்திற்கு உள்ளான ஊராக சிதம்பரம் இருந்திருக்கிறது என்பதையும் அறிய முடிகிறது. பொதுவாகவே தனியூர்கள் என்பவை 10 சதுர மைல் பரப்பளவு கொண்ட ஊர்களாக இருந்தன என்பது நூலால் அறியக்கூடிய ஒரு சிறந்த வரலாற்றுத் தகவல்.

ஒரு பகுதியில் நிகழும் சமூக மாற்றங்கள், பொருளாதார வளர்ச்சி, அறிவியல் தொழில்நுட்பங்கள், கல்வியியல் மேம்பாடு, தொழில் வளர்ச்சி, மொழியாளுமை, கலை, கட்டடக் கலை போன்றவற்றையும்; அவற்றில் நிகழக்கூடிய படிநிலை மாற்றங்கள்

போன்றவற்றையும் தீர்மானிக்கும் காரணிகளில் முதன்மையாக விளங்குவது அப்பகுதியின் நிலவியல் கூறையாகும் என்ற கருதுகோளை நூலாசிரியர் அடிப்படையாகக் கொள்கிறார். அதன் கூறுகளைப் பலகோணங்களில் ஆராய்ந்து ஒரு ஊரின் நீடித்த நிலைத்தன்மையை நிலவியலின் புவிசார் கூறுகளே தீர்மானிக்கின்றன என்ற அடிப்படை கோட்பாடே சிதம்பரம் இன்று வரை நீடித்திருக்க முதன்மைக் காரணமாகும் என்பது இந்த நூலின் சாரம். 'சிதம்பரத்தின் புவிசார் அமைப்பும் ஊர் உருவாக்கமும்' என்ற நூலின் தலைப்பிற்கு ஏற்ப, அதிலிருந்து திசை விலகாமல் தொல்லியல் கல்வெட்டுகள், இலக்கியங்கள் தரவுகள் மூலம் தனது கருத்தை நிறுவுகிறார் ஆசிரியர்.

ஊர்கள் தோன்றுவது இயல்பாகவும் இருக்கலாம், ஒரு திட்டமிடப்பட்ட குடியேற்றமாகவும் இருக்கலாம். ஆற்றங்கரையில் நாகரீகம் வளர்ந்தது. ஆற்றோரம் உழவுக்கு, குடிநீருக்கும் வாழ்வாதாரத்தின் அடிப்படையில் மனித குடியேற்றம் நிகழ்வது, பின்னர் அது சீரமைத்தலுக்கு உள்ளாகி கட்டுப்பாட்டிற்குள் வருவது இயல்பாக ஊர் உருவாகும் முறை. பெரும்பாலும் இதுவே வழக்கம். திட்டமிட்டு இடத்தைத் தேர்வு செய்து புது ஊர் உருவாக்குவது பெரும்பாலும் குறைவாகவே இருப்பது வழக்கம். திட்டமிடப்பட்ட ஊர்களின் தோற்றத்தின் காரணங்கள் அழிவுக்குப் பின் புது வாழிடம், பற்றாக்குறை காரணமாக புதிய விரிவாக்கம் போன்றவற்றைக் காட்டலாம். இன்றைய சந்திரபாபு நாயுடு திட்டத்தில் ஆந்திராவின் அமராவதி போன்று திட்டமிட்டு உருவாக்கப்படும் புதிய ஊர்கள் குறைவு. சிதம்பரமும் அவ்வாறு திட்டமிடப்பட்ட ஊர் என்பதற்கு என்னென்ன சான்றுகள் ?

இனவரைவியலைத் தீர்மானிப்பது மானுடம் சார்ந்த நிலவியல் அமைப்பாகும். நில வியல் அமைப்பும் அதன் சூழலும் சாதகமாகும் பட்சத்தில் அங்கே பண்பட்ட நாகரிகம் தோற்றம் பெறுமென்பது இனவரைவியலின் முதன்மைக் கோட்பாடாகும் என்ற அறிமுகத்துடன் நூல் துவங்குகிறது. மனித உறைவிடங்களின் மொத்தத் தொகுப்பு ஊர். அந்த ஊரின் தோற்றமும் அமைப்பும் என்ற கோணத்தில் இந்த நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது.

சிதம்பரம் பகுதிக்கான புதியமைப்பு வரை படத்தின் (Geomorphological mapping) தரவுகள் சொல்வது, கடற்பகுதி வெள்ளத்தால் பாதிப்பிற்கு உள்ளாவதைத் தடுக்கும் பொருட்டு 14 மீட்டர் உயரம் கொண்ட மணல் எக்கரில், அல்லது மணற்குன்றில் கோயில் அமைக்கப்பட்டு, அதைச் சுற்றி ஊர் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. முழுக்க மரத்தினால் கட்டப்பட்டிருந்த சிற்றம்பலம் எனப்போற்றப்படும் மன்றத்தை காடவர்கோன் சிம்மவர்மன் அமைத்தான் என்று தொடங்குகிறது ஊரின் தோற்றத்தின் வரலாறு. பல்லவர், சோழர், பிற்காலப் பல்லவர், பாண்டியர், நாயக்கர் காலங்களில் படிப்படியான முறையில் வளர்ச்சி அடைந்த ஊர் என்பதற்கு தொல்லியல் கல்வெட்டுச் சான்றுகளாக 237 கல்வெட்டுகள் கிடைக்கின்றன. இவற்றில் பதிவாகியுள்ள கோயில் நிர்வாகம், அதிகாரிகள், கணக்கர்கள், நிலம், செல்வம் போன்ற தகவல்கள் மூலம் கோயில் மற்றும் ஊரின் வளர்ச்சியை அறிய முடிகிறது. இக்கல்வெட்டுகளில் மூன்றில் ஒரு பங்கு சோழர் காலற்றவை, மற்றுமொரு மூன்றில் ஒரு பங்கு பாண்டியர்களின் கல்வெட்டுகள், பிறிதும் ஒரு மூன்றில் ஒரு பங்கு பல்லவர், நாயக்கர்,

மற்றும் பிற துண்டு கல்வெட்டுகள். கல்வெட்டுகள் தரும் செய்திகள் மூலம் ஊர் உருவாக்கத்திலும் கோயில் திருப்பணிகளிலும் சோழர்களின் பங்களிப்பே பெரும்பான்மை இருந்துள்ளதைக் காட்டுகிறது. மூன்றில் இரண்டு பங்கு அளவிற்கு அவர்களின் பங்களிப்பு ஊர் உருவாக்கத்தில் அமைந்துள்ளது. சோழர்கள் தங்களது குலதெய்வமான தில்லைக் கூத்தனின் கோயிலையும், அப்பகுதி மக்களின் வாழ்வு சிறக்க ஊரினையும் தொடர்ந்து வளர்த்து வளப்படுத்தியுள்ளார்கள்.

தெருவிளக்கு அமைப்பது, வீதியின் அகலத்தை 200 அடிகளுக்கு அதிகரிப்பது, குடியிருப்பு வளாகங்கள், குளங்கள், ஊர் விரிவாக்கம், கோயில் விரிவாக்கம், விக்கிரம சோழன் திருச்சுற்று திருமாளிகை, கோயிலின் மேற்கு கோபுரம், கடற்கரைப் பெருவழி, கடற்கரை தேவிக்கோட்டை வரை பசுமை தோப்புகள் என்று தென்னிந்தியாவின் முதல் பசுமை நகரம் என்று கூறும் அளவிற்கு விக்கிரம சோழன் காலத்தில் தில்லை பலவகையிலும் மேம்படுத்தப்பட்டது. தொடர்ந்து அவரது மகன் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில், இன்றும் பயன்பாட்டில் உள்ள நாற்புறமும் கூடங்களோடு கூடிய திருக்குளம், கிழக்கு கோபுரம் எனத் தொடர்ந்து கோயிலும் ஊரும் விரிவடைந்துள்ளது.

மக்கள் அமைதியாக வாழ்வதற்கான வாழ்வியல் சூழலில் எந்தப் பற்றாக்குறையும் ஏற்பட்டுவிடாமல் அவர்களின் நலனைத் தொடர்ந்து கவனித்து அனைத்து மக்கள் நல வாழ்வை முன்னிறுத்தி தன்னிறைவு பெற்ற வாழிடங்களாக அமைய அக்கால அரசுகள் தொடர்ந்து நடவடிக்கைகளையும் எடுத்துவந்தன என்று கூறுகிறார் ஆசிரியர். இக்கொள்கைக்கு உதவும் நோக்கில் பண்டைய காலத்தில் ஊர் உருவாக்கத்தின் கட்டுமான அலகுகளாக கூரம் செப்பேடு கூறும் தகவலையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார். பொது ஆண்டு ஏழாம் நூற்றாண்டிக் காலத்தில் ஆட்சி செய்த முதலாம் பரமேஸ்வரவர்மன் (கி.பி.670 - 685) என்ற பல்லவ மன்னர் வெளியிட்ட கூரம் செப்பேட்டின் வாயிலாக, ஊர் உருவாக்கத்தின் அடிப்படை முக்கிய அலகுகளான 9 கூறுகளாக: [1] விவசாய உற்பத்திக்கு ஏற்ற தரமான மண்வளம், [2] நிரந்த நீர் மேலாண்மைத்திட்டம், [3] தண்ணீர் பகிர்மான அலகுகள் மற்றும் மழைநீர் சேகரிப்பு, [4] கட்டுமானத்திற்கு ஏற்ற தரமான மண், [5] சமூகவியல் மையமாக கோயில் மற்றும் மண்டபங்கள், [6] கூள வாணிக பெருமக்கள், [7] கருவி தயாரிப்போர், [8] அறச்செயல்களுக்கான நிரந்தர வைப்பாக வழங்கப்பட்ட தானங்கள், [9] பொது இடுகாடு போன்றவை இருந்ததைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர்.

அரண்மனை வளாகத்தை மையப்படுத்தி தலைநகரையும், கோயிலை மையப்படுத்தி புதிய ஊர்களை உருவாக்கி அதில் மக்கள் குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்தினர் அக்கால மன்னர்கள். இதுதான் ஊர்மயமாக்கலின் முதல் படிநிலையாகும். நீரும், வயலும் சூழ்ந்த இடமே ஊர் உருவாக்கத்தின் முதல் நிலை என்று கூறும் ஆசிரியர், இவை எவ்வாறு சிதம்பரத்தில் செயல்படுத்தப்பட்டது என்று தொல்லியல் சான்றுகளின் உதவி கொண்டு ஆராய்கிறார். மழைநீர் சேகரிப்பு கட்டமைப்புகள், கழிவுநீர் வெளியேற்றும் கட்டமைப்புகள், நீர் மேலாண்மை, நூலகம் அல்லது சரஸ்வதி பண்டாரம், ஆவணக்களரி பண்டாரம், பத்தொழில் பின்புலம்

கொண்ட புதிய மக்கள் குடியேற்றங்கள் உருவாக்கம், மருத்துவச்சாலை, உணவுச்சாலை, கலை, கல்வி வளர்ச்சி என்ற பல பிரிவுகளில் சிதம்பரம் வளர்ச்சியைச் சான்றுகளுடன் முன்வைக்கிறார். சிதம்பரத்தின் நிலவியல் அமைப்பு ஊர் தொடர் வாழிடமாக தொடரக் காரணம், ஊர் உருவாக்கிய மன்னர்கள் - கையாண்ட மக்கள் நலன் சார் அலகுகள் ஊர் தொடர்ச்சிக்குக் காரணம் என்று கூறி, சிதம்பரத்தின் புவிசார் அமைப்பும் ஊர் உருவாக்கமும் எவ்வாறு இன்றும் அது சிறந்த வாழிடமாக இருப்பதற்கான காரணங்களை எளிய முறையில் சிறப்பாக விளக்கியுள்ளார் வரலாற்றுப் பேராசிரியர். அவருக்கு எனது பாராட்டுகள். எனது கோணத்தில் மேலும் பல கல்வெட்டுத் தகவல்களைப் பார்க்க விரும்பியிருந்தேன், சிதம்பரம் கோயில் கல்வெட்டுகள் அனைத்தையும் தொகுத்து ஒரு நூலாக வெளியிட்டால் மேலும் ஆய்வாளர்களுக்குப் பயனுள்ளதாக அமையும் என்பது எனது பரிந்துரை.

நூல் திறனாய்வு:

சிதம்பரத்தின் புவிசார் அமைப்பும் ஊர் உருவாக்கமும்

முனைவர் ஜெ ஆர் சிவராமகிருஷ்ணன்

பேராசிரியர் - வரலாற்றுத்துறை

குந்தவை நாச்சியார் அரசு மகளிர் கல்லூரி

தஞ்சை

வெளியீடு - 2021

— சாதாரணச் சிவன்

A man with white hair and a beard, wearing a white kurta and dhoti, is walking on a gravel path. He is using a wooden cane for support. The path is lined with green plants and flowers. The man is looking down at the path.

“மனிதருள் நீ ஓர் ஆழ்வமான பிறவி. அதாவது உன் இயற்கையைச் சொல்லுகிறேனே ஒழிய தூக்கி வைத்துப் பேசவில்லை. உன் உள்ளத்திலே என்னென்னவோ ஆட்டங்கள் நடக்கின்றன. ஆனால் வெளிப்படையாக ஒரு சொல்லும் சொல்லாத அடக்கம் உன்னிடம் பலப்பட்டு இருக்கிறது. ஏதோ ஒரு ஆழங்காண முடியாத சமுத்திரந்தான்.”

வரலாற்றில் முதல் முறையாக:

171

செய்யப்படுகிறது. அவர் இடைசெவல் கிராமத்தில் இருந்தார். நான் பக்கத்து நகரமான கோவில்பட்டியில் இருந்தேன். அன்றாடம் கோவில்பட்டிக்கு வந்து போகிறவர்தான் அவர். ஆனாலும் அவரை நான் 1978 இல் தான் முதன்முறையாகச் சந்தித்தேன். ஒரு குடையுடன் வேட்டியை மடித்துக்கட்டி கோவில்பட்டி பஸ் நிலையத்தில் பஸ்ஸுக்காக நின்றുകொண்டிருந்தார். அந்த முதல் காட்சி அப்படியே என் மனசில் சித்திரமாக இன்றும் நிலைத்திருக்கிறது. கையெழுத்து இதழ்கள் அப்போது பிரபலம். ஓவியர் மாரீஸ் நடத்திய ஒரு கையெழுத்து இதழில் வந்திருந்த என் கதையை அவர் ஏற்கனவே வாசித்திருந்தார் போலும். என்னை அவருக்கு மாரீஸ் அறிமுகம் செய்து வைத்த அடுத்த நிமிடமே அந்தக்கதையைப் பற்றிப் பேசத் துவங்கினார். பின்னர் அவர் தொகுத்த கரிசல் கதைத்திரட்டில் முதல் கதையாக என்னுடைய 'வெயிலோடு போய்' கதையை வைத்தார். சின்னப்பையனாக இருந்த எனக்கு அன்று அது பெருமித உணர்வைத் தந்தது.

முதல் வட்டார வழக்குச் சொல்லகராதி:

மாரீஸ், உதயசங்கர், ஆசிரியர் முருகன் உள்ளிட்ட இளவல்கள் அடிக்கடி இடைசெவல் போய்க்கொண்டும் வந்துகொண்டும் இருப்பார்கள். அவர்கள் "கரிசல்வட்டார வழக்குச் சொல்லகராதி" தயாரிக்கும் பணியில் நைனாவுக்கு உதவிக்கொண்டிருந்தார்கள். தமிழின் முதல் வட்டார வழக்குச் சொல்லகராதி அதுதான். சோவியத் நாட்டில் கம்யூனிஸ்ட்டுகள் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு புதிய அரசு செய்த காரியங்களில் ஒன்று இது. தமிழ்நாட்டில் எந்த அரசும் பல்கலைக்கழகமும் செய்யாதபணியை கிரா. செய்து காட்டினார். அதனைத்தொடர்ந்துதான் கண்மணி குணசேகரனின் நடுநாட்டுச் சொல்லகராதி, பெருமாள் முருகனின் கொங்கு வட்டாரச்சொல்லகராதி போன்றவை எல்லாம் வந்தன. 'வண்டல்' வட்டார வழக்குச் சொல்லகராதிக்கான நம் தோழர் சோலை சுந்தரபெருமானின் முயற்சி இன்னும் முடிவறாமல் நிற்கிறது.

பேச்சு வழக்கைக் கொச்சை மொழி என்று தமிழ்ப்பண்டித உலகம் சிறுமைப்படுத்தி வந்த பின்னணியில் பேச்சு மொழியை நவீன இலக்கியத்தின் மொழியாகமாற்றி வெற்றிக்கொடி நாட்டியவர் கிரா. இதை ஒரு பண்பாட்டு அரசியல் நடவடிக்கையாக நாம் பார்க்க வேண்டும். உழைக்கும் மக்களின் மொழிக்கும் அவர்களின் சொற்களுக்கும் உரிய இடத்தைப் பெற்றுத்தரப் போராடிய படைப்பாளி என்று அவரைக் கொண்டாட வேண்டும்.

கோபல்லபுரம்:

முஸ்லீம் ராஜாக்களின் கொடுமைக்குப் பயந்து தெலுங்கு பேசும் மக்களின் ஒரு பகுதி அங்கிருந்து தப்பி தென் தமிழகம் வந்த கதையைத்தான் "கோபல்லபுரம்", "கோபல்ல புரத்து மக்கள்" என்கிற நாவல்களாகப் படைத்தார். அவருடைய பூர்வீகக் குடும்பமும் அதில் ஒன்றுதான். ஆனால் வரலாற்றின் சுவாரஸ்யம் என்னவென்றால் கிரா.வின் பேத்தி அம்சா, முகம்மது ஆசீப் என்கிற ஒரு இஸ்லாமிய இளைஞரையே காதலித்தது தெரியவந்தபோது, சுமுகமாகவும் கொண்டாட்டமாகவும் அத்திருமணத்தை முடித்து வைத்தார் நைனா

என்பதுதான். சாதி, மதங்கள் கடந்த முற்போக்குப் படைப்பாளியாகத் தன் எழுத்திலும் நிஜவாழ்விலும் தன்னை நிறுவிக்கொண்டவர் கிரா.

கம்ப்யூனிஸ்ட் போராளி:

ஒருபோதும் தன்னை முன்னிறுத்திக்கொள்ளாத குணாளன் அவர். அவர் ஒரு எழுத்தாளர் என்பது இடைசெவலில் யாருக்குமே தெரியாது. அங்கே அவர் ஒருவிவசாயி. 40களில் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியை அப்பகுதியில் கட்டிய ஒரு போராளி. கட்சி தடை செய்யப்பட்டிருந்த காலத்திலேயே தைரியமாக மேதினத்தில் செங்கொடி ஏற்றியவர். “நான் எழுதுகிறேன் என்பதே ரொம்ப நாட்களுக்கு இங்கே யாருக்குமே தெரியாமல் இருந்தது. கொஞ்சம் பிரபலம் ஆக ஆக, தூரத்திலிருந்தெல்லாம் ஆட்கள் தேடிக்கொண்டு வர வர, சந்தேகம் பலப்பட்டுப்போச்சு. கிராமம் என்பது ரொம்பச் சின்ன வட்டம். தும்மினாலே ஊர் பூராவும் கேட்கும்! இதுக்குப்பிறகு என் சொந்தக்காரர்களே, ‘ஏப்பா..நீ என்னமோ எழுதியிருக்கயாமே..கொஞ்சம் கொடேன் படிச்சிப்பாக்கட்டும்’ என்று கேட்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள்” என்று இதைப்பற்றி அவர் ‘கரிசல்காட்டுக் கடுதாசி’ நூலின் முன்னுரையில் எழுதுகிறார். ஜூனியர் விகடனில் வெளியான அத்தொடர் அவரை இன்னும் பரவலான வாசகத்தளத்துக்கு எடுத்துச்சென்றது.

இசையில் அவருக்கு ஈடுபாடு அதிகம். நாதஸ்வரக்கலைஞர் குருமலை பொன்னுச்சாமி பிள்ளையிடம் முறையாகச் சங்கீதம் கற்றவர். மட்டுமின்றி அன்று அவரது சமகாலத்தில் வாழ்ந்த இசைமகா சமுத்திரம் விளாத்திசூளம் சாமிகள், காருக்குறிச்சி அருணாசலம், கம்ப்யூனிஸ்ட் மேடைகளில் கொடிகட்டிப்பறந்த வில்லிசைக்கலைஞர் சாத்தூர் பிச்சக்குட்டி ஆகியோருடன் நெருக்கம் கொண்டிருந்தவர். இதையெல்லாம் விட முக்கியமானது பெரிதும் வெளிச்சம் பெறாத கலைஞர்களை அவர் கொண்டாடியதுதான்.

ஒரு உதாரணம். வில்லிசைக் கலைஞரான சிவகிரி எஸ்.எம்.கார்க்கி ஆயிரக் கணக்கான வில்லுப்பாட்டு நிகழ்ச்சிகள் மூலம் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அரசியல் பிரச்சாரத்தை சாதாரண மக்களிடையே கொண்டு சென்றவர். காலவேகத்தில் அவரது பாடல்களும் அவரது வாழ்க்கை வரலாறும் காற்றில் கரைந்துவிட்டன. ஆனால் அவரைப்பற்றி கிராஜநாராயணன் எழுதிய இந்த வரிகள் கல்வெட்டாய் நிலைத்துநிற்கின்றன: “கலைச்செல்வன் கார்க்கியின் வில்லுப்பாட்டில் என்னைக் கவர்ந்த முக்கிய அம்சம் நாடோடிப் பாடல்களை ஜீவனோடு பாடுவதுதான். ஆகாஷ்வானியின் சங்கீத டைரக்டர் நம்முடைய தோழர் கார்க்கியின் வில்லுப்பாட்டில் பாடும் நாட்டுப் பாடல்களை காது கொடுத்து கேட்க வேண்டும். கச்சேரி ஆரம்பத்தில் சபை வணக்கம் செலுத்தும்போதும், சுதந்திரத்திற்காகவும், மக்களின் நல்வாழ்வுக்காகவும் உயிர்த்த தியாகிகளுக்கு அஞ்சலி செலுத்திப்பாடும் போதும் நம்முடைய உடம்பு புல்லரிக்கிறது. ரத்தம் சூடேறுகிறது. உஷ்ணமான சுவாசம் வெளிவருவதோடு கண்களுக்குளமாகி விடுகின்றன...”

40களில் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியுடனும் கிசான் சபாவுடனும் இணைந்து பயணித்த அவரது அனுபவங்களே தோழன் ரெங்கசாமி, கரண்டு, கதவு உள்ளிட்ட பல சமூக விமர்சனம் நிரம்பிய

கதைகளின் ஆதாரம். கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பிளவுபட்டதை அவரது மனம் இறுதிவரை ஏற்றுக்கொள்ளவே இல்லை. சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார்.

நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள்:

அவரது இன்னுமொரு மகத்தான பங்களிப்பு நாட்டுப்புற இலக்கியங்களைச் சேகரித்து அச்சில் கொண்டுவந்தது. 1960 இல் கோவையில் முதன் முதலாக தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப்பெருமன்றத்தின் மாநாடு கூடியபோது தோழர் நா.வானமாமலை அவர்களின் தலைமையில் நாட்டுப்புற இலக்கியங்களைச் சேகரிக்க என்று ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. அந்த அறைகூவலை கி.ரா. தன் வழியில் இறுதிவரை முன்னெடுத்துச்சென்றார். காலமாகிவிட்ட எழுத்தாளர் கழனியூரான், பாரததேவி போன்றோர் இடையில் அவரோடு வந்து இணைந்து அவருக்கு ஒத்தாசையாக இருந்தார்கள். நாட்டுப்புற இலக்கியங்களில் உழைக்கும் மக்களின் வாழ்க்கைக் கண்ணோட்டம் உட்பொதிந்திருப்பதாக இத்தாலியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச்செயலாளராக இருந்த முசோலினியால் சிறையிலடைக்கப்பட்ட தோழர் அந்தோனியோ கிராம்ஷி குறிப்பிடுவார். ஆகவே நாட்டுப்புற இலக்கியங்களைச் சேகரிப்பது என்பது, அய்யோ பாவம், அவற்றைச் சேகரிக்க ஆளில்லையே என்பதற்காகச் செய்வதில்லை. உழைக்கும் மக்களின் சிந்தனைப்போக்கைப் புரிந்துகொள்ள உதவும் மிக முக்கியமான கருவி என்பதாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். எனவே நா.வானமாமலை அவர்களின் வழியில் கி.ரா. முன்னெடுத்த மிக முக்கியமான பண்பாட்டு அரசியல் நடவடிக்கை அது.

“ஒருவனுக்கு, ஒருநூறு நாடோடிக்கதைகள் தெரிந்திருந்தால் போதும்: ஓரளவு உலக ஞானம் படைத்தவனாகிவிடுவான். நம்முடைய வீடும், நமது பெற்றோர்களும், பள்ளிக்கூடங்களும் வாத்தியார்களும் எவ்வளவுதான் உலக விஷயங்களைப்பற்றி நமக்கு விளக்கிச் சொன்னாலும் பல விஷயங்கள் நமக்குத் தெரிவிக்கப்படாமலேயே மிச்சம் விழுந்து விடுகிறது. இந்தக் கதைகள் நமக்கு நண்பர்களைப்போன்றது - நமக்கு ஒரு தெளிவு பிறக்கும்படி - இந்த உலகத்தைப் புரிந்துகொள்ளும்படி செய்துவிடுகின்றன.... இந்தக்கதைகளின் முக்கியப் பிறப்பிடமும், இருப்பிடமும் எழுதப்படிக்கத் தெரியாத சாதாரண பாமர ஆண் பெண் விவசாய மக்களிடம்தான்” என்று கிராமியக்கதைகள் தொகுப்பின் முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார். எவ்வளவு தெளிவான பார்வையுடன் அவர் இயங்கியிருக்கிறார் என்பதை அறிய முடிகிறது.

இதன் நீட்சியாக அவர் நம் மக்களிடம் புழங்கும் பாலியல் கதைகளையும் தொகுக்கத் துவங்கினார். மறைவாய் சொன்ன கதைகள், பாலியல் கதைகள் என்று புத்தகமாகவும் கொண்டு வந்தார். “பாலியல் கதைகள் எல்லா மொழியிலும் இருக்கு. அதைத்திரட்டுவதாலும், வெளியிடுவதாலும் நம் ஆச்சாரம் போய்விடும் என்று அரற்றுவது, பேதமை மானுடவியலில் இதெல்லாம் இருக்கு. மனுசன் எங்கெல்லாம் இருக்கானோ அங்கெல்லாம் மனுஷ நாத்தம் இருக்கும்” என்று சொன்னார்.

மாபெரும் அரசியல் பணி:

என்னவெல்லாம் நம் பாட்டாளிகளிடம், அவர்களின் வாய் மொழிக்குள், புதைந்து கிடக்கிறதோ அதையெல்லாம் ஒண்ணுவிடாமல் வெளியே கொண்டுவந்து விட வேண்டும் என்கிற முனைப்பும் வேகமும் தான் அவரை இயக்கியது எனலாம். இது எவ்வளவு பெரிய அரசியல் பணி என்பதைத் தமிழ்ச்சமூகம் இன்னும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. இதை வேறு யாரும் செய்யாததால் நான் கதை எழுதுவதைத் தள்ளி வைத்துவிட்டுச் செய்துகொண்டிருக்கிறேன் என்று கூறினார்.

புதுச்சேரியில்:

ஏழாவது வகுப்பைக்கூடத் தாண்டாத அவர் புதுச்சேரிப் பல்கலைக்கழகத்தின் வருகைதரு பேராசிரியராகப் பணியாற்ற அழைக்கப்பட்டதும் அரசின் குடியிருப்பிலேயே இறுதி மூச்சுவரை வாழ்ந்ததும் நமக்கு ஒரு முக்கியமான சேதியைச் சொல்கின்றன. படிப்பு என்பது பள்ளிக்கூடத்தில் இல்லை. அல்லது பள்ளிக்கூடத்தில் மட்டும் இல்லை. பள்ளிக்கூடம் இல்லா ஊருக்குப் பாடம் படிக்கப் போறேண்டா' என்று பாடிய பட்டுக்கோட்டையாரின் பாடல் வரிகளுக்கான ரத்தசாட்சியாக கி.ரா. நிற்கிறார். "மழைக்காகத்தான் நான் பள்ளிக்கூடத்தில் ஒதுங்கினேன். அப்போதும் கூட நான் மழையைத்தான் பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன் " என்பது அவரது மிகப்புகழ்பெற்ற தன் வரலாற்று வாசகம்.

குழந்தைகளுக்கான நாவல் என்கிற முயற்சியிலும் கி.ரா. இறங்கினார். பிஞ்சுகள் என்கிற நாவல் அவ்வகைமையில் முக்கியமான பங்களிப்பு.

'கதவு':

அவருடைய நாவல்களைப்போலவே அவருடைய சிறுகதைகள் தனித்த முத்திரை பதித்தவை. "கதவு" என்னும் கதை அவருக்கு அழியாப் புகழைத்தந்த கதை. வறுமையின் காரணமாக அரசாங்கத்துக்குத் தீர்வை-வரி- கட்ட முடியாத ஓர் ஏழைக்குடும்பத்தின் வீட்டுக்கதவைக் கழற்றிக்கொண்டுபோய் விடுகிறது அரசாங்கம். கதவு இல்லாததால் கைக்குழந்தையை தேள் கடித்து விடுகிறது. அதனால் குழந்தை இறந்துவிடுகிறது. இரவில் கடுங்குளிரில் நடுங்குகிறார்கள். காய்ச்சி வைத்திருந்த கஞ்சியை கதவு இல்லாததால் நாய் குடித்துவிடுகிறது. அவர்கள் பட்டினி கிடக்கிறார்கள். தூக்கிச் செல்லப்பட்ட கதவு பள்ளிக்கு அருகில் உள்ள சாவடியில் உள்ளதைக் கண்டு பூரிக்கிறார்கள். கண்ணீர் வடிக்கிறார்கள். அதை பலமாக பற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்று முடிப்பார். சத்யஜித்ரேயின் "பதேர் பாஞ்சலி" படத்தில் வரும் குடிசைக்காட்சிதான் நமக்கு ஞாபகம் வரும். அப்படி ஓர் அழியாச்சித்திரமாக கதவு கதை தமிழர் நெஞ்சங்களில் நின்றாடுகிறது.

வேட்டி:

வேட்டி என்கிற கதையில் சுதந்திரப்போராட்டத்தில் பங்கேற்ற ஒருவரைச் சந்திக்கப் பிரமுகர்கள் வருகிறார்கள். "பரபரப்போடு எழுந்து நின்று இடது கையால் வேட்டியின் பிய்ந்த கிழிசலை மறைத்துக்கொண்டு அவர்களை வரவேற்கத் தயாரானார்" என்று எழுதுவார். இந்த ஒருவரியே சுதந்திர இந்தியாவின் அகத்தைப் படம்பிடிப்பதாக அமையும். பெரும்பாலும்

கிராமப்புற விவசாயம் சார்ந்த வாழ்க்கையை மையமிட்டே அவரது அத்தனைக்கதைகளும் எழுதப்பட்டுள்ளன. விவசாயிகள் மத்தியில் களப்பணி ஆற்றச்செல்லும் ஒவ்வொரு தோழனும் வாசித்திருக்க வேண்டியவையாக அவரது சிறுகதைகள் இருக்கின்றன. அவற்றை அவர் சொல்லும் விதமும் கைக்கொள்ளும் மொழியும் அப்படைப்புக்களுக்கு புதிய அழகையும் அடர்த்தியையும் தருகின்றன.

பெண்களுக்கு கம்பீரம்:

அவருடைய கதைகளில் பெண்கள் கம்பீரமாக நிற்பார்கள். வேலை..வேலையே வாழ்க்கை என்கிற கதையில் வரும் கெங்கம்மாள் ஒரு உதாரணம். “தலைக்கோழி கூப்பிட்டதும் வழக்கம்போல முழிப்புத்தட்டியது. தொழுவில் மாடுகள் மணியோசையும் அவைகள் கூளம் தின்னும்போது காடிப்பலகையின் சத்தமும் கேட்டது. கெங்கம்மா படுக்கையில் இல்லை.” அவள் எழுந்து வேலைகளைத் துவங்கிவிட்டாள். ஒரு நாளின் பொழுது முழுவதும் வேலை வேலை எனக்கடக்கும் கிராமத்து விவாசாயக் குடும்பத்துப் பெண்ணின் வாழ்விலிருந்து தறித்து எடுக்கப்பட்ட ஒரு கீற்றாக இக்கதை விளங்கும். அக்கதை முடியும் பத்தி முக்கியமானது: “புருஷன் பக்கத்தில் வந்து படுக்கையை விரித்தான். லாந்தரை சுருக்குவதற்குமுன் நாகையா அவளை ஒருதரம் பார்த்தார். அந்த முகத்தில் துளிகூடக் களைப்போ ஆயாசமோ இல்லை. எப்படி அவளால் இப்படித் திகழ முடிகிறது? அந்தக்கணத்தில் அவருக்குப் பளிச்சென்று மனசில் ஒன்று தட்டுப்பட்டது. நாம் வாழ்க்கை வேறு வேலை வேறு என்று நினைக்கிறோம்: இவளோ வேலையே வாழ்க்கையாக விளங்குகிறாள். தன் அருகே தலை சாய்த்த தன் மனையாட்டியை இறுகப்பற்றி முகர்ந்தார். பூசப்பொடியோ சோப்பு வாடையோ முதலிய எதுவும் இன்றி சுயம்பான, தனீ மனுஷி வாடைதான் அவளிடம் இருந்தது. “நான் கல்லூரியில் இறுதி ஆண்டு படித்துக்கொண்டிருந்தபோது இந்தக்கதை கோவில்பட்டியிலிருந்து வெளியான நீலக்குயில்’ மாத இதழில் வெளிவந்தது.முதன் முதலாக நான் வாசித்த கிரா.வின் கதை இதுதான். இன்றைக்கு “வேலையே பண்பாடாக..(WORK AS CULTURE) என்கிற விவாதம் மார்க்சிய அறிவுலகில் நடப்பதைப் பார்க்கிறோம். அதை இந்தக்கதைபோல எளிமையாக யாரால் சொல்லமுடியும்? இந்தக்கதையில் கிறங்கிப்போனவன் தான் அப்புறம் கிராவின் எழுத்தைத் தேடித்தேடிப் படிக்கலானேன். பாட்டாளிகளுக்காக இலக்கியம் படைக்க நினைக்கும் இளம் படைப்பாளிகளுக்கு இந்தக்கதை பெரிய பாடமாக இன்றைக்கும் நிற்கிறது.

இடையறாது எழுதிக்கொண்டிரு:

படைப்பாளிகள் அவரிடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய இன்னுமொரு சேதி உண்டு. “இடையறாது எழுதிக் கொண்டிரு” என்கிற சேதி. 93 வயதில் இந்து தமிழ்திசை இதழில் “மனுசங்க” என்கிற தொடரை எழுதினார். 97 வயதில் “அண்டரண்டாப்பட்சி” என்கிற குறுநாவலை எழுதினார். எழுதவே முடியாமல் போன கடைசி சில காலம் ஆண்ட்ராய்ட் தொலைபேசியை வாங்கித்தரச்சொல்லி அதன்வழி இணைய இலக்கியக் கூட்டங்களில் பங்கேற்றார். இறுதிவரை இயங்கு என்று நமக்குச் சொல்லிச் சென்றிருக்கிறார். முப்பது

வயதுக்கு மேல்தான் எழுதத்துவங்கினார். 60 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக எழுதி வழங்கியவை ஒவ்வொன்றும் முத்துக்களும் பவளங்களும்தான்.

அவருடைய முன்னோர்கள் தெலுங்கர்கள். தாய்மொழி தெலுங்கு. அவர் வீட்டில் பேசிய மொழி தெலுங்கு. "ஆனால் தெலுங்கில் எனக்கு ஒரு அட்சரம் கூடத் தெரியாது" என்றார். இந்த வீட்டுமொழிப் பின்னணியுடன் தான் அவர் தமிழுக்கு சாகித்ய அகாடமி விருதையும், கனடா இலக்கியத்தோட்ட விருதையும் கொண்டு வந்து தந்தார். ஞானபீடப்பரிசையும் நோபல் பரிசையும் கூடத் தமிழுக்குப் பெற்றுத் தரும் வல்லமை அவர் படைப்புக்களுக்கு உண்டு. இறப்புக்குச் சில மாதங்களுக்கு முன் அவர் அளித்த நேர்காணல் ஒன்றில் "ரயிலுக்கு டிக்கட் வாங்கிட்டேன். ரயிலுக்குக் காத்திருக்கிறேன்" என்று சொன்னார். அந்த ரயில்வந்துவிட்டதுதான். ஆனாலும் கி.ரா.வின் கதை ரயிலின் சக்கரங்கள் ஒருபோதும் நிற்கப்போவதில்லை.

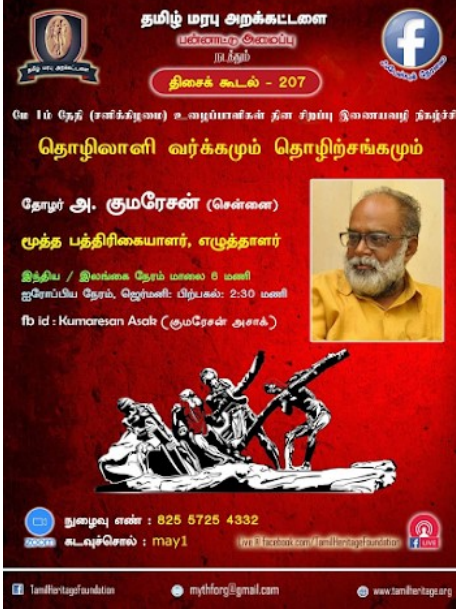
செவ்வணக்கம் தோழர் கி.ரா.!

இக்கட்டுரையாளர் - திரு. ச.தமிழ்ச்செல்வன், மதிப்புறு தலைவர், தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் கலைஞர்கள் சங்கம்

28. தொழிலாளி வர்க்கமும் தொழிற்சங்கமும்

— அ. குமரேசன்

தொழிலாளர்கள் தங்களின் உரிமைகள், நலன்கள், தேவைகளுக்காகத் திரள்கிற போராட்ட உணர்வு பெறுவது முக்கியம். அதைவிட முக்கியம் வர்க்க உணர்வு பெறுவது. அந்த

வர்க்க உணர்வு ஏற்பட்டுவிடாமல் உடனடிக் கோரிக்கைகளோடு அவர்களை நிறுத்துகிற உத்தியை நிறுவன நிர்வாகங்களும் முதலாளித்துவ அரசுகளும் காலங்காலமாய்ச் செய்துவருகின்றன. அந்தத்தந்தத் தொழிற்சாலைக்கு ஒரு சங்கம்தான் இருக்க வேண்டும், வெளியிலிருந்து பொதுவான சங்கங்கள் வரக்கூடாது என்ற கருத்துகளெல்லாம் இந்த உத்தியிலிருந்து வருபவைதான்.

தொழிற்சங்கங்களில் கூட இதைப் பார்க்க முடியும். வர்க்கப் போராட்டமே இறுதித் தீர்வு என்று சமூக அறிவியலாகவும் அரசியல் சித்தாந்தமாகவும் ஏற்றுள்ள சங்கங்கள் தவிர்த்து, நிர்வாகங்களுக்குத் தோதாகவும்,

சாதியாகவும், தனிமனித செல்வாக்கு அடிப்படையிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ள சங்கங்கள் இதைத்தான் செய்கின்றன கம்யூனிஸ்டுகள் மட்டுமல்லாது, சமூக மாற்றத்தை லட்சியமாகக் கொண்ட கட்சிகள் அல்லாத பல அரசியல் கட்சிகள் நடத்துகிற சங்கங்களும் இதே கைங்கரியத்தைத்தான் செய்கின்றன. இந்தியாவில் வர்க்க உணர்வைக் கட்டுவது என்பது, கூலி உயர்வு, வேலை நேரம், பணித்தல வசதிகள் போன்றவற்றைப் பெறுவதற்கான கோரிக்கைகளைத் தாண்டி சாதியத்தையும் பெண்ணடிமைத்தனத்தையும் ஒழிப்பதற்கான நெடும் போராட்டத்தை, அடிப்படையான சமுதாய மாற்றத்தை நிறுவுவதற்கான பயணத்தையும் இணைத்து மேற்கொள்கிறபோதுதான் சாத்தியமாகும்.

[தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை - பன்னாட்டு அமைப்பு (மே 1), திராவிடர் கழக வழிகாட்டலில் இயங்கும் புதுமை இலக்கியத் தென்றல் (மே 3) ஆகிய இரண்டு குழுக்களும் இணையத்தளத்தில் நடத்திய மே தின உரை நிகழ்ச்சிகளில் நான் பேசியதன் நிறைவுப்பகுதி.]
தொழிலாளி வர்க்கமும் தொழிற்சங்கமும்

- மூத்த பத்திரிகையாளர் தோழர் அ. குமரேசன்

யூடியூப் காணொளியாக: <https://youtu.be/vl5MR-imZU8>

29. குழந்தைத் தொழிலாளர் முறையை ஒழிப்போம்

— ப்ரீத்தி ஷர்மா

புத்தகப் பையைத் தூக்க வேண்டிய நான்
இன்று மூட்டை தூக்குகின்றேன்.
சுவற்றில் கிறுக்கி விளையாடும் வயதில்
வண்டியை சுத்தம் செய்கின்றேன்.
என் மெல்லிய கைகள்
இன்று தீயினால் சுடுகிறது.
புன்னகை மலரும் என் முகம்
இன்று வாடிய பூவாய் மாறியது.
வாய் விட்டுப் பேசப் பயந்து
உள்ளேயே குமுறுகின்றேன் .
உள்ளத்தின் துயரம்
என் கண்ணில் அறிவீரோ.
மறுமலர்ச்சி காணும் என் கனவை நிஜமாய் செய்வீரோ.

குழந்தைத் தொழிலாளர் முறையை ஒழித்து, கல்வி அளித்து அவர்கள் வாழ்வில் ஒளியேற்றுவோம் -- ப்ரீத்தி

யூடியூப் காணொளி: <https://youtu.be/TSoj9SRBn7k>

World Day Against Child Labor - JUNE 12, 2021

Voice Against - Child Labour: Preethi

30. தமிழ்த் தாயின் அரிய மைந்தன் - பாரதிதாசன்

— பஞ்சாலைச் சிவம்

சீர்மணக்கும் செந்தமிழிற் புலமை சான்றோய் !
தித்திக்கும் கவிதையினில் எழுச்சி யூட்டிப்,
பார்மணக்கச் செய்திடுவோய் ! உயர்க் ருத்துப்
பாவாண! நற்கனக - சுப்பு ரத்னப்
பேர்கொண்டோய் | பாரதியார் மதிக்கும் அன்பு
பெற்றதால், பாரதிதாசன் எனும் பேர் பூண்டோய்!
ஏர்மிக்க தமிழ்த்தாயின் அரிய மைந்த!
இந்நாளில் எமைவிட்டுப் பிரிந்த தென்னே!

துயில்கின்ற தமிழகத்தைத் தட்டித் தட்டித்
தூயபணி யாற்றிடவே கவிதை தந்தோய்!
பயில்கின்ற பேதங்கள் மூடக் கொள்கை
பறந்திடவே பகுத்தறிவுப் பாடல் சொன்னோய்!
செயிர்விளைக்கும் சாத்திரங்கள் மதங்கள் யாவும்
சிதைந்தழியப் புரட்சிப்பா புகட்டி வந்தோய்!
அயர்வகற்றித் தமிழ்ரெலாம் விழிப்புக் கொண்டே
அடிமைதனை நொறுக்குகையில், மறைந்த தென்னே!

செந்தமிழை யழிப்பதற்குக் கொண்டு வந்த
தீய இந்தி தனையெதிர்க்க வீரந் தந்தாய்!
பைந்தமிழின் கலையழிக்கும் பகைக்கூட் டத்தைப்
பாதாளஞ் சேர்த்திடவே துடித்து நின்றாய்!
விந்தையுறு தமிழகத்தின் ஆட்சி காண
வெஞ்சமரே நேரிடினும் அஞ்சோ மென்று
சந்தமொழிக் கவிதையினைப் பாடி வந்த
தளபதியே, நீ இதற்குள் மறைந்த தென்னே!

கலைவளர்க்கத் துடித்திட்டாய்! குறட்பா வுக்குக்
கருத்தமைத்தாய் புதுமுறையில் ! மேனாட் டாரின்

மலைபோன்ற அறிவியல்நூல் தமிழில் தோன்ற

வளர்த்திட்டாய் நல்லார்வம்! தமிழ்ச்சொல் ஆட்சி

குலைத்திடவே மாறுபொருள் கூறி வந்த

கொடியருக்கு நல்லறிவு புகட்டி வந்தாய்!

விலைமதிக்க முடியா உன் கவிதை தன்னை

விண்ணவருக் களித்திடவே சென்றா யோநீ!

இருபதெனும் நூற்றாண்டில் தமிழ் கத்தே

இணையற்று விளங்கிவந்த கவிஞ ரேறே !

ஒருநொடியில் தயக்கமின்றிக் கவிதை சொல்லும்

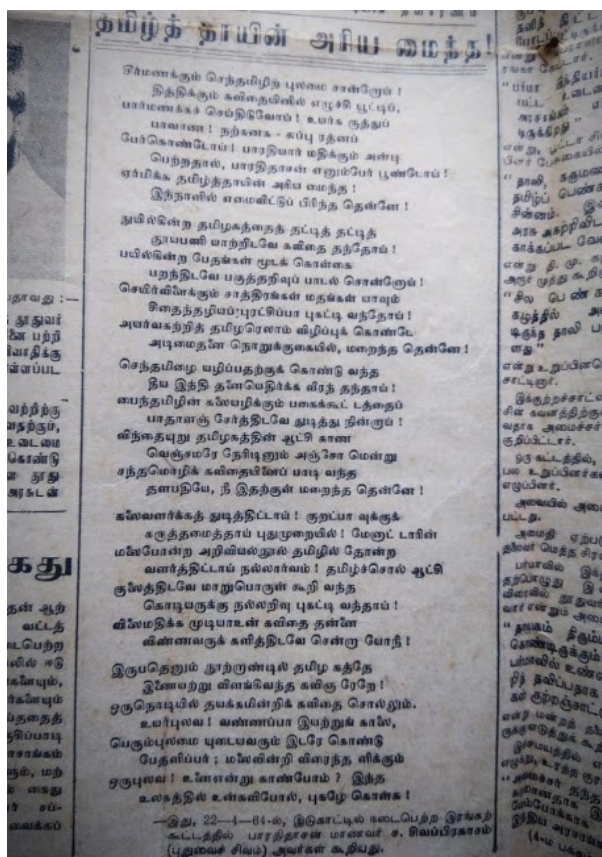
உயர்புலவ! வண்ணப்பா இயற்றுங் காலை,

பெரும்புலமை யுடையவரும் இடரே கொண்டு

பேதளிப்பர்; மலைவின்றி விரைந்த ளிக்கும்

ஒருபுலவ! உனை என்று காண்போம் ? இந்த

உலகத்தில் உன்கவிபோல், புகழே கொள்க !

—இது, 22-4-64-ல், இடுகாட்டில் நடைபெற்ற இரங்கற் கூட்டத்தில் பாரதிதாசன் மாணவர் ச.

சிவப்பிரகாசம் (புதுவைச் சிவம்) அவர்கள் கூறியது.

31. செம்பரல் முரம்பு

— டாக்டர் இ.பரமசிவன்

பாவலர் ருத்ரா இ பரமசிவன் எழுதிய சங்கநடைச்செய்யுள்

செம்பரல் முரம்பில் நீள்வழி வெங்கான்
இலம் அசைஇ நெருப்பே பூத்தன்ன
கடும்பொறை அடுக்கம் திரிசுரம் வாங்க
மரல் தழீஇய மண்ணுழைப் பாம்பு
கூர்வான் படுத்த எருவைச்சேவல் நீள்விரல்செத்து
அகன்சிறை விரித்த அடுநிழல் ஆங்க
கண்டே அஞ்சி அண்ணிய சிறுபூப்
பைம்புதல் ஒளிக்கும் காட்சியும் மலியும்.
காழ்த்த கடுமுள் நெடுமரம் மறிப்ப
ஆளி எதிரிய அவிர்நிழல் அண்டும்
சிறுமுயல் தவிப்ப வெள்ளிய பருதி
கனல் பெய் ஆறு கடாத்த காலையும்
இறைமுன் எல்வளை பற்றிச்செயிர்க்கும்
நெஞ்சம் தோய்ந்து ஏய்க்கும் அவள்
ஒள்வீ நகை அவிழ் கள்ளக்கூட்டம்
கண்டிசின் அவனும் கல் இடறி வீழ
இடர்ப்பட்ட ஞான்றும் இனியவே நகைக்கும்.

பொழிப்புரை:

செம்மண் தரைப் பருக்கைக்கற்கள் நிறைந்த கரடு முரடான நெடிய வழியில் வெப்பம் மிகுந்த காட்டில் தலைவன் பொருள்தேடிச் செல்கிறான். வழியில் இலவ மரத்துப்பூக்கள் நெருப்புப்பூக்கள் போன்று மலர்ந்திருக்கின்றன. இறுகிய பாறைகள் மலைகள் போன்று எதிர்ப்பட அதைத்தொடர்ந்து வளைந்து வளைந்து (திருகி)செல்லும் செல்லும் காட்டுவழி (சுரம்)தொடர்ந்து வளைந்து செல்ல (வாங்க) அவனும் செல்கிறான். அப்போது மடல் எனும் காட்டுச்செடி (சிறிய வரிகள் நிறைந்து நீண்டு இருக்கும்) ஒரு மண்ணுழிப்பாம்பு போல் தெரிய அதை அருகே உள்ள மண்ணுழிப்பாம்பு சுற்றித்தழுவி இருக்கும். அதன் கூரிய பார்வையில் படும்படி வானத்தில் பறக்கும் ஆண்பருந்து நீண்ட விரல்களைப் போன்ற (நீள்விரல் செத்து) சிறகுகளை அகல விரித்துப் பறக்கும். அதன் வெயில் கலந்த நிழல் கூட அதற்குத் தென்படும். அதனால் அஞ்சி அருகில் உள்ள (அண்ணிய)சிறு பூக்கள் பூத்த புதருக்குள் மறையும். இது போன்ற காட்சிகள் நிறைந்ததே அக்காட்டு வழி. அது மட்டுமின்றி முற்றிய உயரமான முள் மரங்கள் எதிர்ப்படும். (சங்ககாலத்தில் இருந்ததாகச் சொல்லப்படும்) யாளி எனும் விலங்கின் உருவத்தைப்போன்ற (எதிரிய) வெம்மை மிகுந்த நிழலை அண்டிநிற்கும் சிறுமுயலும் அங்கே வழியில் தவித்து நிற்கும். அத்தகைய வெள்ளைச்சூரியன் (வெள்ளிய பருதி...இங்கே பருதி என்பது சூரியனின் வட்டத்தைக்குறிக்கும். பரிதி என்பது தான் சூரியனைக்குறிப்பது) நெருப்பு மழை பொழியும் காட்டாற்றைக் கடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுதிலும் தலைவனின் நெஞ்சில் தலைவியின் அழகு மயக்கம் ஊட்டுகிறது. ஒளிபொருந்திய அழகிய வளைகள் (எல்வளை) அணிந்த அவள் முன்கையை (இறை முன்)ப் பற்றி உணர்ச்சியினால் உந்தப்படுகிறான். அவளின் சிறு சிறு முறுவல்கள் ஒளிரும் சின்னஞ்சிறிய பூக்களைப்போன்று இதழ் சிதறி கள்ளத்தனமான நகைப்புக் கூட்டங்களைக்கொண்டு அவன் நெஞ்சம் புகுந்து ஏமாற்றும். இந்த கற்பனைக்காட்சிகளில் திளைத்த அவனோ காலில் கல் இடறி விழுகின்றான். அப்பொழுதும் கூட அவளைக்கண்டு இனிமை நெகிழ்ச்சி சிரித்து மகிழ்கின்றான்.

32. இறக்கும் எனது மனசாட்சி

— கிரேமேஷ்

இறக்கும் எனது மனசாட்சி

அது கொஞ்சம் செத்துக்

கொண்டிருக்கிறது:

ஆங்கிலத்தில்: ரஷ்மி திரிவேதி

தமிழில்: கிரேமேஷ்

இரவின் இருளில் சிலநேரம்

என் மனசாட்சியைத்

திரும்பிப் பார்க்கிறேன்

அதற்கு இன்னும் மூச்சிருக்கிறதா என்று.

ஏனெனில் தினமும்

அது மெதுவாய் செத்துக்

கொண்டிருக்கிறது.

நவநாகரீகமான ஓரிடத்தில்

ஒருவேளை உணவுக்கு

நான் பணம் கொடுக்கையில்

அங்கு கதவு திறந்துவிடும்

காவலாளியின்

ஒரு மாத ஊதியமாக

அது இருக்கலாம்

அச்சிந்தனையை உடனே

விலக்குகையில்

அது கொஞ்சம் சாகிறது.

காய்கறிக் கடையில்

காய்களை வாங்குகையில்

பள்ளி செல்ல வேண்டிய

கடைக்காரரின் பொடியன்

புன்சிரிப்புடன் நிறுத்துப் போடுகிறான்

நான் திரும்பிக் கொள்கிறேன்

அது கொஞ்சம் சாகிறது

வடிவமைத்த உடையை

நான் அணிகையில்

ஊதி வெடிக்கும் அதன் விலை.

சாலைமுனை சந்திப்பில்

மானத்தை மறைக்கவும் முடியாமல்

கந்தலாடை அணிந்த

பெண்னைப் பார்க்கையில்

உடனே கண்ணாடியை ஏற்றி

விடுகிறேன்.

அது கொஞ்சம் சாகிறது.

என் குழந்தைகளுக்கு
 விலையுயர்ந்த பரிசு
 வாங்கித் திரும்புகையில்
 வெற்று வயிறுடனும்
 கண்களில் பசியுடனும்
 அரைகுறை ஆடையணிந்து
 சிகப்பு விளக்கு நிறுத்தத்தில்
 சிறுவர்கள்
 பொம்மை விற்பதைப் பார்க்கிறேன்
 கொஞ்சம் பொம்மை வாங்கி
 மனசாட்சியை
 அமைதிப்படுத்த முயல்கிறேன்
 எனினும்
 அது கொஞ்சம் சாகிறது.

பள்ளி செல்ல வேண்டிய
 மகளை நிறுத்தி
 என் வேலைக்காரி
 வேலைக்கு அனுப்பும்போது
 அவளைத் திருப்பி அனுப்ப வேண்டுமென
 எனக்குத் தெரியும்
 பாத்திரங்கள் நிறைந்து
 அசுத்தத் தட்டுக்களுடன்
 கிடக்கும் தொட்டியைப்
 பார்க்கையில்
 சில நாட்கள்தானே என்று
 சமாதானப்படுத்திக் கொள்கிறேன்
 அது கொஞ்சம் சாகிறது

ஒரு குழந்தையின் வண்புணர்வு
 அல்லது கொலையைக் கேட்கையில்
 சோகமாகிப் போனாலும்
 அது என் குழந்தையில்லையென
 அமைதி கொள்கிறேன்
 என் உருவைக் கண்ணாடியில்

பார்க்க முடியவில்லை.
 அது கொஞ்சம் சாகிறது.

சாதி மத இன வேறுபாட்டில்
 மக்கள் மோதிக் கொள்கையில்
 காயப்பட்டுப் போகிறேன்
 ஆதரவற்றுப் பார்க்கிறேன்
 என் நாடு நாசமாகிறதென
 எனக்குள் சொல்லிக் கொள்கிறேன்
 ஊழல் அரசியல்வாதிகளை
 குற்றம் சொல்கிறேன்.
 என் பொறுப்புக்களிலிருந்து
 என்னை விடுவித்துக் கொள்கிறேன்.
 அது கொஞ்சம் சாகிறது.

என் நகரம்
 மூச்சுத் திணறும்போது
 புகைமண்டிய நகரத்தில்
 மூச்சுவிடுவதே ஆபத்தானபோது
 நான் என் காரில்
 தினம் பணிக்குச் செல்கிறேன்
 ஒரு காரால் என்ன
 மாறிவிடும் என
 நினைத்துக் கொள்கிறேன்.
 அது கொஞ்சம் சாகிறது.

இரவின் இருளில்
 என் மனசாட்சியைப்
 பார்க்கும்போது
 அது இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறது
 நான் ஆச்சரியமடைகிறேன்.
 ஏனெனில் தினம் தினம் நான்
 அதை என் கையாலேயே
 கொன்று புதைக்கிறேன்.

33. அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்??!!!!

— கௌ.லீ.லீ.லீ.

கொத்துமல்லி கறிவேப்பிலை

மணக்கும் புதினா

பூண்டோடு வெங்காயம்

சிறியதும் பெரியதும்

நாட்டு தக்காளி

பாத்து வாங்கியாச்சு

முட்டையும் ரொட்டியும்

அவசியமாய் இஞ்சி

கூடவே எலுமிச்சை

பல பழ வகைகள் கேட்டு

வாங்கியாச்சு...

பாலோடு வெண்ணெய்

திரளான நெய் பார்த்து

பனீரும் கூடையில் போட்டாச்சு

மீதுள், காப்பிதுள்

நாட்டு சர்க்கரை உப்பு

சுக்கு மசாலா வகையோடு

குறைவில்லா பருப்பு வகை

செலவுப்பெட்டி நிரப்பிடலாம்...

பட்டை இலவங்கம் ஏலக்காய்

ரோஜா மொக்கு கடல்பாசி

நட்சத்திர பட்டையோடு

மங்களுர் மொக்கும் இருக்கு

சமையலறை மணக்க

வத்தல் வடக வகைகள்

முந்திரி திராட்சை பாதாம்

பிஸ்தா குங்குமப்பூ

பச்சரிசி பாசுமதி

சீரக சம்பாவோடு தினசரிக்கு

விக்கிரவாண்டி அரிசி

பாத்து வாங்கியாச்சு

பதப்பட்ட பட்டாணி கொண்டக்கடலை

நிலக்கடலை கடலை வகை

சரிபார்த்தாச்சு...

பச்சையும் சிவப்புமாய்

வகையாய் காய்கறிகள்

குவிச்சாச்சு...

மருந்து தைலம் நாப்கின் இருக்கா

தேடிப்பார்த்து வாங்கியாச்சு

ஒரு வாரத்துக்கு யாரையும்

கூப்பிட முடியாது தண்ணீரை

மேல்தொட்டி, கீழ்தொட்டி

நிரப்பியாச்சு...

பூ தோட்டத்திலேயே பூக்குது

சுமை கொஞ்சம் குறைச்சாச்சு...

அட்டா !

பற்றில்லா மனசு இதுவா?

தந்திரமாய் எல்லாம் முடித்து

சாவகாசமாய் யோசிக்கிறது

மானங்கெட்ட மனசு

என்ன செய்வார்கள்

சாலையோரத் தோழர்கள் !

34. தீப்பிழம்பென மீண்டெழுவோம் வா

— ஜி.பி.சுந்தர்

ஒவ்வொரு விதைக்குள்ளும்
ஒரு காடிருக்கும் என்பார்கள்
ஒவ்வொரு மனிதர்க்குள்ளும்
ஒரு தலைமுறை இருக்கிறது: இங்கே
மடிவது மனிதர்களல்ல இம்மண்ணின்
விதைகள்,

கவலை விடு, நம்பிக்கைக் கொள்
பிணங்களுக்குப் பூச்செண்டு என்னும்
அவச்சொல் அழி,
மடிவது அத்தனையுங் குடும்பங்களென்று
உணர்:
உயிர்ச்சொல் கொண்டு
நெஞ்சுக்குள் அடைமழையெனச் சூழும்
கண்ணீரை அகற்று, மரணத்தைச் சபி:

விழும் ஒரு சொட்டுக்கண்ணீர்
கடைசி விசம்பலின் சாட்சியென்று
சபதமெடு:
கைகோர்த்து நிற்கவோ தோள்புடைத்து
எழுவோ
எவரையும் தேடாதே:
உன்னால் மட்டுமே உன்னை
உயிர்ப்பிக்கவியலும்:
நீ முயன்றெழுதலே
நீ பிறருக்குச் செலுத்தும் முதல் நன்றி:

நீயும் நானும் வேறல்ல
நமக்குள் உயிர் ஒன்றுதான்
அதைப் பறிக்கும் பயத்தை முதலில்
அடித்துவிரட்டு

உயிர்க்குமொரு திமிரை உடம்புள்
செறிந்து நிரப்பு
உன்னால் ஆனது உலகு, உன்னால்
எல்லாமாகும் நம்பு;

இப்பிரபஞ்சமெங்கும்
நிறைந்துகொள்
மரணத்திற்கு அடங்காத வாழ்வின்
கடைசிமூச்சை எடுத்துக்கொண்டு
ஒவ்வொரு அருகாமை மனிதரையும் தேடி
ஓடு:
நீ பிணமல்ல என்று காட்டு:

இழுப்பதும் விடுவதும்
உன்னால் முடியும்போதே
திமிறி எழு:
ஒரு தீப்பிழம்பென மீண்டெழுந்து வா:
இந்த வாழ்க்கை
எல்லோருக்கும் பாடமாகட்டும்
வெற்று மரணமாக வேண்டாம் கேள்;

மாயும் மனிதர்களை
மருந்தும் காக்கவில்லை
மரணமும் தீண்டவில்லை:
பயத்தில்
மடிகிறார்கள்

வித்யாசாகர், குவைத்
தொலைபேசி எண்: +965 97604989, +919840502376
இயற்கையைக் காப்போம்: இயற்கை நம்மைக் காக்கும்!!

பயம் ஒருயிரைக் கொல்லுமெனில்
நம்பிக்கை ஏன் ஓர் உயிரைத் தேற்றாதா?
நம்பிக்கை ஒரு உயிரைக் காக்காதா?

அவன்
அவள்
எல்லாம் சேர்ந்து தான் நாம்
அது பாசத்தால் நெய்த வலை: ஆனால்
உயிர்க்குத் தெரிந்தது ஒன்று தான்: அது நீ:
அந்த நீ நினைத்தாலன்றி
இனி நமக்கு விடியலில்லை.

உன்னால் முடியும்
சாகமுடிபவர்களுக்கு வாழ முடியாதா
என்ன?முடியும்.
ஒரு துளி காற்று:
ஒரு துளி நம்பிக்கை:
ஒரு துளி வேகம் மனதிற்குள் நிரப்பிக்
கொண்டெழு:
துளித் துளியாய்
நம்மை நாம் சேர்த்துச் சேர்த்து
தீப்பிழம்பென மீண்டெழுவோம் வா:
வீழ்வது மரணம், அது எல்லோராலும்
இயலும்
வாழ்வதே நீ: அது உன்னால் மட்டுமே
முடியும்: வாழ்ந்துகாட்டு!!

35. இனிய நண்பனே!

— டாக்டர் இ.பொழிசென்

இனிய நண்பனே!

உனக்கு

என் இனிய பிறந்த நாள் வாழ்த்துக்கள்.

உலகத்தின் எந்த புள்ளியிலும்

கர்ப்பம் திறக்காத

தருணங்களே இல்லை.

அந்த ஒரு பொன்னான தருணத்தில்

உதித்தவனே!

நீ வாழ்க! நீழி வாழ்க!

வாழ்க்கை எனும் ஒரு

மயிற்சீலி உனக்கு கிடைத்திருக்கும்.

அதை விரலில்

சுழட்டி சுழட்டிப்பார்.

அதன் வண்ணங்கள் உன்னைக்

கிறங்கடிக்கலாம்.

அந்த மயில் வேட்டையாடப்பட்டதா?

அந்த மயிலே உனக்கு

இறகு உதிர்த்துக்கொடுத்ததா?

வாழ்க்கையின் காரணங்களை

நீ

தேடிக்கொண்டிருக்கும்போது

அது உன்னை விட்டு விட்டு

பல காத தூரம் அல்லவா

சென்றிருக்கும்.

சரி!

பின்னோக்கியே செல்லலாம்

என்று

நீ திரும்புவாயானால்

நீ வந்ததே தவறு.

பிறவி தான்

பாவத்திலும் பெரிய பாவம்

என்கின்றவர்கள்
 உன்னை அந்த குகையில் மூடி
 அஞ்ஞானப்பெரும்பாறை
 கொண்டல்லவா
 அடைத்து விடப்பார்க்கிறார்கள்.
 பிரமத்தைப் பார்க்கவேண்டும் என்று
 சொல்பவர்கள்
 இப்படி
 நுனிக்கிளையில் உட்கார்ந்து கொண்டு
 அதன் அடிக்கிளையையா
 வெட்டுவார்கள்.

அரிது அரிது
 மானிடராய் பிறத்தல் அரிது
 என்ற ஞானமே
 எல்லா பிரம்மஞானங்களையும்
 பின்னுக்குத் தள்ளியது.
 மனிதா!
 முதலில் வாழ்க்கை உன்னை
 தள்ளிக்கொண்டு போகும்
 அந்த நடுக்கடல் வரை.
 அப்புறம் அந்தப் படகின்
 துடுப்புகளும் நீயே!
 துடிப்புகளும் நீயே!

மண்டபங்களில் உபயாசங்கள்
 கேட்டுவிட்டு
 உன் "கொள்ளிச்சட்டிக்குள்"
 போய் விழுந்து கொள்ளாதே.
 பிரம்மம் என்பது
 உயிர் ஆற்றலின் நீண்ட சங்கிலி.
 அதற்கு கோடரி தூக்கும்
 வேதாந்தங்களைக் குப்பையில் போடு.

பிணங்களாய் நீ குவிந்த போதும்
 இந்த வைரஸ்கள் சொல்லும்
 பாடத்தைப்
 படித்துப்பார்.
 ஆம்!
 மனிதா!
 நீ பெருகு! பல்கிப்பெருகு!
 உன் வெள்ளமே பேரறிவு.
 உன் பெருக்கமே பேரொளி!
 ஆற்றலாய் பெருகு!
 இந்தப் பிரபஞ்சங்களே நீ தான்.

நீ வற்றாத ஊற்று.
 சுரந்து கொண்டே இரு.
 பிறந்து கொண்டே இரு.
 இறப்பு
 ஒரு நிறுத்தற்புள்ளி
 முற்றுப்புள்ளி அல்ல.
 நீ
 பிறந்து கொண்டே இரு.
 உனக்கு
 நிரந்தரமாய்
 உன் பிறந்த தின வாழ்த்துக்கள்

இந்த
 தூரிய ஒளிப்பிழம்பில்
 அச்சிட்டு அச்சிட்டு
 வெளிவந்து கொண்டே இருக்கின்றன.
 என் இனிய நண்பனே!
 இந்த பிறந்த தின வாழ்த்துக்களே
 இன்னும் இன்னும்
 கோடிக்கணக்கான மைல்களுக்கு
 உன்னை இட்டுச்செல்லும்.

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை நிகழ்வுகள் மற்றும் வெளியீடுகள் – செய்திகள் தொகுப்பு

— முனைவர் கீதாசுரேசு

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை பன்னாட்டு அமைப்பின் இணையத்தளம்

<https://www.facebook.com/TamilHeritageFoundation>

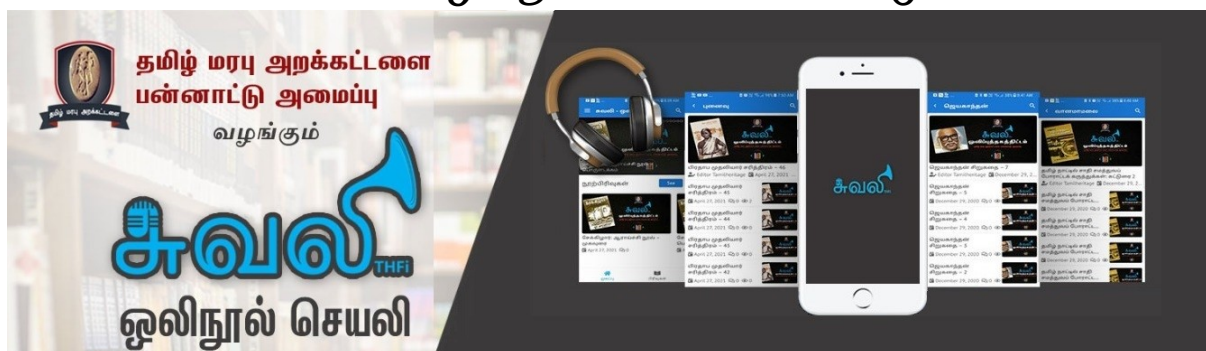
தமிழ் மரபு அறக்கட்டளையின் நிகழ்வுகள் வெளியீடுகள் மற்றும் செய்திகள்

<http://thf-news.tamilheritage.org/>

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளையின் யூடியூப் காணொளி அலைவரிசை

<https://www.youtube.com/Thfi-Channel>

“சுவலி” ஒலிநூல் செயலி வெளியீடு

பண்டைக்காலந்தொட்டு நம் மூதறிஞர்கள் கொடையளித்துச்சென்ற அறிவும் அறமும் அவை புகட்டும் பண்பும் பயனுமே தமிழரின் தனிப்பெரும் சொத்தென்று சொல்லலாம். அத்தகைய சொத்து காலத்தினால் கரைந்தழிந்து விடாமல் காக்கவேண்டிய ஆகப்பெரிய கடப்பாடு ஒவ்வொரு காலத்து மக்களிடமும் ஒப்படைக்கப்படுகிறது. இன்று அது நம் கையில் இருக்கிறது. மிகவும் கவனமாகக் கையாளவேண்டிய பொறுப்பு இது.

அந்தப்பொறுப்பினால் விளைந்த நற்பயன் தான் சுவலி. ஒலிநூல் செயலி.

அறிவைப்புகட்டும் நூல்களை உணர்ந்தறியத்தேவை நல்ல வாசிப்புப்பழக்கம்.

இன்றைக்கு மக்களிடம் வாசிப்புப்பழக்கம் அருகி வருகிறது. வாசிப்புக்கான கவனக்குவிப்பு 20 நொடிகளுக்குக்கீழ் இறங்கிவருவதாகப் புள்ளிவிவரங்கள் வந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. தொழில்நுட்பம் வாழ்வின் இயல்பான வேகத்தை அதிகரித்துவிட்டது.

அதற்கான கால அளவைகளெல்லாம் மாறிவிட்டன. ஏற்கனவே வாசிப்புப்பழக்கம் தேய்ந்து வரும் வாழ்க்கையில் புதிய தொழில்நுட்பங்களும் அது தரும் புதிய மனநிறைவும் இளைஞர்களை நூலகத்திலிருந்து வெகுதொலைவுக்கு இட்டுச்சென்றுவிட்டது. முன்பெல்லாம் எல்லா அறிவுத்தேடலுக்கும் அறிஞர் பெருமக்களையோ அல்லது நூலகத்தையோ நாடிச்செல்வது வழக்கம். இன்றைக்கு எல்லாவற்றையுமே கூகுளாண்டவரிடம் தான் கேட்கிறோம்.

ஆனால் கூகிள் விகிப்பீடியா எல்லாம் அறிவுலகத்தின் சாவி தானேயொழிய அதுவே அறிவின் சாரமாகிவிடாது. நுனிப்புல் மேயும் ஆடுகளாகிவரும் மக்களை ஆழ்ந்த அறிவுசார் தேடல் நோக்கி நகர்த்தவேண்டிய கட்டாயம் இருக்கிறது. அதற்கு நூலக வாசம் அவசியம். எல்லோருக்கும் நூலகம் செல்ல நேரம் அமைவதில்லை இப்போது. எல்லாவற்றையும் வசதியாக அருகே இழுத்து வைத்துக்கொள்ளும் காலம் தானே இது.

ஒரு நூலகத்தையும் ஒரு தோட்டத்தையும் வைத்திருக்கும் ஒருவருக்கு வேறெதுவும் தேவையில்லை என்று சொல்வார்கள். தோட்டத்தை மாடிக்கு மாற்றிவிட்டோம். நூலகத்தையும் விரலிடுக்கில் மாற்றி விடவேண்டியது தானே? அப்படியான முயற்சிகள் பல நடந்துகொண்டு தானிருக்கின்றன.

எத்தனையோ இணையவழி நூலகங்கள் இப்போது இருக்கின்றன. ஆனால் நம் சுவலியில் என்ன சிறப்பு?

பெரும்பான்மை இணைய நூலகங்கள் பொழுதுபோக்கான வாசிப்புத் தளங்களாகத்தான் இருக்கின்றன. அங்கே புதினங்களும் புனைவுகளுமே ஆட்சி செய்கின்றன. ஆய்வுசார் புத்தகங்களுக்கு அங்கே இடமிருப்பதில்லை. அப்படியே இருந்தாலும் புனைவுகளுக்கு மத்தியில் அவை மங்கிப்போகின்றன. இலக்கியம் மறந்த சமூகம் பிழைக்காது, ஆய்வும் அறிவும் மறந்த சமூகம் வளராது. அதனால் தான் ஆய்வு நூல்களையும் தமிழ் வரலாறு, மானுடவியல், கலை, கலாச்சாரம், சமூகவியல் மற்றும் செவ்விலக்கியப்பிரிவுகளில் நூல்களையும் முன்னெடுத்து அவற்றுக்கென தனித்துவமான நூலகமாக உருவெடுக்கிறது சுவலி.

இது பல்வேறு தரப்பினருக்குப் பெரும்பயன் நல்கும். அது பற்றி விரிவாகப்பேசுவதற்கு முனைவர் முனியப்பன் அவர்களும் நம்மிடையே இருக்கிறார். ஆகையால் செயலியின் அடிப்படை இயல்புகள் குறித்து சில கருத்துகளை மட்டும் பகிர்கிறேன்.

1. சுவலி ஒரு முற்றிலும் இலவச செயலி
2. தற்போதைக்கு உள்நுழைய எந்தப்பதிவும் அவசியமில்லை.
3. ஆய்வு நூல்கள் மட்டுமின்றி அழிந்து மறந்து போகும் நிலையிலிருக்கும் சிறந்த இலக்கியப்படைப்புகளும் நம் நூலகத்தில் இருக்கும். அச்சில் இல்லாத பழைய அரிய இலக்கிய மற்றும் ஆய்வு சார் மாத/வார இதழ்களும் இடம்பெறும்.
4. தன்னார்வலர்கள் குரல்கொடுக்க கொடுக்கப்பதிய ஒலிநூல்கள் நம் நூலகத்தில் உதயமாகும்

5. அரசடைமையாக்கப்பட்ட நூல்களை மட்டுமே இப்போதைக்குத் தர இருக்கிறோம். அல்லது ஆசிரியரே மனமுவந்து பொதுவுடைமையாக்க முன்வரும் பட்சத்தில் அத்தகைய நூல்களும் நம் நூலகத்தில் இடம் பிடிக்கும்

6. நூல்கள் தற்போது புனைவு, கட்டுரை, ஆசிரியர், குரல் கலைஞர் என்று வகையில் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. விரைவில் துறைசார் பகுப்பும் இருக்கும்.

7. இப்போதிருக்கும் வடிவமைப்பு அடிப்படை, துவக்கநிலை வடிவமைப்பு தான். எங்கள் திட்டவரைவில் வாசகர்களின் கேள்வியனுபவத்தை இலகுவாக்கும் பல புதிய திட்டங்கள் இருக்கின்றன. உதாரணத்துக்கு உங்களுக்கு விருப்பமான துறையில் புதிய புத்தகங்கள் பதிவேற்றமாகும்போது push notification என்று சொல்லக்கூடிய தகவல் பரிமாற்ற முறையில் உங்களுக்கு உடனுக்குடன் அறிவித்தல், இலகுவாக தேர்வு செய்யக்கூடிய திரைவடிவம், பிடித்த அல்லது தற்போது கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் புத்தகத்தை குறித்து வைத்தல் இப்படிப்பல வசதிகளைச் செய்ய இருக்கிறோம்.

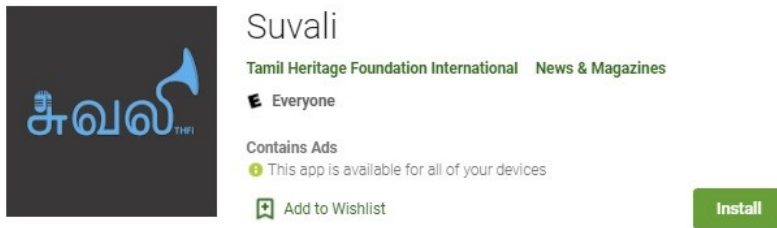
8. தற்போது ஆண்ட்ராய்டில் மட்டுமே செயலி செயல்படுகிறது. கூடிய விரைவிலேயே ஆப்பிள் அலைபேசிகளுக்கும் செயல்படுத்துவதற்கான வேலை நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

சுவலி செயலியை எப்படித் தரவிறக்கம் செய்வது எப்படி?

செயலியைப் பதிவிறக்கம் செய்ய :

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.cloudsindia.thfsuvali>

எல்.கே.ஜி பிள்ளைக்குக்கூடச் செயலியைத் தரவிறக்கம் செய்வது எப்படி என்று தெரிகின்றது இப்போது..... என்றாலும் இதோ சிறு விளக்கம்.

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.cloudsindia.thfsuvali>

தன்னார்வலர் பங்களிப்பு:

தொடர்ந்து சுவலி துவங்கிய காலமுதல் பலவகையில் உறுதுணையாக நின்ற ஆர்வலர்கள் மற்றும் இதுவரை சுவலுக்குக் குரல் தந்த குரல் கலைஞர்கள் ஆகியோரை அறிமுகப்படுத்தி எங்கள் உற்சாகத்தையும் நன்றியையும் உங்கள் முன் பகிர்ந்து கொள்கிறோம்.

1. ஸ்ரீதேவி சுகன்யா - சென்னையைச் சேர்ந்தவர். மென்குரலாளர். ஒலி நூலாக்கத்தில் பல்வேறு சிக்கல்கள் நேர்ந்தபோதும் தளராமல் குரலீந்தவர். இரண்டு தொகுப்புகளுக்குக் குரல் தந்திருக்கிறார் ஸ்ரீதேவி.

2. முனைவர் மதிப்பிரியா - மதுரையைச் சேர்ந்த பேராசிரியை. சேர்ந்தே சொற்ப காலத்தில் முழுத்தொகுப்பை முழுமூச்சாய் முடித்துக்கொடுத்திருக்கிறார். நன்றி

3. கிருத்திகா - தற்போது டென்மார்க்கில் வசிக்கும் கிருத்திகா பிள்ளை வளர்ப்பெனும் பெருங்கடமைக்கு மத்தியில் சுலிக்கும் நேரமொதுக்கி குரல் கொடுத்து வருகிறார். குழந்தை இலக்கியத்தின் மீதான ஆவலில் அவர் நீலா மாலாவைத் துவங்கி குரல்கொடுத்து வருகிறார். நன்றி கிருத்திகா.

4. எழுத்தாளர் மதுமிதா - தன் எழுத்துப்பணியினூடே 46 அத்தியாயங்கள் கொண்ட பிரதாப முதலியார் சரித்திரமெனும் தமிழின் முதல் புதினத்தை ஒரே வாரத்தில் வாசித்துக்கொடுத்தவர். நன்றி மதுமிதா.

5. மணிமொழி வரதராஜன் - கனடாவைச் சேர்ந்த புதிய குரல் கலைஞர். மு. வரதராசனாரின் நூலை குரலாக்கம் செய்திருக்கிறார். நாமறிந்த பெருந்தமிழறிஞர் மு. வரதராசனார் அவர்களின் குடும்பத்திலிருந்து வந்திருக்கும் தமிழார்வலர். மு.வ. அவர்களின் எல்லா நூல்களையும் ஒலி நூலாக்கித் தருவதாக உறுதி கொண்டிருக்கிறார். நன்றி.

6. ப்ரின்ஸ் கென்னட் - துவக்கம் முதலே திட்டவரைவு குரல் கலைஞர்கள் தகவல் சேகரிப்பு நூல் பகுப்பு என்று பல்வேறு அடிப்படைப் பணிகள் செய்யத் துணை நின்றவர். நன்றி ப்ரின்ஸ்.

7. முனைவர் சுபாஷினி - பணிச்சுமையினூடே புத்தகம் வாசித்துத் தந்திருக்கிறார். வானமாமலை போன்ற ஆய்வாளரின் புத்தகத்தையெல்லாம் ஒலிநூலாகக் கேட்கும் வாய்ப்பு வேறெப்படியும் கிடைப்பதற்கில்லை. நன்றி சுபா.

8. செல்வமுரளி - செயலியைத்திட்டமிட்டு நூல்களை வாசிக்கச் செய்து வாங்கி தொகுத்துக்கொடுப்பது எங்கள் பணியென்றால் சொன்னவகையில் செயலியை உருவாக்கி எங்கள் கையில் கொடுத்த மிகப்பெரிய பணியைச் செய்தவர் செல்வமுரளி. செயலியை வடிவமைத்துச் செயல்படுத்திய தொழில்நுட்ப நிபுணர். தொடர்ந்து தமிழ் சார் முன்னெடுப்புகளில் தன் நேரத்தைத் தடையின்றி கொடையளிக்கிறார் சகோதரர். மனமார்ந்த நன்றி செல்வா.

இவர்களைப்போல ஆர்வமும் வேகமும் உள்ள தன்னார்வ உள்ளங்களை சுவலி ஒருங்கிணைப்புக்குழு இருகரம் கூப்பி வரவேற்கிறது. வருங்காலம் ஒளிபெறவே நாம் ஒன்று சேர்ந்து ஒலிநூலகம் அமைப்போம். செல்வங்களின் தலையான செவிச்செல்வத்தைப்பெருக்குவோம்.

“எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க அனைத்தானும் ஆன்ற பெருமை தரும்.”

நன்றி.

மலர்விழி பாஸ்கரன்,

சுவலி திட்டப் பொறுப்பாளர்

தமிழ்மரபு அறக்கட்டளை பன்னாட்டு அமைப்பு

“திணை” – மாதாந்திர செய்திமடல்கள்

செய்திமடல்-11: ஏப்ரல் 2021

<https://thf-news.tamilheritage.org/2021/05/19/திணை-செய்திமடல்-11-ஏப்ர/>

செய்திமடல்-12: மே 2021

<https://thf-news.tamilheritage.org/2021/06/20/திணை-செய்திமடல்-12-மே-2021/>

செய்திமடல்-13: ஜூன் 2021

<https://thf-news.tamilheritage.org/2021/07/02/திணை-செய்திமடல்-13-ஜூன்-20/>

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை சிறப்புப் பதிவுகள்

இன அழிப்பில் இன்னுயிர் ஈந்த தமிழ்ச் சொந்தங்களுக்காக நினைவேந்தல்

மே 18, 2021

https://youtu.be/PHTCHQbB_DI

குழந்தைத் தொழிலாளர் முறையை ஒழித்து, கல்வி அளித்து அவர்கள் வாழ்வில் ஒளியேற்றுவோம் – பரீத்தி

ஜூன் 12, 2021

<https://youtu.be/TSoj9SRBn7k>

இடர்க்கால நிதி நல்கை நிகழ்ச்சி

ஜூன் 25, 2021

<https://youtu.be/qNIHDw71CmA>

தொல்மனிதர்களின் தெய்வங்கள் – ஹோலென் ஃபெல்ஸ் வீனஸ்: முனைவர் க. சுபாஷிணி
சூலை 7, 2021

<https://youtu.be/SfDPZVSuAfk>

~*~*~*~*~*

திசைக்கூடல் - வாராந்திரச் சொற்பொழிவுகள்

204. அருங்காட்சியகம்: நேற்று இன்று நாளை – உலக மரபு நாள் சிறப்பு இணையவழி நிகழ்ச்சி
ஏப்ரல் 17, 2021

<https://youtu.be/fnTlXpP7mjA>

205. உலக நூல்கள் நாள் – சிறப்பு இணையவழி நிகழ்ச்சி -வாசிப்பு வசப்படும் – ச. சுப்பாராவ்
ஏப்ரல் 25, 2021

https://youtu.be/TPZKPMx_pJI

206. எழுத்தாளர் பெ.சு.மணி: நினைவலைகள் – ரெங்கையா முருகன்
ஏப்ரல் 30, 2021

https://youtu.be/9Y_EGrDGK_E

207. தொழிலாளி வர்க்கமும் தொழிற்சங்கமும் – மூத்த பத்திரிகையாளர் தோழர் அ. குமரேசன்
மே 1, 2021

<https://youtu.be/vl5MR-imZU8>

208. தமிழ் வரலாற்று ஆய்வுகளுக்கு அயலக மொழிகள் அறிந்திருத்தலின் தேவை
கருத்துரைகள் மற்றும் கலந்துரையாடல்
மே 9, 2021

<https://youtu.be/SajZWshRRPE>

209. இரத்தினபுரி மலையகத்தில் பொது நூலகம் அமைக்கும் திட்டம்
மே 16, 2021

<https://youtu.be/pN8PWbYcRBs>

210. 'கரிசல் இலக்கிய முன்னத்தி ஏர்' – கி. ராஜநாராயணன் அவர்களுக்குப் புகழஞ்சலிக்
மே 20, 2021

<https://youtu.be/akLnobTvPLc>

211. சிதம்பரத்தின் புவிசார் அமைப்பும் ஊர் உருவாக்கமும் –நூல் வெளியீட்டு விழா

மே 23, 2021

<https://youtu.be/SE6mkynuB7c>

212. தமிழ் அழகியல் – கவிஞர். இந்திரன், கலை இலக்கிய விமர்சகர் சிறப்புரை

மே 30, 2021

<https://youtu.be/4gWWq6sFyjY>

213. வரலாறு – நீங்களும் நானும் – மருத்துவர் இரா. கலைக்கோவன்

சூன் 6, 2021

https://youtu.be/ap_qrwXPGAc

214. நீரும் மறைநீரும் – சிறப்புரை: எழுத்தாளர் கோ.லீலா

சூன் 13, 2021

<https://youtu.be/omkWN4OrK74>

215. கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் – கரந்தை ஜெயக்குமார்

சூன் 20, 2021

<https://youtu.be/YT8qIy5dccM>

216. இந்தியாவின் முதல் சுதந்திரப் போர் – முனைவர் மு. ராஜேந்திரன் இ.ஆ.ப.

சூன் 27, 2021

https://youtu.be/x_l98Feiztw

217. கண்டித் தமிழர் வரலாறு – திரு. இரா.மகேஸ்வரன்

சூலை 4, 2021

<https://youtu.be/gGoPjidQnFQ>

218. குழந்தைகளுக்குத் தமிழ்ப் பெயர் சூட்டல்

சூலை 11, 2021

<https://youtu.be/vF.XGs1lP6A>

இடர்கால நிதி நல்கை

தமிழ்மரபு அறக்கட்டளைசார்பில்

கொரோனா நிவாரணப்

பொருட்கள் வழங்கும் நிகழ்ச்சி

<https://youtu.be/qNIHDw71CmA>

பாரம்பரிய மரபுக் கலைஞர்களுக்காக முரசு கலைக் குழுவும், மனிதநேயம் அனைத்து வகை மாற்றுத்திறனாளி நலவாழ்வு சங்கம் சார்பாகவும் நமது தமிழ்மரபு அறக்கட்டளையிடம் இடர்கால நிதி உதவி வேண்டி கோரிக்கை வைக்கப்பட்டது. இதை நமது உறுப்பினர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்த பொழுது தங்களால் இயன்ற நிதியை அனுப்பி வைத்த அன்புள்ளங்கள் அனைவருக்கும் மனம் கனிந்த நன்றியைத் தமிழ்மரபு அறக்கட்டளை செயற்குழுவினர் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

நமது தோழர்கள் அனுப்பிய பொருளுதவி தக்கோரிடம் சேர்ப்பிக்கப்பட்டது.

ரூ 13,500 – முரசு கலைக் குழு, நாகர்கோவில், தமிழ்நாடு அமைப்பிற்காக ஞா. அருள் செல்வி (9488957045) அவர்களுக்கும்

ரூ 13,500 – மனிதநேயம் அனைத்து வகை மாற்றுத்திறனாளி நலவாழ்வு சங்கம் அமைப்பிற்காக திரு. மாரியப்பன் (9444744218) அவர்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டது.

அடுத்தவர் துயர் துடைக்க என்றும் தங்களால் இயன்ற வகைகளில் பங்குபெறும் தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை நண்பர்களே நமது பெரும் பலம்.

தமிழ்மரபு அறக்கட்டளை சார்பில் கொரோனா நிவாரணப் பொருட்கள் வழங்கும் நிகழ்ச்சி:

25-06-2021 வெள்ளிக்கிழமை அன்று மாலை 6:00 மணியளவில்; மனிதநேயம் அனைத்து வகை மாற்றுத்திறனாளி நலவாழ்வு சங்கம் அமைப்பின் மூலம் செங்கல்பட்டு மாவட்டம், மாங்காடு வட்டம், குன்றத்தூர்ப் பகுதியில் வசிக்கும் 25க்கும் மேலான மாற்றுத்திறனாளிகள் குடும்பத்தினருக்கு கொரோனா நிவாரணப் பொருட்கள் அரிசி, மளிகைப் பொருட்கள் வழங்கப்பட்டது. ஐந்து கிலோ அரிசியும், இரண்டு கிலோ கோதுமை மாவும், மேலும் சமையலுக்குத் தேவையான சில மளிகைப் பொருட்களும் அடங்கிய பொட்டலங்கள் வழங்கப்பட்டன. ஏற்பாடு செய்த நண்பர்களுக்கும், பொருளுதவி நல்கிய தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை தோழர்களுக்கும் மனமார்ந்த நன்றி.

**தமிழ் மரபு
அறக்கட்டளை**

**Tamil Heritage
Foundation**

25-06-2021 வெள்ளிக்கிழமை மாலை 6:00 மணியளவில் செங்கல்பட்டு மாவட்டம், மாங்காடு வட்டம், குன்றத்தூர்பகுதியில் வசிக்கும் 25க்கும் மாற்றுத்திறனாளிகள் குடும்பத்தினருக்கு கொரோனா நிவாரணப் பொருட்கள் அரிசி, மளிகைப் பொருட்கள் வழங்கப்பட்டது.

**தமிழ் மரபு
அறக்கட்டளை**

**Tamil Heritage
Foundation**

26.06.2021, சனிக்கிழமை காலை 900 மணியளவில், சென்னை, திருநகர் பகுதியில் துப்பரவு பணிகளை செய்துவரும் 10 க்கும் துப்புரவு களப்பணியாளர்கள் மற்றும் வீட்டு வேலை செய்யும் பெண்மணிகள் அனைவருக்கும் கொரோனா நிவாரணப் பொருட்கள் அரிசி, மளிகைப் பொருட்கள் வழங்கப்பட்டது. இந்நிகழ்வு திருநகர் குடியிருப்போர் சங்க தலைவர் திரு. மோகன் அவர்கள் தலைமையில் நான் (மு. மாரியப்பன்) உட்பட திருநகர் குடியிருப்போர் சங்க நிர்வாகிகள் திரு. ஜெயராமன், திரு. இராசாமணி, திரு. தனசேகரன் ஆகியோர்கள் கலந்து கொண்டு நிவாரணப் பொருட்களை வழங்கினார்கள்.

Murasu Cultural Community

4/219, Mundaikavilai, Alancode, Kanjampuram Post
Kanyakumari, Tamilnadu-629154

Contact: 9442064262, 9488957045 email: aanunth@gmail.com

பெறல்,
ஒருங்கிணைப்பாளர்,
தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை.

Date: 16-07-2021

பேரன்புடையீர் வணக்கம்

முரசு கலைக் குழுவின் வேண்டுகோளை ஏற்று
தமிழ்நாடு நாட்டார் நிகழ்த்துக் கலை
கலைஞர்களுக்கு கொரோனா பெருந்தொற்று
பேரிடர் கால உதவியாக தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை
வழங்கிய **₹13500/-** தொகையை **7**
கலைஞர்களின் குடும்பங்களுக்கு அவரவர்
வங்கிக் கணக்கில் செலுத்தி வைத்தோம். இந்த
பேரிடர் காலத்தில் கலைஞர்களின் கரம் பற்றிய
அனைத்து கலை உள்ளங்களுக்கும் எங்கள்
நெஞ்சார்ந்த நன்றியை தெரிவித்துக்
கொள்கிறோம்.

"கலையும் கல்வியும் வாழ்வின் கண்கள்"

தோழமையுடன்,

ஒருங்கிணைப்பாளர்
முரசு கலைக்குழு
தமிழ்நாடு

மீண்டும் அனைவருக்கும் நன்றி.

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை செயற்குழு

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை
Tamil Heritage Foundation

THF

தமிழர் வரலாற்றுக்கு ஓர் அரண்

Electronic Preservation of Tamil Heritage Materials
e-BOOK Series

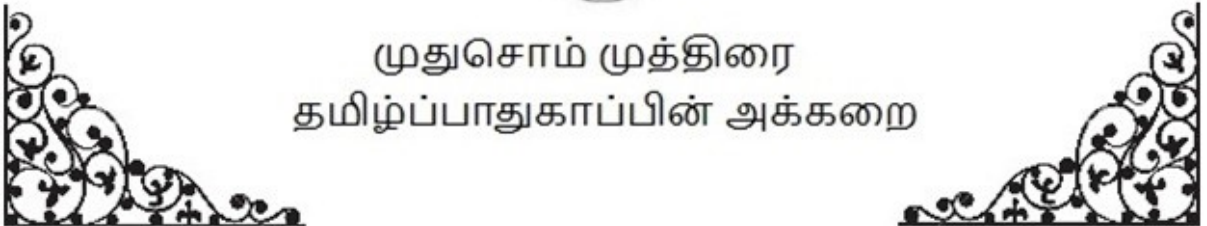
an international NGO initiative to digitize
old Tamil Books and Palm Leaf Manuscripts
visit: <http://www.tamilheritage.org/>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள்,
ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொம்களை மின்பதிப்பாக்கி
தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி
மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org/>

முதுசொம் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை

மின்தமிழ்மேடை

சுமடரஸ் இணைகிறம்!

26

நூல்களை அறியத் தடையேது? அறிவோம் நூல்களை!

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை
பன்னாட்டு அமைப்பு
வழங்கும்

சுவல் THFI
ஒலிநூல் செயலி

JUST IN

www.kotravainews.com

"தமிழ்ப் பொண்ணு"

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் மறைந்திருந்து
வெளிச்சத்திற்கு வந்திருக்கும் தமிழ் மகள்.

இந்த 'ஹேர் ஸ்டைல்' எல்லாம் அந்தக்
காலத்துலயே அத்துப்படி.

- அமைச்சர் தங்கம் தென்னரசு ட்விட்

JUST IN

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை பன்னாட்டு அமைப்பு

வெளியிடும் காலாண்டிதழ்

காட்சி: 26

ஜூலை -2021

<https://www.tamilheritage.org/>